BESTSELLER

JULIE GARWOOD

DOAMNA LEULUI

Julie Garwood, aclamata autoare a romanului „Răscumpărarea", inclus, ca și celelalte cărți ale ei pe lista de bestseller-uri a ziarului *New York Times*, deapănă în aceste pagini o poveste de dragoste pe care n-o veți uita... întîmplări captivante, romantism dezlănțuit și pasiuni arzătoare...

EDITURA MIRON

Traducere de Mihnea Columbeanu

Prolog

The Black Hills, America, 1797

Era timpul să caute revelația.

Şamanul aştepta ca Marele Spirit să-i trimită un semn. Trecuse o lună, apoi încă una, dar zeii nu-l băgau în seamă. Însă şamanul era un om răbdător. Îşi continua rugăciunile zilnice fără să se plîngă şi aştepta ca umila lui cerere să fie auzită.

Cînd luna se acoperi cu o ceață groasă patru nopți la rînd, omul cel sfînt ştiu că sosise sorocul. Marele Spirit îl auzise.

Îşi începu de îndată pregătirile. După ce-şi strînse prafurile sacre, toba şi toaca, începu să urce încet spre vîrful muntelui. Era un drum greu, cu atît mai mult din cauza vîrstei lui înaintate şi a ceții dese pe care spiritele rele, cu siguranță, o trimiseseră ca să-i pună îndîrjirea la încercare.

Imediat ce ajunse pe pisc, bătrînul făcu un mic foc în mijlocul cornişei de deasupra văii cu anghinare.

Se aşeză lîngă flăcări, cu chipul spre soare. Apoi îşi luă prafurile.

Mai întîi presără salvie peste foc. Şamanul ştia că toate spiritele rele urau mirosul acela amar. Avea să le alunge de pe munte.

Ceaţa se risipi a doua zi dimineaţa, semn că răufăcătorii fugiseră. Vîrî la loc salvia rămasă şi începu să pună tămîie pe foc. Adăugă iarbă de pe preria bizonului sfînt, ca să îndulcească mirosul. Tămîia purifica aerul şi atrăgea zei binevoitori.

Trei zile şi trei nopţi, şamanul stătu lîngă foc. Posti şi se rugă, iar în cea de-a patra dimineaţă îşi luă toaca şi toba. Apoi începu cîntecul care avea să-l aducă pe Marele Spirit mai aproape.

În ceasurile întunecoase ale celei de-a patra nopţi, jertfa şamanului fu răsplătită. Marele Spirit îi dărui visul.

În timp ce omul cel sfînt dormea, în mintea lui se deşteptă dintr-o dată revelaţia. Pe cerul nopţii apăru soarele. Văzu un punct negru care creştea şi prindea formă, pînă se transformă ca prin farmec într-o turmă uriaşă de bizoni. Minunatele animale alergau peste nori, spre el. O acvilă, cenuşie cu vîrfurile aripilor albe, zbura deasupra, călăuzindu-i.

Cînd bizonii se apropiară, feţele unora deveniră ale acelor strămoşi ai şamanului care plecaseră în Lumea de apoi. Îşi văzu tatăl şi mama, şi pe fraţii lui. Apoi turma se despărţi, iar în mijloc stătea mîndru un leu de munte. Blana animalului

era albă ca lumina fulgerului, faptă a spiritului Trăsnet, fără îndoială, iar Marele Spirit îi dăruise ochi de culoarea cerului.

Turma de bizoni se strînse la loc în jurul leului, iar visul se sfîrşi brusc.

A doua zi dimineaţa, omul cel sfînt se întoarse în satul lui. Sora sa îi pregăti de mîncare. După ce se ospătă pe săturate, se duse la conducătorul tribului Dakota, un războinic viteaz pe nume Acvilă Cenuşie. Îi spuse că numai el trebuia să-şi cîrmuiască oamenii în continuare. Păstră pentru sine restul revelaţiei, căci înţelesul său complet încă nu i se dezvăluise.

Apoi se întoarse la cortul său, ca să-şi zugrăvească revelaţia cu culori. Pictă pe o piele moale de cerb un cerc de bizoni. În mijloc desenă leul de munte, avînd grijă ca blana să-i fie atît de albă pe cît o ţinea minte, iar culoarea ochilor albastră precum cerul vara. Cînd pictura fu gata, aşteptă ca vopselele să se usuce, apoi împături repede pielea şi o puse bine.

Visul continua să-l bîntuie pe şaman. Sperase să primească un mesaj de îmbărbătare pentru căpetenia lui.

Acvilă Cenuşie era îndurerat. Voia să-i prezică conducerea unui luptător mai tînăr şi mai puternic. De cînd îi fuseseră luaţi fiica şi nepotul, conducătorului nu-i mai stătea inima la oamenii lui. Era înverşunat şi plin de furie.

Omul cel sfînt nu-l prea putea mîngîia pe prietenul său.

El, oricît ar fi încercat, nu-i putea uşura chinul. Din acest chin s-a ivit legenda.

Fiica lui Acvilă Cenuşie, Merry, şi fiul ei, se întorceau din morţi. Femeia din Dakota ştia că familia ei credea că ea şi Acvilă Cenuşie fuseseră ucişi. Nor Cenuşiu, căpetenia proscrişilor tribului, provocase anume lupta de pe malul rîului. Lăsase acolo petice din îmbrăcămintea lui Merry, cu speranţa ca soţul acesteia să creadă că ea şi copilul fuseseră luaţi de apele repezi, asemenea celorlalţi.

Tribul era încă în doliu. Deşi lui Merry i se părea o veşnicie, nu trecuseră decît unsprezece luni de la atac. Le ţinuse cu grijă numărul, pe trestia ei. Avea acum unsprezece crestături. Mai era nevoie de două ca să încheie un an întreg, după socotelile din Dakota.

Avea să fie o întoarcere grea. Tribul urma să-l primească pe Acvilă Albă cu bine în familie.

Merry nu se temea pentru fiul ei. La urma urmei, era primul nepot al căpeteniei Acvilă Cenuşie. Da, oamenii aveau să se bucure de revenirea lui.

Se temea, desigur, pentru Christina.

Instinctiv, Merry îşi strînse mai tare fiica.

– Îndată, Christina, îi gînguri ea fetiţei. Ajungem îndată acasă.

Fetiţa de doi ani nu dădea atenţie făgăduielilor. Încerca să sară din poala mamei sale şi de pe calul rotat, hotărîtă să meargă pe jos, cu fra

tele ei mai mare. Băiatul de şase ani al lui Merry ducea iapa de dîrlogi, coborînd în vale.

– Ai răbdare, Christina, îi şopti Merry.

– Acvila! insistă tînguitor fetiţa.

Acvilă Albă se întoarse spre ea, îi zîmbi, apoi clătină încet din cap.

– Fă cum porunceşte mama, o învăţă el.

Christina nu luă în seamă ordinul mamei sale. Imediat, încercă iar să sară jos.

– Acvilă meu! strigă ea.

– Fratele tău trebuie să ne ducă în sat, Christina, spuse calmă Merry, sperînd s-o liniştească.

Dintr-o dată, Christina îşi privi mama. Ochii ei albaştri erau plini de amărăciune.

Merry nu-şi putu stăpîni zîmbetul cînd văzu expresia nemulţumită a fiicei sale.

– Acvilă meu! repetă fetiţa.

– Acvilă tău, oftă Merry.

O, cît şi-ar mai fi dorit ca fiica ei să-i poată imita vocea înceată. Pînă acum, nu reuşise s-o înveţe. Cît era ea de mică, avea o voce care putea scutura frunzele de pe crengi.

– Mama meu! mugi apoi Christina, împungînd-o în piept cu degetele ei dolofane.

– Mama ta, încuviinţă Merry.

O sărută, apoi îi mîngîie claia de bucle blonde albicioase care-i încadrau faţa.

– Mama ta, repetă ea, strîngînd-o la piept.

Consolată de îmbrăţişare, Christina se rezemă de pieptul mamei sale şi-i luă una dintre cozi, apoi îşi vîrî degetul în gură şi închise ochii,

cu cealaltă mînă frecîndu-şi nasul pistruiat cu părul lui Merry. În cîteva minute, adormi.

Merry o acoperi cu pielea de bizon, ca s-o apere de soarele amiezei. Christina era deja epuizată de drum. Şi în ultimele trei luni trecuse prin atîtea tulburări... Mare minune că mai putea dormi.

Îi plăcea să se ţină după Acvilă Albă şi să-l imite în toate, deşi nu-şi scăpa niciodată din ochi mama.

Prima mamă o părăsise, iar fetiţa se temea să nu dispară şi ea, cu Acvilă Albă. Devenise extrem de posesivă, iar Merry spera să-i treacă, în timp.

– Se uită la noi din copaci, îi spuse Acvilă Albă, oprindu-se, în aşteptare.

Merry dădu din cap.

– Mergi înainte, fiule. Şi, nu uita, opreşte-te numai cînd ai ajuns la cel mai înalt cort.

Acvilă Albă zîmbi.

– N-am fost plecaţi decît unsprezece luni, spuse el, arătînd spre trestie.

– Mă bucur că-ţi aminteşti. Mai ştii şi cît de mult îţi iubeşti tatăl şi bunicul?

Băiatul dădu din cap, cu o expresie solemnă.

– Tatălui meu o să-i fie greu, nu-i aşa?

– E un om onorabil, anunţă Merry. Da, îi va fi greu, dar cu timpul îşi va da seama că aşa e drept.

Acvilă Albă îşi îndreptă umerii, se întoarse şi coborî mai departe.

Umbla ca un războinic.

Pasul arogant al băiatului era aproape identic cu al tatălui său. Pe Merry o durea inima de mîndrie. Cînd îşi termina instrucţia, Acvilă Albă avea să devină căpetenia alor săi.

Destinul lui era acela de a conduce războinicii, la fel cum soarta ei devenise cea de a o creşte pe fetiţa cu piele albă care-i dormea în braţe.

Încercă să-şi alunge din minte orice alt gînd în afara confruntării care urma. Privea umerii fiului ei, care ducea iapa spre centrul satului. Intona în gînd rugăciunea învăţată de la şaman ca să-şi alunge spaima.

Peste o sută de indieni Dakota îi priveau pe Merry şi Acvilă Albă. Nici unul nu scotea o vorbă. Acvilă Albă mergea drept înainte, iar cînd ajunse în faţa şefului, se opri.

Bătrînele din trib se apropiau încet, înconjurînd calul lui Merry. Pe feţe li se citea uimirea. Cîteva femei îi atinseră piciorul, ca pentru a se convinge că era adevărat ce vedeau.

O mîngîiau şi oftau. Merry zîmbi. Ridică privirea şi o văzu pe Floarea Soarelui, sora mai mică a soţului ei. Buna ei prietenă plîngea fără ascunzişuri.

Dintr-o dată, un tunet sparse tăcerea. Pămîntul începu să tremure, zguduit de copitele cailor care se întorceau în vale. Neîndoielnic, războinicii aflaseră despre întoarcerea lui Merry. În frunte venea Lup Negru, soţul ei.

Cortul şefului se deschise tocmai cînd vitejii

dea Alecau. Merry îşi privi tatăl. Acvilă Cenuşie stătea la intrare, privind-o lung. Pe chipul său tăbăcit se citea uluirea, dar ochii, atît de calzi şi buni, i se înceţoşară curînd de emoţie.

Toţi se întoarseră spre căpetenie. Aşteptau să dea semnalul. Acvilă Cenuşie era dator să-i ureze cel dintîi lui Merry şi fiicei ei bun venit înapoi în sînul familiei.

Acvilă Cenuşie se întoarse tocmai cînd soţul lui Merry veni să-i stea alături. Imediat, Merry îşi plecă supusă capul.

Mîinile începură să-i tremure, iar inima-i bătea atît de tare, încît se temea să n-o trezească pe Christina.

Ştia că dacă-şi privea soţul, şi-ar fi pierdut orice control. Sigur ar fi început să plîngă. N-ar fi fost demn, desigur, să-şi facă bărbatul de rîs astfel.

Şi nici onorabil. Merry îl iubea pe Lup Negru, dar de cînd îl văzuse ultima oară împrejurările se schimbaseră. Soţul ei trebuia să ia o hotărîre importantă, înainte de a o primi înapoi în braţele lui.

Dintr-o dată, şeful ridică mîinile în sus, cu palmele către soare – spre Marele Spirit.

Era semnalul. Urale răsunătoare umplură toată valea, în timp ce fiul lui Merry era îmbrăţişat mai întîi de bunic, apoi de tatăl lui.

Christina se mişcă în braţele ei. Deşi pielea de bizon o ascundea, cîteva femei observară mişcarea şi scoaseră exclamaţii de mirare.

Lup Negru îşi ţinea fiul în braţe, dar se uita la

soția lui. Merry îndrăzni să-i arunce o privire sfioasă, îi zări zîmbetul mulțumit şi încercă să surîdă şi ea.

Acvilă Cenuşie dădu din cap de mai multe ori, arătîndu-şi bucuria şi mulțumirea, apoi se apropie de ea încet.

Omul cel sfînt stătea lîngă apa de purificare, privind reîntîlnirea. Acum înțelegea de ce în revelație nu văzuse fața lui Merry, nici pe a lui Acvilă Albă. În rest, înțelesul visului continua să-i scape.

– Sînt un om răbdător, le şopti el spiritelor. Voi accepta darurile unul cîte unul.

Sub privirea şamanului, i se făcu loc căpeteniei. Vitejii n-o luau în seamă pe Merry, strîngîndu-se în jurul lui Lup Negru şi al fiului său. Femeile porniră iar înainte, dornice să audă ce avea să-i spună şeful fiicei lui.

Unii dintre vitejii cei mai entuziaşti începură să chiuie de bucurie. Glasurile lor ascuțite o treziră pe Christina.

Fetița îşi dădu pielea de bizon la o parte de pe față, tocmai cînd Acvilă Cenuşie ajungea lîngă Merry.

Merry nu putu decide cine arăta mai surprins. Christina părea fascinată de uriaşul care o privea atît de atent. Era şi cam nesigură, căci îşi luă degetul în gură şi se ghemui la pieptul mamei sale.

Acvilă Cenuşie nici măcar nu încercă să-şi ascundă uimirea. Privi lung copilul, apoi se întoarse spre fiica lui.

– Am multe să-ți spui, fiica mea, anunță el.

Merry zîmbi.

– Am multe să vă explic, tată.

Christina zări rîsul mamei sale. Imediat își scoase degetul din gură și privi în jur, curioasă. Cînd îl văzu pe fratele ei în mijlocul oamenilor, întinse ambele mîini spre el.

– Acvilă! strigă ea.

Acvilă Cenușie făcu un pas înapoi, după care se întoarse spre nepotul lui.

Cînd fratele ei nu veni imediat s-o ia jos, încercă să sară de pe cal.

– Acvilă meu, mama! răcni ea.

Merry își privea soțul. Expresia lui Lup Negru era aspră, de nepătruns. Stătea cu picioarele depărtate și brațele încrucișate pe piept.

O auzise pe Christina spunîndu-i mamă. Fetița vorbea și limba Sioux, ca orice copil din Dakota, și strigase destul de tare ca s-o audă tot satul.

Floarea Soarelui se grăbi să-și ajute prietena să descalece. Merry i-o dădu pe Christina, dar fetița alunecă la pămînt, căzînd în fund. Se agăță de picioarele lui Acvilă Cenușie, se ridică și alergă la fratele ei, rîzînd.

Nimeni nu știa ce să creadă despre acel copil cu pielea albă. Cîteva femei mai bătrîne îi atinseră curioase buclele aurii.

Deși n-o deranja să fie atinsă, Christina dădea clar de înțeles că nu voia să se apropie nimeni de fratele ei.

Cînd şeful vru să-l îmbrăţişeze din nou, fetiţa încercă să-i împingă mîinile la o parte.

– Acvilă meu! strigă ea.

Merry era îngrozită de acest comportament. O înhăţă de mînă, îi zîmbi vag tatăui ei, apoi îi şopti lui Acvilă Albă:

– Du-te cu tatăl tău.

Soţul ei se întorsese brusc şi dispăruse în cortul lui Acvilă Cenuşie.

Christina începu să plîngă. Merry o luă în braţe, încercînd zadarnic s-o împace. Nimeni nu îndrăznea să-i pună întrebări pînă nu le povestea totul soţului ei şi şefului, dar toate femeile îi zîmbeau copilului şi-i mîngîiau pielea, unele chiar gîngurindu-i cîntece de leagăn.

Atunci, Merry îl zări pe şaman. Se duse imediat la omul cel sfînt şi făcu o plecăciune cam stîngace.

– Bine ai venit acasă, copila mea, o întîmpină şamanul.

Merry abia îl auzea, peste ţipetele fetiţei.

– Mi-a fost dor de tine, Wakan, spuse ea.

Vocea Christinei devenise asurzitoare, iar Merry o scutură cu blîndeţe.

– Taci, puişor, îi spuse ea, apoi se întoarse iarăşi spre omul sfînt. Fiica mea rage ca o leoaică. Poate, cu timpul, o să înveţe...

Expresia neîncrezătoare de pe chipul şamanului o făcu să se întrerupă.

– Eşti bolnav, Wakan? îl întrebă, îngrijorată.

Omul cel sfînt clătină din cap. Merry observă

că mîinile-i tremurau, cînd le întinse s-o atingă pe Christina.

– Părul ei are culoarea fulgerului alb, şopti el.

Dintr-o dată, Christina se întoarse spre şaman. Uită de supărare şi-i zîmbi necunoscutului cu pene ceremoniale care păreau să-i crească din creştetul capului.

Merry îl auzi icnind. Părea într-adevăr bolnav.

– Noua mea fiică se numeşte Christina, sfîntule, îl spuse ea. Dacă primim încuviinţarea să rămînem aici, va avea nevoie de un nume Dakota, şi de binecuvîntarea ta.

– Ea este leoaica, anunţă şamanul, cu un zîmbet larg. Va rămîne, Merry. Nu te îngrijora pentru copilul tău. Bizonul are s-o apere. Spiritele îl vor povăţui pe tatăl tău, ca şi pe soţul tău. Ai numai răbdare.

Merry şi-ar fi dorit să-l întrebe mai multe pe şaman, dar porunca lui de a aştepta nu putea trece neluată în seamă. Felul cum reacţionase la vederea Christinei o nedumerea. Dar nu avu timp să-şi mai facă griji, căci Floarea Soarelui o luă de mînă şi o trase spre cortul ei.

– Pari obosită, Merry, şi ţi-e foame, desigur. Vino la mine şi vom mînca împreună de amiază.

Merry dădu din cap, urmîndu-şi prietena prin poiană. După ce se aşezară pe păturile moi din locuinţa Florii Soarelui, Merry îi dădu de mîncare fiicei sale, apoi o lăsă să exploreze locul.

– Am lipsit atît de mult, şopti ea, şi totuşi, cînd m-am întors, soţul meu n-a venit la mine.

– Lup Negru încă te mai iubeşte, replică Floarea Soarelui. Fratele meu te-a jelit, Merry.

Cînd Merry nu răspunse, Floarea Soarelui continuă:

– E ca şi cum te-ai fi întors la noi din morţi. După atac, cînd nimeni nu v-a găsit, nici pe tine şi nici pe Acvilă Albă, unii au crezut că vă luase rîul. Lup Negru n-a vrut să creadă. Nu, a condus atacul împotriva proscrişilor, crezînd că te va găsi în satul lor de vară. Cînd s-a întors fără tine, era frînt de durere. Iar acum te-ai întors la noi, Merry, şi totuşi ai adus cu tine copilul altui bărbat.

Se întoarse spre Christina, privind-o,

– Ştii cît de mult îl urăşte soţul tău pe omul alb, Merry. Cred că de-asta n-a venit la tine. De ce ai luat acest copil ca şi cum ar fi fost al tău? Ce s-a întîmplat cu mama sa?

– Mama ei a murit, răspunse Merry. E o poveste lungă, draga mea prietenă, şi ştii că mai întîi trebuie să le explic totul soţului şi tatălui meu. Un singur lucru am să-ţi spun, adăugă ea ferm. Dacă tribul hotărăşte să n-o ţină pe Christina, va trebui să plec. Acum e fiica mea.

– Dar are pielea albă! protestă Floarea Soarelui, copleşită.

– Am observat şi eu, zîmbi Merry.

Floarea Soarelui rîse. Christina o imită imediat.

– E foarte frumoasă, remarcă ea.

– Şi va avea o inimă curată, la fel ca a mamei sale, completă Merry.

Prietena ei ridică un ulcior de lut pe care Christina tocmai îl răsturnase. Merry o ajustă să adune ierburile de leac împrăştiate pe jos.

– E foarte curioasă, comentă ea, pe un ton de scuză.

Floarea Soarelui rîse din nou. Totul arăta ca după o furtună. Fetiţa o imită iar.

– Nu se poate să nu-ţi placă un copil atît de vesel, observă ea.

Zîmbetul îi pieri curînd însă, cînd adăugă:

– Dar soţul tău, Merry... Ştii că n-o s-o accepte niciodată.

Merry n-o contrazise, deşi se ruga ca Floarea Soarelui să se înşele. Trebuia neapărat ca Lup Negru s-o înfieze pe Christina. Fără ajutorul lui, nu-şi putea îndeplini promisiunea făcută mamei ei.

Floarea Soarelui vru să fetiţa în braţe, dar Christina fugi în poala lui Merry.

– Aş vrea să mă odihnesc cîteva minute, dacă o supraveghezi tu pe Christina. Te previn, se grăbi Merry să adauge, mereu face pozne şi păţeşte cîte ceva. E prea curioasă ca să-i fie frică.

Floarea Soarelui ieşi să-i ceară soţului ei permisiunea ca Merry şi Christina să stea la ei. Cînd se întoarse, Merry dormea adînc. Christina adormise şi ea, ghemuită pe burta ei.

Merry şi fiica ei dormiră cîteva ore. Soarele tocmai apunea, cînd Merry o duse la rîu să-i facă baie. Floarea Soarelui le urmă, cu haine curate.

Fetiței îi plăcea apa. Fusese o zi caldă, şi se bălăcea cu plăcere. O lăsă pe Merry s-o spele chiar şi pe cap, fără să facă prea multă gălăgie.

Tocmai ieşiseră din apă, cînd apăru Lup Negru. Se opri pe mal, cu mîinile în şolduri – într-o poziție provocatoare, deşi în ochi i se citea tandrețea.

Merry era nedumerită. Se întoarse s-o îmbrace pe Christina, apoi se îmbrăcă şi ea.

Lup Negru o aşteptă să termine, apoi îi făcu semn surorii lui să ia copilul. Floarea Soarelui fu nevoită s-o desprindă cu forța pe Christina din brațele mamei ei.

Micuța țipa disperată, dar Merry nu protestă. Ştia că Floarea Soarelui urma să aibă grijă de ea.

Imediat ce rămaseră singuri, se întoarse spre soțul ei.

Vocea îi tremura, în timp ce-i povestea tot ce li se întîmplase de cînd fuseseră capturați.

– La început am crezut că şeful lor, Gary Cloud, voia să ne țină ca să facă un tîrg cu tine. Ştiam că vă urați de moarte, dar nu credeam că voia să ne omoare. Am mers călare cîteva zile şi nopți, pînă am făcut tabără deasupra văii cafenii cu poteci albe. Gary Cloud a fost singurul care ne-a atins. S-a lăudat că avea să-ți omoare fiul şi nevasta. Pe tine te-a învinuit, bărbate, pentru necinstea lui.

Lup Negru dădu din cap, dar nu comentă. Merry trase aer în piept, înainte de a continua:

– L-a bătut pe fiul nostru pînă am crezut că-l omorîse. Apoi s-a luat de mine.

Vocea i se frînse. Îşi întoarse privirea spre rîu.

– M-a folosit aşa cum foloseşte bărbatul o femeie care nu vrea, şopti ea.

Începu să plîngă, copleşită de ruşine. Amintirile îi sfîşiau inima. Lup Negru întinse mîinile s-o ia în braţe. Atingerea lui o linişti pe dată. I se ghemui la piept.

– S-a iscat o ceartă între ei, căci văzuseră jos căruţele. Deşi Gary Cloud se împotrivea, pînă la urmă ceilalţi au hotărît să-i atace pe albi şi să le ia caii. Gary Cloud a rămas pe loc. Era furios că-i nesocotiseră hotărîrea.

Nu mai avea putere să continue. Plîngea încet. Lup Negru aşteptă cîteva minute, apoi îi întoarse blînd faţa spre el. Îi şterse lacrimile de pe obraji.

– Spune mai departe, îi ceru, cu glasul blînd ca o boare de vînt.

Merry dădu din cap.

– Fiul tău s-a trezit şi a început să geamă. Avea dureri groaznice, bărbate. Gary Cloud s-a repezit la el. A scos cuţitul şi era să-l omoare pe Acvilă Albă. Eu am zbierat şi m-am apropiat, cît îmi îngăduia funia cu care-mi erau legate mîinile şi picioarele. L-am blestemat pe Gary Cloud, încercînd să-i atrag furia asupra mea. Mi-a dat un pumn ca să tac, aşa de tare încît am căzut pe spate. Lovitura m-a adormit, şi cînd am deschis

ochii, am văzut lîngă mine o femeie albă. Stătea în genunchi şi-l ţinea pe Acvilă Albă în braţe. Christina, fetiţa ei, dormea alături, pe pămînt. Lup Negru, am crezut că aveam vedenii, pînă cînd fiul meu a deschis ochii şi s-a uitat la mine. Era viu. Femeia albă îl salvase, bărbate. Cuţitul ei era înfipt în spatele lui Gary Cloud.

N-am ştiut de unde apăruse pînă cînd mi-am amintit de căruţele din vale. Şi am avut încredere în ea de la început, datorită felului cum îl ţinea în braţe pe fiul nostru. Am rugat-o să-l ia pe Acvilă Albă înainte ca tovarăşii lui Gary Cloud să se întoarcă. Femeia n-a vrut să mă părăsească, oricît de mult am stăruit. M-a ajutat să mă urc pe calul ei, l-a ridicat pe Acvilă Albă în braţele mele, şi-a luat şi fetiţa în braţe şi ne-am ascuns în pădure. N-a mai vorbit pînă cînd ne-am oprit să ne odihnim, peste cîteva ore.

Zeii s-au milostivit de noi în ziua aceea, căci renegaţii nu ne-au urmărit. Jessica, femeia albă, s-a gîndit că poate fuseseră omorîţi de oamenii pe care-i atacaseră. Am găsit o colibă pe coline şi am iernat acolo.

Jessica a avut grijă de noi. Vorbea engleza misionarilor, dar totuşi cuvintele sunau altfel pentru mine.

Cînd am spus, mi-a explicat că era dintr-o ţară îndepărtată, numită Anglia.

– Şi ce s-a întîmplat cu femeia asta? întrebă încruntat Lup Negru.

– Primăvara, Acvilă Albă se întremase destul

ca să călătorească din nou. Jessica voia s-o ducă pe Christina înapoi în vale, iar eu mă pregăteam să mă întorc la tine, cu fiul nostru. În ziua dinaintea plecării, Jessica s-a dus să strîngă animalele din capcanele pe care le pusese înainte. Nu s-a mai întors. Am plecat s-o caut. Era moartă, şopti Merry. Un urs de munte o prinsese pe nepregătite. Cumplită moarte. Trupul îi era sfîşiat, de nerecunoscut. Nu trebuia să moară aşa, Lup Negru.

– Şi de-asta ai luat cu tine copilul alb? întrebă Lup Negru, deşi dădea deja din cap, semn că înţelesese.

– Jessica şi cu mine deveniserăm surori de suflet. Mi-a spus totul despre trecutul ei, iar eu i l-am povestit pe al meu. Ne-am făcut o făgăduială. Mi-a dat cuvîntul că, dacă mi se întîmplă ceva, va găsi o cale de a-l aduce la tine pe Acvilă Albă. Iar eu i-am promis acelaşi lucru.

– Vrei să duci fata înapoi la albi?

– Mai întîi, trebuie s-o cresc.

Lup Negru păru uimit de cuvintele soţiei sale. Merry aşteptă o clipă, înainte de a continua.

– Jessica nu voia ca fata să se întoarcă acasă, în locul acela numit Anglia, pînă nu creştea. Trebuie s-o ajutăm pe Christina să devină puternică, bărbăte, pentru ca atunci cînd se întoarce la ai ei, să poată supravieţui.

– Nu înţeleg făgăduiala asta, mărturisi Lup Negru, clătinînd din cap.

– Am aflat totul despre familia lui Jessica. Fu-

gea de bărbatul ei. Mi-a spus că omul acela rău a încercat s-o omoare.

– Toți oamenii albi sînt răi, declară Lup Negru.

Merry dădu din cap. Nu era de acord cu soțul ei, dar voia să-l împace.

– În fiecare zi, Jessica deschidea o carte pe care o numea jurnalul ei şi scria înăuntru. I-am promis s-o păstrez şi să i-o dau Christinei cînd va fi gata să se întoarcă acasă.

– De ce a încercat omul acela să-şi omoare nevasta?

– Nu ştiu, recunoscu Merry. Jessica totuşi se credea o femeie slabă. Vorbea des despre acest cusur şi m-a rugat s-o fac pe Christina puternică, asemenea unui războinic. I-am povestit totul despre tine, dar ea mi-a spus foarte puțin despre omul ei. Jessica avea darul vederii limpezi, bărbate. Ştia tot timpul că niciodată nu-şi va vedea fata crescînd.

– Şi dacă eu mă împotrivesc acestui plan? replică Lup Negru.

– Atunci, va trebui să plec. Ştiu că-i urăşti pe albi, dar cea care ți-a salvat fiul a fost o femeie albă. Fiica mea se va dovedi un spirit la fel de curajos.

– Fiica ei, o corectă Lup Negru, aspru.

Merry clătină din cap. Lup Negru trecu pe lîngă ea, oprindu-se lîngă rîu. Privi mult timp în noapte, iar cînd în sfîrşit se întoarse din nou spre Merry, expresia îi era dură.

– Vom onora această făgăduială, anunță el.

Înainte ca soția lui să-şi manifeste recunoştința, Lup Negru ridică mîna.

– Floarea Soarelui e nevastă de trei veri, şi încă nu i-a dăruit bărbatului ei un copil. Vom avea grijă de acest copil cu pielea albă. Dacă sora mea nu vrea, se va găsi alta.

– Nu, trebuie s-o creştem noi, insistă Merry. Acum e fiica mea. Şi trebuie să iei parte şi tu la asta, Lup Negru. Am promis s-o fac pe Christina ca un războinic de puternică. Fără călăuzirea ta...

– Te vreau înapoi, Merry, o întrerupse Lup Negru. Dar nu voi îngădui acest copil în tipiul meu. Îmi ceri prea mult.

– Atunci, aşa să fie, şopti Merry, învinsă.

Lup Negru trăia cu Merry de destul timp ca să-i recunoască îndărătnicia.

– Ce importanță are dacă e crescută de tine sau de altă femeie?

– Jessica a murit cu credința că tu şi cu mine îi vom creşte fiica. Fata trebuie să învețe iscusințele de care are nevoie ca să supraviețuiască în lumea omului alb. M-am lăudat cu puterea ta, bărbate, şi...

– Atunci, i-o reteză Lup Negru, n-o vom mai trimite niciodată înapoi.

Merry clătină din cap.

– Niciodată nu ți-aş cere să-ți încalci cuvîntul. Cum poți aştepta de la mine să-mi necinstesc făgăduiala?

Lup Negru părea furios.

Merry începu să plîngă din nou.

– Cum mă mai poți dori de nevastă? Am fost folosită de dușmanul tău. Mi-aș fi luat viața dacă nu-l aveam pe Acvilă Albă cu mine. Iar acum, răspund și de alt copil. Nu pot lăsa pe nimeni altcinmeva s-o crească. În inima ta, știi că am dreptate. Cred că ar fi mai bine dac-aș lua-o pe Christina de- aici. Vom pleca mîine.

– Nu! strigă Lup Negru. Niciodată n-am încetat să te iubesc, Merry. Te vei întoarce la mine în noaptea asta.

– Și Christina?

– Ai s-o crești, consimți el. Poți chiar s-o numești fiica ta, dar îți aparține numai ție. Eu am doar un singur copil. Pe Acvilă Albă. O voi îngădui pe Christina în cortul meu, pentru că mama ei mi-a salvat fiul. Dar acest copil nu-și va găsi locul în inima mea, Merry. N-am s-o iau în seamă deloc.

Merry nu știa cum să ia hotărîrea soțului ei. Totuși, în noaptea aceea se întoarse la el, și-și aduse cu ea și fiica.

Lup Negru era un om încăpățînat. Și dovedi că se ținea de cuvînt. O ignora pe Christina complet.

Dar această sarcină devenea tot mai dificilă pe zi ce trecea.

Christina adormea mereu lîngă fratele ei. Totuși, în fiecare dimineață, cînd deschidea ochii, Lup Negru o găsea îndesată între el și soția lui.

Întotdeauna se trezea prima, şi mereu se uita la el.

Fetiţa pur şi simplu nu înţelegea că n-o băga în seamă. Cînd o vedea privindu-l cu atîta încredere, Lup Negru se încrunta. Imediat, Christina îi imita expresia.

Dacă ar fi fost mai mare, ar fi crezut că încerca să-şi bată joc de el. Iar dacă n-ar fi avut pielea albă, ştia că s-ar fi amuzat de felul cum se ţinea după fiul lui. Mersul arogant al fetiţei ar fi putut chiar să-i placă.

Apoi, Lup Negru îşi amintea că, în mintea lui, Christina nu exista. Îi întorcea spatele şi ieşea din cort, cu sufletul negru ca norii de ploaie.

Săptămînile treceau, iar tribul aştepta ca şeful s-o cheme pe Merry în faţa sfatului. Dar Acvilă Cenuşie îşi privea ginerele, aşteptînd să vadă dacă avea s-o accepte pe Christina.

Cînd Lup Negru îşi despărţi fiul de Christina, Merry ştiu că trebuia să se ia o hotărîre. Fetiţa nu înţelegea ce se întîmpla, desigur, şi-şi petrecea aproape tot timpul plîngînd. Devenise extrem de agitată, iar în cele din urmă încetă complet să mai mănînce.

Disperată, Merry se duse la tatăl ei să-i ceară sfatul. Îi spuse că dacă el, ca şef, n-o recunoştea deschis pe Christina, femeile şi copiii aveau să urmeze în continuare pilda lui Lup Negru şi s-o ignore.

Acvilă Cenuşie îi înţelese argumentele şi promise să cheme sfatul în aceeaşi seară.

Se duse la şaman să-i ceară părerea. Omul cel sfînt părea la fel de îngrijorat ca Merry pentru binele Christinei. Şeful se miră de aceasta, căci şamanul era la fel de ostil faţă de albi ca Lup Negru.

– Da, e timpul să adunăm războinicii laolaltă. Lup Negru trebuie să-şi schimbe inima faţă de acest copil. Ar fi mai bine să ia singur hotărîrea, adăugă el, dar dacă refuză să se înduplece, le voi spune războinicilor tot ce-am văzut în vis.

Cînd văzu că şeful voia să-l întrebe mai multe, şamanul clătină din cap.

Se duse la o piele de animal împăturită şi i-o dădu lui Acvilă Cenuşie.

– Nu desface şi nu privi acest desen pînă nu va sosi sorocul, îi spuse el.

– Ce desen este, Wakan? întrebă Acvilă Cenuşie, în şoaptă.

– Revelaţia pe care mi-a dăruit-o Marele Spirit.

– De ce n-am văzut-o pînă acum?

– Fiindcă n-am înţeles sensul a tot ce mi s-a dezvăluit. Ţi-am spus numai că văzusem acvila zburînd pe deasupra turmei de bizoni. Îţi mai aminteşti?

Acvilă Cenuşie dădu din cap.

– Da, ţin minte.

– Ceea ce nu ţi-am spus e că feţele unora dintre bizoni au devenit ale celor care s-au dus pe Lumea Cealaltă. Merry şi Acvilă Albă nu erau printre morţi, Acvilă Cenuşie. Atunci n-am înţeles,

şi n-am vrut să te sfătuiesc pînă nu dezlegam în minte această ghicitoare.

– Acum înţelegem amîndoi, dădu din cap Acvilă Cenuşie. Nu muriseră încă.

– Dar vedenia ascunde mai multe, prietene. La început, am crezut că turma de bizoni însemna că vînătoarea va fi îmbelşugată. Da, aşa am crezut.

– Şi acum, Wakan?

Omul sfînt clătină iar din cap.

– Nu desface pielea înainte ca Lup Negru să-şi afirme iar poziţia. Dacă refuză să accepte copilul, desenul îi va schimba gîndul. Nu-l putem lăsa să se împotrivească spiritelor.

– Şi dacă hotărăşte să spună că fata e a lui? Desenul va rămîne ascuns?

– Nu, trebuie să-l vadă toată lumea, dar nu înainte ca Lup Negru să fi ales calea cea dreaptă. Revelaţia îi va confirma atunci înţelepciunea hotărîrii.

Acvilă Cenuşie dădu din cap.

– Diseară trebuie să şezi lîngă mine, prietene, anunţă el.

Cei doi se îmbrăţişară. Apoi, Acvilă Cenuşie se întoarse la cortul lui, cu pielea de animal. Îl încerca o mare curiozitate, dar se strădui să aibă răbdare. Erau multe de făcut pînă la sfatul din seara aceea. Pregătirile aveau să-i ia gîndul de la piele şi de la desen.

Merry se învîrti nervoasă prin tipi pînă cînd toţi războinicii se adunară în cerc, în jurul focului

din fața cortului căpeteniei. Christina adormise pe rogojina pe care n-o mai împărțea cu fratele ei.

Cînd unul dintre vitejii cei mai tineri veni s-o ia la sfat, Merry lăsă fetița singură, convinsă că era prea obosită ca să se trezească pînă dimineața.

Oamenii stăteau așezați pe pămînt, formînd un oval prelung, cu șeful într-un capăt. Șamanul stătea în stînga lui Acvilă Cenușie, iar Lup Negru, în dreapta.

Încet, Merry merse în jurul lor și îngenunche în fața tatălui ei. Povesti repede tot ce i se întîmplase în ultimul an, punînd un mare accent pe faptul că Jessica salvase viața lui Acvilă Albă.

Acvilă Cenușie nu avu nici o reacție vizibilă. Cînd fiica lui termină de povestit, îi făcu semn să plece.

Merry era în drum spre Christina, cînd Floarea Soarelui îi ieși în cale. Se opriră în întuneric, așteptînd să audă ce hotăra conducătorul.

În continuare, fiul lui Merry povesti și el cele întîmplate. La sfîrșit, se duse și rămase în picioare drept în spatele tatălui său.

Dintr-o dată, lîngă el apăru Christina. Merry o văzu luîndu-l de mînă. Vru să se ducă la ea, dar Floarea Soarelui o opri.

– Să vedem ce se întîmplă, o povățui ea. Războinicii se vor supăra dacă-i întrerupem acum. Fiul tău va avea grijă de Christina.

Merry își dădu seama că prietena ei avea dreptate. Rămase cu privirea spre Acvilă Albă, sperînd ca băiatul să se uite spre ea pentru a-i

putea face semn s-o ducă pe Christina înapoi la cortul lor. Acvilă Albă asculta discuţia aprinsă dintre cei mai mulţi războinici.

Toţi doreau să-şi arate loialitatea faţă de Lup Negru, sprijinindu-i hotărîrea de a nu lua în seamă fetiţa.

Şeful dădu din cap, apoi propuse ca pe Christina s-o crească o bătrînă pe nume Rîu Vesel. Imediat, Lup Negru clătină din cap, respingînd ideea.

– Fata lui Merry ar suferi acolo, declară el. Nu pot îngădui asta. N-are nici o vină.

Acvilă Cenuşie îşi ascunse zîmbetul. Lup Negru se opunea ca fetiţa să-i fie dată bătrînei squaw nebune, dovedind că de fapt ţinea la ea.

Problema era aceea de a-l face pe Lup Negru să-şi dea seama de tot adevărul – o sarcină dificilă, după cum îşi dădea seama şeful, căci ginerele lui era un om mîndru şi încăpăţînat.

Întinse mîna spre pielea de animal, cu gîndul de a pune capăt disputei, dar şamanul îl opri, clătinînd din cap.

Acvilă Cenuşie se supuse omului sfînt. Cu mîinile pe pielea împăturită, continuă să mediteze, în timp ce războinicii se contraziceau între ei.

Şi, în cele din urmă, cea care le rezolvă problema, la îndemnul blînd al fratelui ei, fu însăşi Christina.

Fiul lui Lup Negru asculta discuţia agitată despre viitorul surorii lui. Deşi avea doar şase pri-

măveri, băiatul arăta deja crîmpeie din firea arogantă a tatălui său. Fără să-i pese că putea fi pedepsit, o trase dintr-o dată pe Christina după el, trecînd în fața tatălui său.

Fata se ascunse după fratele ei, deşi privea pe furiş la omul furios care se uita atît de sever la Acvilă Albă.

Şeful fu singurul care văzu cum imita fetița expresia încruntată a lui Lup Negru, înainte de a-şi ascunde fața lîngă genunchii lui Acvilă Albă.

– Tată, începu Acvilă Albă, o femeie albă mi-a salvat viața, ca să mă întorc la ai mei.

Cuvintele arzătoare ale băiatului îi făcură pe toți să tacă pe dată.

– Christina e acum sora mea. O voi apăra ca orice frate care-şi apără sora.

Lup Negru nu-şi putu stăpîni mirarea față de aroganța cu care fiul lui cuteza să-i vorbească. Înainte de a-i putea da vreun răspuns, Acvilă Albă se întoarse spre mama lui. O arătă cu degetul, coborî privirea spre Christina şi spuse:

– Mama mea.

Ştia prea bine ce avea să se întîmple. Christina dovedise cît de posesivă era. Ceea ce-i aparținea lui Acvilă Albă era şi al ei. Fu nevoit să repete doar o dată cuvintele, înainte ca fetița să-şi scoată degetul din gură doar atît cît să strige:

– Mama meu!

Apoi îi zîmbi fratelui ei, aşteptîndu-l să continue acel joc nou. Acvilă Albă dădu din cap. O strînse de mînă, semn că era mulțumit de răs-

punsul ei, apoi se întoarse să-şi privească din nou tatăl. Încet, ridică mîna şi-l arătă pe Lup Negru cu degetul.

– Tatăl meu, anunţă el pe un ton ferm.

Continuînd să-şi sugă degetul, Christina îl privi pe Lup Negru.

– Tata meu, declară Acvilă Albă, strîngînd iar mîna fetei.

Deodată, Christina îşi scoase degetul din gură.

– Tata meu! răcni ea, arătînd spre Lup Negru, după care se uită la fratele ei, în aşteptarea aprobării.

Acvilă Albă aruncă o privire spre bunicul lui. Cînd şeful dădu din cap, băiatul repetă gestul către Christina.

Era singura încuviinţare de care avea nevoie fetiţa. Dădu drumul mîinii lui Acvilă Albă, se întoarse şi, fără pic de teamă, se aşeză pe genunchii lui Lup Negru.

Toţi o priviră cum se instala. Lup Negru deveni ţeapăn, cînd Christina îl apucă de o coadă. Dar nu-i dădu mîna la o parte, întorcîndu-se doar spre şef. Acvilă Cenuşie zîmbea mulţumit.

Merry alergă să îngenuncheze în faţa soţului ei, cu capul plecat. Lup Negru îşi văzu soţia tremurînd. Oftă prelung, stăpînit, cu resemnare.

– Copiii mei nu au ce să caute la acest sfat. Du-i la cortul nostru.

Imediat, Merry se întoarse spre Christina ca s-o ia în braţe. Tocmai îi desprindea mîna de

coada soțului ei, cînd își dădu seama ce spusese acesta.

Copiii lui.

Încercă să nu zîmbească, dar, cînd îl privi, știu că pe față i se citea bucuria – și dragostea.

Lup Negru îi dădu dreptate, cu o înclinare arogantă a capului.

Acvilă Cenușie așteptă ca Merry să ducă de-acolo copiii.

– Acum am o nepoată? îl întrebă el pe Lup Negru.

– Da, răspunse acesta.

– Mă bucur, declară Acvilă Cenușie.

Apoi se întoarse spre șaman și-i ceru să spună sfatului despre vedenie.

Omul cel sfînt se ridică în picioare și le povesti războinicilor visul. Încet, despături pielea de cerb și le-o arătă tuturor.

Se auziră multe murmure surprinse. Șamanul îi făcu să tacă, dintr-o mișcare dramatică a mîinii.

– Noi sîntem bizonii, spuse el, arătîndu-și pieptul. Leul nu-și are locul printre bizoni. Pe acest pămînt, sînt dușmani, la fel cum omul alb e dușmanul neamului Dakota. Acum însă, zeii ne pun la încercare. Ne-au dăruit o leoaică cu ochi albaștri. Trebuie s-o apărăm pînă va sosi timpul să ne părăsească.

Lup Negru era vizibil uimit de cuvintele șamanului. Clătină din cap.

– De ce nu mi-ai spus asta mai devreme, Wakan? întrebă el.

– Fiindcă era nevoie ca mai întîi inima ta să descopere adevărul, răspunse omul sfînt. Fiica ta e leoaica, Lup Negru. Nu încape nici o îndoială. Părul ei are culoarea fulgerului alb, iar ochii-i sînt albaştri ca sălaşul Marelui Spirit din cer.

Prin sat răsună dintr-o dată răgetul de furie al Christinei. Şamanul se întrerupse o clipă, zîmbind.

– Are şi vocea unei leoaice, remarcă el.

Lup Negru zîmbi alături de ceilalţi şi dădu din cap.

Omul cel sfînt ridică pielea în aer.

– Făgăduiala lui Merry va fi îndeplinită. Aşa au hotărît spiritele.

În seara următoare, Christina fu primită ceremonial în sînul tribului.

Indienii din neamul Dakota erau oameni blînzi. Toţi îşi deschideau inimile faţă de leoaica cu ochi albaştri şi-i dăruiau comori nepreţuite.

Erau daruri intangibile, care-i modelau caracterul.

De la bunicul ei, Christina primi darul cunoştinţei. Bătrînul războinic îi arăta frumuseţea şi minunăţiile mangnificelor împrejurimi. Deveniseră nedespărţiţi. Acvilă Cenuşie îi dăruia Christinei iubirea lui nereţinută, un timp nelimitat, şi o înţelepciune nehotărmurită, cînd fetiţa cerea răspunsuri imediate la continuele ei întrebări cu de ce, de ce, de ce. De la bunicul ei, Christina dobîndi răbdarea, dar cea mai mare comoară din toate era

puterea de a rîde de ceea ce nu putea fi schimbat, de a lăcrima pentru ceea ce se pierduse, şi de a se bucura de neprețuitul dar al vieții.

De la tatăl ei, Christina primi curajul şi hotărîrea de a termina orice treabă, de a învinge orice greutate. Învăță să mînuiască un cuțit şi să călărească la fel de bine ca oricare vitează – mai bine, chiar, decît cei mai mulți. Era fiica lui Lup Negru şi învăța, din observație, să se străduiască spre a atinge desăvîrşirea în tot ce făcea. Scopul ei în viață era acela de a-şi mulțumi tatăl, de a-i merita încuviințarea, de a-l face să fie mîndru de ea.

De la blînda ei mamă, Christina dobîndi darul compasiunii, al înțelegerii şi al sentimentului de dreptate față de prieteni şi duşmani deopotrivă. Imita felul de a fi al mamei sale, pînă cînd deveni cu adevărat o parte din personalitatea ei. Merry se purta afectuos cu copiii şi soțul ei. Deşi Lup Negru nu-şi arăta niciodată sentimentele în fața altora, Christina află repede că o alesese pe Merry datorită firii ei iubitoare. Arțagul cu care o trata în fața celorlalți războinici făcea parte din firea lui arogantă. Totuşi, la adăpostul cortului lor, Lup Negru nu făcea numai să îngăduie dezmierdările şi cuvintele blînde ale lui Merry – le cerea chiar. Privirea lui devenea mai caldă, iar cînd credea că fiica lor dormea adînc, îşi lua soția în brațe şi-i înapoia toate cuvintele drăgăstoase pe care le auzise de la ea.

Christina jură să-şi găsească un bărbat ca

Lup Negru, cînd îi venea sorocul să-şi aleagă o pereche. Avea să fie un războinic la fel de mîndru şi arogant ca tatăl ei, la fel de autoritar şi protector cu ceea ce-i aparţinea, şi cu aceeaşi capacitate aprigă de a iubi.

Îi spuse fratelui ei că niciodată nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin.

Acvilă Albă era confidentul ei.

Nu voia să frîngă îndîrjirea inocentă a surorii sale, dar era îngrijorat pentru ea.

O sfătuia să fie mai prudentă, căci ştia, la fel ca toţi ceilalţi din satul lor izolat, că într-o zi Christina avea să se întoarcă în lumea albilor.

Şi, în adîncul inimii lui, adevărul acesta îl chiuia. Ştia, cu o siguranţă de netăgăduit, că în locul acela numit Anglia nu existau războinici ca tatăl lui.

Nici unul.

Capitolul 1

Londra, Anglia, 1810

Țipetele lui deveneau tot mai slabe.

Baronul Winters, medicul care o trata pe Marchiza de Lyonwood, stătea aplecat deasupra pacientei, încercînd înnebunit să-i prindă mîinile. Frumoasa femeie se zbătea în agonie. Era clar că-şi pierduse mințile şi părea hotărîtă să-şi sfîşie pielea abdomenului umflat.

– Gata, gata, Lettie, şoptea doctorul pe un ton cît mai liniştitor. O să fie bine, draga mea. Încă puțin, şi-i vei dărui soțului tău un bebeluş frumos.

Baronul nu era deloc sigur că Lettie înțelegea măcar ce-i spunea. Ochii ei verzi ca smaraldele erau sticloşi de durere. Părea să privească drept prin el.

– Tot eu l-am ajutat şi pe soțul tău să vină pe lume. Ştiai asta, Lettie?

Un nou țipăt pătrunzător îi întrerupse încercarea de a-şi calma pacienta.

Winters închise ochii şi se rugă. Avea fruntea îmbrobonată de transpiraţie, iar mîinile îi tremurau.

De cînd se ştia, niciodată nu mai asistase la o naştere atît de grea. Dura deja de prea multă vreme. Marchiiza devenea prea slăbită ca să ajute.

Uşa dormitorului se dădu de perete. În prag apăru Alexander Michael Phillips, Marchizul de Lyonwood. Winters oftă uşurat.

– Slavă Domnului că ai ajuns acasă! strigă el. Eram îngrijoraţi că nu te vei întoarce la timp.

Lyon se repezi spre pat. Pe chip i se citea îngrijorarea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Winters, e prea devreme pentru asta!

– Copilul nu e de aceeaşi părere.

– Nu vezi că se chinuieşte îngrozitor? strigă marchizul. Fă ceva!

– Fac tot ce pot! răcni şi Winters, fără să-şi poată stăpîni furia.

Pe Lettie o străbătu un nou spasm, iar ţipătul ei le atrase ateţia. Umerii medicului se încordară în efortul de a o ţine pe loc. Marchiza nu era o femeie plăpîndă, ci foarte înaltă şi destul de împlinită. Rezista cu înverşunare încercărilor medicului de a o potoli.

– Şi-a ieşit din minţi, Lyon. Ajută-mă să-i leg mîinile de stîlpii patului, ordonă Winters.

– Nu! strigă Lyon, indignat de o asemenea cerere. Am s-o ţin eu. Dumneata doar fă-ţi treaba,

Winters. Nu mai rezistă mult. Dumnezeule, de cînd o ține așa?

– De peste douăsprezece ore. Moașa a trimis după mine acum cîteva ceasuri. A fugit în panică, imediat ce și-a dat seama că poziția copilului nu e potrivită pentru naștere, adăugă el în șoaptă. Va trebui să așteptăm și să ne rugăm să se întoarcă.

Lyon dădu din cap, apucîndu-și soția de mîini.

– M-am întors, Lettie. Doar încă puțin, dragostea mea. O să se termine curînd.

Glasul lui familiar o făcu să se întoarcă. Ochii-i erau stinși, lipsiți de viață. Lyon continua să-i șoptească încurajări. Cînd soția lui închise ochii, părînd să fi adormit, îi vorbi iar lui Winters:

– Îi e atît de greu deoarece copilul se naște cu aproape două luni mai devreme?

Doctorul nu-i răspunse. Se întoarse să ia un prosop de pe spălător. Avea mișcări furioase și controlate, dar mîna-i fu blîndă cînd puse prosopul rece pe fruntea pacientei.

– Dumnezeu să ne ajute, dacă face febră, mormăi el.

Ochii lui Lettie se deschiseră dintr-o dată. Îl privi pe Baronul Winters.

– James? Tu ești, James? Ajută-mă, te rog, ajută-mă. Copilul tău mă sfîșie în bucăți. E pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, nu-i așa, James? Omoară-l pe bastard dacă trebuie, dar scapă-mă de el. Lyon nu va ști niciodată. Te rog, James, te rog...

Mărturisirea incriminatoare se sfîrşi cu un scîncet isteric.

– Nu ştie ce vorbeşte, bolborosi Winters, după ce-şi regăsi calmul; şterse sîngele de pe byzele lui Lettie, înainte de a adăuga: Lyon, soţia ta delirează. Mintea-i e stăpînită de durere. Nu-i lua în seamă fabulaţiile.

Aruncă o privire spre marchiză. Cînd văzu expresia de pe chipul lui Lyon, înţelese că scuzele lui nu avuseseră efect. Adevărul ieşise la iveală.

Winters îşi drese glasul şi spuse:

– Lyon, pleacă de-aici. Am de lucru. Du-te şi aşteaptă în cabinetul tău. Am să vin să te iau cînd se termină totul.

Marchizul continua să-şi privească soţia. Cînd în sfîrşit ridică ochii şi dădu din cap spre medic, în privire i se citea chinul. Apoi clătină capul, într-o negare mută, poate, a ceea ce tocmai auzise, şi ieşi brusc.

Ţipetele soţiei sale către amantul ei îl urmăriră pînă afară.

Totul se termină peste trei ore. Winters îl găsi pe Lyon în bibliotcă.

– Am făcut tot ce-am putut, Lyon. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, i-am pierdut pe amîndoi.

Aşteptă cîteva momente înainte de a întreba:

– Ai auzit ce-am spus, Lyon?

– Copilul se năştea cu două luni înainte de termen? întrebă marchizul.

Winters nu-i răspunse imediat. Îşi revenea în-

cet, după ce-i auzise tonul sec şi lipsit de emoţie.

– Nu, nu era prematur, răspunse el într-un tîrziu. Ai auzit destule minciuni, fiule. N-am să înmulţesc păcatele lor.

Se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun. Îl privi pe Lyon cum îi turna calm un pahar, apoi întinse mîna să-l ia.

– Mi-ai fost ca un fiu, Lyon. Dacă te pot ajuta cu ceva să treci mai uşor prin tragedia asta, spune-mi şi am s-o fac.

– Mi-ai dăruit adevărul, prietene, răspunse Lyon. Atîta e de ajuns.

Winters îl privi cum ridica paharul şi-l golea dintr-o sorbitură prelungă.

– Să ai grijă de tine, Lyon. Ştiu cît de mult ai iubit-o pe Lettie.

Lyon clătină din cap.

– Am să-mi revin, spuse el. Întotdeauna îmi revin, nu-i aşa, Winters?

– Într-adevăr... oftă obosit baronul. Lecţiile frăţiei te-au pregătit, fără îndoială, pentru orice eventualitate.

– Ţi-aş încredinţa o sarcină, continu Lyon.

Întinse mîna să ia tocul şi călimara. Cîteva minute, scrise ceva pe o coală de hîrtie.

– Fac orice, răspunse Winters, cînd nu mai putu suporta tăcerea.

Lyon termină scrisoarea, o împături şi i-o dădu doctorului.

– Du-i vestea lui James Winters. Spune-i fratelui meu că ţiitoarea lui a murit.

Capitolul 2

Tatăl tău era un om atît de chipeş, Christina. Şi-ar fi putut alege orice femeie din Anglia. Şi totuşi, m-a dorit pe mine. Pe mine? Pe mine! Nu-mi venea să cred ce noroc avusesem. Nu eram decît drăguţă, teribil de sfioasă şi naivă, exact opusul tatălui tău. El era atît de sofisticat, atît ce cizelat, bun şi iubitor. Toţi credeau că era cel mai minunat om.

Dar totul nu era decît o minciună îngrozitoare.

Însemnare în jurnal,
1 august 1795

Londra, Anglia, 1814

Avea să fie o noapte lungă.

Marchizul de Lyonwood scoase un oftat stăpînit şi se rezemă de consolă, în camera de primire a Lordului Carlson. Mutîndu-şi greutatea considerabilă, Lyon îşi putu uşura durerea din picior. Rana continua să-l irite încontinuu, iar durerea tăioasă care-i radia prin rotulă nu-i alunga cu nimic proasta dispoziţie.

Lyon venise la petrecere forţat, după ce fusese convins să-şi facă datoria de a o escorta pe

sora lui mai mică, Diana. E inutil de spus că nu se bucura deloc. Încerca fără succes să afişeze o mină plăcută. Avea dureri prea mari ca să-i pese dacă alţii îi observau indispoziţia sau nu. Aşa că stătea încruntat, cu braţele încrucişate pe pieptul său masiv, într-o atitudine de resemnare.

Contele de Rhone, bunul prieten al lui Lyon de pe vremea cînd făceau pozne la Oxford, stătea alături. Amîndoi erau nişte bărbaţi foarte chipeşi. Rhone era brunet, cu piele deschisă şi înalt de un metru optzeci. Slab de constituţie, întotdeauna avea o îmbrăcăminte şi nişte gusturi impecabile, şi un zîmbet strîmb care le făcea pe tinere să nu-i observe nasul coroiat. Erau prea fascinate de ochii lui verzi.

Fără îndoială, Rhone era un mujeratic.

Mamele erau îngrijorate de reputaţia lui, taţii de intenţiile lui, în vreme ce fetele neşcolite nesocoteau complet precauţiile părinţilor, întrecîndu-se cu neobrăzare să-i capteze atenţia.

Rhone atrăgea femeile ca albinele la miere. Era un ticălos, adevărat, dar unul prea irezistibil.

Lyon, pe de altă parte, avea calitatea îndoielnică de a putea pune pe fugă aceleaşi domnişoare suav-hotărîte. Era un fapt indiscutabil că Marchizul de Lyonwood putea alunga lumea dintr-o cameră doar cu o privire de gheaţă.

Lyon era mai înalt cu trei degete decît Rhone. Avînd piept, umeri şi coapse atît de musculoase, dădea impresia că era şi mai mare. Dar numai proporţiile lui nu erau de ajuns pentru a intimida

cuconetul mai tare de inimă ce spera să înhațe un titlu. Şi nici trăsăturile lui, dacă erau privite pe rînd. Părul lui Lyon avea o culoare aurie închisă, şi tendința de a se cîrlionța. Îl purta neobişnuit de lung pentru societatea pe care o frecventa. Profilul său imita statuile soldaților romani înşirate la Carlton House. Pometii obrajilor îi erau la fel de patricieni, nasul la fel de clasic, iar gura, la fel de perfect sculptată.

Singura trăsătură blîndă a lui Lyon era culoarea caldă a părului. În ochii lui căprui se reflecta un cinism rece. Deziluziile îl făceau să stea încruntat tot timpul. Nici cicatrica nu-l prea ajuta. O linie subțire, în zigzag, îi străbătea fruntea, sfîrşindu-se brusc pe arcada dreaptă. Acel semn îi dădea lui Lyon o expresie de pirat.

Aşa că bîrfitoarele îl numeau pe Rhone fustangiu şi pe Lyon pirat – deşi niciodată în față, desigur. Acele femei proaste nu-şi dădeau seama cît le-ar fi plăcut amîndurora insultele cu care-i gratificau.

Un servitor se apropie de marchiz şi spuse:

– My lord? Iată brandyul pe care l-ați cerut.

Bătrînul făcu o plecăciune formală, ținînd două cupe mari pe o tavă de argint.

Lyon luă ambele pahare, îi dădu unul lui Rhone, apoi, spre surprinderea servitorului, îşi arătă recunoştința. Valetul se plecă din nou, înainte de a ieşi, lăsîndu-i singuri pe cei doi gentlemeni.

Lyon îşi goli paharul dintr-o singură sorbitură.

Rhone observă.

– Te supără piciorul? întrebă el îngrijorat. Sau ai de gînd să te îmbeți?

– Eu nu mă îmbăt niciodată, replică Lyon. Iar piciorul mi-e pe vindecate, răspunse el pe ocolite, ridicînd din umeri.

– Ai avut noroc de data asta, Lyon. Vei fi scos din serviciu pentru şase luni, poate chiar mai mult. Slavă Domnului! Dacă era pe-a lui Richards, te-ar fi trimis înapoi încă de mîine. Cred că e o binecuvîntare că nava ta a fost distrusă. Nu prea poți pleca niciunde dacă nu-ți construieşti alta.

– Cunoşteam riscurile, răspunse Lyon. Nu-ți place Richards, nu-i aşa, Rhone?

– Nu trebuia să te trimită în ultima misiune, prietene.

– Richards plasează problemele guvernului mai presus de grijile personale.

– Mai presus de grijile *noastre* personale, vrei să spui, îl corectă Rhone. Zău că ar fi trebuit să te retragi atunci cînd am făcut-o eu. Dacă nu erai de o importanță atît de vitală pentru...

– M-am retras, Rhone.

Prietenul lui nu-şi putu ascunde uimirea. Lyon ştia că ar fi trebuit să mai aştepte pînă să-i dea vestea, căci era foarte posibil ca Rhone să scoată un strigăt.

– Nu mai face mutra asta uimită, Rhone. De mult mă tot bați la cap să mă retrag.

Rhone clătină din cap.

– Te bat la cap fiindcă ți-s prieten şi, foarte posibil, singurul pe care-l interesează ce se întîmplă cu tine, spuse el. Talentele tale deosebite te-au făcut să rămîi la datorie mai mult decît ar fi putut suporta orice om normal. Pe toți sfinții, eu n-aş fi rezistat. Chiar vorbeşti serios? Te-ai retras cu adevărat? I-ai spus lui Richards?

Rhone vorbea în şoaptă, cu înverşunare, privindu-l atent pe Lyon.

– Da, Richards ştie. Şi nu se prea bucură.

– Va trebui să se obişnuiască, mormăi Rhone.

Ridică paharul în semn de salut.

– Un toast, prietene, pentru o viață lungă. Fie-ți dat să-ți găseşti fericirea şi pacea. Le meriți pe amîndouă, Lyon.

Întrucît paharul lui era gol, Lyon nu participă la toast. Oricum, se îndoia că dorința arzătoare a lui Rhone avea să se împlinească. Fericirea – în doze sporadice, desigur – era o reală posibilitate. Dar pacea... nu, trecutul nu i-ar fi îngăduit niciodată lui Lyon să-şi găsească liniştea. Era un scop la fel de inaccesibil ca iubirea. Lyon se împăcase cu soarta lui. Făcuse ceea ce considera că era necesar, şi în mare parte nu-l mustra conştiința. Numai în ceasurile negre ale nopții, cînd era singur şi vulnerabil, chipurile din trecut reveneau să-l bîntuie. Nu, n-avea să-şi regăsească niciodată pacea. Nu-l lăsau coşmarurile.

– Iar o faci, declară Rhone, dîndu-i un ghiont în braț ca să-i atragă atenția.

– Ce fac?

– Te încrunți de fug toate doamnele din cameră.

– Mă bucur să aflu că mai am puterea asta, răspunse Lyon tărăgănat.

Rhone clătină din cap.

– Ei, şi ai să stai încruntat toată seara?

– Probabil.

– Lipsa ta de entuziasm e copleşitoare. Eu, unul, sînt într-o stare de spirit minunată. Noul sezon îmi aţîţă mereu sîngele. De asemenea, sora ta trebuie să aştepte cu nerăbdare toate aventurile, adăugă el. Doamne, ce greu mi-e să cred că puştoaica aia mică a crescut în sfîrşit!

– Diana e emoționată, recunoscu Lyon. A ajuns destul de mare ca să-nceapă să-şi caute un soț.

– Şi e la fel de... spontană? N-am mai văzut-o de peste un an.

Descrierea ineptă a comportamentului surorii sale îl făcu pe Lyon să zîmbească.

– Dacă te referi la obiceiul ei de a se repezi în fel de fel de situații, fără nici o reținere, atunci da, e tot spontană.

Rhone dădu din cap. Se uită prin jur, apoi oftă.

– Gîndeşte-te, numai. Un contingent proaspăt de domnişoare frumoase care abia aşteaptă degustarea. Drept să-ți spun, m-aş fi aşteptat ca mămicile lor să le țină acasă, cînd Jack şi banda lui continuă să umble la pradă.

– Am auzit că săptămîna trecută hoții au făcut o vizită la Wellingham, comentă Lyon.

– Mare tărăboi a ieşit, zîmbi Rhone. Lady Wellingham s-a culcat jurînd că n-o să se mai scoale pînă nu-i sînt recuperate smaraldele. Ciudată reacție, după părerea mea, dacă stai să te gîndeşti cît fură soțul ei la mesele de jocuri. E un trişor neruşinat.

– Înțeleg că Jack n-a făcut decît să-i jefuiască. E adevărat că pe oaspeți i-a lăsat în pace?

Rhone dădu din cap.

– Da. E clar că era grăbit.

– Am impresia că-l mănîncă pielea să fie prins.

– Nu sînt de acord. Pînă acum, n-a furat decît de la cei despre care cred că trebuia într-adevăr să fie puşi la punct. Chiar îl admir.

Cînd Lyon îl privi nedumerit, Rhone se grăbi să schimbe subiectul:

– Dacă ai mai şi zîmbi puțin, doamnele nu ne-ar mai ocoli. Şi atunci, ai începe şi tu să te distrezi.

– Cred că în sfîrşit ți-ai pierdut mințile. Cum poți susține că-ți place farsa asta?

– Sînt unii care cred că *tu* ți-ai pierdut mințile, Lyon. Toată lumea ştie că ai stat izolat prea multă vreme.

– Şi aceeaşi lume mai ştie şi că tu ai îndurat prea multe sezoane, replică Lyon. Ți s-a făcut mintea terci.

– Prostii. Mintea mea s-a făcut terci de mult,

pe vremea cînd beam împreună gin acru, în şcoală. Totuşi, mă distrez foarte bine. Cum te-ai distra şi tu, dacă ţi-ai aminti că totul nu e decît un joc.

– Eu nu mă ţin de jocuri, răspunse Lyon. Iar scena asta seamănă mai degrabă cu un război.

Rhone rîse destul de tare ca să atragă cîteva priviri curioase.

– Deci, ia spune-mi, prietene, ne-am aliat împotriva domnişoarelor?

– Da.

– Şi care e ţelul lor? Ce speră să cîştige dacă ne cuceresc?

– Măritişul, desigur.

– Ahaaa... făcu Rhone. Cred că-şi folosesc trupurile ca arme. Planul lor de luptă e să ne aburească aşa de tare cu ajutorul poftelor, încît să le dăruim orice?

– E tot ce au de oferit, răspunse Lyon.

– Dumnezeule mare, eşti la fel de blazat cum spune toată lumea. Mă tem să nu mă molipsesc şi eu.

În timp ce vorbea, Rhone se cutremură, dar zîmbetul său strică tot efectul.

– Nu pari prea îngrijorat, remarcă sec Lyon.

– Pe domnişoarele astea le interesează numai căsătoria, nu şi vieţile noastre, spuse Rhone. Nu e nevoie să te ţii de jocuri ăsta, dacă nu vrei. Şi-n plus, eu sînt doar un conte neînsemnat. Tu, însă, trebuie în orice caz să te căsătoreşti din nou, dacă vrei să duci familia mai departe.

– Ştii al naibii de bine că n-am să mă mai însor, răspunse Lyon, pe un ton la fel de dur ca placa de marmură de care se rezema. Las-o moartă, Rhone. Cînd vine vorba de căsătorie, îmi piere tot simţul umorului.

– Tu oricum n-ai deloc simţul umorului, declară Rhone atît de vesel, încît Lyon nu-şi putu stăpîni zîmbetul.

Rhone se pregătea să continue lista cusururilor lui Lyon, cînd îi atrase atenţia o tînără roşcată şi destul de atrăgătare. O urmări cu privirea, pînă cînd o observă pe sora mai tînără a lui Lyon venind spre ei.

– Nu mai sta încruntat, îl sfătui el pe Lyon. Diana vine încoace. Doamne, tocmai i-a dat un cot Contesei Seringham.

Lyon oftă, apoi zîmbi forţat. Cînd Diana se opri brusc în faţa lui, buclele ei castanii, tunse scurt, continuară să i se unduiască în jurul feţei angelice. În ochii căprui îi licărea emoţia.

– O, Lyon, cît mă bucur că te văd zîmbind! Cred că te distrezi foarte bine.

Nu-i aşteptă răspunsul, întorcîndu-se să facă o reverenţă spre Rhone.

– Şi pe tine mă bucur să te văd, declară ea, cu răsuflarea tăiată.

Rhone înclină capul în semn de salut.

– Nu e remarcabil că l-am putut convinge pe Lyon să vină în seara asta? continuă Diana. Nu-i prea plac petrecerile, Rhone.

– Nu-i plac?! întrebă Rhone, pe un ton atît de

neîncrezător, încît Lyon izbucni de-a binelea în rîs.

– Nu-glumi cu ea, spuse el. Te simți bine, Diana?

– A, da! Mama o să fie foarte mulțmită. Sper să mai fie trează cînd ajung acasă, ca să-i povestesc. Tocmai am aflat c-o să-şi facă apariția şi Prințesa Christina. Mărturisesc că sînt foarte curioasă s-o cunosc. Am auzit despre ea cele mai miraculoase povestiri.

– Cine e Prințesa Christina? întrebă Lyon.

Rhone se grăbi să-i răspundă:

– Ai trăit izolat prea multă vreme, Lyon, altfel sigur ai fi auzit de ea. Deşi încă n-am întîlnit-o, ştiu din auzite că e foarte frumoasă. Şi o înconjoară un aer misterios. Tatăl ei a fost domnitorul unui mic principat de lîngă granița cu Austria. A fost detronat într-o revoluție destul de urîtă. Lady Christina, dacă folosim titlul pe care l-a dobîndit de la mama ei, a călătorit prin toată lumea. Brummel a cunoscut-o şi s-a amorezat pe loc. El a fost primul care a numit-o prințesă. Lady Christina nici n-a acceptat, nici nu a respins titlul.

– Şi cu mama ei ce s-a întîmplat? întrebă Diana.

Părea fascinată de povestea prințesei. Rhone zîmbi.

– O tragedie, am auzit. Mama ei era slabă de cap, şi...

– Cum adică, slabă de cap? îl întrerupse Diana.

– Nebună, explică Rhone. Cînd a aflat că urma să aibă un copil, a fugit. Pînă acum trei luni, toată lumea credea că muriseră şi mama, şi copilul.

– Şi tatăl ei? se interesă Diana. Ce s-a întîmplat cu el?

– A plecat din Anglia la scurt timp după ce-i dispăruse soţia. De-atunci, nimeni n-a mai auzit de el. Probabil că între timp a murit, încheie Rhone, ridicînd din umeri.

– O, biata prinţesă, şopti Diana. Acum mai are vreo rudă, sau e singură?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Diana, nici măcar n-o cunoşti, şi deja eşti gata să verşi lacrimi pentru ea, remarcă Lyon.

– Bine, dar e o poveste atît de tristă, se apără Diana; întorcîndu-se spre Rhone, adăugă: ţin minte ce insuportabil a fost pentru noi, toţi, cînd a murit James. Mama nu şi-a revenit nici acum. Stă ascunsă în camera ei, chipurile cu tot felul de boli, cînd de fapt numai durerea o ţine acolo.

Rhone aruncă o privire spre expresia rece a lui Lyon şi imediat se grăbi să schimbe subiectul.

– Da, mă rog, cu toţii simţim lipsa lui James, minţi el cu vioiciune. Şi eu ard de nerăbdare s-o cunosc pe Prinţesa Christina, Diana. Nimeni n-a putut obţine nici cea mai mică informaţie despre trecutul ei. Asta înseamnă că avem un mister de rezolvat, nu-şi aşa?

Îi făcu cu ochiul, iar fata roşi. Sora lui Lyon era încă atît de inocentă...!

Şi destul de atrăgătoare, dacă stătea să se uite bine la ea. Diana se împlinise bine de ultima dată cînd o văzuse. Această constatare îl irita pe Rhone, deşi nici mort n- ar fi putut înţelege de ce.

– Puştoaico, izbucni el dintr-o dată, da' ştiu că arăţi drăguţ astă seară!

Duritatea pe care şi-o auzise în propriul glas îl făcu să se strîmbe.

Diana nu păru să observe. Zîmbi la auzul complimentului, făcu încă o reverenţă şi spuse:

– Îţi mulţumesc, Rhone. Foarte amabil din partea ta că ai observat.

Rhone se încruntă la Lyon:

– Are rochia mult prea decoltată. Ce-oi fi avut în cap, de-ai lăsat-o să apară aşa în public? Fă bine şi stai cu ochii pe ea.

– E de ajuns să stau cu ochii pe tine, şi Diana va fi în siguranţă, replică Lyon.

– Totuşi, eu chiar cred că...

Rhone lăsă fraza neterminată, căci tocmai aruncase o privire spre intrarea în salon. Fluieră încet. Diana se întoarse repede să vadă ce-l captivase aşa pe Rhone.

– Prinţesa Christina, şopti ea, cu vocea plină de uimire.

Lyon reacţionă ultimul. Cînd văzu apariţia din partea opusă a încăperii, se desprinse de consolă cu o mişcare smucită. Trupul său luă instinctiv o atitudine combativă, pregătit, cu toţi muşchii încordaţi.

Încet, îşi regăsi controlul. Observă că-şi ţinea

pumnii strînşi lîngă trup şi picioarele depărtate, ca pentru o luptă, şi făcu un efort să se relaxeze. Mişcarea bruscă făcu să-l doară iar genunchiul. Dar n-avea ce face cu durerea, nici cu bătăile furioase ale inimii.

Şi, oricît de eroic ar fi încercat, nu-şi putea lua privira de la prinţesă.

Era într-adevăr fermecătoare, îmbrăcată complet în argintiu. Culoarea aparţinea unui înger şi-i scotea în evidenţă firele mai deschise ale părului blond.

Fără nici o îndoială, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Pielea ei părea perfectă şi, chiar de la distanţa care-i despărţea, Lyon îi putea distinge culoarea ochilor. Era cea mai surprinzătoare nuanţă de albastru.

Prinţesa Christina nici nu zîmbea, nici în se încrunta. În expresia ei se citea doar o uşoară curiozitate.

Se vedea clar că ştia cît era de atrăgătoare, conchise Lyon, sperînd ca firea lui cinică să-l apere de un atac de cord. Nu-i convenea deloc felul cum propriul său trup continua să reacţioneze.

– Brummel a avut dreptate, declară Rhone. E o lady încîntătoare.

– A, sper s-o pot cunoaşte, spuse Diana în şoaptă, ca la biserică. Uită-te la ei, Rhone, toţi sînt captivaţi. Crezi că prinţesa ar fi de acord să-i fiu prezentată?

– Taci, Diana, o temperă Rhone. Prinţesa

Christina n-ar îndrăzni să te ignore. Pari să uiți cine e fratele tău.

Diana dădu din cap cu sfială. Rhone continuă:

– Dulceață mică, îndreaptă-ți umerii şi nu-ți mai tot frînge mîinile. Vom găsi pe cineva care să facă prezentările.

Ştia că sora lui Lyon nu-l auzise. Îşi ridicase deja poalele şi se îndrepta spre intrare.

– Acum ce facem? întrebă el, cînd Lyon îl apucă de braț, ca să nu se ia după Diana.

– Stăm să vedem, replică iritat prietenu său.

– Sora ta e prea impetuoasă, mormăi Rhone, clătinînd din cap. Nesocotește toate lecțiile de...

– E timpul ca Diana să învețe lecția discreției.

– Să sperăm că n-o să fie prea dureroasă pentru ea.

Lyon nu comentă. Continua s-o privească pe frumoasa prințesă. Un cuplu vîrstnic o abordă, tocmai cînd Diana se oprea brusc în fața ei.

Fu cît pe ce s-o doboare pe Christina în genunchi. Rhone scoase un geamăt prelung. Cei doi bătrîni nici nu încercară să-şi ascundă nemulțumirea că fuseseră deranjați atît de grosolan, uitîndu-se unul la altul cu jenă vizibilă.

– O, Doamne, Diana tocmai s-a băgat în fața ducelui şi a ducesei! remarcă Rhone.

Lyon era furios pe sora lui. Tocmai se pregătea s-o salveze de o nouă umilire, cînd prințesa interveni, destul de elegant.

O salută pe sora lui cu un zîmbet ce părea

sincer, apoi începu să-i vorbească, luîndu-i mîinile într-ale ei. Probabil voia să dea impresia că erau prietene apropiate.

O privi cum o ajuta pe Diana să treacă într-o parte, ca să-i poată saluta pe Ducele şi Ducesa de Devenwood. Prinţesa o incluse şi pe Diana în scurta conversaţie, atenuînd complet efectul greşelii pe care o făcuse.

Rhone oftă uşurat.

– Ei, poftim, cine-ar fi crezut? Şi o mai ţine şi de mînă. Aşa, măcar, o va împiedica să-i ardă una, cred.

Observaţia lui îl făcu pe Lyon să zîmbească.

– Da, Diana obişnuieşte să-şi folosească mîinile cînd vorbeşte, recunoscu el.

– Prinţesa are inimă bună. Pe toţi sfinţii, cred că m-am îndrăgostit!

– Tu eşti îndrăgostit tot timpul, replică Lyon.

Nu-şi putea ascunde iritarea. Ciudat, dar din cine ştie ce motiv, gluma prietenului său îl deranja. Nu prea voia ca prinţesă să lungească lista viitoarelor cuceriri ale lui Rhone. Era o idee ridicolă, îşi dădu el seama. Ce-i păsa dacă prietenul lui se ţinea după o femeie sau nu?

Oftă, cînd înţelese că nu avea un răspuns pregătit. Şi totuşi, îi păsa. Îi păsa enorm. Iar această mărturisire sinceră îl indispunea şi mai mult. La naiba, era prea bătrîn şi prea obosit ca să se mai îndrăgostească.

Christina nu avea nici cea mai vagă idee ce agitaţie provoca. Aştepta cu răbdare ca mătuşa

ei, Patricia, să termine conversația cu gazda. O tînără lady stătea lîngă ea, turuind atît de repede încît abia-i putea urmări cuvintele.

Se prefăcea interesată, zîmbea în momentele care păreau potrivite, şi dădea din cap ori de cîte ori acea tînără numită Diana se oprea ca să-şi tragă sufletul.

Lady Diana anunță că avea să-şi aducă prietenii, ca să-i prezinte. Christina rămase iar singură. Cu un zîmbet senin pe față, se întoarse să se uite la oamenii care căscau gura la ea.

Nu credea că avea să se obişnuiască vreodată cu ei. Englezii erau atît de ciudați!

Deşi se afla la Londra de aproape trei luni, încă mai era nedumerită de toate ritualurile ciudate pe care albii aceia păreau atît de hotărîți să le îndure.

Bărbații erau la fel de aiuriți ca femeile lor. Şi toți arătau la fel, îmbrăcați în haine negre, identice.

Legăturile albe de la gît erau atît de strînse, încît dădeau impresia că erau tot timpul sugrumați mai-mai să-şi dea sufletul, senzație accentuată şi de obrajii lor rumeni.

Nu, nu li se spunea „legături", se corectă Christina în sinea ei... *cravate* se numeau. Nu trebuia să mai uite.

Erau atîtea pe care trebuia să le țină minte! Studiase cu sîrguință de cînd ajunsese la uşa mătuşii Patricia, în Boston, cu un an în urmă. Ştia deja engleza şi franceza.

Misionarul capturat de Lup Negru cu ani în urmă o învățase foarte bine.

La Boston, lecțiile ei se concentraseră asupra comportamentului potrivit pentru o lady. Christina încerca să-şi mulțumească mătuşa, şi să-şi alunge şi unele dintre propriile ei temeri.

Mai tîrziu însă, cînd ajunsese să stăpînească slova scrisă îndeajuns ca să înțeleagă sensul jurnalului mamei sale, motivele i se schimbaseră. I se schimbaseră dramatic.

Acum era obligatoriu să-şi cîştige un loc temporar în societatea aceea bizară. Nu putea face nici o greşeală pînă nu-şi ducea promisiunea la îndeplinire.

– Eşti gata, Christina? o întrebă mătuşa Patricia.

Bătrîna venise lîngă ea şi-i apucase brațul ca într-o cătuşă.

– Cît de poate de gata, răspunse Christina.

Îi zîmbi mătuşii, apoi se întoarse şi porni prin mulțimea de străini.

Lyon o privea atent. Observă cît de protector se purta prințesa cu femeia zbîrcită care i se ținea de braț; mai remarcă şi ce corecte îi erau toate acțiunile.

Răspundea la fiecare salut cu un zîmbet bine exersat, care nu i se regăsea şi în ochi, urma o scurtă conversație şi o despărțire politicoasă şi eficientă.

Apoi îl văzu pe Rhone croindu-şi drum cu coatele ca să ajungă la prințesă.

Lyon era gata să pună rămăşag pe toată averea lui că tînăra avea să-i acorde lui Rhone mai multă atenţie decît celorlalţi bărbaţi. Toată lumea din Londra ştia despre familia lui Rhone şi, deşi nu era gentlemanul cu cele mai multe titluri de la petrecere, era cu siguranţă unul dintre cei mai bogaţi.

Lyon ar fi pierdut prinsoarea. Nici Rhone nu avu mai mult succes decît ceilalţi, Pe chipul lui Lyon apăru, împotriva propriei voinţe, un zîmbet de satisfacţie perversă.

– Îţi pierzi efectul, remarcă el, cînd Rhone reveni.

– Ce vrei să spui? se prefăcu uimit prietenul său.

Lyon nu-l crezu. Îi vedea clar roşeaţa uşoară din obraji.

– Mi s-a părut mie, sau Prinţesa Christina te-a tratat la fel ca pe toţi ceilalţi bărbaţi de-aici? N-a părut prea impresionată de farmecele tale, bătrîne.

– Nici tu n-ai să fii mai grozav, declară Rhone. E cu adevărat o enigmă. Îmi amintesc clar că i-am pus cîteva întrebări pertinente, şi totuşi, cînd am plecat...

– Cînd a plecat *ea,* vrei să spui, nu-i aşa?

Rhone se încruntă, apoi ridică din umeri.

– Ei, da, cînd a plecat, mi-am dat seama că nu obţinusem de la ea nici un răspuns. Sau, cel puţin, nu cred că am obţinut.

– Te interesa prea mult felul cum arăta, răs-

punse Lyon. O față drăguță îți distruge întotdeauna concentrarea.

– Nu zău...? făcu Rhone, prelungind sunetul. Ei bine, bătrîne, să vedem cîte răspunsuri ai să primeşti tu. Pariez pe o sticlă din cel mai bun brandy al meu, pentru una de-ale tale.

– Primesc, anunță Lyon.

Se uită în jur şi imediat o găsi pe Prințesa Christina. Stătea lngă vechiul prieten al tatălui său, Sir Reynolds. Lyon văzu încîntat că paznica ei cea bătrînă şi acră se aşezase pe un scaun, lîngă perete.

Cînd Lyon putu atrage în sfîrşit atenția lui Sir Reynolds, îi făcu un semn arogant cu capul, cerînd să-l prezinte imediat.

Sir Reynolds încuviință – cam cu prea mult entuziasm ca să fie pe placul lui Lyon – apoi se aplecă şi-i şopti ceva prințesei. Christina stătea cu spatele spre Lyon, însă acesta o văzu dînd uşor din cap. Trecură cîteva minute, pînă cînd femeia trupeşă care-i vorbea prințesei făcu o pauză de respirație. Sir Reynolds profită de ocazie ca să-şi ia rămas-bun. Lyon conchise că explicația lui grăbită inclusese şi numele lui, căci femeia îi aruncă o privire înspăimîntată, îşi adună fustele şi porni grăbită în direcția opusă, ca un şoarece gras fugărit de o pisică.

Zîmbetul lui Lyon se lăți. Nu degeaba i se lăudase lui Rhone. Într-adevăr, nu-şi pierduse efectul. Încetă să se mai gîndească la femeia cea grasă, cînd Prințesa Christina veni în fața lui. Sir

Reynolds o însoțea ca un înger păzitor neliniştit. Încet, Lyon se îndreptă din poziția sa leneşă, aşteptînd-o cu răbdare să execute mica reverență cu care-i salutase pe toți ceilalți.

Fata stătea cu capul plecat, dar se observa chiar şi aşa că nu era tocmai perfectă. Lyon îi distingea spuza de pistrui de pe rădăcina nasului. Semnele o făceau să arate mai puțin ca o păpuşă de porțelan şi mult mai tangibilă.

Abia îi sjungea pînă la umeri. Arăta mult prea delicată şi subțire ca să-i fie pe plac. Apoi ridică ochii spre el. Privirea ei era directă, neşovăitoare, captivantă. Lyon îşi uită propriul nume.

Ştia că în cele din urmă avea să-i mulțumească lui Sir Reynolds pentru intervenție. Îi auzea glasul murmurînd monoton, în vreme ce-i înşira nenumăratele titluri. Indelungata iistă îi dădu timp să-şi revină. Niciodată nu fusese atît de tulburat. Era efectul privirii ei inocente. Şi avea nişte ochi, recunoscu el fără tragere de inimă, de un albastru cum nu mai văzuse în viața lui.

Ştia că trebuia să se stăpînească. Deliberat, îşi coborî şi el privirea – şi imediat îşi dădu seama de greşeală. Acum îi privea gura, şi iar reacționa fizic. În sfîrşit, Sir Reynolds îşi încheie litania, declarînd:

– Cred, draga mea, că deja ai făcut cunoştință cu Contele de Rhone.

– Într-adevăr, confirmă Rhone, zîmbindu-i Christinei.

– Lyon, îmi permiți să ți-o prezint pe Prințesa

Christina? întrebă Sir Reynolds, pe un ton teribil de formal.

Ochii o dădură de gol. O tulburase un lucru spus în timpul prezentării. Dar îşi reveni repede, iar Lyon ştiu că dacă n- ar fi privit-o atît de atent, surpriza din privirea ei i-ar fi scăpat.

– Sînt onorată să vă cunosc, domnule, şopti Christina.

Avea şi o voce atrăgătoare – înceată, senzuală, cu un accent neobişnuit. Lyon călătorise mult, dar nu-i putea depista originile. Acest lucru îl intriga aproape la fel de mult ca imboldul irațional de a o înhăța, ca s-o ducă în noapte cu el şi s-o seducă. Slavă Domnului că prințesa nu ştia ce i se petrecea în minte. Fără îndoială, ar fi fugit țipînd, iar Lyon nu voia s-o sperie – nu încă.

– Rhone e prieten cu Lyon de ani de zile, sparse Sir Reynolds tăcerea.

– Sînt singurul lui prieten, zîmbi Rhone. Nu-i aşa? întrebă el, înghiontindu-l pe Lyon.

Acesta ignoră întrebarea.

– Şi sînteți prințesă? o întrebă el pe Christina.

– Mulți sînt de părere că da, răspunse fata.

Era o replică evazivă. Rhone tuşi, ca să-şi ascundă amuzamentul, probabil. Christina se întoarse spre el.

– Vă distrați bine în seara asta?

– Imens, declară Rhone. Aveți vreo întrebare?

– O întrebare? repetă Christina, încruntîndu-se.

– Eu, unul, mă întrebam unde locuiți, spuse Lyon.

– La mătușa mea, Patricia.

– Lyon, sînt sigur că ți-l amințeşti pe Lordul Alfred Cummings, interveni cu entuziasm Sir Reynolds. L-a cunoscut pe tatăl tău.

– Îmi amintesc numele, într-adevăr.

Nu-şi putea lua ochii de la Christina timp destul ca să-l învrednicească pe Sir Reynolds cu o privire.

– Ei bine, continuă acesta, Alfred a fost numit în colonii cu ani în urmă. A murit la Boston, Dumnezeu să-l odihnească, acum doi, trei ani, iar contesa s-a întors acasă, în Anglia, cu frumoasa ei nepoată.

– A, deci sînteți în Anglia de doi ani? se interesă Lyon.

– Nu.

Avu nevoie de un minut întreg ca să-şi dea seama că prințesa n-avea să mai adauge nimic.

– Înseamnă că ați crescut în colonii.

Era o afirmație, nu o întrebare.

– Nu.

– V-ați născut acolo?

– Nu, spuse pentru a treia oară Christina, privindu-l cu un uşor zîmbet.

– Dar ați trăit la Boston?

– Da.

– Da?

Nu voise să ridice tonul, însă Prințesa Christina începea să-l exaspereze. Rîsul înfundat al lui

Rhone nu-l ajuta nici el prea mult. Imediat, Lyon regretă că-şi arătase iritarea, convins că prinţesa avea să fugă cu prima ocazie. Ştia cît de mult putea să intimideze femeile.

– Domnule, sînteţi nemulţumit de mine pentru că nu m-am născut în colonii? întrebă ea pe neaşteptate. Asta sugerează expresia dumneavoastră.

În voce i se simţea amuzamentul, iar ochii-i licăreau vizibil. Se vedea clar că nu era deloc intimidată. Lyon avea chiar impresia că se distra pe seama lui.

– În nici un caz nu sînt nemulţumit, declară el. Dar îmi veţi răspunde doar cu da sau nu la toate întrebările?

– Aşa se pare, replică zîmbind Christina.

Iritarea lui Lyon se risipi. Stilul ei direct era înviorător, iar zîmbetul, cuceritor. Nu încercă să-şi stăpînească rîsul. Hohotele lui bubuitoare reverberară prin sală, atrăgînd privirile mirate ale cîtorva oaspeţi.

– Cînd rîdeţi, domnule, parcă aţi fi un leu, observă Christina.

Comentariul ei îl descumpăni. Era o remarcă atît de ciudată!

– Ai auzit răgete de lei, Christina? o întrebă, renunţînd la titlul formal.

– A, de multe ori, o luă pe Christina gura pe dinainte.

Chiar părea să vorbească serios – ceea ce, desigur, nu avea nici un sens.

– Şi unde ai auzit asemenea sunete?

Dintr-o dată, zîmbetul îi pieri de pe faţă. Dezvăluise mai mult decît era prudent.

Lyon îi aştepta răspunsul. Îl privi cu precauţie, apoi se întoarse spre Sir Reynolds. Îi ură noapte bună, explicîndu-i că ea şi mătuşa ei promiseseră să se ducă şi la altă petrecere, în aceeaşi seară.

Apoi îşi luă rămas-bun şi de la Lyon şi Rhone, cu eficienţa rece a unei regine.

Lyon nu era un om obişnuit să fie concediat cu una, cu două. Dar Prinţesa Christina plecase înainte să-i spună acest lucru.

Ştia că trebuia să-l evite. Simţea cum i se clătina stăpînirea de sine. Mătuşa ei stătea pe un scaun de lîngă perete. Christina îşi impuse să meargă cu demnitate pînă lîngă ea.

– Cred că ar trebui să ne pregătim de plecare, îi şopti.

Contesa îşi cunoştea nepoata destul de bine ca să observe că era ceva în neregulă. Vîrsta ei înaintată nu-i afectase nici forma fizică, nici agerimea minţii.

Aproape că sări de pe scaun, se agăţă de braţul Christinei şi porni spre uşă.

Lyon rămase cu Rhone şi Sir Reynolds. Toţi trei le priveau pe Christina şi mătuşa ei cum îşi luau rămas-bun de la gazdă, în grabă.

– Am să trec mîine să iau sticla aia de brandy, îi spuse Rhone lui Lyon, dîndu-i un ghiont ca să-i atragă atenţia.

– Rhone, dacă-ți mai înfigi o singură dată cotul în coastele mele, jur c-am să ți-l rup, mormăi Lyon.

Prietenul său nu păru îngrijorat. Îi dădu o palmă în umăr.

– Cred că mă duc să-ți păzesc sora, Lyon. Nu pari capabil de sarcina asta.

Imediat ce Rhone plecă de lîngă el, Lyon se întoarse spre Sir Reynolds.

– Ce ştii despre Patricia Cummings? întrebă el. Adevărul, te rog, şi fără ocolişuri.

– Mă insulți, Lyon, protestă Sir Reynolds, deşi zîmbea.

– Diplomația ta e notorie, replică Lyon. Iar acum, în legătură cu mătuşa Christinei. Ce-mi poți spune despre ea? Sînt sigur că o cunoşti din tinerețe.

– Desigur, răspunse Reynolds. Mereu eram invitați la aceleaşi petreceri. Ştiu că n-ai să vorbeşti mai departe, aşa că-ți voi spune adevărul gol-goluț, Lyon. E o femeie rea. Nu-mi plăcea încă de pe-atunci, şi nu-mi place nici acum. Frumusețea ei îi compensa... atitudinea. S-a măritat cu Alfred cînd fratele lui mai mare s-a îmbolnăvit. Se aştepta să moară din clipă-n clipă. Patricia era ca o hienă, pîndea moşiile să le moştenească. Totuşi, fratele lui Alfred a păcălit-o. A trăit cu zece ani mai mult decît se aştepta toată lumea. Alfred a fost nevoit să accepte o numire în colonii, ca să nu ajungă la închisoarea datornicilor.

– Şi tatăl Patriciei? N-a încercat să achite da-

toriile ginerelui său? M-aş fi aşteptat ca penibilul situaţiei să-l influenţeze – doar dacă nu cumva, desigur, n-avea destui bani.

– A, era destul de bogat, îl asigură Sir Reynolds. Dar se spălase deja pe mîini de fiică-sa.

– Fiindcă se măritase cu Alfred?

– Nu, nu aşa se zvoneşte, clătină Reynolds din cap. Patricia a fost mereu o femeie irascibilă şi lacomă. E răspunzătoare de multe cruzimi. Una dintre micile ei farse a dus la o tragedie. Tînăra pe seama căreia făcuse haz şi-a pus capăt zilelor. N-aş vrea să intru în detalii, Lyon, dar e de ajuns să spun că nu pare să-şi fi schimbat năravurile, de-a lungul anilor. Ai observat cum se uita la nepoată-sa? Mă treceau fiorii.

Vehemenţa din tonul lui îl surprindea pe Lyon. Vechiul prieten al tatălui său era cunoscut pentru firea lui calmă şi veselă. Totuşi, acum tremura literalmente de furie.

– Ai fost şi tu victima uneia dintre cruzimile ei? îl întrebă.

– Da, recunoscu Reynolds. Nepoata pare să fie o floare mică şi vulnerabilă. N-a fost crescută de mătuşa ei, sînt sigur. Totuşi, mi-e milă de biata fată. Îi va fi greu s-o mulţumească pe cotoroanţa bătrînă. Fără îndoială, contesa va încerca s-o vîndă cui oferă mai mult.

– Niciodată nu te-am mai auzit vorbind aşa, spuse Lyon în şoaptă. O ultimă întrebare, domnule, căci îmi dau seama că discuţia asta te tulbură.

Sir Reynolds dădu din cap.

– Ai spus că tatăl contesei era un om bogat. Cine i-a obținut moșiile?

– Nimeni nu știe. Cel mai mult ținea la fiica lui cea mai mică. Se numea Jessica.

– Jessica a fost mama Christinei?

– Da.

– Și era atît de dementă pe cît crede toată lumea?

– Nu știu, Lyon. Am întîlnit-o de cîteva ori. Părea tocmai opusul surorii ei. Avea o fire blîndă și sfioasă – extrem de sfioasă. Cînd s-a măritat, tatăl ei a fost foarte mulțumit. Umbla țanțoș ca un păun. Înțelegi, fiica lui pusese mîna pe un rege. Îmi mai amintesc și acum ce baluri se dădeau în cinstea lor. O opulență năucitoare. Totuși, s-a ivit o problemă. Nimeni nu prea știe ce s-a întîmplat...

Oftă prelung.

– Un mister, Lyon, care nu va fi rezolvat niciodată, după cum presupun.

Deși promisese să-l scutească de alte întrebări, Lyon era prea curios.

– Deci, l-ai cunoscut pe tatăl Christinei? Un rege, spui, și totuși eu n-am auzit niciodată de el.

– L-am întîlnit, dar n-am reușit niciodată să-l cunosc bine. Se numea Edward, își aminti Reynolds, dînd din cap. Numele de familie nu mi-l mai amintesc. Mi-a plăcut. Tuturor le plăcea. Era un om plin de considerație, și deloc pompos. În loc să ne ia de sus, insista ca toți să-l numim

„baroane", nu „maiestatea voastră". Îşi pierduse regatul, înţelegi...

Lyon dădu din cap.

– E o enigmă, nu-i aşa? remarcă el. Această Jessica mă intrigă.

– De ce?

– S-a măritat cu un rege, apoi a fugit de el.

– A dus motivele cu ea, în mormînt. Cred că a murit la scurt timp după naşterea Christinei. Nimeni nu ştie mai mult decît ce ţi-am spus eu, Lyon. Iar după conversaţia ta destul de unilaterală cu fermecătoarea prinţesă, mi se pare evident că-şi va păstra secretele.

– Numai dacă sînt şi eu de acord, zîmbi arogant Lyon.

– A, deci te interesează prinţesa?

– O vagă curiozitate, ridică el din umeri.

– Chiar aşa, Lyon, sau acum mă iei tu pe mine cu ocolişuri?

– Ăsta-i adevărul.

– Înţeleg... murmură Reynolds, cu un zîmbet care arăta că nu înţelegea mare lucru.

– Întîmplător, ştii unde s-au dus de-aici Christina şi mătuşa ei? Am auzit-o spunîndu-ţi că mai aveau de făcut o vizită în seara asta.

– La Lordul Baker. Ai de gînd să treci şi tu pe-acolo? întrebă sec Sir Reynolds.

– Reynolds, nu exagera, replică Lyon. Nu vreau decît să aflu mai mult despre prinţesă. Pînă dimineaţă, am să-mi astîmpăr curiozitatea.

Tonul său cam repezit îi sugera lui Reynolds

să înceteze cu întrebările.

– Încă n-am salutat-i pe sora ta. Cred c-am să mă duc acum să- i dau bună seara.

– Grăbeşte-te. Diana şi cu mine plecăm în cîteva minute.

Lyon îl urmă pe Reynolds prin aglomeraţia invitaţilor. O mai lăsă pe Diana să converseze cîteva minute, apoi anunţă că era timpul să plece.

Dezamăgirea fetei fu vizibilă.

– Nu fi tristă, îi spuse Sir Reynolds. Cred că încă nu vă duceţi acasă.

Şi începu să chicotească. Lyon însă nu era deloc amuzat.

– Da, mă rog, Diana, mă gîndisem să trecem şi pe la Baker, în drum spre casă.

– Dar, Lyon, i-ai refuzat invitaţia, îi aminti sora lui. Ai spus că e un plicticos.

– M-am răzgîndit.

– Nu e plicticos? întrebă ea uimită.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Diana! mormăi Lyon, cu o privire spre Reynolds.

Asprimea tonului său o surprinse, făcînd-o să se încrunte îngrijorată.

– Haide, Diana, o chemă el, mai blînd. Să nu întîrziem.

– Să nu întîrziem? Lyon, Lordul Baker nici măcar nu ştie că venim. Cum am putea să întîrziem?

Cînd fratele ei nu făcu decît să ridice din umeri, Diana se întoarse spre Sir Reynolds.

– Ştiţi cumva ce l-a apucat pe fratele meu?

– Un acces de vagă curiozitate, draga mea, răspunse Reynolds.

Apoi, întorcîndu-se spre Lyon, îi spuse:

– Dacă vei ierta amestecul unui bătrîn, aş dori să-ţi propun ca sora ta să mai stea un timp aici. Îmi va face cinste s-o conduc acasă.

– O, da, Lyon, te rog, pot să mai rămîn? întrebă Diana.

Vorbea ca o fetiţă entuziasmată.

Lyon nu s-ar fi mirat s-o vadă bătînd din palme.

– Ai vreun motiv anume să mai rămîi? o întrebă el.

Cînd sora lui începu să roşească, Lyon cunoscu răspunsul.

– Şi cum îl cheamă? întrebă el.

– Lyon! şopti Diana ruşinată. Nu mă face de rîs în faţa lui Sir Reynolds.

Lyon oftă exasperat. Sora lui tocmai îi repetase opinia că Baker era un plicticos, iar acum îndrăznea să-i spună c-o făcea de rîs.

O privi încruntat.

– Atunci, discutăm mai tîrziu, declară el. Îţi mulţumsc, Reynolds, că ai grijă de Diana.

– Lyon, n-am nevoie de paznic! protestă fata.

– Rămîne să vedem, afirmă Lyon, înainte de a-l saluta pe Sir Reynolds, pornind spre ieşire.

Dintr-o dată, ardea de nerăbdare să ajungă acasă la lordul cel plicticos.

Capitolul 3

Am stat în Anglia mai mult timp decît dorea cu adevărat Edward, pentru ca tatăl meu să poată participa la sărbătorirea zilei mele de naştere. Edward era plin de considerație față de sentimentele lui tata.

A doua zi după ce am împlinit şaptesprezece ani, am pornit cu corabia spre locuința soțului meu. Am plîns, dar îmi amintesc că-mi spuneam că eram extrem de egoistă. Ştiam că-mi va fi dor de tata. Desigur, eram datoare să-mi urmez soțul.

După ce-am terminat cu plînsul, am început să fiu emoționată de viitor. Vezi tu, Christina, credeam că Edward mă ducea în Camelot.

Însemnare în jurnal,
10 august.1795

Christina se simțea rău. Aproape că se sufoca şi-şi tot spunea că panica avea să-i treacă imediat ce drumul cu trăsura aceea îngrozitoare lua sfîrşit.

Cum mai detesta spațiul strîmt din vehiculul care se clătina! Perdelele erau trase, uşile zăvorîte, iar ea se simțea ca într-un sicriu.

vorîte, iar în aerul închis se simțea parfumul înecăcios al mătuşii Patricia.

Christina îşi ținea mîinile încleştate lîngă trup, ascunse în faldurile rochiei. Umerii-i stăteau rezemați de spătarul tapițat cu piele maro al banchetei.

Contesa nu-şi dădea seama că nepoata ei avea dificultăți. Imediat ce uşa se închise, începu cu întrebările, fără a-i lăsa măcar timp să-i răspundă.

Mătuşa însoțea fiecare întrebare cu comentarii tăioase şi caustice despre oaspeții Lordului Carlson. Părea să-i facă mare plăcere să-i defăimeze pe ceilalți. Fața i se schimonosea într-o expresie sinistră, buzele subțiri i se boțeau, iar ochii-i deveneau reci ca promoroaca.

Christina considera că ochii reflectă gîndurile sufletului. Cu siguranță, contesa dovedea acest adevăr.

Era o femeie atît de furioasă, înverşunată şi egoistă. Şi proastă, căci nici măcar nu încerca să-şi ascunde defectele de nepoata ei. O asemenea neghiobie o uluia pe Christina.

A-ți arăta slăbiciunile însemna a le da putere altora. Dar mătuşa Patricia nu părea să înțeleagă această regulă primitivă.

Îi plăcea să vorbească despre nedreptățile care i se făcuseră. Încontinuu.

Christina nu mai era atentă la dispoziția ostilă a mătuşii. Adoptase o atitudine protectoare. Contesa îi era rudă.

Îi amintea Christinei de Rîu Vesel, bătrîna squaw nebună care fugărea copiii cu bățul.

– Au auzit ce ți-am spus, Christina? se răsti contesa, smulgînd-o din gînduri. Te-am întrebat de ce-ai vrut să plecăm așa devreme de la Carlson.

– Am cunoscut un bărbat, răspunse Christina. Nu era deloc asemenea celorlalți. I se spunea Leul.

– Te referi la Marchizul de Lyonwood, dădu din cap Patricia. Şi te-a speriat, nu-i așa? Ei bine, nu te tulbura. El sperie pe toată lumea, chiar şi pe mine. E un om grosolan şi imposibil, dar poziția lui îi permite să fie insolent, cred. Cicatrica aceea urîtă de pe frunte îl face să arate sinistru.

– A, nu, nu m-a speriat, mărturisi Christina. Dimpotrivă, mătuşă. Desigur, semnul lui m-a atras, dar cînd l-am auzit pe Sir Reynolds spunîndu-i „Leu", m-a cuprins imediat un asemenea dor de casă, că nici n-am mai ştiut ce să spun.

– De cîte ori să-ți spun că sălbaticii ăştia n-ar trebui să însemne nimic pentru tine? chirăi răguşit Patricia. După toate sacrifiile pe care le-am făcut pentru ca tu să-ți ocupi locul cuvenit în societate şi să mă moşteneşti...

Imediat, îşi dădu seama de gafă. Îşi privi pătrunzător nepoata, ca să-i judece reacția, apoi continuă:

– Pur şi simplu nu trebuie să te gîndeşti la aceşti oameni. Uită trecutul.

– De ce i se spune Leu? întrebă Christina,

desprinzîndu-şi încet braţul din strînsoarea dureroasă a mătuşii ei. Nu sînt decît curioasă, explică ea, căci mi-ai spus că englezii nu au nume de animale sau...

– Nu, în nici un caz, prostuţo, mormăi mătuşa Patricia. Marchizul nu e numit după un animal. Nici nu se scrie la fel, adăugă ea, spunînd pe litere numele lui Lyon, apoi continuă, mai puţin tăios: Lyonwood e titlul lui nobiliar. Desigur, prietenii apropiaţi au voie să-i prescurteze numele.

– Şi nu se supără? se încruntă Christina.

– În nici un caz. E prea bogat şi prea viclean. Trebuie să-l eviţi, ne-am înţeles?

– Desigur.

Contesa dădu din cap.

– De ce te-oi fi simţit atrasă de el, nu înţeleg. N-ar fi deloc un bărbat comod.

– Nu mă atrage cu adevărat, răspunse Christina.

Minţea, desigur, dar numai fiindcă nu voia să-şi înfurie din nou mătuşa. Şi oricum n-ar fi putut-o face să înţeleagă. Cum să discute raţional cu o femeie care considera că semnul unui războinic era înjositor? Cu o mentalitate atît de nevolnică, mătuşa Christinei ar fi fost copleşită să afle adevărul.

O, da, leul o atrăgea. îi plăcuseră lucirile aurii din ochii săi căprui.

Constituţia lui puternică era a unui războinic, şi se simţa în chip firesc cucerită de puterea lui. Îl înconjura o aură de autoritate.

Iar numele i se potrivea, căci îi amintea într-adevăr de un leu. Christina îi observase atitudinea leneşă, aproape plictisită, însă ştia instinctiv că putea să se mişte ca fulgerul, dacă era provocat.

Da, era atrăgător. Îi plăcea destul de mult să se uite la el.

Cel mai mult, însă, o încînta mirosul lui. Oare ce-ar fi crezut mătuşa ei despre o asemenea mărturisire? Probabil i-ar fi pus încă un lanţ la uşa dormitorului.

Nu, contesa nu putea înţelege acea atracţie. Bătrînul şaman din satul ei, însă, ar fi înţeles-o. Şi s-ar fi bucurat foarte mult.

– Nu avem de ce să ne îngrijorăm că Lyon ţi-ar arăta cel mai mic interes, declară mătuşa Patricia. Se însoţeşte numai cu stricate. Ultima lui slăbiciune, din cîte-am auzit, e o femeie numită Lady Cecille.

Pufni neelegant, înainte de a continua:

– Lady, vezi să nu! „Tîrfă" e titlul potrivit pentru căţeaua aia. S-a măritat cu un bărbat de două ori şi jumătate mai bătrîn decît ea, şi nu mă îndoiesc c-a-nceput să calce-n strâchini încă de la nuntă.

– Iar pe soţul acestei femei nu-l deranjează că...

– Ţapul bătrîn a murit, o întrerupse mătuşa ei. Nu demult, am auzit. Se vorbeşte că Lady Cecille l-a luat în cătare pe Lyon ca viitor soţ.

– Nu cred că s-ar însura cu o femeie de reputaţie proastă, clătină din cap Christina. Dar

dacă i se spune lady, atunci nu poate fi o stricată, nu-i aşa? se încruntă ea nedumerită.

– E îngăduită în lumea bună datorită titlului. Desigur, toţi soţii îşi ţin metrese, afirmă mătuşa Patricia. Imoralitatea asta mă dezgustă, dar bărbaţii îşi vor urma întotdeauna cele mai josnice instincte, nu-i aşa?

Tonul ei sugera că o interesa opinia Christinei. Fata răspunse cu un oftat:

– Aşa e, mătuşă.

– În ultima vreme, Lyon nu mai apare în public decît rareori, urmă contesa. De cînd i-a murit nevasta, s-a închis în sine.

– Poate că încă o mai jeleşte. Mi-a făcut impresia unui om vulnerabil.

– Ha! făcu bătrîna. Lyon a fost numit în multe feluri, dar niciodată „vulnerabil". Nu-mi pot imagina nici un bărbat suferind după pierderea unei soţii. Păi, ăştia-s prea ocupaţi să alerge după plăcerile lor, ca să le mai pese şi de altcineva.

Trăsura se opri în faţa reşedinţei Lordului Baker, punînd capăt conversaţiei.

Christina fu foarte uşurată cînd valetul deschise în sfîrşit uşa. Inspiră de cîteva ori adînc, în timp ce-şi urma mătuşa pe treptele casei cu faţadă de cărămidă.

– Sper să nu fie prea greu pentru tine, remarcă sarcastic contesa, înainte de a ajunge la uşă.

– N-am să te dezamăgesc, răspunse Christina, ştiind că asta voia să audă. N-ai de ce să-ţi

faci griji, mătuşă. Sînt destul de puternică pentru a face faţă oricui, chiar şi unui leu.

Gluma ei nu avu-efect. Contesa îşi ţuguie buzele şi o măsură cu privirea.

– Da, eşti puternică. Se vede clar că n-ai moştenit nici una din trăsăturile nesuferite ale mamei tale, slavă Domnului. Jessica era o femeie complet lipsită de şira spinării.

Cu un efort, Christina îşi stăpîni furia. Nu-i putea spune mătuşii ei cît o supărau acele cuvinte veninoase despre Jessica. Deşi erau împreună de peste un an, încă îi venea greu să creadă că o femeie îi putea fi atît de neloială surorii ei. Contesa nici măcar nu ştia că Jessica ţinuse un jurnal. Şi n-avea să-i spună – cel puţin, nu încă – dar se întreba cum ar fi reacţionat mătuşa ei dacă ar fi aflat adevărul. Probabil nicicum. Mintea Patriciei era prea sucită ca să i se poată schimba opiniile.

Prefăcătoria devenea insuportabilă. Christina nu avea o fire răbdătoare. Merry şi Lup Negru o preveniseră şă-şi ţină temperamentul în frîu. O avertizaseră şi în legătură cu albii. Părinţii ei ştiau că trebuia să păşească singură pe calea aceea. Lup Negru se temea pentru siguranţa ei, iar Merry, pentru inima ei. Dar amîndoi îi ignoraseră rugăminţile de a rămîne împreună. Trebuia să se ţină de cuvînt, oricîte vieţi se puteau pierde, oricîte inimi se frîngeau.

Iar dacă supravieţuia, putea să se întoarcă acasă.

Dîndu-şi seama că stătea încruntată, Christina îşi regăsi imediat zîmbetul, tocmai cînd valetul Lordului Baker le deschidea uşa. Continuă să zîmbească în tot timpul prezentărilor prelungite. Erau prezenţi doar douăzeci de invitaţi, în majoritate vîrstnici, iar Christina nu avu nici un moment de răgaz, în timp ce toţi vorbeau necontenit despre diversele lor boli, pînă se anunţă că veneau răcoritoarele.

Fără tragere de inimă, contesa plecă de lîngă Christina, cînd Lordul Baker îi oferi braţul. Christina putu descuraja trei gentlemeni bine intenţionaţi care o invitau în sufragerie, refugiindu-se în spălătoria de la etaj. Cînd reveni la parter, văzu că salonul se golise de musafiri. Solitudinea era irezistibilă.

Aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că n-o vedea nimeni, apoi se duse grăbită în capătul camerei prelungi şi înguste. Observase un balcon dincolo de glasvandul aflat într-un alcov boltit. Nu voia decît să profite cîteva minute de linişte, înainte s-o caute cineva.

Deşartă speranţă. Tocmai ajunsese în alcov, cînd se simţi privită. Deveni rigidă, nedumerită de sentimentul de pericol care o cuprinsese, apoi se întoarse încet.

Marchizul de Lyonwood stătea lîngă uşă, uitîndu-se la ea.

Leul o pîndea. Christina clătină din cap, negîndu-şi propriile idei fanteziste, în timp ce făcea instinctiv un pas înapoi. Mirosul pericolului plutea

în aer, făcînd-o să se simtă derutată şi prudentă.

Lyon o privi un timp. Expresia lui era intensă, aproape melancolică. O făcea să se simtă captivă. Cînd se desprinse de perete şi porni către ea, Christina făcu încă un pas precaut înapoi.

Se mişca precum un animal de pradă. Cînd ajunse la ea, nu se opri, ci continuă să înainteze cu pas măsurat, silind-o să se retragă pe sub arcadă, pînă pe balcon, în noapte.

– Ce faceţi, domnule? şopti Christina, încercînd să pară indignată şi nu prea îngrijorată. Nu se cuvine să vă putaţi aşa, nu credeţi?

– Nu.

– N-aţi anunţat gazda de prezenţa dumneavoastră, se bîlbîi ea. Aţi uitat ce îndatoriri aveţi?

– Nu.

Încercă să-l ocolească. Lyon n-o lăsă să-i scape. Mîinile lui mari i se aşezară pe umeri, în timp ce-şi continua mersul, cu pas hotărît.

– Ştiu că n-aţi vorbit cu Lordul Baker, spuse Christina, aşa e?

– Da.

– A... murmură ea, cu răsuflarea tăiată. Dar este foarte nepoliticos.

– Este.

– Trebuie să mă întorc în casă, my lord.

Răspunsurile sale scurte o alarmau tot mai mult, iar apropierea lui o tulbura. Părea să uite tot ce învăţase.

– Vreţi să vă luaţi mîinile de pe mine, domnule?

– Nu.

Dintr-o dată, Christina înțelese ce făcea. Oricît încercă, nu-şi putu stăpîni zîmbetul.

– Încercați să vă purtați la fel cum m-am purtat şi eu cu dumneavoastră, nu-i aşa, my lord?

– Într-adevăr, replică el. Îți place ca la toate întrebările să ți se răspundă numai cu da sau nu?

– E eficent, răspunse Christina, privindu-i fix pieptul.

Pronunțase greşit cuvîntul „eficient". Şi accentul îi devenise mai puternic. Lyon presupuse că era speriată, căci în voce i se simțea şi îngrijorarea. Încet, îi ridică bărbia, cerîndu-i fără cuvinte să-l privească.

– Nu te teme de mine, Christina, şopti el.

Nu-i răspunse. O privi lung în ochi, înainte de a înțelege.

– Nu te îngrijorez deloc, nu-i aşa?

Christinei i se păru că era dezamăgit.

– Într-adevăr, răspunse ea zîmbind.

Încercă să-i dea mîna la o parte de sub bărbie, iar cînd nu reuşi, făcu încă un pas înapoi, pînă cînd simți la spate balustrada balconului.

Era prinsă ca într-o capcană, iar acest lucru îl făcu pe Lyon să zîmbească.

– Nu vreți, vă rog, să mă lăsați să mă întorc în casă? îl întrebă ea.

– Mai întîi, vom avea o conversație normală, anunță Lyon, iată cum vom face, Christina. Eu am să-ți pun unele întrebări, şi mă poți întreba şi tu diverse lucruri. Nici unul dintre noi nu va mai

da răspunsuri scurte şi care nu spun nimic.

– De ce?

– Ca să ne cunoaştem mai bine.

Părea destul de hotărît să stea toată noaptea pe balconul Lordului Baker, dacă n-avea încotro. Christina se gîndi să-şi regăsească avantajul cît mai repede posibil.

– Sînteţi supărat că nu mă tem de dumneavoastră? îl întrebă ea.

– Nu, răspunse Lyon, cu un zîmbet leneş. Nu sînt supărat deloc.

– Ba da, sînteţi, insistă Christina. Simt furia înăuntrul dumneavoastră. Şi puterea. Cred că s-ar putea să fiţi puternic ca un leu.

Lyon clătină din cap.

– Spui cele mai ciudate lucruri, remarcă el.

Nu se putea stăpîni s-o atingă. Încet, degetul lui mare îi mîngîie buza de jos. Moliciunea acesteia îl fascina, îl chema.

– Nu vreau să spun lucruri ciudate, se încruntă Christina. Mi-e foarte greu să vorbesc în doi peri cu dumneavoastră.

Întorcînd capul, şopti:

– Mătuşa mea Patricia nu vrea să fiu în compania dumitale, Lyon. Dacă află că sîntem împreună aici, afară, va fi foarte nemulţumită.

Aceste cuvinte îl făcură să înalţe o sprînceană.

– Atunci, nu-i va mai rămîne decît să fie nemulţumită, nu-i aşa?

– Spune că eşti prea viclean.

– Iar acesta e un defect? întrebă Lyon, încruntîndu-se.

– Şi prea bogat, adăugă Christina, dînd din cap cînd el o privi neîncrezător.

– Ce-i în neregulă cu bogăţia?

– N-ai fi un bărbat comod, cită ea afirmaţia Patriciei.

– Aici chiar are dreptate.

– Vezi, eşti de aceeaşi părere cu mătuşa mea. Nu te asemeni cu ceilalţi, aşa e, Lyon?

– Care ceilalţi?

Christina se hotărî să ignore această întrebare.

– Nu sînt o stricată, domnule. Mătuşa mea mi-a spus că nu te interesează decît femeile de moravuri uşoare.

– Şi tu o crezi?

Mîinile lui îi mîngîiau iar umerii, şi începea să-i fie greu să ţină minte despre ce vorbeau. Îi simţea fierbinţeala trupului prin rochie. Era o diversiune minunată.

Cît mai voia s-o guste! Îl privea în ochi cu îndrăzneală, şi avea o expresie neasemuit de inocentă. Încerca să ia în derîdere toate convingerile lui despre femei, conchise Lyon, şi îl intriga îndeajuns ca să mai continue un timp acel joc. Nu făcea rău nimănui.

– Nu, răspunse Christina, rupîndu-i firul gîndurilor.

– Ce nu? întrebă Lyon, încercînd să-şi amintească despre ce vorbiseră.

– Nu, nu cred că mătuşa mea a avut dreptate. E clar că te atrag, Lyon, iar eu nu sînt o uşuratică.

Lyon rîse încet. Sunetul rîsului său era ca o mîngîiere, iar Christina simţi că i se accelerau bătăile inimii. Acum înţelegea pericolul. Atracţia lui Lyon îi putea sparge toate stavilele. Şi ştia, cu o certitudine înfiorătoare, că ar fi putut răzbate dincolo de prefăcătoria ei.

– Acum chiar trebuie să mă întorc în casă, izbucni ea.

– Ştii cît de mult mă intrigi? o întrebă Lyon, ignorîndu-i cererea. Eşti foarte iscusită, Christina.

– Nu înţeleg.

– A, ba cred că înţelegi, replică el tărăgănat. Nu ştiu cum reuşeşti, dar m-ai făcut să mă port ca un şcolar. Ai un aer atît de misterios... Intenţionat, nu-i aşa? Crezi că m-ai interesa mai puţin dacă aş şti mai multe despre tine?

Să-l intereseze mai puţin? Christinei îi veni să rîdă. Omul acesta ar fi fost copleşit dacă afla adevărul. Da, mătuşa ei avusese dreptate, la urma urmei. Marchizul de Lyonwood era mult prea şiret ca să poată fi amăgit multă vreme.

– Nu pari deloc îngrijoată, fetiţa mea dulce, şopti Lyon.

În ochi i se citea amuzamentul.

– Nu-mi spune aşa, îi ceru Christina, cu vocea tremurîndu-i din cauza efortului de a se preface. Nu se cuvine, adăugă ea, dînd viguros din cap.

– Nu se cuvine?

Frustrarea lui Lyon începea să se transforme în iritare. Îşi impuse să se calmeze, trăgînd adînc aer în piept.

– Hai s-o luăm de la început, Christina. Am să-ţi pun o întrebare simplă, iar tu îmi vei putea da un răspuns direct, anunţă el. Mai întîi însă, fii bună şi explică-mi ce vrei să spui cînd zici că nu se cuvine să te numesc „fetiţa mea dulce".

– Îmi aminteşti de cineva din trecutul meu, Lyon. Şi mi-e prea dor de casă ca să mai continui discuţia asta, mărturisi ea într-o şoaptă tristă.

– Ai iubit alt bărbat? întrebă el, neputînd să-şi stăpînească furia din glas.

– Nu.

Aşteptă, iar cînd Christina nu mai continuă, oftă prelung.

– A, nici să nu te gîndeşti, îi spuse el. Ai să-mi explici. Christina, nu te cunosc nici de două ore, şi deja m-ai dat peste cap. Nu mi-e uşor să fac această mărturisire. N-am putea rămîne la subiect?

– Nu cred, răspunse ea. Cînd sînt aproape de dumneata, uit de toate regulile.

Lyon îşi spuse că vorbea la fel de încurcat pe cît se simţea el. N-avea nici un sens ce spunea.

– Am să cîştig, să ştii, îi spuse el. Întotdeauna cîştig. Poţi să mă respingi de cîte ori vrei, dar de fiecare dată...

Gîndurile i se risipiră, cînd Christina ridică dintr-o dată mîna şi-i urmări cicatricea cu vîrfurile

degetelor. Atingerea ei uşoară făcu să-l străbată unde de şoc prin tot trupul, pînă-n inimă.

– Ai semnul unui războinic, Lyon.

Mîinile lui căzură pe lîngă trup. Făcu un pas înapoi, cu gîndul de a lua distanţă ca să răcorească focul ce-i gonea prin vene. Dpă expresia inocentă din ochii ei, ştiu că nici nu bănuia ce efect avea asupra lui.

Totul se întîmplase atît de repede, atît de copleşitor... Lyon nu ştiuse că dorinţa putea exploda atît de repede.

Christina profită de despărţire. Înclină capul şi-l ocoli.

– Nu trebuie să ne mai atingem, spuse ea, înainte de a-i întoarce spatele, îndepărtîndu-se.

Tocmai ajunsese în alcov, cînd glasul lui o opri.

– Nu te atrag războinicii cu cicatrice?

Se întoarse spre el atît de repede, încît fusta i se înfoie în jurul gleznelor. Întrebarea lui părea s-o uimească.

– Dacă nu mă atrag? Îţi arde, cu siguranţă, de glumă, remarcă ea.

– Eu nu glumesc niciodată, răspunse Lyon.

Glasul său părea plictisit, dar în ochi i se citea vulnerabilitatea.

Christina ştia că nu trebuia să dezvăluie acel adevăr.

– Te găsesc aproape prea atrăgător ca s-o neg.

Nu-l putuse privi în ochi cînd rostea aceste

cuvinte, cuprinsă de sfială. Gîndul că roşea o iritä destul ca s-o facă să-i întoarcă din nou spatele lui Lyon.

Se mişcă iute ca un leu. Stătea rezemat de balustrada balconului, iar în clipa următoare o ţintui în faţa zidului de cărămidă de lîngă alcov. Contactul îi tulbură pe amîndoi. Christina se lipi de perete, încercînd să cîştige distanţă. Lyon, dimpotrivă, se apropie şi mai mult de ea, dornic s-o atingă din nou.

– Arăţi ca o floare mică şi fragilă, îi şopti el, mîngîindu-i umerii şi gîtul. Pielea ta e ca mătasea fierbinte.

Christina roşi. Bujorii ei îl făcură pe Lyon să zîmbească.

– Deschide ochii, Christina. Uită-te la mine, îi ceru, cu glasul blînd ca adierea vîntului.

Cuvintele lui tandre făceau s-o străbată fiori. Cuvinte drăgăstoase, aproape identice cu cele pe care i le rostea Lup Negru lui Merry cînd credeau că nu-i auzea nimeni. Lyon încerca s-o trateze cu aceeaşi blîndeţe. Însemna că voia să se împreuneze cu ea? Christina fu cît pe ce să-l întrebe, apoi îşi dădu seama că nu se cădea. Lyon era englez. Nu trăiau după aceleaşi legi.

Dumnezeu s-o ajute, nu trebuia să uite.

– N-aş flirta niciodată cu un leu, murmură ea. Ar fi periculos.

Mîinile lui îi încercuiră gîtul. Nu era sigur dacă voia s-o sărute sau s-o sugrume. Cu siguranţă, comentariile ei ridicole îl nedumereau.

Îi simțea sub degetele pulsul bătînd frenetic.

– În ochii tăi nu se citeşte teama, dar inima ta spune adevărul. Te temi de faptul că te atrag?

– Ce om arogant eşti! ripostă Christina. Mă tem aşa de tare, încît cred că s-ar putea să leşin dacă nu-ți iei imediat mîinile de pe mine.

Lyon rîse, dîndu-i de înțeles că n-o credea. Se aplecă pînă ajunse cu gura la un deget de a ei.

– Nu mi-ai spus că nu poți nega cît sînt de irezistibil, Christina?

– Nu, şopti ea. Am spus că eşti aproape atît de irezistibil, Lyon. Aproape. Nu e acelaşi lucru.

Încercă să zîmbească, dar nu reuşi.

– Lyon, continuă ea, sfîşiată între dorință şi nevoia de a fi prudentă. Trebuie neapărat să mă ajuți să înfrunt această atracție. Dacă nu cooperezi, am să uit de toate.

Nu ştia la ce se referea. Ce anume se temea că avea să uite? Poate că n-o auzise bine. Accentul ei străin devenise atît de pronunțat, încît îi era greu să fie sigur.

– Am să te sărut, Christina, spuse el, luînd-o de bărbie cînd fata începu să clatine din cap. Un singur sărut, îi promise.

Îşi frecă bărbia de creştetul capului ei, îi inhală mirosul dulce, apoi scoase încet un oftat de satisfacție. În sfîrşit, îi luă mîinile, petrecîndu-şi-le pe după gît.

Dumnezeule, ce gingaşă era!

Mulțumit de reacția ei la atingere, o prinse

posesiv de şolduri şi o trase spre el. Se mişa prea încet.

Christina nu-şi mai putea înfrunta atracţia. Se înălţă pe vîrfuri şi-i atinse repede bărbia cu buzele. Apoi îi depuse un sărut cast pe gură, îl văzu zîmbind şi ştiu că îndrăzneala ei îi plăcuse.

– Am să-ţi aflu toate secretele, Christina, şopti Lyon, gîndindu-se cît de minunat s-ar fi simţit amîndoi în pat împreună.

Promisiunea lui o penetră ca un pumnal.

– Lasă-mă-n pace, Lyon, şopti ea.

Îl ocoli, intră sub arcadă, apoi întoarse iar capul spre el.

– Curiozitatea ta ar putea să te coste viaţa.

– Viaţa?

Clătină din cap, semn că nu voia să spună mai mult.

– Ne-am satisfăcut unul pe altul cu un sărut. A fost destul.

– Destul?

Christina tresări la auzul furiei din glasul lui. Inima-i bătea cu putere, şi îi mulţumi lui Dumnezeu că sufrageria era plină de oaspeţi. Se aşeză imediat lîngă mătuşa ei şi încercă să urmărească discuţia plicticoasă dintre aceasta şi gazde.

Peste cîteva minute, Lyon apăru în uşă. Lordul Baker nu mai putea de încîntare. Toţi credeau că Marchizul de Lyonwood abia atunci sosise.

Christina îl salută pe Lyon cu o înclinare

scurtă a capului, apoi îi întoarse spatele. Această atitudine necuviincioasă o bucură pe contesă. Bătrîna o bătu pe dosul mîinii. Era primul ei gest de afecțiune la adresa Christinei.

Lyon o ignora şi el pe Christina. Desigur, era centrul atenției, înconjurat de bărbați şi de aproape toate femeile. Se strînseseră în jurul lui ca un stol de prepelițe, dînd din capete şi din gene la fiecare lucru pe care-l spunea.

Christina şi mătuşa ei trecură în salon. Contesa nu se mai desprindea de ea, făcînd comentarii răutăcioase despre gustul rău al mîncării din care tocmai înfulecase o porție zdravănă. Christina credea că era în siguranță, pînă cînd Lyon intră în cameră, tocmai în momentul cînd contesa plecă la spălător să se aranjeze.

Imediat, Christina se duse la Lordul Baker şi începu să-i vorbească, urmărindu-l prudentă pe Lyon cu coada ochiului.

– Aveți o casă atît de frumoasă! îl felicită ea.

– Mulțumesc, draga mea. Corespunde cu nevoile mele, se împăună Lordul Baker, începînd imediat să explice de unde luase diversele obiecte de artă de pe rafturi.

Lyon se apropia. Deliberat, Christina îi întoarse spatele, zîmbindu-i din nou gazdei.

– Şi de unde aveți acea minunată vază roz de pe consolă?

Lordul Baker se umflă iar în pene. Arăta ca un iepure îngrăşat.

– E cea mai valoroasă piesă din colecția mea.

Şi singura pe care am ales-o singur. Costă mai mult decît toate bijuteriile soţiei mele la un loc. A trebuit să fiu ferm şi cu ea. Martha declara că nu se asortează.

– O, eu o găsesc foarte frumoasă, spuse Christina.

– Baker, aş dori să vorbesc un moment cu Prinţesa Christina, interveni Lyon. Între patru ochi, dacă n-ai nimic împotrivă.

Vorbea din spatele ei. Christina ştia că dacă făcea un pas înapoi, i-ar fi atins pieptul.

– Sigur că da, răspunse Lordul Baker.

– Sigur că nu! izbucni şi Christina pe neaşteptate.

Degeaba. Lordul Baker o privi surprins, pînă cînd Lyon replică netulburat:

– Christina are cel mai fermecător simţ al umorului. Cînd o vei cunoaşte mai bine, sînt sigur c-ai să-mi dai dreptate, Baker.

Zîmbindu-i Lordului Baker, o luă de mînă şi porni cu ea spre alcov. Toată lumea de uita la ei, drept pentru care Christina se strădui să zîmbească, deşi îi venea să-i dea una.

În alcov, Lyon se opri. În sfîrşit, Christina ridică privirea spre el.

Se vedea clar că era supărat. Lucirile aurii din ochii lui căprui lipseau.

– Ţi s-au făcut ochii negri ca ai unui Crow, remarcă ea.

Comentariul ei bizar nu-l făcu nici măcar să clipească.

– De data asta, nu, Christina, şopti el furios. Complimentele n-au să mă mai descumpănească, mica mea ispititoare. Jur pe toţi sfinţii, dacă mă mai tratezi o singură dată cu atîta nepăsare, am să...

– N-a fost un compliment, îl întrerupse Christina, fără să-şi ascundă iritarea. Ce înfumurare, să-ţi închipui aşa ceva! Crow sînt duşmanii noştri.

Dumnezeule, iar o făcuse! În faţa lui Lyon, uita cu totul de sine.

– Păsările sînt duşmanii voştri? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Christina zîmbi.

– Vrei să vorbim despre păsări? întrebă ea, cu falsă inocenţă.

– Christina, mîrîi Lyon, ai putea face pînă şi un sfînt să- şi piardă cumpătul.

Părea gata să se repeadă la ea, aşa că făcu un pas înapoi şi-l întrebă:

– Dar tu nu eşti nu sfînt, nu-i aşa, Lyon?

Un strigăt neaşteptat le atrase atenţia. Cînd Christina vru să se întoarcă, Lyon o apucă de braţ şi o împinse brutal la spatele lui. Forţa lui o uimi. Se mişcase atît de repede, încît Christina nici nu apucă să reacţioneze.

Umerii lui laţi îi blocau vederea. După poziţia lui rigidă, Christina îşi dădu seama că se ivise un pericol.

Era foarte curioasă. Nu simţise nici o ameninţare dar, cînd privi pe lîngă Lyon, văzu în uşă cîţiva oameni înarmaţi.

Făcu ochii mari, surprinsă. Seara luase o nouă întorsătură ciudată. Mai-întîi întîlnise un leu, iar acum se părea să veniseră bandiții să-i jefuiască. Devenea o noapte foarte interesantă.

Christina ar fi vrut să-i vadă mai bine pe răufăcători, dar Lyon era de altă părere. Imediat ce ea păşi într-o parte, trecu iar în faţa ei.

Încerca s-o apere. O străbătu un val de călură. Hotărîrea lui îi plăcea, aşa că-i făcu hatîrul, înălţîndu-se doar pe vîrfuri, ca să privească peste umărul lui.

Erau cinci. Patru aveau cuţite – lucrate prost, îşi dădu seama Christina, clătinînd din cap. Al cincilea ţinea un pistol în mîna dreaptă şi striga ordine. Toţi aveau partea de jos a feţelor acoperită cu măşti. Omul cu pistolul vorbea încordat, cu glas gros, gutural. Imediat, Christina presupuse că unii dintre musafiri îl cunoşteau, altfel nu şi-ar fi schimbat glasul. Deşi era îmbrăcat asemenea celorlalţi, în haine ţărăneşti şi cu o pălărie care nu i se potrivea pe cap, cizmele lui nu arătau la fel. Erau vechi şi scîlciate ca ale celolalţi, dar dintr-o piele mult mai bună.

Apoi, şeful întoarse capul şi privi prin cameră. Făcu ochii mari, surprins. Christina scoase involuntar o exclamaţie. Dumnezeule mare, îl întîlnise cu nici o oră în urmă.

Soţia Lordului Baker leşină cînd unul dintre bandiţi îi ceru colierul cu diamante – avînd grijă să nimerească pe o canapea. Dinr-o dată, pe uşă intră mătuşa Christinei.

Contesa nu păru să înțeleagă că avea loc un jaf. Cînd șeful îndreptă pistolul spre ea, Christina reacționă pe dată.

Nebună sau nu, mătușa Patricia îi era rudă. Nimeni n-avea să- i facă nici un rău.

Totul se întîmplă prea repede ca să reacționeze cineva. Lyon auzi șuieratul unui cuțit, urmat de urletul de durere al banditului. Văzuse lucirea metalică peste umărul lui drept, și se întoarse, încercînd s-o protejeze pe Christina de noul pericol, dar nu văzu pe nimeni în spatele ei. Probabil cel care aruncase arma se retrăsese pe ușa balconului.

Biata Christina! Încerca să pară demnă. Își ținea mîinile împreunate cuviincios, privindu-doar curioasă.

Lyon o împinse repede într-un colț, apoi se întoarse iar spre banditi. Șeful ieșise pe ușa din față. Ceilalți își agitau amenințător cuțitele, în timp ce se retrăgeau și ei.

Pistolul și cuțitul zăceau pe jos.

Lyon se întoarse spre Christina

– E totul în regulă? o întrebă.

Păra atît de îngrijorat, încît Christina încercă să se prefacă speriată. Dădu din cap, iar cînd Lyon îi puse mîinile pe umeri și o trase spre el, simți cît de furios era.

– Ești supărat pe mine? îl întrebă.

Întrebarea ei îl surprinse.

– Nu, răspunse el cu glas aspru. N-am de ce să fiu supărat pe tine, iubito.

Blîndețea lui forțată o făcu pe Christina să zîmbească.

– Atunci, spuse ea, ai putea să nu mă mai strîngi de umeri.

Îi dădu drumul imediat.

– Ești furios pentru că nu te-ai putut lupta cu gîlcevitorii, nu-i așa, Lyon?

– „Gîlcevitori"? Draga mea, aveau intenții puțin mai serioase.

– Dar voiai să te lupți cu ei, așa e?

– Da, recunoscu el zîmbind. Mă ardeau palmele să mă bag la mijloc. Unele năravuri mor greu.

– Întotdeauna vei rămîne un războinic, Lyon.

– Poftim?

Doamne, iar se zăpăcea!

Se grăbi să schimbe vorba.

– Aici sînt prea mulți bătrîni. Ar fi fost periculos să intervii. Putea fi rănit cineva.

– Ai numai grija bătrînilor și femeilor?

– Da.

Răspunsul ei îl făcu să se încrunte, așa că adăugă repede:

– Grija ta n-aș fi avut-o, Lyon. Ai fi știut să te aperi și singur.

– Chiar atîta încredere ai în mine?

La auzul aroganței din tonul lui, Chrîstina zîmbi.

– A, da, șopti ea, dar înainte de a continua o întrerupse un vaiet sonor.

– Gazda noastră se trezește din leșin, anunță

Lyon. Stai aici, Christina, vin imediat.

Christina se conformă, fără să-l scape din ochi. Inima începu să-i bată cînd Lyon se aplecă şi luă cuţiul, dar oftă uşurată văzînd că îl puse pe masă, fiind mai atent la pistol.

O înconjura un haos înfiorător. Toţi vorbeau în acelaşi timp. Doi gentlemeni discutau cu aprindere, iar unul dintre ei îl chemă şi pe Lyon. Christina se furişă spre masă şi, cînd fu sigură că nimeni nu-i dădea atenţie, îşi luă cuţitul înapoi.

Contesa îi dădea sfaturi usturătoare nefericitei femei de pe canapea.

– Cred că ne-am distrat destul pentru o singură seară, îi spuse Christina.

– Da, răspunse mătuşa Patricia. Ar fi timpul să plecăm.

Lyon era imobilizat în sufragerie, unde asculta propunerile absurde ale celor doi bătrîni gentlemeni de a le întinde o cursă lui Jack şi bandei lui.

După vreo zece minute, nu mai suporta. Se tot gîndea la cuţiul neobişnuit pe care-l găsise. Niciodată nu mai văzuse unul la fel. Era lucrat rudimentar, dar ascuţit ca un brici. Avea prăsele plate. În nici un caz nu era din Anglia.

Se hotărî să-l ia cu el. Era foarte curios şi hotărît să afle cine îl aruncase.

– Vă las, domnilor, să vă gîndiţi planurile pe îndelete, anunţă el. Cred că le voi duce pe Prinţesa Christina şi mătuşa ei acasă. Dacă vreţi să mă scuzaţi?

Nu le lăsă timp să înceapă iar, ci reveni grăbit în salon. Îşi amintea că-i spusese Christinei să-l aştepte. N-ar fi trebuit s-o lase singură: dacă era încă speriată, şi avea nevoie de încurajarea lui? Spera sincer să fie aşa, căci gîndul de a-i oferi alinare era foarte atrăgător.

Lyon făcea deja planuri cum s-o ia pe Christina de lîngă contesă. Voia doar să fure cîteva minute ca s-o mai poată săruta o dată.

– Ei, la naiba! mormăi el, cînd văzu că fata dispăruse.

Aruncă o privire spre masa unde lăsase pumnalul şi slobozi încă o înjurătură.

Dispăruse şi cuţitul. Şi mai furios, Lyon se gîndi să ia oaspeţii la întrebări, dar toţi erau ocupaţi să-şi povestească reacţiile din timpul atacului. Preferă să nu se mai deranjeze.

Privi din nou spre alcovul unde stătuseră el şi Christina. Dintr-o dată, în minte i se ivi o revelaţie. Nu, îşi spuse, nu era posibil...

Pornind încet spre alcov, îşi continuă drumul pînă ajunse pe balcon.

Acesta se afla la aproape şapte metri deasupra terasei de jos. Imposibil de escaladat. Balustrada era şubredă, prea slabă ca să susţină un om agăţat de o frînghie.

Nu-i mai rămînea decît să tragă cea mai ridicolă concluzie.

Lyon clătină din cap.

– Imposibil, mormăi el.

Se hotărî să lase în pace această enigmă,

concentrîndu-se asupra lucrului care-l îngrijora cel mai mult.

Părăsi casa lui Baker negru de mînie. Era prea furios ca să poată vorbi. Decise să aştepte pînă dimineaţa.

Atunci, urma să aibă o discuţie lungă şi serioasă cu Rhone.

Capitolul 4

Edward se îmbrăca întotdeauna în alb. Nu-i plăceau culorile. Prefera să port şi eu rochii albe, lungi şi vaporoase, în stil grecesc. Pereţii palatului erau văruiţi o dată pe lună, şi pe toate mobilele nu se vedea nici măcar o pată de culoare. Deşi această ciudăţenie a lui Edward mă amuza, îi făceam pe plac. Era atît de bun cu mine! Aş fi putut primi orice-mi doream, şi nu aveam nevoie nici să ridic un deget ca să muncesc. Nu-mi impunea decît o singură regulă: m-a pus să-i promit că niciodată n-am să părăsesc curtea acelui palat imaculat, explicîndu-mi că era pentru propria mea protecţie.

M-am ţinut de cuvînt timp ce aproape şase luni. Apoi, am început să aud zvonuri despre condiţiile din afara zidurilor. Credeam că duşmanii lui Edward răspîndeau zvonuri despre brutalităţi numai ca să facă agitaţie.

Camerista mea şi cu mine ne-am îmbrăcat cu

haine țărănești și am plecat pe jos pînă în cel mai apropiat sat. Mie această ieșire mi se părea o aventură.

Așa să-mi ajute Dumnezeu, am nimerit în purgatoriu.

Însemnare în jurnal,
15 august 1795

Avocații care aveau în grijă averea Contelui de Acton sosiră la Contesa Patricia Cummings marți dimineața la ora zece. Domnii Henderson și Borton erau de o punctualitate ireproșabilă.

Contesa abia putea să-și stăpînească entuziasmul. Îi invită pe cei doi domni cărunți în cabinet, închise ușa și se așeză la biroul zgîriat.

– Va trebui să iertați acest mobilier sărăcăcios, se scuză ea, făcînd o scurtă pauză pentru a le zîmbi strepezit amîndurora, înainte de a continua. Am fost nevoită să-mi cheltuiesc ultimele economii ca s-o îmbrac pe nepoata mea, Christina, pentru sezonul care ne așteaptă, și pur și simplu nu mi-a mai rămas nimic. A trebuit chiar și să refuz multe vizite - mă jenam, înțelegeți, să vadă cineva cum trăim. Christina a cauzat senzație. Am s-o mărit bine.

Dintr-o dată, contesa își dădu seama că turuia ca o moară neferecată. Tuși delicat, ca să-și ascundă stînjeneala.

– Da, mă rog, sînt sigură că amîndoi știți că această casă ne este împrumutată doar pentru

încă o lună de-acum încolo. Aţi primit cererea de cumpărare, nu-i aşa?

Henderson şi Borton dădură din cap în acelaşi timp. Apoi Borton îşi privi asociatul, cu o expresie ciudată, stingherită. Se trase de cravată. Contesa îşi îngustă ochii.

– Cînd îmi vor fi transferaţi banii în contul meu? întrebă ea. Nu mai pot continua mult fără fonduri adecvate.

– Dar nu sînt banii dumneavoastră, contesă, replică Borton, după ce asociatul său dădu din cap aprobator. Desigur, vă daţi seama de acest lucru.

Contesa se încruntă atît de feroce, încît Borton deveni alb la faţă. Nu mai putu continua s-o privească.

– Vrei să explici tu, Henderson? îi ceru el colegului său, cu privirea în jos.

– Desigur, răspunse celălalt avocat. Contesă, dacă putem vorbi ceva în particular cu nepoata dumneavoastră, sînt sigur că această neînţelegere se va clarifica.

Era clar că pe Henderson nu-l intimida furia vizibilă a contesei. Continuă să zîmbească pe tot parcursul protestelor nesuferitei bătrîne. Borton era impresionat.

Patricia lovi cu pumnii în birou.

– Ce are Christina a face cu întîlnirea asta? Sînt ocrotitoarea ei legală şi, prin urmare, îi controlez fondurile. Nu ăsta-i adevărul? ţipă ea ascuţit.

Înainte ca Henderson să-i răspundă, bătu iar cu palma în birou.

– Eu controlez banii, nu?

– Nu, doamnă, nu-i controlați dumneavoastră.

Christina auzi mugetul mătușii ei tocmai de la etaj. Ieși imediat din dormitor și coborî repede, să vadă ce o supărase așa pe contesă. Învățase de mult deosebirile dintre zbieretele mătușii ei. Acesta semăna cu țipătul unei bufnițe prinse în capcană, semn că mătușa Patricia nu era speriată, ci doar furioasă.

Ajunsese la ușa bibliotecii, cînd își dădu seama că era desculță. Doamne, asta sigur ar fi împins-o pe mătușa ei peste limită! Reveni grăbită sus, își găsi pantofii ei incomozi și se încălță repede.

Christina mai numără încă cinci chiraieli înainte de a ajunge iar la parter. Nu se deranjă să bată la ușa biliotecii, știind că strigătele mătușii sale ar fi acoperit orice sunet. Deschise ușa și intră repede.

– Te pot ajuta cu ceva, mătușă? întrebă ea.

– Dumneaei este nepoata dumneavoastră? întrebă Henderson, ridicîndu-se grăbit de pe scaun.

– Christina, întoarce-te în camera ta. Mă ocup eu de ticăloșii ăștia.

– Nu vă vom vorbi despre condițiile stipulate în scris de tatăl dumneavoastră, contesă, replică Borton. Dumneavoastră sînteți cea care trebuie să ne lăsați singură cu domnișoara. Acestea au

fost dorinţele tatălui dumneavoastră, prevăzute clar în testment.

– Cum pot exista asemenea condiţii? răcni contesa. Tatăl meu nici măcar nu ştia că Jessica era grea cu un copil. N-avea cum să fi aflat, am avut eu grijă.

– Sora dumneavoastră i-a scris, doamnă, şi i-a spus despre nepoată. Cred că a trimis scrisoarea cînd locuiaţi împreună. I-a lăsat şi un mesaj. Contele l-a găsit la un an după dispariţia ei.

– Jessica nu putea să-i scrie, pufni neelegant prinţesă. Minţiţi. Aş fi ştiut. M-am uitat la fiecare scrisoare.

– Vreţi să spuneţi că aţi distrus fiecare scrisoare, nu-i aşa, contesă? întrebă Henderson, încruntîndu-se şi el. Nu voiaţi ca tatăl dumneavoastră să ştie că avea o moştenitoare, aşa e?

Faţa mătuşii Patricia se făcu roşie ca focul.

– N-aveţi de unde şti asta, bombăni ea.

Christina era îngrijorată de furia nemaivăzută a mătuşii ei. Se apropie de ea şi-i puse o mînă pe umăr.

– Nu contează cum a aflat bunicul meu despre mine, spuse ea. Trecutul a rămas în urmă, domnilor. Să-l lăsăm în pace.

Cei doi avocaţi se grăbiră să încuviinţeze.

– O cerere de bun-simţ, draga mea prinţesă, comentă Henderson. Acum, potrivit condiţiilor din testament, trebuie să vă explicăm în particular situaţia dumneavoastră financiară.

Christina strînse puţin mai tare umărul mătuşii

ei, cînd văzu că era gata să obiecteze.

– Dacă eu cer să rămînă şi contesa, veţi fi de acord? întrebă ea.

– Desigur, răspunse Borton, după ce partenerul lui dădu din cap.

– Atunci, fiţi buni, luaţi loc şi începeţi să-mi explicaţi, le ceru Christina.

Simţi cum încordarea mătuşii Patricia se risipea şi-i dădu încet drumul.

– Un om numit căpitanul Hammershield i-a adus Contelui de Acton scrisoarea mamei dumneavoastră, începu Henderson. O avem în dosar, precum şi pe cea pe care o lăsase Jessica la noi, dacă doriţi să faceţi o contestaţie, contesă, adăugă el. Nu e nevoie să intru în alte detalii despre scrisori, întrucît, după cum spuneaţi şi dumneavoastră, Prinţesă Christina, trecutul a rămas în urmă. Bunicul dumneavoastră a întocmit neîntîrziat un nou testament. Vă întorsese spatele, contesă, şi era atît de înfuriat de comportamentul celeilalte fiice a lui, încît a hotărît să-şi lase toată averea singurei lui nepoate.

Borton se aplecă înainte, intervenind:

– Nu ştia dacă veţi fi băiat sau fată. Există anumite condiţii pentru ambele cazuri, desigur, dar vi le vom explica numai pe cele proprii unei nepoate, înţelegeţi.

– Ce a făcut mama mea ca să-şi determine tatăl să se răzgîndească în legătură cu ea? se interesă Christina. Credeam că erau foarte apropiaţi.

– Exact – ce-a făcut sfînta-sfintelor de soră-mea de l-a supărat pe tata? întrebă şi Patricia, cu dispreţ.

– Jessica şi-a umilit tatăl părăsindu-şi soţul. Prinţesă Christina, bunicul dumneavoastră a fost foarte necăjit. Îl simpatiza pe ginerele său şi a considerat că fiica lui se purta... nepotrivit, în-cheie el jenat, ridicînd din umeri.

– Ceea ce refuzaţi să spuneţi, ascunzîndu-vă după degete, e că tatăl meu şi-a dat seama în sfîrşit că Jessica era nebună! declară contesă.

– Din păcate, răspunse Borton, privind-o pe Christina cu compasiune.

– Deci, banii îi revin direct ei? vru să ştie Patricia.

Henderson îi observă privirea vicleană din ochi. Fu cît pe ce să izbucnească în rîs. Contele de Acton avusese dreptate în legătură cu aceas-tă fiică a lui. Avocatul se hotărî să expedieze restul prevederilor, îngrijorat ca bătrîna să nu-i taie pofta de mîncare dacă se mai uita mult la ea.

– Fondurile au fost depuse în cont pînă veţi împlini nouăsprezece ani, Prinţesă Christina. Dacă vă măritaţi înaintea acelei date, îi vor fi pre-date soţului dumneavoastră.

– Pînă atunci nu mai sînt nici măcar două luni, observă contesa. N-o să se mărite atît de curînd. Aşa că eu, ca ocrotitoare legală...

– Vă rog să ascultaţi şi restul condiţiilor, îi ceru sever Henderson. Deşi contele îşi simpatiza ginerele, s-a hotărît să fie prudent, în eventuali-

tatea că acuzațiile fiicei sale despre soțul ei erau cît de cît credibile.

– Da, da, se grăbi Borton să intervină. Contele era un om foarte precaut. Din acest motiv, a adăugat şi alte condiții pentru distribuirea vastei lui averi.

– Aveți de gînd să spuneți odată? se răsti contesa. Vreau s- aud afurisitele alea de condiții, pînă nu-nnebunesc şi eu ca Jessica.

Începea să se ambaleze iarăşi. Christina îi susținu cererea, deşi pe un ton mult mai blînd:

– Aş dori să aud şi eu restul, dacă sînteți amabili să continuați.

– Desigur, încuviință Henderson. În eventualitatea că împliniți nouăsprezece ani fiind tot nemăritată, tatăl dumneavoastră va superviza moştenirea. Prințesă Christina, tatăl dumneavoastră a fost informat despre condițiile testamentului înainte de a pleca din Anglia în căutarea mamei dumneavoastră. A înțeles că nu va avea acces la bani pînă...

– Nu mai poate fi în viață! exclamă contesa. Nimeni n-a mai auzit de el, de ani de zile.

– A, ba e în viață, replică Borton. Săptămîna trecută am primit o misivă de la el. Actualmente trăieşte în nordul Franței şi plănuieşte să se întoarcă pentru a revendica banii în ziua cînd fiica lui va împlini nouăsprezece ani.

– Ştie că trăieşte? Că e aici, la Londra? întrebă contesa, cu vocea tremurîndu-i de furie.

– Nu, şi n-am găsit de cuviință să-l informăm,

răspunse Henderson. Pînă la ziua de naştere a Prinţesei Christina mai sînt aproape două luni. Desigur, dacă doriţi să încercăm să-l anunţăm pe tatăl dumneavoastră, prinţesă, înainte ca...

– Nu, îl întrerupse Christina, pe un ton stăpînit, deşi îi venea să strige, şi abia putea să respire din cauza încordării care-i apăsa pieptul. Va fi o surpriză plăcută pentru el, nu credeţi, domnilor? adăugă ea cu un zîmbet.

Amîndoi avocaţii zîmbiră aprobator.

– Domnilor, am obosit-o pe mătuşa mea, anunţă Christina. După cum înţeleg eu acest testament, nu-mi pot controla banii în nici o situaţie. Dacă mă mărit, soţul meu va dirija fondurile, iar dacă nu, moştenirea va fi la dispoziţia tatălui meu.

– Într-adevăr, răspunse Borton. Bunicul dumneavoastră nu a vrut ca o femeie să aibă o asemenea putere asupra banilor lui.

– Şi eu, care în tot timpul ăsta am crezut că voi...

Contesa se prăbuşi în scaun.

– Tatăl meu a cîştigat.

Christina se aştepta s-o vadă începînd să plîngă. Peste cîteva minute, îi conduse pe cei doi avocaţi la uşă. Într-un gest mărinimos, Henderson îi spuse că deblocase o sumă de bani ca să-şi satisfacă necesităţile pînă cînd tatăl ei se întorcea să obţină custodia.

Îşi exprimă umilă recunoştinţa. Îi salută pe avocaţi, apoi se întoarse în bibliotecă.

Patricia nu-şi dăduse seama cît de tulburată era nepoata ei.

– Am pierdut totul, se văicări bătrîna, imediat ce Christina intră în încăpere. Arză-i-ar focul iadului sufletul tatălui meu! strigă ea.

– Te rog, nu te enerva din nou, o temperă Christina. Nu-ţi face deloc bine la sănătate.

– Am pierdut totul, şi tu îndrăzneşti să-mi spui să nu mă enervez? zbieră contesa. Va trebui să-mi susţii cauza pe lîngă tatăl tău, Christina. O să-mi dea bani, dacă-i ceri tu. Edward nu mă plăcea. Ar fi trebuit să mă port mai frumos cu el, cred, dar eram atît de invidioasă pe norocul lui Jessica de a-l captura încît abia dacă mă puteam comporta civilizat cu soţul ei. Nici acum nu înţeleg de ce a ales-o pe ea şi nu pe mine. Jessica era atît de ştearsă... Eu arătam mult mai bine!

Christina nu-i răspunse la bombăneli. Începu să se plimbe prin faţa biroului, cu mintea la problema care o aştepta.

– Ai fost surprinsă să afli că tatăl tău mai trăieşte? o întrebă contesa.

– Nu. Niciodată n-am crezut că murise.

– Va trebui să ai grijă de mine, Christina, se smiorcăi Patricia. Ce-am să mă fac, dacă tatăl tău nu mă întreţine? Din ce-am să trăiesc? Voi ajunge de rîsul întregii lumi bune! ţipă ea.

– Am promis să am grijă de tine, mătuşă, spuse Christina. Mai ţii minte că mi-am dat cuvîntul, înainte să plecăm din Boston? Voi face orice ca să-mi respect făgăduiala.

– S-ar putea ca tatăl tău să nu fie de acord cu nobilele tale intenții, Christina. Va fi stăpîn peste banii *mei*, ticălosul, și sînt sigură că va refuza să-mi dea un singur șiling amărît!

Christina se opri brusc în fața mătușii ei.

– Nu-mi convine să-mi las banii la cheremul tatălui meu, anunță ea. Nu voi permite să se întîmple asta.

Patricia Cummings nu-și mai văzuse niciodată nepoata atît de furioasă. Dădu din cap, apoi zîmbi, căci își închipuia că se supărase din compasiune pentru ea.

– Ești o scumpă, că te preocupă așa bunăstarea mea. Firește, grija ta nu e deplasată. Tatăl meu mi-a făcut o mare nedreptate, și mi-am folosit ultimele economii ca să te gătesc cum se cuvine. Și totul, degeaba, adăugă ea. Mai bine rămîneam în coloniile alea uitate de Dumnezeu.

Christina era iritată de autocompasiunea pe care o auzea în vocea mătușii ei. Trase adînc aer în piept, sperînd să-și recapete calmul, și spuse:

– Nu e totul pierdut. Pentru mine, soluția problemei e evidentă. Mă voi mărita înainte ca tatăl meu să se întoarcă în Anglia.

Afirmația ei atît de calmă cuceri toată atenția Patriciei. Bătrîna făcu ochii mari, îndreptîndu-se în scaun.

– Nici măcar nu știm cînd va sosi Edward. Ar putea intra în camera asta chiar și mîine.

Christina clătină din cap.

– Nu, n-aș crede. Adu-ți aminte, cu siguranță

crede că n-am supraviețuit. Toți ceilalți au părut foarte surprinși să mă vadă. Și plănuiesc să mă mărit cît de curînd posibil.

– Cum am putea face toate aranjamentele la timp? Nici măcar nu cunoaștem vreun bărbat potrivit.

– Fă o listă a celor pe care e bine să-i am în vedere, o sfătui Christina.

– Așa ceva nu se cuvine! protestă contesa.

Christina se pregătea să obiecteze, cînd observă în ochii ei o lucire care-i dădu de înțeles că lua ideea în serios. O convinse să accepte deschis:

– Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să ne reușească.

– De ce? De ce să te sacrifici așa? o privi bănuitoare Patricia. Și de ce-ai prefera ca banii să fie în mîinile soțului, decît într-ale tatălui tău?

– Mătușă, așa cum ți-am mai spus, nu-mi convine ca tatăl meu să aibă la dispoziție vreun ban. Și acum, ce obiecții mai ai de ridicat înainte de a înțelege cît de înțelept e planul meu?

– S-ar putea ca pînă acum tatăl tău să fi adunat o nouă avere. Poate că nici măcar nu-l vor interesa banii tăi.

– Lasă, că știi tu, replică fata. Mă îndoiesc că e bogat. Altfel, de ce-ar fi corespondat cu avocații? O, se va întoarce în Anglia, mătușă Patricia, nici vorbă.

– Dacă susții că Edward va dori moștenirea, nu te contrazic, confirmă contesa.

– Perfect. Cred că eşti una dintre cele mai deştepte femei pe care le-am cunoscut vreodată, o lăudă Christina, ca s-o îmbuneze. Fără îndoială, poţi găsi un motiv plauzibil pentru căsătoria mea atît de grabnică.

– Într-adevăr, îi dădu dreptate bătrîna, sînt deşteaptă.

Îşi îndreptă umerii pînă dădu impresia că şira spinării-i era gata să plesnească de atîta încordare.

– Şi cu ce-o să mă ajute căsătoria ta?

– Îi vom cere bărbatului cu care mă mărit să-ţi transfere o sumă mare. Va trebui să semneze hîrtiile înainte de a ne căsători.

– Atunci, avem nevoie de un om înţelegător, mormăi contesa. Se găsesc destui. Trebuie să mă gîndesc la un motiv temeinic pentru toată graba asta. Acum lasă-mă, Christina, pînă fac o listă de posibili soţi pentru tine. La felul cum arăţi, putem convinge pe oricine să-mi accepte condiţiile.

– Aş vrea ca primul pe listă să fie Marchizul de Lyonwood, declară Christina, pregătindu-se să înfrunte neplăcerea mătuşii ei.

– Nu poţi vorbi serios... de bîlbîi contesa. E bogat, n-are nevoie de bani, şi pur şi simplu nu e genul care să coopereze cu planurile mele.

– Dacă-l pot convinge să semneze hîrtiile, va fi în regulă să mă căsătoresc cu el pentru scurtul răstimp cît voi sta în Anglia?

– Nu se cuvine să te măriţi cu el, Christina...

Of, prea bine, dacă eşti dispusă să faci sacrificiul ăsta necesar, sînt de acord să-l abordezi pe omul acela dezgustător. N-o să accepte, fireşte, dar ai permisiunea mea să încerci.

– Îţi mulţumesc, spuse Christina.

– Încă mai eşti hotărîtă să te întorci la sălbaticii ăia?

– Nu sînt sălbatici, şopti fata. Şi mă voi întoarce la familia mea. După ce-ai să pui mîna pe bani, pentru tine n-ar trebui să mai conteze.

– Ei, în nici un caz nu trebuie să-i spui asta omului pe care ţi-l alegem de soţ. Fără îndoială, îi va face o impresie foarte proastă, Christina.

– Da, mătuşă, răspunse ea.

– Acum du-te şi schimbă-ţi rochia asta! o repezi contesa. Galbenul ăsta îţi stă urît de-a binelea. Şi trebuie să-ţi aranjezi şi părul. Fă ceva cu el, imediat.

Christina ieşi, fără să ia în seamă criticile ridicole la adresa înfăţişării ei.

Cînd închise uşa dormitorului în urma ei, renunţă la orice prefăcătorie. Tremura vizibil. Avea senzaţia că i se puseseră numai noduri în stomac, iar capul o durea mai-mai să-i plesnească.

Deşi îi era dificil s-o recunoască, era destul de cinstită ca să-şi dea seama că se temea îngrozitor. Nu-i plăcea deloc acea senzaţie stranie.

Înţelegea motivul. Şacalul se întorcea în Anglia. Avea să încerce s-o omoare. Christina nu punea la îndoială îndîrjirea tatălui ei. Şacalii nu-şi schimbă firea cu anii.

Avea să-i dea lui Edward o a doua şansă de a o ucide.

Cu voia lui Dumnezeu, urma să-l omoare ea mai întîi.

Capitolul 5

Există cu adevărat demoni care trăiesc pe acest pămînt, Christina. N-am ştiut că sînt oameni atît de răi pînă n-am văzut copii nevinovaţi care fuseseră torturaţi, distruşi, doar ca să cîştige supunerea părinţilor lor. O armată de ticăloşi măcelărea nişte ţărani lipsiţi de apărare. Soţul meu era un dictator; oricine putea fi bănuit că nutrea gînduri subvesive îşi găsea moartea. Ulicele erau pline de leşuri şi muribunzi. În fiecare noapte, căruţele veneau să ridice morţii. Duhoarea care ne făcea să închidem uşile palatului în fiecare amurg nu era cauzată de gunoaiele prea multe... nu, nu, mirosul venea de la rugurile pe care erau arşi.

Oamenii erau înfometaţi, ca să fie prea slabi pentru a se răscula. Pînă şi apa era raţionalizată. Toate acele atrocităţi îmi făceau atît de rău, încît nu mai puteam să judec limpede. Mylala, camerista mea credincioasă, m-a prevenit să nu-i spun nimic lui Edward. Se temea pentru viaţa mea.

Ar fi trebuit s-o ascult, copilă. Da, am jucat rolul unei naive necugetate, căci m-am dus să-i

cer socoteală soțului meu. Învață din greşelile mele, Christina. E singura cale ca să supraviețuieşti.

Însemnare în jurnal
12 octombrie 1795

Lyon stătea prăvălit la birou, cu o cupă plină de brandy în mînă şi un vas cu apă fierbinte pus în echilibru pe genunchi.

Ciudat, dar rana nu-l supărase pînă în seara trecută. Acum era patru şi ceva dimineața. Durerea sîcîitoare – şi visele, desigur, îl siliseră să se întoarcă în cabinet, ca să lucreze la problemele moşiilor lui. N-avea să se culce pînă nu se crăpa de ziuă... iar mintea lui urma să fie prea obosită ca să-şi mai amintească.

Se simțea deplasat. Un războinic bătrîn, îşi spuse el zîmbind. Nu aşa îl numise Christina? Războinic, da, îşi amintea că aşa-i spusese... Bătrîn? Nu, nu ținea minte să fi adăugat şi asta.

Trecutul îl ajunsese din urmă. Anii petrecuți în slujba țării îşi luaseră tributul. Încă mai era un om de temut – devenise chiar o legendă, în multe cercuri de reputație dubioasă ale societății franceze. Lyon primise întotdeauna cele mai dificile şi delicate misiuni.

Niciodată nu era chemat înainte ca atrocitatea să se fi săvîrşit, iar dovezile să fi fost judecate. Datoria lui era solidară, iar reputația, nepătată de eşecuri. Marchizul de Lyonwood era

considerat cel mai periculos om din Anglia. Unii susțineau că și din lume.

Indiferent unde se ascundea trădătorul, Lyon îl găsea și-l lichida discret și eficient.

Niciodată nu dăduse greș. Niciodată.

Rezultatele loialității lui aveau o dublă natură. Primise titlul de cavaler pentru curajul lui, și avea parte de coșmaruri pentru păcatele lui. Îi fusese destul de ușor să accepte retragerea. Întrucît locuia singur, nimeni nu-i cunoștea chinurile. Cînd avea coșmaruri, și vedea din nou chipurile celor pe care-i eliminase, nu era nimeni care să-i știe agonia.

Rareori se mai gîndea la James sau la Lettie, deși continua să clatine din cap la adresa întregii ironii. În timp ce el era în străinătate, apărîndu-și patria de trădători, fratele lui îl trăda pe el, acasă în Anglia.

Nu, nu se gîndea mult la James, și de cînd o întîlnise pe Prințesa Christina, mintea îi era într-un asemenea tumult încît abia dacă mai putea să judece rațional.

Era un om căruia îi plăceau intrigile. Orice enigmă interesantă îi reținea atenția pînă o rezolva. Christina, însă, se dovedea prea greu de înțeles. Nu știa ce urmărea... încă. Îi trezise interesul prin faptul că nu flirtase pe față cu el – și nici cu Rhone, la o adică. Lyon tot reflecta la ciudata conversație pe care o avusese cu ea, dar după un timp renunță. Trebuia s-o mai vadă, își spuse. Încă nu-i oferise destul indicii ca să-l satisfacă.

Şi unde Dumnezeu auzise răgete de lei?

Lyon ştia că deovenea obsedat de descoperirea trecutului ei. Christina îl afecta în moduri pe care le crezuse imposibile. Această mărturisire îl deranja mult mai tare decît durerea stăruitoare din genunchi.

Avea să-i afle toate secretele. Nu se îndoia că avea secrete – ca orice femeie – şi atunci curiozitatea urma să-i fie satisfăcută. Da, atunci avea să uite de ea.

Şi să scape de obsesie.

Luînd această decizie, Lyon trimise cîteva mesaje principalelor bîrfitoare din lumea bună. Desigur, era discret în cererile lui de informaţii despre prinţesă, folosind-o ca pretext pe sora lui, Diana, şi debutul ei în înalta societate, pentru care dorea să ştie cît mai multe detalii.

Nu-şi făcea deloc scrupule pentru această minciună. Iar în cele din urmă, cînd i se răspunse la toate scrisorile, fu mai frustrat ca oricînd. Conform tuturor cunoscătorilor, Prinţesa Christina nu avea trecut.

Nici măcar nu existase, pînă cu două luni în urmă.

Lyon nu avea de gînd să accepte o asemenea concluzie. Ajunsese la capătul răbdării. Dorea răspunsuri adevărate... şi voia s-o mai vadă pe Christina. Se gîndise s-o prindă la balul lui Creston, în sîmbăta următoare, apoi se hotărî să nu mai aştepte pînă atunci.

Nesocotind cu totul bunele maniere, făcu o

vizită în Baker Street nr. 6, la neobişnuia oră de nouă dimineaţa. Nu se deranjase să ceară o audienţă, convins să irascibila contesă l-ar fi refuzat.

Norocul era de partea lui. Îi descise uşa un bătrîn extrem de firav, cu o claie de păr gălbui. Era îmbrăcat ca un valet şi se purta ca un pontif necivilizat.

– Contesa tocmai a plecat la o întîlnire, domnule, şi nu revine acasă o oră sau chiar mai mult.

Lyon îşi stăpîni zîmbetul.

– Nu pe contesă o caut, răspunse el.

– Atunci, pe cine anume doriţi să vedeţi? întrebă pe un ton trufaş valetul.

Bătrînul păzea intrarea ca un gargui. Exasperat, Lyon trecu pe lîngă el fără să-i dea timp să protesteze, strigînd peste umăr:

– Vreau să vorbesc cu Prinţesa Christina.

Şi, pe cel mai autoritar ton al său, adăugă:

– Imediat.

Expresia acră a servitorului se încreţi de îndată într-un zîmbet încîntat.

– Contesei n-o să-i placă, anunţă el, grăbindu-se să i-o ia înainte lui Lyon, spre uşile duble din stînga. O să se supere, bag mîna-n foc.

– Nu pari prea tulburat de eventualitatea asta, remarcă sec Lyon, cînd valetul chicoti sonor.

– N-am să-i spun de vizita dumneavoastră, domnule, răspunse el, întorcîndu-se spre scară. Puteţi aştepta aici. Mă duc s-o informez pe prinţesă că vreţi să-i vorbiţi.

– Poate-ar fi mai bine să nu-i spui stăpînei dumitale cine o caută, îl instrui Lyon. Aş dori să-i fac o surpriză.

– De vreme ce nu-mi dădurăţi numele dumneavoastră, va fi destul de uşor să vă fac pe plac.

Lyon se rezemă de tocul uşii, privind pe urmele bătrînului. O întrebare neaşteptată îl făcu să-l cheme înapoi.

– Dacă nu ştii cine sînt, cum poţi fi atît de sigur că excelenţa sa va fi nemulţumită?

Valetul rîse iar, cu un sunet ca al unui cui tras peste o tablă neagră.

Efortul fu cît pe ce să-l doboare de pe picioare. Se ţinu de balustradă, înainte de a-i răspunde lui Lyon:

– Nu contează cine sînteţi, domnule. Contesei nu-i place nimeni. Nimic n-o mulţumeşte vreodată pe baba asta afurisită.

Şi-şi continuă drumul pe scară, cu paşi înceţi şi greoi.

Lyon era gata să jure că urca trei trepte în zece minute.

– Înţeleg că nu contesa te-a angajat, remarcă el.

– Nu, domnule. Prinţesa Christina m-a găsit în şanţ, ca să zic aşa. M-a cules, m-a scuturat de praf şi m-a gătit frumuşel cu bulendre noi. Am fost valet cu ani în urmă, 'nainte să mă prindă vremurile grele.

Trase adînc aer în piept, apoi adăugă:

– Totuşi, prinţesei nu-i place să-i spun mătuşii ei babă afurisită. Zice că nu-i demn.

– N-o fi demn, prietene, dar cuvintele astea o descriu pe contesă destul de bine.

Valetul dădu din cap, apoi se agăţă iar de balustradă, rămînînd un moment astfel. Lyon crezu că voia să-şi tragă respiraţia – şi nu se înşelă. În sfîrşit, bătrînul dădu drumul balustradei, îşi puse mîinile pîlnie la gură şi mugi în susul scării:

– Aveţi un vizitator, prinţesă! L-am poftit în salon!

Lui Lyon nu-i venea să creadă. Cînd servitorul răcni din nou, izbucni în rîs.

– Nu vrea să mă obosesc, îi explic valetul. Zice că să-mi cruţ puterile pentru poruncile babei.

Lyon dădu din cap. Valetul îşi strigă din nou stăpîna.

Deodată, Christina apăru în capul scării, atrăgînd atenţia lui Lyon. Nu mai avea părul strîns în creştet.

Îi stătea magnific. Alt cuvînt nu-i venea în minte pentru cascada bogată de bucle blonde-argintii care-i încadrau faţa angelică, ajungîndu-i pînă la şoldurile suple.

Purta o rochie roz pal, printr-al cărei decolteu abia se ghicea pieptul. Ţinuta ei modestă avea ceva neobişnuit, dar Lyon era prea atras de zîmbetul ei ca să observe.

Încă nu-l văzuse.

– Îţi mulţumesc, Elbert. Acum, du-te şi stai

jos. Contesa va veni în curînd, şi atunci iar o să ai de umblat.

– Sînteţi prea bună cu mine, şopti Elbert.

– Îţi mulţumesc că eşti de părerea asta, răspunse ea, înainte de a coborî mai departe.

Apoi îl zări pe Lyon lîngă uşa salonului. Făcu ochii mari, surprinsă.

– Vai de mine, contesa va fi...

– Nemulţumită, încheie Lyon în locul ei, oftînd exasperat.

Rîsul scîrţîit al lui Elbert o urmări pe Christina pînă în salon. Lyon intră după ea, închizînd uşa.

– Mă crezi sau nu, Christina, dar restul oraşului mă consideră un om destul de agreabil. Nu înţeleg de ce mătuşa ta face excepţie.

Iritarea din glasul lui o făcu să zîmbească. Părea un băieţel care avea nevoie de o încurajare.

Christina se aşeză în mijlocul canapelei de brocart auriu, astfel încît Lyon să nu aibă loc lîngă ea, şi-i făcu semn să ocupe fotoliul alăturat, înainte de a spune:

– Sigur că eşti agreabil. Nu te lăsa afectat de părerile mătuşii mele. Deşi e nepoliticos să recunosc, sînt desigur în joc sentimentele dumitale, aşa că-ţi voi mărturisi că de fapt mătuşa mea nu prea simpatizează oamenii.

– M-ai înţeles greşit, răspunse alene Lyon. Puţin îmi pasă ce crede despre mine mătuşa ta. Sînt doar nedumerit că...

Îl privi cu prudenţă, aşa că schimbă subiectul.

– Te superi că am venit? o întrebă el, încruntat.

Christina clătină din cap.

– Bună ziua... izbucni ea pe neaşteptate, amintindu-şi cu întîrziere de bunele maniere. Îi era cam greu, desigur, căci Lyon arăta minunat de chipeş. Purta pantaloni de călărie din piele de ţap, iar materialul bej i se mula pe coapsele puternice. Cămaşa albă de mătase era acoperită de un veston cafeniu ca frunzele toamna, asortat cu culoarea cizmelor hessian lucioase.

Christina îşi dădu seama că se uita lung la el, dar consideră că atitudinea ei era scuzată de faptul că şi Lyon o privea la fel.

– Îmi place să mă uit la dumneata.

– Şi mie-mi place să mă uit la tine, răspunse el zîmbind.

Fata îşi împreună mîinile în poală.

– Vizita asta sporadică are un motiv anume?

– Sporadică? Nu înţeleg...

– Spontană, se grăbi ea să se corecteze.

– Înţeleg.

– Ei bine, domnule? Ai venit cu un anume motiv?

– Nu mai ţin minte, replică Lyon, cu acelaşi zîmbet.

Ezitant, Christina îi zîmbi şi ea.

– Să te servesc cu ceva?

– Nu, mulţumesc.

– Atunci, fii bun, te rog, şi explică-mi ceea ce nu mai ţii minte, îi ceru ea.

Şi rămase în aşteptare, ca şi cum i-ar fi cerut cel mai logic lucru din lume.

– Cum să-ţi explic ceva ce nu-mi mai amintesc? Iar vorbeşti fără sens, aşa-i?

Zîmbetul lui ar fi putut topi zăpada. Christinei îi era greu să stea nemişcată. Nu voia să se gîndească decît la felul cum o sărutase Lyon, şi să găsească o cale de a-l face s-o sărute din nou.

Era, desigur, un gînd cu totul nepotrivit pentru o lady.

– S-a făcut mai cald afară, nu-i aşa? Unii oameni spun că de ani de zile n-am mai avut o toamnă atît de caldă, comentă ea, privindu-şi mîinile.

Nervozitatea ei vizibilă îl făcu pe Lyon să zîmbească. Avea să-i fie uşor să afle răspunsurile dorite, dacă fata rămînea atît de stînjenită.

Îşi întinse picioarele lungi, pînă-i atinse tivul rochiei cu vîrfurile cizmelor. Imediat Christina se îndepărtă, apoi întrebă surprinzător de tare:

– Vrei să te servesc cu ceva?

Era nervoasă ca un pisoi părăsit.

– M-ai mai întrebat, îi aminti Lyon. Nu, nu doresc nimic. Te tulbură prezenţa mea?

– De ce crezi asta?

– Stai aşezată pe marginea canapelei, gata s-o iei la fugă din clipă-n clipă, fetiţă dulce.

– Mă numesc Christina, nu „fetiţă dulce". Şi e firesc să fiu tulburată. Dumneata ai putea să tulburi şi un bizon.

– Un bizon?

– Toată lumea se nelinişteşte cînd te încrunţi dumneata, explică ea, ridicînd uşor din umeri.

– Foarte bine.

– Foarte bine? Dar, Lyon, spui cele mai ciudate lucruri!

– Spun...

Izbucni în rîs.

– Christina, vorbeşti fără sens de cînd te-am cunoscut. Ori de cîte ori te văd, încerc să port o conversaţie normală cu tine, şi cînd colo...

– Lyon, ai năluciri, îl întrerupse Christina. E doar a doua... ba nu, a treia oară cînd te văd, dacă socotim ambele dăţi dintr-o singură seară...

– Iar începi, o întrerupse Lyon.

– Ce încep?

– Încerci să mă împingi într-o poziţie dezavantajoasă.

– N-aş putea să te împing nicăieri. Eşti prea puternic. Îmi cunosc puterile şi slăbiciunile, Lyon.

– Iei totul la propriu?

– Nu ştiu. Aşa fac?

– Da.

– Poate că dumneata eşti cel căruia-i e greu să vorbească raţional. Nu-ţi dai seama, Lyon, că pui nişte întrebări fără pic de logică?

Expresia ei încruntată îl făcu să rîdă.

– De ce-ai venit aici? îl întrebă ea din nou.

Iar îşi privea mîinile. O roşeaţă uşoară îi acoperea obrajii. Dintr-o dată, se simţea stînjenită de ceva.

– De fapt, ştiu de ce ai venit să mă vezi, şopti, sfioasă.

– Serios? Şi din ce motiv?

– Îţi place să fii cu mine, răspunse Christina, îndrăznind să-i arunce o privire scurtă pentru a-i vedea reacţia.

Observînd că nu părea iritat de sinceritatea ei, fu mai încurajată.

– Lyon? Crezi în destin?

Aoleu, iar o privea nedumerit! Christina oftă prelung.

– Mă rog, recunoşti că-ţi place să fii cu mine, nu?

– Da, dar numai Dumnezeu ştie de ce, recunoscu Lyon, rezemîndu- şi coatele de genunchi.

– Da, Marele Spirit ştie într-adevăr de ce.

– Marele Spirit?

Lyon clătină din cap.

– Doamne, parc-aş fi ecoul. În regulă, am să te-ntreb: cine e acest „Mare Spirit"?

– Dumnezeu, desigur. Culturile diferite au propriile lor denumiri pentru cel Atotputernic, Lyon. Cu siguranţă, ştii asta. Nu eşti păgîn, nu-i aşa? îl întrebă, cu teamă.

– Nu, nu sînt păgîn.

– Mă rog, n-ai de ce să te superi pe mine. Te-am întrebat doar.

O privi lung, în tăcere. Apoi se ridică şi, fără a-i da timp să reacţioneze, o cuprinse în braţe, strîngînd-o la piept, cu creştetul sub bărbia lui.

– Sau am să te strîng de gît, sau am să te sărut, afirmă el. Tu alegi.

Christina oftă.

– Aş prefera să mă săruți. Dar mai întîi, te rog să-mi răspunzi la întrebare, Lyon. E un lucru foarte important pentru mine.

– Care întrebare?

– Dacă crezi în destin.

Se retrase de la pieptul lui, privindu-l.

– Chiar ți-e greu să te ții de un gînd pînă la capăt, nu-i aşa?

Avea tupeul să pară indignată!

– Nu mi-e greu deloc, mormăi el.

Nu părea să-l creadă. Era ca o vrăjitoare, legîndu-l cu descîntecele ei.

– Ei?

– Ei, ce? se răsti Lyon. Nu, nu cred în destin.

– Păcat.

Se purta de parcă tocmai i-ar fi mărturisit un păcat grav, de neiertat.

– În regulă, replică el. Ştiu că nu e bine să întreb dar, aşa să-mi ajute Dumnezeu, am s-o fac oricum. De ce e păcat?

– Îndrăzneşti să rîzi de mine? îl întrebă ea, cînd îi văzu zîmbetul.

– Niciodată, minți Lyon.

– Mă rog, văd că nici nu prea contează.

– Că rîd de tine?

– Nu, că nu crezi în destin.

– Şi de ce nu contează?

– Fiindcă ceea ce e sortit se va întîmpla, indi-

ferent dacă crezi sau nu. Vezi ce simplu e?

– Ahaaa... făcu el, prelungind sunetul. Eşti o filosoafă, din cîte văd.

Devenind rigidă în braţele lui, Christina îl privi din nou încruntată. Dispoziţia i se schimbase atît de repede, încît Lyon rămase descumpănit.

– Am spus ceva care te-a supărat?

– Nu sînt o cochetă. Cum mă poţi defăima atît de uşor? Am fost sinceră cu tine în tot timpul cît am conversat. Ţi-am spus deschis că-mi place să mă uit la tine şi să mă săruţi. Auzi acolo, filosoafă!

Îl scotea din minţi.

– Christina, un filosof e un om care-şi dedică mintea studiului diferitelor credinţe. Nu te-am defăimat numindu-te aşa.

– Spune pe litere, te rog, îi ceru ea, cu o expresie extrem de suspicioasă.

Lyon se conformă.

– A, acum înţeleg, se lumină Christina. Cred că am confundat „filfizon" cu omul ăsta care studiază. Da, asta am făcut. Nu mai fi aşa de nedumerit, Lyon. Oricine poate greşi la fel, foarte uşor.

– Uşor?

Îşi spuse că nu trebuia s-o întrebe. Dar curiozitatea îl birui din nou.

– De ce e uşor?

– Datorită asemănării dintre cuvinte.

Părea să-i ţină lecţii ca unui copil încet la minte. Stilul ei începea să-l ofenseze.

– Fără îndoială, asta-i cea mai ilogică expli-

cație pe care am auzit-o vreodată. Doar dacă nu cumva, desigur... Abia ai învățat să vorbești engleza, Christina, nu-i așa?

Părea atît de încîntat de concluzie, încît pe Christina n-o lăsă inima să-i spună că nu, nu învățase engleza atît de recent. Vorbea de cîțiva ani limba aceea dificilă.

– Da, Lyon, minți ea. Știu multe limbi, și uneori încurc cuvintele. Totuși, proastă nu sînt, și nu par să uit regulile decît cînd sînt cu tine. Totuși, îmi place mai mult franceza. E o limbă mult mai ușoară.

În mintea lui Lyon se făcu lumină. Rezolvase misterul.

– Nici nu e de mirare că mi-e greu să te înțeleg, Christina. Cauza e că tocmai ai învățat limba noastră, nu-i așa?

Christina clătină din cap.

– N-aș crede, Lyon. Nimănui altcuiva nu pare să-i fie deloc greu să mă înțeleagă. Vorbești de mult engleza?

O îmbrățișă din nou, rîzînd de felul cum întorsese iar jocul.

– Lyon? Ai fi foarte necăjit dacă aș fi într-adevăr educată? Mătușa spune că nu se cuvine nici măcar să recunosc că știu să citesc. Din acest motiv, trebuie să mă prefac și neinformată.

– Să te prefaci și neinformată? repetă Lyon, intrigat de această remarcă.

– Îmi place mult să citesc, mărturisi Christina, ignorîndu-i întrebarea. Povestea mea favorită

este cea cu Regele Arthur. Ai citit-o, întîmpător?

– Da, iubito, am citit-o. A scris-o Sir Thomas Mallory. Acum ştiu de unde sînt toate fanteziile tale. Regi, războinici – una şi aceeaşi. Ai o fire foarte romantică.

– Serios? întrebă ea zîmbind. Mă bucur să aflu. Romantismul e o calitate frumoasă pentru o domnişoară bine-crescută, nu-i aşa, Lyon?

– Da, este... răspunse el tărăgănat.

– Desigur, mătuşa Patricia nu trebuie să ştie despre această înclinaţie, căci atunci, fără îndoială...

– Lasă-mă să ghicesc, o întrerupse Lyon. Ar fi nemulţumită, nu-i aşa?

– Da, teamă mi-e. Acum mai bine du-te acasă. Cînd îţi veni aminti despre ce voiai să-mi vorbeşti, poţi să mă mai vizitezi.

Lyon nici nu se gîndea să plece. Totuşi, nu-i mai suporta stilul de a conversa. Se hotărî s-o sărute, doar ca să aibă un motiv de linişte. Se aplecă şi-i atinse uşor buzele cu ale lui, în timp ce cu mîinile o mîngîia uşor. Christina se apropie de el, iar mîinile sale îşi croiră încet drum pe după gîtul lui.

– Îţi place să mă săruţi, nu-i aşa, Lyon?

Cum îndrăznea să se prefacă timidă, după ce tocmai îl sărutase? La naiba, limba ei fusese mai nebunatică decît a lui!

– Ştii al dracului de bine că-mi place să te sărut, îi mîrîi el la ureche. Face şi asta parte din şaradă, Christina? Nu e nevoie să fii timidă cu

mine. Cinstit, puțin îmi pasă cu cîți bărbați te-al culcat. Oricum te doresc.

Încet, Christina ridică privirea spre ochii lui. Văzu acolo patima, pasiunea. Dintr-o dată, gîtlejul i se comprimă atît de tare, încît nu mai putu scoate o vorbă. Lyon era la fel de puternic ca un războinic.

Dumnezeu s-o ajute, se putea îndrăgosti ușor de englezul acela!

Spaima din ochii ei îl făcu pe Lyon să reacționeze. Crezu că se speriase pentru că ghicise adevărul despre ea. Se aplecă și, cu gura peste a ei, spuse:

– N-are nici o importanță pentru mine. Un lucru îți promit, Christina: cînd vei fi în patul meu, numai la mine ai să te gîndești, nu și la altcineva.

Și o sărută din nou, pecetluindu-și jurămîntul. Era un sărut nerușinat de erotic. Hulpav. Și mult prea scurt. Tocmai cînd începu să răspundă și ea, Lyon se retrase.

Privirea lui îi atrase imediat atenția.

– Nu mă pot gîndi decît la felul minunat cum ne vom potrivi. Și tu te-ai gîndit la asta, nu-i așa, Christina? o întrebă, cu glasul răgușit de excitație.

Era deja pregătit pentru răspunsul ei negativ. Se aștepta la o reacție obișnuită. Aceasta era greșeala lui și, cu siguranță, motivul pentru care fu atît de uimit cînd Christina îi răspune:

– A, da, și eu m-am gîndit să mă împerechez cu tine. Ar fi minunat, nu-i așa?

Înainte ca Lyon să poată răspunde, Christina se retrase din brațele lui. Străbătu încet camera. Cînd ajunse la uşă, o deschise şi se întoarse spre el.

– Acum trebuie să te duci acasă, Lyon. Bună ziua.

Iar începea. Îl dădea pe uşă afară!

– Christina, mîrîi el, vino înapoi aici. Încă n-am terminat cu tine. Vreau să te întreb ceva.

– Ce să mă întrebi? se interesă ea, retrăgîndu-se afară din cameră.

– Nu mai fi aşa de bănuitoare. Mai întîi, aş vrea să te întreb dacă ai vrea să mergem la operă, săptămîna...

Îl întrerupse, clătinînd din cap.

– Contesa ar interzice să mă însoțeşti.

Avu îndrăzneala să zîmbească! Lyon oftă.

– Eşti ca un cameleon, ştiai? Cînd te încrunți, cînd zîmbeşti. Crezi că vei avea vreodată sens pentru mine?

– Cred că tocmai m-ai insultat.

– Nu te-am insultat, bombăni Lyon, ignorîndu-i amuzamentul. Încerci anume să mă faci să mă simt prost, nu?

– Dacă-ți închipui că făcîndu-mă şopîrlă îmi vei cuceri afecțiunea, te înşeli amarnic.

Ignoră acest comentariu.

– Vii mîine cu mine călare în parc?

– A, nu călăresc.

– Nu? N-ai învățat niciodată? Te pot instrui cu plăcere, Christina. Dacă luăm un cal blînd... Ei,

acum ce-am mai spus? De ce rîzi?

Christina se strădui să-şi stăpînească amuzamentul.

– O, nu de tine rîd, minți ea. Numai că nu-mi place să călăresc.

– De ce?

– Mă deranjează şaua, recunoscu ea.

Apoi se întoarse şi străbătu grăbită holul. Lyon o urmă repede, dar fata ajunsese deja la jumătatea scării.

– Te deranjează şaua? întrebă el, convins că nu auzise bine.

– Da, Lyon.

Pe toți sfinții, față de o afirmație atît de ridicolă, nu-i venea în minte nici un argument.

Se lăsă păgubaş. Christina tocmai cîştigase acea luptă.

Războiul, însă, abia începuse.

Lyon rămase pe loc, clătinînd din cap. Abia cînd Christina dispăru, îşi dădu seama dintr-o dată ce anume îl deranjazi prima oară cînd o văzuse.

Prințesa Christina era desculță.

Contesa Patricia era în culmea fericirii cînd se întoarse acasă de la întîlnire. Căutarea unui pețitor potrivit pentru nepoata ei fusese o acțiune necuviincioasă, da, dar rezultatul era atît de satisfăcător, încît îi alunga orice grijă.

Emmett Splickler îi satisfăcea toate speranțele. Se rugase ca Emmett să fi moştenit şi dis-

poziția răutăcioasă a tatălui său. Şi nu fusese dezamăgită. Era un nătărău fără şira spinării, mic şi lacom ca o halbă de bere. La fel ca tatăl lui, avea mintea între picioare. Pofta lui de a ajunge în pat cu Christina devenise curînd evidentă. Pur şi simplu începuseră să-i curgă balele, cînd contesa îi explică de ce venise. Acceptase să semneze orice, numai să-şi înhațe prada.

Contesa ştia că Emmett n-avea să-i placă nepoatei ei. Era prea slab. Ca s-o împace, făcuse o listă de posibili icandidați. Îl trecuse chiar şi pe odiosul Marchiz de Lyonwood. Totul era o farsă, desigur, dar contesa o voia pe Christina docilă şi fără nici o bănuială.

N-avea de gînd să lase nimic la voia întîmplării. În nici un caz nu-şi putea lăsa nepoata să se mărite cu un om atît de onorabil ca Lyon.

Motivul era foarte simplu: Patricia nu dorea numai o parte, oricît de substanțială, din averea tatălui ei. O voia pe toată.

Planul pe care i-l prezentase lui Splickler era ruşinos chiar şi după standardele unei năpîrci. Emmett se albise cînd Patricia îi spusese cu mult calm că trebuia să-i răpească nepoata, s-o ducă în Gretna Green şi să se însoare acolo cu ea, cu forța. Putea şi s-o violeze dacă voia, înainte sau după semnarea certificatului de căsătorie. Pentru contesă nu conta.

Emmett se temea mai mult decît ea să nu afle lumea. Cînd îi spuse să mai ia încă doi, trei oameni, ca s-o țină pe Christina, neghiobul începeță

să se mai plîngă şi accceptă planul din toată inima. Patricia observase cum i se umflau pantalonii sub burtă, ştiuse că-i venise mintea la loc şi bănuise că era destul de disperat ca să facă tot ce-i cerea.

Grijile o oboseau pe Patricia. Exista oricînd riscul ca laşitatea lui Emmett să fie mai mare decît pofta. Planul putea să cadă la cel mai mic eveniment neprevăzut.

Din acest motiv, Patricia ştia că trebuia să scape de scîrboasa aia de familie indiană a Christinei. Dacă nepoata ei nu se mărita cu Emmett, şi ajungea cu un om puternic ca Lyon, legătura lor n-ar fi putut dura mult. Mai devreme sau mai tîrziu, trecutul ei ar fi ieşit la iveală.

Nu-şi putea ascunde la nesfîrşit instinctele sălbatice. Şi care soţ normal s-ar fi împăcat cu ideile ei dezgustătoare despre dragoste şi onoare? S-ar fi îngrozit, desigur. Deşi nu era posibil s-o părăsească, întrucît divorţul nici nu intra în discuţie, cu siguranţă i- ar fi întors spatele şi şi-ar fi satisfăcut nevoile cu alte femei.

Un asemenea refuz ar fi putut-o alunga pe Christina înapoi la sălbaticii care o crescuseră. Fata aia proastă încă mai insista să se întoarcă acasă. Contesa nu putea permite să se întîmple aşa ceva. Christina devenise soluţia ei pentru a se întoarce în lumea bună. Pînă şi cei care-şi aminteau indiscreţiile ei din trecut erau atît de cuceriţi de Christina încît se străduiau să-i dea iar atenţie şi contesei.

Ultimul pe lista grijilor ei era Edward. Tatăl Christinei n-avea să fie prea încîntat că-l păcălise. Oricît de binevoitor îşi amintea că fusese. Edward încerca totuşi, probabil, să pună mîna pe o parte din avere. Cu siguranţă, Christina şi-ar fi putut controla tatăl – sau, cel puţin, aşa credea contesa.

O, da, era obligatoriu ca acea căţea mică să rămînă în Anglia pînă termina cu ea. Obligatoriu, nu altceva!

Capitolul 6

Odăile private ale lui Edward erau într-o clădire separată, lîngă aripa principală a palatului. M-am hotărît să-i spun fără să mai aştept ce făceau oamenii lui. Vezi tu, copila mea, nu-mi venea să cred că soţul meu era răspunzător. Voiam să dau vina pe ofiţerii lui.

Cînd am intrat în cabinetul lui Edward, pe uşa laterală, am fost prea uluită de ceea ce am văzut ca să-mi fac prezenţa cunoscută. Soţul meu era cu amanta lui. Se despuiaseră de haine şi se zbenguiau ca animalele, pe podea. Numele ţiitoarei lui era Nicolle. Îl călărea pe Edward ca pe un armăsar. Soţul meu striga vorbe ruşinoase de încurajare, cu ochii închişi în extaz.

Pesemne că femeia mi-a simţit prezenţa. A întors dintr-o dată capul şi s-a uitat la mine. Eram

mit că n-am s-o tulbur pe mama. Mă voi comporta cît pot de frumos.

– Serios? exclamă Diana. Nu te simți bine, aşa-i?

Lyon izbucni în rîs.

– Doamne, chiar aşa un căpcăun am fost?

Înainte ca Diana să găsească un răspuns cu tact, deschise uşa de la apartamentul mamei lor şi porni prin încăperea întunecoasă şi înăbuşitoare.

Marchiza zăcea peste cuvertura de satin negru a patului. ca de obicei, era îmbrăcată în negru, de la boneta de mătase ce-i acoperea părul cărunt pînă la ciorapii de bumbac. Lyon nici n-ar fi reuşit s-o distingă, dacă nu-i vedea luciul slab al feței palide în întuneric.

Era incontestabil că marchiza ținea doliu cu mult sîrg. Lyon considera că-i dedica la fel de multă energie ca un copil mofturilor sale. Dumnezeu îi era martor că o făcea de suficient timp ca să devină o adevărată artistă a doliului. James era mort de peste trei ani, dar mama lui continua să se poarte ca şi cum accidentul acela înfiorător ar fi avut loc doar cu o zi înainte.

– Bună ziua, mamă, îi adresă el salutul standard, aşezîndu-se pe scaunul de lîngă pat.

– Bună ziua, Lyon.

Vizita se terminase. N-aveau să-şi mai vorbească pînă la plecarea lui. Motivul era simplu. Lyon refuza să discute despre James, iar mama lui refuza orice alt subiect. Păstrau tăcerea în tot

timpul orei pe care Lyon o petrecea acolo. Ca să-i treacă vremea mai repede, Lyon aprindea lumînările şi citea *„The Morning Herald"*.

Era un ritual invariabil.

De obicei, la sfîrşitul acestui calvar era prost dispus. Acum, însă, comportamentul insuportabil al mamei lui nu-l irita atît de mult.

Diana aştepta în hol. Cînd văzu că fratele ei continua să zîmbească, se îngrijoră iar. Ce ciudat se purta!

Prin minte începură să-i alerge fel de fel de concluzii îngrozitoare.

– Ai să ne trimiţi la ţară, pe mama şi pe mine, nu-i aşa, Lyon? O, te rog, mai gîndeşte-te! se tîngui ea. Ştiu că unchiul Milton te-a dezamăgit, dar nu e el de vină că iar îl sîcîie ficatul. Şi vreau aşa de mult să mă duc la balul lui Creston!

– Diana, voi fi onorat să te duc la Creston, la bairam. Şi nu m-am gîndi niciodată să te trimit acasă, dulceaţă. Ţi-ai făcut prezentarea şi, cu siguranţă, vei participa la tot restul sezonului. Mi-am încălcat eu vreodată cuvîntul?

– Păi... nu... recunoscu Christina. Dar nici n-ai mai zîmbit vreodată atît de mult. O, nici nu mai ştiu ce să cred... Mereu eşti îngrozitor de prost dispus după ce o vezi pe mama. Azi a fost mai agreabilă, Lyon?

– Nu. Şi tocmai asta voiam să discut cu tine, Diana. Ai nevoie de cineva care să te îndrume. Întrucît Milton nu poate, iar nevastă-sa nu se duce nicăieri fără el, m-am hotărît să trimit după

mătuşa Harriett. Asta corespunde cu...

– O, da, Lyon! îl întrerupse Diana, bătînd din palme. Ştii cît de dragă mi-e sora tatei. Are un umor atît de fermecător! Dar o să primească, Lyon?

– Sigur că da. Trimit imediat s-o aducă. Iar acum, aş dori o favoare.

– Orice, Lyon. Am să...

– Trimite-i un răvaş Prinţesei Christina, invitînd-o aici la ceai. Pentru poimîine.

Diana izbucni în chicoteli.

– Acum înţeleg de ce te porţi atît de ciudat. Ţi-a căzut cu tronc prinţesa, nu-i aşa?

– Cu tronc? Ce cuvînt prostesc! remarcă iritat Lyon. Nu, nu mi-a căzut cu nici un tronc.

– O invit cu mare plăcere pe prinţesă, dar nu pot să nu mă întreb de ce nu-i trimiţi tu un bilet, solicitîndu-i o audienţă, totuşi.

– Mătuşa ei nu mă găseşte potrivit.

– Marchizul de Lyonwood nu e potrivit pentru ea? îl privi oripilată Diana. Lyon, ai mai multe titluri decît majoritatea nobililor din Anglia. Nu poţi vorbi serios.

– Şi, apropo, să nu-i spui Christinei că voi fi şi eu aici. Las- o să creadă că vă veţi întîlni numai voi două.

– Şi dacă în schimb îmi cere să mă duc eu la ea?

– N-o să-ţi ceară.

– Pari foarte sigur.

– Cred că nu are destui bani ca să primea-

scă. Păstrează secretul, Diana, dar am impresia că prințesa e foarte strîmtorată financiar. Casa lor e cam veche – şi mobila la fel – şi am auzit că mătuşa ei i-a refuzat pe toți cei care au cerut să le viziteze.

– Vai, sărăcuța de ea! exclamă Diana, clătinînd din cap. Dar de ce nu vrei să ştie că vei fi şi tu aici?

– N-are importanță.

– Înțeleg...

Din expresia ei se vedea clar că nu înțelegea nimic.

– Îmi place prințesa! declară Diana, cînd Lyon se uită la ea încruntat.

– Nu te-a nedumerit deloc?

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Cînd ai vorbit cu ea, îi explică Lyon. Dădea răspunsuri cu sens?

– Păi, sigur că aveau sens!

Lyon îşi ascunse exasperarea. Făcuse o prostie să-i pună o asemenea întrebare unei aiurite ca sora lui.

– Cred că voi două vă veți împrieteni la cataramă, prezise el.

– Şi te-ar deranja asta?

– În nici un caz.

Dădu scurt din cap spre ea, apoi porni către uşă.

– Ei, şi-acum de ce te încrunți iar? strigă Diana în urma lui.

Lyon nu se deranjă să-i răspundă. Îşi încă-

lecă armăsarul negru şi porni pe drumul de ţară. Avea nevoie de mişcare, ca să-şi limpezească minţile.

Era un adevărat viciu, conchise el. S-o lase pe Christina să-i afecteze fiecare gînd, fiecare acţiune, era pur şi simplu inacceptabil. Şi nedumeritor.

La fel de nedumeritor, ca şi faptul că-i spusese că o nelîniştea ca un bizon.

Unde Dumnezeu văzuse ea bizoni?

Contele de Rhone se plimba prin faţa biroului. Biblioteca era vraişte, dar nu lăsa servitorii înăuntru să facă ordine. De cînd fusese rănit, se simţea prea rău ca să se mai gîndească la treburi gospodăreşti.

Rana i se vindeca. Deşi purta un veston mai mare, din garderoba tatălui său, ca să-i ascundă bandajul, era hotărît să stea ascuns în casă pînă i se cicatriza complet. Nu voia să-şi asume nici un risc. Mai avea prea multe treburi de făcut.

Prima lui grijă era Prinţesa Christina. I se părea că-l recunoscuse. Felul cum îl privise şi expresia ei surprinsă sugerau că ştia cine se ascundea în dosul măştii.

Oare Lyon ştia? Rhone medită mult timp la asta, apoi conchise că prietenul său fusese prea ocupat s-o protejeze pe micuţa prinţesă ca să se uite bine la el.

Şi cine Dumnezeu aruncase cu cuţitul? Fusese atît de surprins, încît scăpase pistolul din

mînă. Indiferent cine fusese, ţintise prost, iar Rhone îi mulţumea lui Dumnezeu pentru acest noroc. La naiba, ar fi putut să-l omoare.

Trebuia să fie mai atent. Nu avea de gînd să înceteze. Avea patru nume pe listă şi era hotărît să-i chinuiască pe toţi. Măcar atîta putea face, ca să răzbune umilinţa tatălui său.

Bătaia nehotărîtă a unui servitor în uşă îl făcu să se oprească.

– Da?! strigă el, nervos; ordonase clar să nu-l deranjeze nimeni.

– Vă caută Marchizul de Lyonwood, my lord.

Rhone se repezi să se aşeze la birou. Îşi rezemă braţul nevătămat pe un teanc de hîrtii, îşi ascunse mîna rănită în poală, apoi răspunse morocănos:

– Să intre!

Lyon apăru agale, cu o sticlă de brandy sub braţ. Puse darul pe birou, apoi se aşeză într-un fotoliu de piele, în faţa lui Rhone. După ce-şi rezemă comod picioarele pe tăblia biroului, observă:

– Arăţi ca dracu'.

Rhone ridică din umeri.

– Niciodată n-ai fost prea diplomat, comentă el. Brandyul pentru ce e?

– Pentru rămăşag, îi reaminti Lyon.

– A, da. Prinţesa Christina, zîmbi Rhone. Nu ţi-a răspuns la nici o întrebare, nu-i aşa?

– N-are importanţă. Am aflat deja destule despre ea. A crescut undeva în Franţa, sau cam

pe-acolo. Există cîteva mici nepotriviri, dar am să le lămuresc nu peste mult.

– De ce te interesează atît de tare, Lyon?

– Nici eu nu mai sînt sigur. La început, credeam că era doar o simplă curiozitate, dar acum...

– La început... Lyon, vorbeşti de parcă ai cunoaşte-o de luni de zile.

Lyon ridică din umeri. Luă două pahare de pe gheridon şi turnă. Aşteptă ca Rhone să înghită o sorbitură zdravănă, apoi îl întrebă:

– Şi, ce-ţi mai face mîna, Jack?

Inutil de spus, Lyon fu imediat satisfăcut de reacţia prietenului său. Rhone se înecă, încercînd să tuşească şi să nege în acelaşi timp. Era rizibil. Şi incriminator, îşi spuse Lyon, cu un oftat.

Aşteptă ca prietenul său să-şi regăsească puţin controlul, înainte de a vorbi din nou.

– De ce nu mi-ai spus că ai asemenea probleme financiare? De ce n- ai venit la mine?

– Probleme financiare? Nu înţeleg ce vrei să spui, protestă Rhone, fără convingere. La aiba, mormăi el, întotdeauna mi-a fost imposibil să te mint.

– Ţi-ai pierdut minţile? Te pasionează viaţa în închisoarea Newgate, Rhone? Ştii că mai e doar o chestiune de timp pînă să te prindă.

– Lyon, lasă-mă să-ţi explic, se bîlbîi Rhone. Tatăl meu a pierdut totul. Mi-am folosit propriile moşii, le-am pus zălog pentru restul datoriilor lui, dar...

– Tu şi tatăl tău aţi scăpat de datorii ieri, alaltăieri, replică Lyon, cu un glas ca de oţel. Înfurie-te şi mergi mai departe, Rhone. I-am plătit pe creditori. În numele tău, apropo.

Cu chipul roşu ca focul, Rhone mugi:

– Cum ai îndrăznit să te amesteci...

– Cineva trebuia să intervina, îl întrerupse Lyon. Tatăt tău înseamnă şi pentru mine la fel de mult ca pentru tine, Rhone. Numai Dumnezeu ştie de cîte ori a trecut în faţa tatălui meu ca să mă apere, cînd eram tînăr.

Rhone dădu din cap, mai dezumflat.

– Am să-ţi plătesc datoriile, Lyon, imediat ce...

– N-ai să-mi plăteşti nimic! răcni Lyon, înfuriindu-se dintr-o dată; trase aer în piept, adînc, înainte de a continua. Îţi mai aduci aminte cum a fost cînd a murit Lettie?

Schimbarea de subiect îl surprinse pe Rhone. Dădu încet din cap:

– Da, îmi amintesc.

– Atunci mi-ai stat alături, Rhone. Eşti singurul care ştie despre James. Ţi-am cerut eu vreodată să-ţi plătesc ceva în schimbul prieteniei tale?

– În nici un caz. M-aş fi simţit jignit.

Între cei doi gentlemeni domni un moment tăcerea.

Apoi Rhone zîmbi.

– Pot măcar să-i spun tatălui meu că ai...

– Nu, îl întrerupse încet Lyon. Nu vreau să ştie că am aflat ce s-a întîmplat cu el. Lasă-l să

creadă că fiul lui e singurul care ştie, că tu i-al venit în ajutor.

– Dar, Lyon, cu siguranţă...

– Las-o moartă, Rhone. Tatăl tău e un om mîndru. Nu-i răpi asta.

Rhone dădu iar din cap.

– Spune-mi ce ştii despre problemele tatălui meu.

– Te-am recunoscut la Baker, desigur, începu Lyon, zîmbind cînd îşi văzu prietenul tresărind, A fost o prostie din partea ta să...

– Nu trebuia să fii acolo, mormăi Rhone. De ce-ai venit la petrecerea aia? Nici tu şi nici eu nu-l suportăm pe Baker.

Lyon chicoti.

– Cele mai minuţios pregătite planuri... spuse el tărăgănat. Cu toate calităţile lui, tatăl tău e totuşi cam naiv, nu-i aşa, Rhone? Baker şi acoliţii lui au profitat de el, desigur. Baker e cel care a tras sforile. Să vedem dacă am înţeles bine. I-ar fi inclus în farsă şi pe Buckley, Stanton şi Wellingham. Toţi sînt nişte ticăloşi. Astea-s toate numele, Rhone?

Prietenul lui îl privea uimit.

– De unde-ai aflat toate astea?

– Chiar crezi că nu ştiam despre micul lor club? Tatăl tău nu e singurul care a căzut victimă urzelilor lor.

– Ştie toată lumea?

– Nu. Despre tatăl tău încă nu s-a aflat nimic. Altfel, aş fi auzit.

– Ieşiseşi din circulaţie, Lyon. Cum poţi fi atît de sigur?

Lyon îl privi exasperat.

– Chiar poţi să-mi pui întrebarea asta, cînd ştii cu ce mă ocup?

Rhone zîmbi ironic.

– Mă gîndeam că poate ţi s-au mai tocit simţurile. Tata încă mai stă ascuns în casa lui de la ţară. Îi e prea ruşine c-a fost atît de credul. Va fi uşurat să afle că nu ştie nimeni.

– Da, acum poate ieşi din ascunzătoare. Iar tu poţi înceta cu planul ăsta prostesc al tău. Pînă la urmă, tot te-ar prinde.

– Tu nu m-ai trăda niciodată, declară cu convingere Rhone.

– Într-adevăr, recunoscu Lyon. Cum procedau, Rhone? Baker însemna cărţile?

– Da. Toţi sînt nişte trişori înveteraţi, ceea ce e şi mai umilitor pentru tatăl meu, desigur. Simte că l-au tras pe sfoară.

– A *fost* tras pe sfoară, declară Lyon. Ai să te laşi păgubaş, Rhone?

Rhone scoase un geamăt gros.

– Fir-ar să fie, Lyon... Mă mănîncă degetele să mă răzbun.

Prietenul său sorbi din brandy.

– Ei bine, acum ai atins domeniul meu de specialitate, spuse el alene. Poate că, Rhone, avem nevoie de un joc al hazardului.

Zîmbi, cînd Rhone înţelese în sfîrşit ce voia să spună.

– Vrei să le-o plăteşti cu propria monedă, să-i trişezi pe trişori?

– Va fi destul de uşor.

Rhone bătu cu palma în birou, apoi scoase un mormăit.

– Tot uit de rana asta, se scuză el. Contează pe mine, Lyon. Las detaliile în seama ta. După cum singur ai recunoscut, eşti mult mai versat în înşelătorii decît mine.

Lyon rîse.

– O iau ca pe un compliment.

Se auzi o nouă bătaie în uşă, întrerupîndu-le conversaţia.

– Ce mai e? strigă Rhone.

– Iertaţi-mă că vă deranjez, my lord, dar vă caută Prinţesa Christina, răspunse servitorul.

Acest anunţ îl făcu pe Rhone să tresară. Nici Lyon nu părea prea încîntat de veste. Îl privi încruntat.

– Te-ai ţinut după Christina, Rhone? Ai invitat-o aici?

– Nu, răspunse Rhone. Totuşi, se pare că pînă la urma farmecele mele au impresionat-o totuşi.

Cînd Lyon se încruntă şi mai tare, zîmbi şi continuă:

– Deci, am ghicit bine. Te interesează micuţa noastră prinţesă.

– Nu e micuţa noastră prinţesă, se răsti Lyon. Îmi aparţine mie. Ne-am înţeles?

Rhone dădu din cap, oftînd:

– Glumeam doar. Să intre! strigă el spre servitor.

Lyon nu se mişcă de unde stătea. Imediat ce se deschise uşa, Christina intră grăbită în bibliotecă. Îl zări pe Lyon de îndată şi se opri brusc.

– O, n-am vrut să vă întrerup din discuţie, domnilor. Voi reveni mai tîrziu, Rhone.

Îl privi încruntată pe Lyon, apoi se întoarse şi porni spre uşă.

Lyon oftă lung, stăpînit. Îşi puse cu grijă paharul pe birou şi se ridică. Ignorînd insistenţele lui Rhone de a rămîne, Christina îşi continua drumul spre uşă, văzîndu-l pe Lyon cu coada ochiului.

O ajunse din urmă tocmai cînd întindea mîna spre clanţă. Mîinile lui îi încadrară capul, rezemîndu-se de uşă, în timp ce cu pieptul îi atingea spatele. Cînd văzu cît de rigizi îi deveniseră umerii, Lyon zîmbi.

– Trebuie neapărat să insist să rămîi, îi şopti el la ureche.

Pe Christina o străbătu un tremur. Se întoarse încet cu faţa spre Lyon.

– Iar eu trebuie neapărat să insist să plec, domnule, şopti ea.

Îi împinse pieptul cu o mînă, sperînd să-l urnească din loc.

Lyon nu se clinti. Cu un zîmbet feroce, se aplecă şi o sărută.

Chicotitul gros al lui Rhone îi tăie orice poftă de a mai continua.

Christina roşise. Omul acela nu-şi dădea

seama că nu trebuia să-şi arate afecţiunea în faţa altora? Probabil că nu. Lyon îi făcu cu ochiul, înainte de a o lua de mînă, trăgînd-o înapoi în bibliotecă.

Purta o rochie bleu. Lyon se uită să vadă dacă-şi amintise să se încalţe. Văzu, fără dezamăgire, că da.

Rhone se aşeză grăbit la loc, ascunzîndu-şi în poală braţul bandajat.

Christina refuză să se aşeze. Rămase în picioare lîngă scaunul lui Lyon, încercînd să-l ignore. Acesta îşi rezemă iar piciorul pe marginea biroului şi întinse mîna spre pahar. Christina îl privi nemulţumită. Dacă se mai relaxa doar puţin, Lyon risca să adoarmă.

În curînd, situaţia începu să devină penibilă. Rhone o privea, în aşteptare. Christina tot încerca să-şi smulgă mîna din strînsoarea lui Lyon. Acesta uitase să-i dea drumul.

– Voiai să-mi vorbeşti despre ceva anume? o întrebă Rhone cu blîndeţe.

– Speram să te găsesc singur, anunţă Christina; îl privi pe Lyon cu subînţeles: Lyon, te pregăteai să pleci?

– Nu.

Răspunsul lui scurt fusese dat pe un ton atît de vesel, încît Christina zîmbi.

– Aş dori să vorbesc cu Rhone între patru ochi, dacă nu te superi.

– A, dar mă supăr, fetiţa mea dule, replică tărăgănat Lyon.

O strînse şi mai tare de mînă, apoi o smuci dintr-o dată, făcînd-o să-şi piardă echilibrul.

Christina căzu chiar acolo unde voise el – pe genunchii lui. Imediat, încercă să se ridice. Lyon îi încercui talia cu un braţ, ţinînd-o pe loc.

Rhone era uimit. Niciodată nu-l mai văzuse pe Lyon purtîndu-se atît de spontan. O asemenea posesivitate făţişă era complet necaracteristică pentru el.

– Prinţesă Christina? Poţi vorbi deschis în faţa lui Lyon, îi spuse Rhone.

– Pot? întrebă Christina. Deci, ştie?

Văzînd-o că ezita, Rhone o informă:

– Lyon îmi cunoaşte toate secretele, draga mea. Ce voiai să-mi spui?

– Păi, domnule, mă întrebam cum te simţi.

Rhone clipi de cîteva ori.

– Ei, de simţit, mă simt foarte bine, răspunse el cam încurcat. Asta-i tot ce voiai să mă întrebi?

Amîndoi vorbeau pe ocolite, aşa că Lyon interveni:

– Rhone, Christina vrea să ştie cum o mai duci cu rana. Nu-i aşa, Christina?

– A, deci ştii? se interesă Christina, întorcîndu-se spre Lyon.

– Ştii şi *tu?* întrebă Rhone, cu glasul frînt.

– Ştie, confirmă Lyon, chicotind la vederea expresiei uimite a prietenului său.

– Bine, dar atunci cine naiba *nu* ştie?

– Eşti jalnic, declară Lyon.

– Ţi-am recunoscut culoarea ochilor, Rhone,

îi explică fata. Au o nuanță de verde neobișnuită și foarte ușor de ținut minte.

Făcu o pauză, privindu-l cu compasiune.

– Și te-ai uitat direct la mine. Serios, n-am vrut să te recunosc... s-a întîmplat fără voia mea, încheie ea, ridicînd delicat din umeri.

– Punem toate cărțile pe masă? întrebă Rhone, cu o privire intensă spre Christina.

– Nu înțeleg, răspunse ea. N-am nici o carte la mine.

– Christina le ia pe toate în sens literal, Rhone. E o trăsătură care sigur o să te scoată din minți. Crede-mă, că știu ce vorbesc.

– Ești foarte nemilostiv, Lyon, îl acuză Christina, cu o privire încruntată. Nu știu ce vrei să spui cînd zici că sînt literală. Întîmplător, e o nouă insultă care să mă jignească?

– Rhone te-a întrebat dacă putem vorbi pe față, îi explică Lyon. La naiba, mă simt ca un traducător.

– Sigur că-mi poți vorbi liber, Rhone, îl asigură Christina. Nimeni nu-ți ține un cuțit la beregată. Am la mine niște medicamente. Aș dori să-ți oblojesc rana. Probabil nu ți-ai îngrijit-o cum trebuie.

– Doar nu puteam să-mi chem medicul, nu? replică Rhone.

– A, nu, ai fi fost demascat! răspunse Christina.

Se ridică de pe genunchii lui Lyon și porni spre Rhone.

Acesta nu protestă cînd începu să-i desfacă bandajul improvizat.

Amîndoi o priviră cum deschidea un borcănel cu alifie ce mirosea îngrozitor.

– Dumnezeule, ce-ai acolo, frunze moarte?

– Da, răspunse Christina. Printre altele.

– Glumeam, precizã Rhone.

– Eu, nu.

– Mirosul ăsta o să mă țină în ascunzătoare, mormăi el. Şi altceva, ce mai ai? întrebă, mirosind iar alifia.

– Mai bine să nu ştii.

– Christinei e indicat să nu-i pui întrebări, Rhone. Răspunsurile nu vor face decît să te încurce şi mai mult.

Rhone urmă sfatul prietenului său. O privi pe Christina cum aplica o cantitate mare de alifie brună pe tăietură, apoi îi bandaja antebrațul la loc.

– Ai un miros plăcut, Rhone. Desigur, balsamul o să-l alunge imediat.

– Am un miros plăcut?

Rhone părea că tocmai primise coroana Angliei. Se gîndi să-i răspundă tot cu un compliment.

– Tu miroşi a flori, îi spuse el, şi izbucni în rîs. Iar ochii tău sînt mai neobişnuiți decît ai mei, Christina. Au cea mai minunată culoare albastră.

– Destul, interveni Lyon. Christina, grăbeşte-te şi termină-ți treaba.

– De ce?

– Nu-i convine să stai atît de aproape de mine, îi explică Rhone.

– Încetează, Rhone, îl admonestă aspru Lyon. N-ai să te ții după Christina, așa că-ți poți păstra farmecele pentru altele.

– Lui Lady Diana i-ar plăcea foarte mult farmecele tale, Rhone, observă Christina.

Reacțiile amîndurora o făcură să zîmbească. Rhone era perplex, iar Lyon, oripilat.

– Lyon, nu eşti stăpîn pe viața mea. Prin urmare, e nerezonabil le le dai porunci altor gentlemeni. Dacă mi-aş dori atenția lui Rhone, i-aş spune.

– De ce sugerezi că surorii lui Lyon i-ar plăcea atenția mea? se interesă Rhone, intrigat.

Christina puse borcănelul la loc în pungă, înainte de a răspunde.

– Voi, englezii, aveți o gîndire atît de îngustă uneori... E clar că Lady Diana te place, Rhone. Ajunge să te uiți la ea ca să-i vezi adorația din ochi. Iar dacă mă gîndesc şi la felul cum te uiți tu la ea, e limpede că sînteți hărăziți unul altuia.

– O, Doamne... gemu Lyon.

Atît Christina cît şi Rhone îl ignorară.

– Cum poți fi atît de sigură? vru să ştie Rhone. Ai întîlnit-o doar o dată, şi n-ai putut petrece mai mult de cincisprezece minute cu ea. Nu, cred că ți se pare doar. Diana e doar un copil, Christina.

– Crezi ce vrei, replică ea. Ce-i dat să se întîmple, se va întîmpla.

– Poftim?

Rhone era din nou nedumerit. Lyon clătină din cap. Se bucura să descopere că nu era singurul care se simțea ca un neghiob în preajma Christinei.

– Destinul, Rhone, interveni Lyon.

– Acum trebuie neapărat să plec. Mătuşa Patricia crede că mă odihnesc, în camera mea, mărturisi ea. Va trebui să-mi respecți încrederea, Rhone. Sau de-acum ar fi mai bine să-ți spun Jack?

– Nu.

– Glumeam doar, domnule. Nu mai face mutra asta disperată.

Rhone oftă. Întinse mîna s-o ia pe a Christinei, încercînd s-o țină lîngă el în timp ce-i mulțumea pentru că-i îngrijise rana.

Christina se mişcă atît de repede, încît mîna lui Rhone nu prinse decît aerul. Într-o clipă, ajunse iar lîngă scaunul lui Lyon.

Lyon era la fel de surprins – şi de o încîntare de-a dreptul arogantă, căci deşi Christina probabil nu-şi dădea seama ce făcuse, se întorsese instinctiv la el. Exista un soi de mică victorie în această alegere, nu?

– Christina, dacă m-ai recunoscut, de ce nu le-ai spus lui Baker şi celorlalți? se interesă Rhone.

Întrebarea lui păru s-o jignească.

– Vor trebui să afle singuri, îi răspunse. N-aş trăda niciodată o confidență, Rhone.

– Dar nu ți-am cerut să ții confidența asta, se bîlbîi el.

– Nu încerca s-o înțelegi, Rhone, că pîn-aici ți-a fost! îl sfătui Lyon zîmbind.

– Atunci, te rog să-mi răspunzi, îi ceru Rhone. Ai văzut cine-a aruncat cu cutitul în mine?

– Nu, Rhone. La drept vorbind, eram prea speriată ca să mă uit în spatele meu. Dacă n-ar fi fost Lyon acolo să mă apere, cred c-aș fi leșinat.

Lyon o bătu pe mînă.

– Pistolul nu era încărcat, protestă Rhone. Chiar credeai că aș fi tras în cineva?

Prietenul său se rugă să nu-și piardă răbdarea.

– Nu-mi vine să cred că te-ai apucat să-l jefuiești pe Baker cu un pistol fără muniție.

– De ce să folosești o armă neîncărcată? adăugă și Christina.

– Voiam să-i sperii, nu să-i omor, mormăi Rhone. Și vreți să nu vă mai uitați așa la mine? Planul a reușit, dacă-mi dați voie să vă amintesc.

– Tocmai ne-ai amintit, afirmă Christina.

– Lyon, vei putea să afli cine m-a rănit? întrebă Rhone.

– Pînă la urmă, da.

Christina se încruntă. Lyon părea cam prea sigur pe sine.

– Are vreo importanță? De ce?

– Lui Lyon îi plac misterele, o informă Rhone. Din cîte-mi amintesc, balconul lui Baker e la o înălțime de cincisprezece picioare deasupra terasei

de jos. Cel care-a făcut-o trebuie să fi...

– Douăzeci de picioare, Rhone, preciză Lyon. Şi nu putea fi escaladat. Balustrada e prea şubredă.

– Atunci, cel care-a aruncat cuţitul trebuie să fi fost ascuns în spatele vostru... undeva... ridică din umeri Rhone. Nu, n-are nici un sens. În fine, mulţumesc lui Dumnezeu c-a ţintit prost.

– De ce spui asta? întrebă Christina.

– Fiindcă nu m-a omorît.

– A, cred că a nimerit drept la ţintă, insistă ea. Dacă voia să te omoare, cred c-ar fi putut s-o facă. Poate a vrut doar să te dezarmeze.

Dintr-o dată, Christina îşi dădu seama că suna prea sigură de sine. Lyon o privea cu o expresie atentă, stranie.

– Era doar o posibilitate, se grăbi ea să adauge. S-ar putea să mă înşel, desigur. Poate că a ţintit greşit.

– De ce-ai venit aici să îngrijeşti rana lui Rhone? o întrebă Lyon.

– Într-adevăr, de ce? se interesă şi Rhone.

– Acum chiar mă insultaţi! declară Christina. Erai rănit, şi n-am vrut decît să te ajut.

– Ăsta a fost singurul tău motiv? stărui Lyon.

– Ei, mai aveam şi altul, recunoscu Christina; se duse la uşă, înainte de a continua: nu mi-ai spus că eşti singurul prieten al lui Lyon?

– S-ar putea să fi remarcat asta, recunoscu Rhone.

– Ai făcut-o. Eu nu uit nimic, niciodată, se

lăudă ea. Şi mi s-a părut că Lyon e un om care are nevoie de prieteni. Voi continua să-ţi păstrez secretul, Rhone, şi trebuie să-mi promiţi că nu vei spune nimănui că am trecut pe la tine. Contesa s-ar supăra.

– Nici el nu-i convine? întrebă Lyon, părînd enorm de amuzat.

– Nu-i convin? replică Rhone. Pentru ce să nu-i convin?

Christina ignoră întrebarea şi dădu să iasă pe uşă.

– Christina, o opri glasul lui Lyon.

– Da, Lyon?

– Eu n-am promis nimic.

– Nu?

– Nu.

– A, dar tu niciodată n-ai... Nici măcar nu-ţi place contesa. Nu te-ai deranja să-i spui...

– Te conduc acasă, iubire.

– Nu sînt iubirea ta.

– Ba eşti.

– Atunci, prefer să merg pe jos.

– Rhone, ce crezi că va spune contesa cînd o voi informa că nepoata ei se plimbă prin oraş, făcînd vizite la...

– N-ai nici un dram de demnitate, Lyon. Mi-e milă de tine.

– Niciodată n-am luptat cinstit.

Oftatul învins al Christinei răsună prin toată biblioteca.

– Te aştept în hol, om vrednic de dispreţ ce

eşti, spuse ea, trîntind iritată uşa.

– Nu-i deloc ceea ce pare a fi, comentă Rhone. Ne-a făcut englezi, Lyon, de parcă am fi străini pentru ea. N-are nici un sens, nu-i aşa?

– Nimic din ce spune Christina nu are sens, doar dacă nu cumva îţi aminteşti că n-a crescut aici.

Lyon se ridică şi porni spre uşă.

– Bea cu plăcere brandyul, Rhone, în timp ce eu mă duc la bătălie.

– Bătălie? La ce te referi?

– Nu la ce, Rhone – la cine? La Christina, ca să ţi-o spun pe-a dreaptă.

Rîsul lui Rhone îl urmări pînă afară. Christina stătea lîngă uşa din faţă, cu braţele încrucişate pe piept. Nu încerca să-şi ascundă iritarea.

– Eşti gata, Christina?

– Nu. Detest trăsurile, Lyon. Te rog, du-mă pe jos pînă acasă. E doar la cîteva străzi de-aici.

– Sigur că deteşti trăsurile, confirmă amuzat Lyon. Mă întreb cum de nu mi-am dat seama dinainte, mă întreb?

O luă de cot şi o conduse, aproape cu forţa, spre trăsura lui. După ce se aşezară faţă-n faţă, Lyon o întrebă:

– Întîmplător, trăsurile îţi displac la fel de mult ca şeile?

– A, nu, răspunse ea. Nu-mi place să fiu închisă aşa. E sufocant. Nu voiai cu adevărat să-i spui contesei că am plecat fără permisiunea ei, nu-i aşa, Lyon?

– Într-adevăr, recunoscu el. Ți-e frică de contesă, Christina?

– Nu mi-e frică de ea, numai că acum e singura mea rudă, şi nu vreau s-o supăr.

– Te-ai născut în Franța? o întrebă el în continuare, aplecîndu-se înainte ca s-o ia de mîini.

Glasul lui era îmbietor, iar zîmbetul, liniştitor. Christina nu se lăsă păcălită nici o clipă. Ştia că încerca s-o prindă pe nepregătite.

– Cînd te hotărăşti să descoperi ceva, nu te laşi pînă nu reuşeşti, aşa e, Lyon?

– Chiar aşa, draga mea.

– Mai mare ruşinea... Şi nu mai tot zîmbi aşa. Te-am jignit, nu?

– Eşti născută în Franța?

– Da, minți ea. Acum eşti mulțumit? Ai de gînd să încetezi cu întrebările tale interminabile, te rog?

– De ce te deranjează întrebările despre trecutul tău?

– Încerc doar să-mi protejez viața personală, atîta tot.

– Ai locuit cu mama ta?

Era ca un cîine care nu se lasă pînă nu capătă un os plin de carne. Şi n-avea să se dea bătut. Sosise momentul să-i astîmpere curiozitatea.

– M-a crescut un cuplu foarte cumsecade, pe nume Summerton. Erau englezi, dar le plăcea să călătorească. Am umblat prin toată lumea, Lyon. Domnul Summerton prefera să vorbească fran-

ceza, şi mă descurc mult mai bine în limba aceea.

Încet, tensiunea din umeri i se risipi. Îşi dădu seama că Lyon o credea, după expresia lui înţelegătoare.

– Contesa poate fi dificilă, cum bine ştii. S-a certat cu Summertonii şi nu-mi dă voie să mai vorbesc despre ei. Vrea ca toată lumea că creadă că ea m-a crescut, cred. Şi mi-e foarte greu să mint, adăugă ea serioasă. Întrucît mătuşa Patricia nu mă lasă să spun adevărul, iar la minciuni nu mă pricep, am hotărît să nu vorbesc nimic despre trecutul meu. Poftim, cu asta te-am satisfăcut?

Lyon se rezemă de spătarul banchetei. Dădu din cap, mulţumit vizibil.

– Cum i-ai cunoscut pe aceşti Summertoni?

– Erau prieteni buni de-ai mamei mele, răspunse Christina cu un nou zîmbet. Cînd am împlinit doi ani, mama mea s-a îmbolnăvit. M-a dat Summertonilor fiindcă avea încredere în ei, înţelegi... Nu voia ca sora ei, contesa, să-mi devină tutore. Iar Summertonii nu puteau avea copii.

– Mama ta era o femeie abilă, remarcă Lyon. Baba aia afurisită te-ar fi distrus, Christina.

– O, Doamne, Elbert a făcut-o pe mătuşa mea babă afurisită de faţă cu tine? Trebuie să vorbesc iar cu el, zău aşa. Pare să n-o poată suferi.

– Iubito, nimeni n-o poate suferi pe mătuşa ta.

– Acum ai terminat cu întrebările?

– Unde ai auzit răgete de lei, Christina, şi unde-ai văzut bizoni?

Avea memoria unui copil căruia i s-a promis o prăjitură. Nu uita nimic.

– Mi-am petrecut mult timp în Franţa, datorită muncii domnului Summerton, dar îi era foarte devotat soţiei lui – şi mie, căci mă considera propria lui fiică. Aşa că ne lua pe amîndouă cu el în călătorii. Lyon, serios acum, nu vreau să-ţi mai răspund la nici o întrebare.

– Doar încă una, Christina. Mă laşi să te escortez sîmbătă la balul lui Creston? Va fi foarte decent. Vine şi Diana.

– Ştii bine că mătuşa mea nu-mi va îngădui, protestă Christina.

Trăsura se opri în faţa casei ei. Lyon deschise uşa, coborî şi se întoarse s-o ajute şi pe ea. O ţinu de talie puţin mai mult decît era necesar, dar Christina nu se supără.

– Spune-i mătuşii tale că aranjamentele sînt gata făcute. Trec să te iau la ora nouă.

– Cred că va fi în regulă. Nu e nevoie ca mătuşa Patricia să ştie. Se duce la ţară, să-şi viziteze o prietenă bolnavă. Dacă nu spun nimic despre bal, înseamnă că nu mint cu adevărat. Nu-i acelaşi lucru dacă mătuşa crede că vreau să stau acasă, nu-i aşa? Sau, mă întreb, nu cumva e tot o minciună intenţionată, prin tăcere...?

Lyon zîmbi.

– Într-adevăr, ţi-e foarte greu să minţi, nu-i aşa, fetiţă dulce? E o trăsătură nobilă, adăugă el,

Dumnezeu s-o ajute, nu trebuia în nici un caz să rîdă! Cu siguranță, atunci Lyon ar fi intrat iar la bănuieli.

– Da, mi-e greu, mărturisi ea.

– Nici nu ştii cît mă bucur să găsesc o femeie cu standarde atît de înalte, Christina.

– Îți mulțumesc, Lyon. Acum pot să-ți pun şi eu o întrebare?

Chiar atunci, Elbert le deschise uşa. Christina îi zîmbi şi-i făcu semn să intre.

– Am să închid eu, Elbert. Îți mulțumesc.

Lyon o aşteptă cu răbdare să se întoarcă din nou spre el, după care o încurajă cu blîndețe să continue:

– Despre ce întrebare era vorba?

– A, da, îşi aminti ea. Înainte de toate, aş dori să te întreb dacă vei veni la petrecerea lui Sir Hunt, joi seara.

– Te duci şi tu?

– Da.

– Atunci, am să vin.

– Şi mai am o întrebare, te rog.

– Da? zîmbi el.

Christina devenise dintr-o dată teribil de sfioasă. O roşeață uşoară îi acoperea obrajii, şi nu prea putea să-i înfrunte privirea.

– Vrei să te însori cu mine, Lyon? Măcar pentru cîtva timp?

– Ce?!

Nu voise să strige, dar femeia aia spunea cele mai năstruşnice drăcovenii. Nu-i venea să

creadă c-o auzise bine. Să se însoare cu ea? Doar pentru un timp? Nu, cu siguranță, înțelesese greșit.

– Ce-ai spus? o întrebă, pe un ton mai calm.

– N-ai vrea să te însori cu mine? Gîndeşte-te, Lyon, şi să mă anunți. Bună ziua, domnule.

Uşa se închise înainte ca Marchizul de Lyonwood să poată avea vreo reacție.

Capitolul 7

Au trecut peste trei săptămîni pînă cînd Mylala a putut găsi un căpitan dispus să-şi asume riscul de a ne ajuta să evadăm. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără loiala mea cameristă. Şi-a pus în pericol familia şi prietenii ca să mă scape. I-am ascultat sfaturile, căci locuise în palatul soțului meu ani de zile şi-i cunoştea obiceiurile.

A trebuit să mă port ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Da, jucam rolul soției iubitoare; dar în fiecare noapte mă rugam ca Edward să moară. Mylala a sugerat să nu-mi iau nimic cu mine. Cînd eram chemată, trebuia doar să plec cu hainele din spinare.

Cu două seri înainte de a primi vestea de la căpitan, m-am dus să-l văd pe Edward, în odăile lui. Am intrat iar pe uşa laterală, foarte încet, ca măsură de prevedere pentru cazul că iar o găseam pe Nicolle cu el. Edward era singur. Stătea

la birou, cu un safir mare şi scînteietor în mîini.

Pe birou se aflau încă vreo douăzeci şi ceva de pietre preţioase. Edward le mîngîia la fel cum o dezmierdase pe Nicole. Am rămas acolo, în umbră, privindu-l.

Nebunul chiar le vorbea nestematelor. După cîteva minute, le-a învelit într-o cîrpă şi le-a pus într-o casetă mică, de lac.

În perete era o firidă acoperită cu un panou fals de lambriu. Edward a pus caseta în nişa întunecoasă.

M-am întors în camera mea şi i-am povestit servitoarei ce văzusem. Ea mi-a spus că auzise zvonindu-se că tezaurul principatului era gol. Am ajuns la concluzia că revoluţia era mai aproape de realitate decît crezuserăm. Soţul meu schimbase monedele pe pietre scumpe, căci acestea ar fi fost mult mai uşor de transportat cînd avea să fugă din ţară.

Am jurat să fur pietrele. Voiam să-l lovesc pe Edward în toate felurile posibile. Mylala m-a prevenit să n-o fac, dar mie nu-mi mai păsa. Nestematele erau ale poporului. Mi-am făgăduit în sinea mea ca într-o zi să găsesc o cale de a le înapoia.

Doamne, eram atît de nobilă, dar şi mult prea naivă. Chiar credeam că aveam şanse.

Însemnare în jurnal
1 septembrie 1795

Seara de marți nu sosi destul de curînd ca să fie pe placul Marchizului de Lyonwood. Cînd intră în casa lui Sir Hunt, era negru de furie.

Lyon alternase între furia absolută şi dezamăgirea totală, ori de cîte ori se gîndea la scandaloasa propunere a Christinei. Ei bine, acum îi depistase jocul, nu? Alerga după măritiş, nici vorbă – după căsătorie şi bani, la fel ca toate femeile din regat.

Era la fel de furios pe sine însuşi. Fără îndoială, instinctele îi adormiseră. Ar fi trebuit să ştie de la început la ce să se aştepte. Pe toți sfinții, procedase exact aşa cum îl acuza pe Rhone că făcea mereu – căzuse victimă unei fețe drăguțe şi unui flirt abil.

Lyon era atît de dezgustat încît îi venea să urle. Şi avea s-o pună pe Christina la punct cu prima ocazie. Nici nu se gîndea să se recăsătorească. O dată îi fusese de ajuns. A, da, era hotărît s-o aibă pe Christina, dar în termenii hotărîți de el, şi desigur fără amestecul clerului care să tulbure apele. Toate femeile se schimbau, o dată ce ajungeau măritate. Măcar atîta lucru îl învățase viața.

Din păcate, prima persoană pe care o văzu cînd intră în salonul lui Hunt fu sora lui, Diana. Aceasta îl zări imediat, îşi ridică fustele şi se repezi să facă o reverență în fața lui.

La naiba, trebuia să se poarte civilizat...!

– Lyon, îți mulțumesc că l-ai rugat pe Sir Reynolds să mă escorteze. E un om atît de bun!

Mătuşa Harriett soseşte lunea viitoare, şi atunci nu va trebui să te mai deranjezi. Îţi place rochia mea cea nouă? îl întrebă, aranjîndu-şi poalele fustei galbene.

– Îţi stă foarte bine, declară Lyon, abia învrednicind-o cu o privire.

Era atît de multă lume, încît îi era greu s-o găsească pe Christina. Deşi era mult mai înalt decît ceilalţi musafiri, încă nu observase nicăieri cununa de bucle aurii pe care o căuta.

– Verdele mă prinde, nu-i aşa, Lyon?

– Da.

Diana rîse, atrăgîndu-i atenţia.

– E galbenă, Lyon. Ştiam că nici nu mă băgai în seamă.

– N-am chef de jocuri, Diana. Du-te şi circulă prin mulţime, ca o fată cuminte.

– Nu-i aici, Lyon.

– Nu e...? întrebă el distrat.

Chicotelile Dianei se înteţiră.

– Prinţesa Christina încă n-a sosit. Ieri, mi-a făcut o vizită minunată.

– Cu ce ocazie? se interesă Lyon, pe un ton puţin mai tăios decît intenţionase.

Diana nu se supără.

– Am invitat-o la ceai. Mama n-a venit, desigur. Şi nici tu, apropo. Chiar ai uitat că mă rugaseşi s-o poftesc, Lyon?

Lyon clătină din cap.

– Am preferat să nu mă amestec, minţi el.

Într-adevăr, uitase de întîlnire, dar dădea vina

pe Christina. De cînd îl ceruse în căsătorie, nu se mai putuse gîndi la nimic altceva.

Diana îl privi nedumerită.

– Ție nu-ți stă în fire să uiți.

Cum Lyon nu răspunse, continuă:

– Oricum, m-am bucurat să petrec un timp singură cu ea. Prințesa Christina e o femeie fascinantă. Crezi în destin, Lyon?

– O, Doamne...!

– Nu e nevoie să te văicăreşti, îl dojeni Diana.

– Nu, nu cred în destin.

– Ai grijă c-ai început să țipi, şi toți se uită la noi îngrijorați. Încearcă şi tu să zîmbeşti. Iar eu, da, cred în destin.

– Bineînțeles.

– Şi ce nu-ți convine?

Înainte ca fratele ei să poată formula un răspuns, fata continuă:

– Prințesa face nişte observații foarte înviorătoare în legătură cu oamenii. Niciodată nu spune nimic răuvoitor despre cineva. E o femeie atît de elegantă şi delicată! În preajma ei, mă simt foarte protectoare. E atît de blîndă, atît de...

– Baba aia afurisită era cu ea? o întrerupse nervos Lyon, care încă mai era prea furios pe Christina ca să aibă chef să audă despre calitățile ei.

– Poftim?

– Contesa. A venit şi ea la ceai?

Diana încercă să nu rîdă.

– Nu, nu era cu Christina. Am făcut o remarcă

nepoliticoasă despre mătuşa ei, deşi numai din întîmplare, şi n-am numit-o babă afurisită, desigur. Christina a fost foarte binevoitoare cînd mi-a spus că e nepoliticos să vorbesc aşa despre o persoană vîrstnică. Mustrarea ei blîndă m-a umilit, Lyon, iar apoi m-am pomenit povestindu-i despre mama şi felul cum îl plînge ea pe James al nostru.

– Problemele de familie nu trebuie să fie discutate cu străini, spuse Lyon. Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă n-ai...

– A zis că numai din vina ta mama...

– Ce? o întrerupe Lyon.

– Te rog, lasă-mă să termin. Christina a spus un lucru foarte ciudat.

– Nici nu mă mir, oftă el îndelung.

Doamne, era contagios! O singură după-amiază petrecută cu Prinţesa Christina îi luase complet minţile Dianei.

– N-am înţeles ce voia să spună, dar a zis, destul de ferm, că numai tu eşti de vină, că ţie îţi revine datoria de a o convinge pe mama să se apropie iar de familie. Chiar astea au fost cuvintele ei.

Expresia lui Lyon arăta că era la fel de nedumerit ca ea.

– Îţi spun eu, Lyon, părea să repete o regulă din memorie. N- am vrut să mă creadă neşcolită, aşa că n-am întrebat-o nimic. Dar nici n-am înţeles ce voia să spună. Prinţesa Christina se purta ca şi cum sfatul ei ar fi fost cel mai firesc...

– Nimic din ceea ce spune sau face femeia asta nu e firesc, declară Lyon. Diana, întoarce-te lîngă Sir Reynolds. O să te prezinte invitaților. Eu încă n-am vorbit cu gazda.

– Lady Cecille e aici, Lyon, şopti sora lui. N-ai cum să n-o observi, e îmbrăcată în roşu viu, neruşinat...

– Un roşu neruşinat? zîmbi Lyon la auzul absurdei descrieri.

– Nu mai eşti încurcat cu ea, nu-i aşa, Lyon? Cu siguranță, Prințesa Christina ar fi foarte dezamăgită dacă ai avea relații cu o femeie de o asemenea reputație.

– Nu, n-am nici o relație cu Cecille, mormăl Lyon. Şi cum ai aflat...?

– Ascult şi eu zvonurile, la fel ca toată lumea, recunoscu roşind Diana. Acum te las cu arțagul tău, Lyon. Poți să-mi ții predici mai tîrziu.

Dădu să plece, apoi se opri.

– Lyon? Vine şi Rhone în seara asta?

Lyon îi recunoscu nerăbdarea din voce.

– N-ar trebui să te intereseze dacă Rhone vine sau nu, Diana. E prea bătrîn pentru tine.

– Bătrîn? Lyon, are exact vîrsta ta, iar tu nu esti decît cu nouă ani mai mare decît mine.

– Nu mă contrazice, Diana.

Fata îndrăzni să se încrunte la fratele ei înainte de a-i urma sfatul. După ce-l lăsă singur, Lyon se rezemă de balustrada din hol, în aşteptarea Christinei.

Amfitrionul îl găsi şi-l tîrî prin salon, angrenîn-

du-l într-o dezbatere aprinsă pe teme guvernamentale. Lyon asculta cu răbdare, deşi se tot uita spre uşă.

În sfîrşit, Christina sosi. Intră în salon, încadrată de mătuşa ei şi de gazdă, chiar în momentul cînd Lady Cecille atinse braţul lui Lyon.

– Iubitule, e minunat că te revăd!

Lui Lyon îi veni să mîrîie. Se întoarse încet s-o salute pe fosta lui amantă.

Ce Dumnezeu putuse găsi vreodată la ea? Diferenţa dintre Cecille şi Christina era şocantă. Îi venea să facă un pas înapoi.

Cecille era o femeie înaltă, destul de maiestuoasă şi îngrozitor de vulgară. Îşi purta părul castaniu-închis strîns în creştetul capului. Obrajii-i erau fardaţi cu roz, ca şi buzele pline, bosumflate.

Christina nu se bosumfla niciodată. Şi nici nu se prefăcea sfioasă, conchise Lyon. Dezgustul faţă de Cecille îi lăsa un gust acru în gură.

Acum, Cecille încerca să fie provocatoare. Îşi coborî genele la jumătate.

– Ţi-am trimis răvaşe ca să mă cauţi, Lyon, şopti ea, strîngîndu-l şi mai tare de braţ. A trecut insuportabil de mult de cînd n-am mai petrecut o noapte împreună. Mi-ai lipsit.

Încet, Lyon îi desprinse mîna de braţul lui.

– Am mai discutat asta, Cecille. S-a terminat. Împacă-te cu gîndul şi găseşte-ţi pe altcineva.

Cecille ignoră asprimea din glasul lui Lyon.

– Nu te cred, Lyon. Ne-am simţit bine îm-

preună. Eşti doar încăpăţînat, atîta tot.

Lyon şi-o alungă din minte. Nu voia să-şi iroseasc mînia cu ea. O păstra pe toată pentru Prinţesa Christina. Se întoarse să se uite după femeia pe care căuta s-o respingă şi o zări imediat. Stătea lîngă amfitrion, zîmbindu-i. Arăta mult prea drăguţă în seara aceea. Rochia ei avea o culoare albastră îngheţată şi un decolteu larg, arătînd mult din pieptul plin, alb. Nu era croită la fel de indecent ca a Cecillei, dar lui Lyon totuşi nu-i plăcea. Hunt arunca priviri libidinoase spre pieptul Christinei. Lui Lyon îi venea să-l omoare.

Cecillei nu-i luă mult să observe că era fascinat de prinţesă, iar acest lucru o irita. N-avea de gînd să lase pe nimeni să concureze pentru atenţia lui Lyon, nici să se amestece în planurile ei de a se mărita cu el. Era destul de sigură pe farmecele sale că să creadă că în cele din urmă ar fi reuşit, cu condiţia să nu insiste prea vizibil.

Din felul cum Lyon n-o slăbea din ochi pe frumoasa fată, Cecille înţelese că era cazul să acţioneze repede. Mica prinţesă îi putea cauza probleme. Se hotărî să aibă o discuţie cu ea cît mai repede posibil.

Fu nevoită să aştepte o oră pînă se făcură prezentările. În acel timp, auzise mai multe comentarii despre preocuparea lui Lyon faţă de prinţesă, care îi transformaseră iritarea în furie. Situaţia era mult mai gravă decît crezuse la început.

Cînd Christina rămase în sfîrşit un momen

singură, Cecille îi ceru o întrevedere privată în bibliotecă, pentru a discuta o chestiune de maximă importanță.

Inocenta prințesă părea nedumerită. Cecille zîmbi cît putea de dulce. În cîteva minute, avea s-o sperie îndeajuns ca să facă tot ce-i cerea.

Biblioteca se afla în partea din spate a casei. Intrară pe ușa dinspre hol.

Trei scaune cu spătar înalt stăteau în fața unui birou prelung. Christina se așeză; își împreună mîinile în poală și zîmbi, în așteptare.

Cecille nu luă loc. Voia s-o domine.

– Ce dorești să-mi spui? întrebă încet Christina.

– Marchizul de Lyonwood, începu Cecille, cu o voce din care dispăruse orice dulceață. Lyon e al meu, prințesă. Lasă-l în pace.

Lyon deschisese ușa laterală tocmai la timp ca s-o audă. Nici una dintre ele nu-l observă,

– Deci, Lyon te-a cerut în căsătorie? întrebă fata.

– Nu, răspunse răstit cealaltă. Și nu-mi face mutra asta nevinovată, prințesă. Știi bine că încă nu m-a cerut. Dar o să mă ceară, adăugă ea cu venin. Sîntem prieteni intimi. Știi ce înseamnă asta? Vine în patul meu aproape noapte de noapte. Înțelegi ce vreau să spun? întrebă ea malițios.

– A, da; răspunse Christina. Ești țiitoarea lui.

Cecille rămase cu gura căscată. Își încrucișă brațele pe piept, privindu-și încruntată prada.

– Am să mă mărit cu el.

– Ba eu nu cred c-ai s-o faci, Lady Cecille, replică prințesa. Asta era tot ce voiai să-mi spui? Şi nu e nevoie să ridici tonul, aud foarte bine.

– Tot nu înțelegi, nu-i aşa? Eşti sau proastă, sau o cățea nemaipomenită, ştiai asta? Dacă mi te pui de-a curmezişul, am să te distrug, o amenință Cecille.

Lyon era nedumerit. Se gîndise să intervină în momentul cînd Cecille începuse cu insultele, dar expresia de pe fața Christinei îl ținuse pe loc.

Fata părea complet neafectată de discuție. Ba chiar îi zîmbea Cecillei, în timp ce o întreba pe un ton extrem de nepăsător:

– Şi cum ai putea să mă distrugi?

– Am să inventez poveşti despre tine. Nu va conta dacă sînt adevărate sau nu. Da, continuă grăbită Cecille, le voi spune tuturor că te-ai culcat cu mai mulți bărbați. Cînd termin cu tine, praful se va fi ales de reputația ta. Renunță la Lyon, Christina. Oricum s-ar sătura curînd de tine. În comparație cu mine, arăți jalnic. Lyon se va întoarce la mine întotdeauna. Frumusețea mea îl captivează. Îl vei anunța imediat că nu te interesează persoana lui, iar în continuare ai să-l ignori complet. Altfel...

– Spune ce vrei, o întrerupse Christina. Nu-mi pasă ce credeți voi despre mine.

Amuzamentul din vocea ei o înfurie pe Cecille şi mai tare.

– Eşti o proastă! strigă ea.

– Te rog, nu te aprinde aşa, Lady Cecille. Îţi face rău la ten. Uite, ţi s-a umplut faţa de pete.

– Eşti... eşti...

Cecille făcu o pauză, trăgînd adînc aer în piept, ca să se calmeze.

– Minţi. Nu se poate să nu-ţi pese ce gîndesc alţii. Iar mătuşii tale sigur o să-i pese, îţi dau cuvîntul meu. Nu poate fi la fel de ignorantă ca tine. A, văd că în sfîrşit ţi-am atras atenţia. Da, contesa va fi distrusă de scandalul pe care am să-l provoc.

Christina se îndreptă în scaun, privind-o încruntată pe Cecille.

– Vrei să spui c-ai să născoceşti bîrfe care o vor supăra pe mătuşa mea?

– Dumnezeule, eşti chiar slabă de minte, aşa-i? Sigur c-o să se supere. Cînd termin, nu va mai putea să scoată capul în public. Aşteaptă numai, şi-ai să vezi.

Cecille simţea în aer mirosul victoriei. Îi întoarse spatele Christinei, în timp ce începea să descrie minciunile spurcate pe care voia să le răspîndească.

Lyon auzise destul. Se pregăti să deschidă larg uşa, hotărît să intre şi să pună imediat capăt tacticilor de terorizare ale Cecillei. Era timpul să-şi apere îngerul de viperă.

Pesemne se mişcase cu o iuţeală de necrezut. Lyon o scăpase din ochi doar o secundă, două, dar cînd se uită din nou, scena pe care o văzu îl uimi atît de mult, încît nu mai putu face

nici o mişcare. Îi era greu să creadă ceea ce vedea. Christina o ţintuise pe Cecille la perete. Fosta lui metresă nu scotea nici un sunet – nu putea: mîna stîngă a Christinei i se încleştase de gît, ţinînd-o încremenită.

După felul cum ochii Cecillei începeau să iasă din cap, Lyon se temu că iubita lui o putea omorî prin sugrumare.

Ceçille era mai grea decît Christina cu aproape zece kilograme, şi mult mai înaltă, dar Christina se purta ca şi cum ar fi ţinut între degete o gînganie, studiind-o curioasă.

Îngeraşul pe care Lyon voise să-l apere îşi folosea doar o mînă ca s-o imobilizeze pe Christina. În cealaltă ţinea un pumnal. Vîrful se rezema pe obrazul Cecillei.

Victima tocmai se transformase în învingătoare.

Încet, Christina strînse şi mai tare gîtul Cecillei, apoi îi arătă vîrful cuţitului...

– Ştii ce le fac ai mei femeilor îngîmfate şi mincinoase? întrebă ea încet, în şoaptă. Le crestează linii pe toată faţa, Cecille.

Cecille începu să scîncească. Vîrful cuţitului îi ciupi pielea.

Pe obraz îi apăru o mărgică de sînge. Christina dădu din cap, cu satisfacţie.

– Dacă spui o singură minciună, am s-aud. Şi atunci, am să-ţi dau de urmă, Christina. Nu există piatră destul de mare sub care să te ascunzi, nici destui bărbaţi în Anglia ca să te apere. Am să vin

la tine noaptea, cînd dormi. Iar cînd deschizi ochii, vei vedea din nou lama asta. O, da, am s-ajung la tine, îți promit. Și cînd vin, adăugă ea, făcînd o pauză dramatică pentru a trage latul lamei peste fața femeii, am să-ți tai pielea fîșii-fîșii. Înțelegi ce-ți spun?

Slăbi strînsoarea doar atît cît s-o lase pe Cecille să gîfîie și să dea din cap. Apoi o strivi iar la perete.

– Contesa mi-e rudă. Pe ea n-o supără nimeni. Și nimeni n-o să te creadă, dacă te gîndești să le spui cum te-am amenințat. Și acum, pleacă de-aici și du-te acasă. Deși e meschin din partea mea s-o spun, arăți înspăimîntător.

Și, cu aceste ultime cuvinte disprețuitoare, Christina se îndepărtă de dezgustătoarea femeie.

Lady Cecille nu avea nici un dram de demnitate. Plîngea de i se uda leoarcă rochia cu lacrimi. Era clar că o crezuse pe Christina pînă la ultimul cuvînt.

Doamne, proastă mai era! Christinei îi era greu să rămînă serioasă. Îi venea să rîdă. Nu putea, desigur, așa că o mai ținu un moment cu privirea, pînă i se făcu milă de ea. Lady Cecille părea incapabilă să se miște.

– Acum poți să pleci, o anunță Christina.

Cecille dădu din cap. Se retrase încet spre ușă, mergînd cu spatele. Mîinile-i tremurau cînd își ridică poalele pînă la genunchii noduroși, după care dădu ușa de perete și o luă la fugă ca mînată de draci.

Christina oftă prelung, obosit. Îşi puse cuţitul la loc în teaca de deasupra gleznei, îşi aranjă faldurile rochiei, apoi îşi potrivi părul, bătîndu-l cu gesturi delicate.

– Ce femeie proastă... murmură ea, înainte de a ieşi din bibliotecă.

Lyon fu nevoit să se aşeze. Încercă să-şi toarne un pahar de whisky, dar alungă imediat ideea. Aşa să-l ajute Dumnezeu, rîdea prea tare ca să poată ţine sticla.

Atîta despre concluzia lui că era o fată ca oricare alta. Şi nici nu crescuse în Franţa, cu siguranţă. Clătină din cap. Părea neajutorată... şi purta un cuţit legat de picior.

Era identic cu cel pe care-l ţinuse în mîini la petrecerea lui Baker, cuţitul care-l rănise pe Rhone. Ce mincinoasă vicleană! Nici nu era de mirare că se dusese la Rhone să-i trateze rana. Se simţea vinovată.

Acum nu mai rîdea. Îi venea s-o strîngă de gît.

Dar mai întîi, urmau să poarte o lungă discuţie. Micuţa lui războinică avea multe explicaţii de dat.

Îşi trînti paharul gol pe tavă şi porni s-o caute.

– Te distrezi bine?

Christina tresări vizibil, apoi se răsuci spre el.

– Tu de unde-ai apărut? întrebă ea pe un ton suspicios, aruncînd o privire spre uşa bibliotecii.

Lyon se strădui să-şi păstreze calmul.

– Din bibliotecă.

– Nu, Lyon, eu am venit din bibliotecă, îl informă ea, clătinînd din cap. N-aveai cum să fii acolo.

– Ba am fost în bibliotecă, fetița mea dulce.

Insistența lui o făcu să tresară iar.

– Mai era şi altcineva înăuntru? îl întrebă, încercînd să pară doar vag curioasă.

Pe îndelete, Lyon dădu din cap. Christina îşi spuse că arăta ca un drac răutăcios. La fel era şi îmbrăcat – într-un costum negru, cu excepția cravatei albe. Îi venea ca turnat. Arăta prea chipeş pentru liniştea ei sufletească.

Vorbind cu un calm forțat, îl întrebă:

– Întîmplător, nu cumva ai tras cu auzul la conversația mea cu Lady Cecille?

– Se spune *tras cu urechea,* Christina, nu „tras cu auzul."

Glasul lui era încordat. Parcă încerca să nu rîdă de ea. Dar Christina era prea iritată ca să-i dea atenție.

– Îți mulțumesc că m-ai învățat, Lyon. „Tras cu urechea", da, voi ține minte această expresie.

– Te instruiesc întotdeauna cu plăcere, iubito.

– Dar n-ai *tras cu urechea,* nu-i aşa?

– Vai, Christina, ce întrebare indiscreă îmi pui! Sigur că n-am tras cu urechea.

Fata încercă să nu-şi arate uşurarea.

– Şi ştii că nu te-aş minți niciodată, dulcea mea. Mereu eşti atît de deschisă cu mine, atît de cinstită, nu-i aşa?

– Da, într-adevăr, zîmbi ea scurt. Numai aşa

putem fi unul cu altul, Lyon. Îți dai seama, desigur.

Lyon își încleștă mîinile la spate, ca să nu și le repeadă în beregata ei. Acum părea foarte relaxată cu el, foarte sigură pe sine.

– De la Summertoni ai învățat valoarea sincerității?

– De la cine?

Fu nevoit să facă un efort și mai mare pentru a se controla.

– De la Summertoni, repetă el, abia reușind să-și stăpînească furia. Cei care te-au crescut, iubito, ai uitat?

Nu-l putu privi în ochi cînd îi răspunse. Era un om atît de bun și de încrezător, încît îi devenea tot mai greu să-l mintă.

– Da, Summertonii m-au învățat să fiu onestă în tot ce fac. Nu mă pricep la născociri.

Da, avea s-o strîngă de gît.

– Ai spus cumva că ai fost în cabinet cu Lady Cecille?

Ghicise bine. Lyon era îngrijorat. O văzuse intrînd cu Lady Cecille în bibliotecă. Se hotărî să-l liniștească.

– Da, răspunse ea. Lady Cecille pare o femeie foarte cumsecade, Lyon. A avut de făcut cîteva comentarii destul de măgulitoare despre tine.

Nu, înainte de a o sugruma, avea să-i tragă o mamă de bătaie.

– Mă bucur să aud.

Glasul lui era lin ca o boare de vînt. Îl durea gîtul de-atîta efort.

– Şi ce anume a spus?

– A, una, alta...

– Concret, ce una şi alta? insistă Lyon, rezemîndu-şi mîinile pe umerii Christinei, gata s-o zgîlţîie pînă scotea toată sinceritatea din ea.

– Păi, a menţionat că sîntem un cuplu fermecător.

Iar se uita la jiletca lui. Deşi aprecia pozitiv naivitatea englezilor, începea să-i fie ruşine că-i turna lui Lyon atîtea minciuni sfruntate.

– Întîmplător, a menţionat şi destinul?

Nu-i remarcase tonul tăios.

– Nu, nu-mi amintesc ca Lady Cecille să fi spus ceva despre destin. Totuşi, asta-mi aminteşte că voiam să te întreb ceva. Te-ai gîndit la cererea mea?

– Da.

– Lyon, de ce-mi vorbeşti în franceză? Sîntem în Anglia, ar trebui să vorbeşti limba alor tăi.

– Franceza mi s-a părut mai potrivită, mormăi el.

– A...

Încercă să-i dea mîinile la o parte de pe umeri.

Erau singuri în hol, dar se putea oricînd să apară cineva şi să-i vadă.

– Ai să te împerechezi cu... Vreau să zic, ai să te măriţi cu mine?

– Da, am să mă împerechez cu tine. Cît de-

spre căsătorie, mă tem că va trebui să-ți refuz propunerea.

Christina nu avu timp să reacționeze. Chiar atunci interveni Sir Reynolds, întrerupîndu-i. Lyon îi dădu drumul, apoi o trase lîngă el, cuprinzînd-o cu un braț de talie.

– Lyon, te-am căutat prin toată casa. Ești de acord s-o duc pe sora ta la petrecerea lui Kimble? Vom sta acolo pînă după cină, bineînțeles.

– Desigur, răspunse Lyon. Și-ți sînt recunoscător că ai luat-o pe Diana sub aripa ta, domnule.

– O fac cu plăcere, îl încredință Reynolds. Bună seara, Prințesă Christina. Sper că te simți bine, da?

– Da, mulțumesc, răspunse Christina.

Încercă să facă o reverență, dar Lyon nu voia să-i dea drumul, așa că-i zîmbi doar – cu prețul unui mare efort, căci tocmai conștientizase răspunsul lui Lyon.

Deși își spunea că nu conta, că sigur avea să-și găsească alt mire, știa că se mințea singură. Conta foarte mult. Dumnezeule, îi venea să plîngă!

– Draga mea, îi spuse Sir Reynolds, am stabilit să te duc eu acasă. Mătușa ta era obosită și a plecat cu trăsura voastră. Mi-a explicat că mîine se duce la țară, și mi-a dat de înțeles că n-o vei însoți.

– Da, așa e, confirmă Christina. Mătușa mea va vizita o prietenă care s-a îmbolnăvit. Preferă ca eu să stau la Londra. Va trebui să aștept altă

ocazie ca să văd minunatele dumneavoastră peisaje de la țară.

– Tot uit că te afli aici de foarte puțin timp, spuse Sir Reynolds. Dar, cu siguranță, nu vei sta singură o săptămînă întreagă, nu-i aşa? Doreşti să-ți împrumut brațul meu sîmbătă seara? Intenționezi să te duci la balul lui Creston, desigur. Sau ai deja un însoțitor?

– Nu mă duc, răspunse ea, pe un ton ferm.

– Ba ai să te duci, o contrazise Lyon, strîngînd-o de talie înainte de a adăuga: ai promis.

– M-am răzgîndit. Şi, Sir Reynolds, sînt obosită. V-aş mulțumi dacă...

– Te duc eu acasă, o întrerupse iar Lyon, cu glasul înăsprit de mînie.

Sir Reynolds simțise tensiunea dintre ei, şi conchise că se certaseră. Aproape că vedea sărind scînteile.

Hotărît să-i liniştească şi în acelaşi timp să-l ajute pe Lyon, îl întrebă:

– Eşti sigur că vrei s-o conduci tu pe Prințesa Christina acasă?

– Da, răspunse răstit Lyon. Cînd trebuie să ajungă acolo, Reynolds? Contesa a stabilit vreo oră?

– Nu, a presupus că prințesa ne va însoți la Kimble, pe sora ta şi pe mine. Mai aveți încă două ore la dispoziție, cel puțin, adăugă el zîmbind.

– Vă rog să nu discutați despre mine ca şi cum n-aş fi prezentă, protestă Christina. Sînt

foarte obosită şi aş prefera...

– Atunci, plecăm imediat, încheie Lyon în locul ei, strîngînd-o de talie atît de tare încît abia mai putea respira.

– Poate ar fi mai bine să ieşiţi prin spate, şopti conspirativ Sir Reynolds. Voi avea grijă ca toată lumea să creadă că Prinţesa Christina a plecat cu mătuşa ei şi, desigur, îi voi prezenta gazdei regretele de rigoare.

– Bună idee, zîmbi Lyon. Desigur, Reynolds, totul trebuie să rămînă între noi. Christinei îi e aşa de greu să mintă! Cîtă vreme nu trebuie să inventeze o poveste pentru mătuşa ei, onoarea îi va rămîne nepătată – nu-i aşa, iubire?

Christina îl privi lung, încruntată. Tare-ar fi vrut să nu mai tot aducă vorba despre cinstea ei. O făcea să se simtă îngrozitor de prost. Lyon părea destul de sincer ca s-o facă să creadă c-o admira cu adevărat.

Nu mai avea importanţă ce gîndea el, îşi spuse Christina, cînd Lyon începu s-o tragă spre ieşirea din dos a casei. Tocmai îi respinsese cererea în căsătorie. Nu nu mai conta deloc ce părere avea despre ea.

După seara aceea, n-avea să-l mai vadă. Şi – Doamne fereşte! – i se umpleau ochii de lacrimi.

– Ai încălcat încă o regulă, bombăni ea în urma lui, încercînd să pară furioasă, nu deznădăjduită. Mătuşa mea va fi indignată de înşelătoria asta.

– Vorbeşte în engleză, iubito.

– Poftim?

Lyon nu mai scoase o vorbă pînă cînd o instală pe Christina în trăsura lui. Apoi se aşeză lîngă ea, întinzîndu-şi picioarele înainte.

Trăsura era mult mai mare decît cea pe care o închiriase mătuşa Patricia şi avea decoraţiuni mai elegante.

Mare sau mică, elegantă sau nu, pentru Christina era totuna: o ura oricum.

– Voi nu aveţi caleşti din acelea deschise cum am văzut în Hyde Park, Lyon? Şi te rog, nu mă mai strivi aşa. Mută-te mai încolo.

– Da, am o trăsură deschisă. Se numeşte faeton. Totuşi, după căderea întunericului, nu se merge cu faetonul, îi explică el exasperat.

Ajungea la capătul răbdării. Ardea de nerăbdare să smulgă adevărul de la ea, nu să discute despre fleacuri ca trăsurile.

– Ba eu cred că ar trebui, murmură Christina. O, Doamne, nu se cade s-o recunosc, dar n-am să te mai văd, aşa că nu contează. Nu suport înutnericul. N-am putea trage perdelele de la ferestre, te rog? Am impresia că mă sufoc.

Panica din vocea ei îi atrase atenţia. Furia i se risipi imediat, cînd o simţi tremurînd alături.

Trase imediat perdelele, apoi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

– Tocmai ţi-am oferit o armă pe care s-o foloseşti împotriva mea, nu-i aşa? remarcă ea.

Nu ştia la ce se referea. Totuşi, prin ferestre intra suficientă lumină ca să-i vadă spaima din

ochi. Observă că-şi ţinea pumnii strînşi în poală.

– Eşti într-adevăr speriată, nu-i aşa? o întrebă, strîngînd-o lîngă el.

Blîndeţea din glasul lui o făcu pe Christina să reacţioneze, şoptind:

– Nu e cu adevărat spaimă, explică ea. Doar că simt o apăsare, aici, în piept.

Îi luă mîna şi şi-o puse pe inimă.

– Nu simţi cum îmi bate inima?

I-ar fi răspuns, dacă şi-ar fi putut regăsi graiul. Acea simplă atingere îi dădea simţurile peste cap.

– Voi încerca să-ţi alung grijile, iubito, îi şopti el cînd putu vorbi din nou.

Se aplecă şi o sărută – intim, încet, devorator, pînă cînd Christina ridică degetele ca să-l mîngîie pe obraz.

Îl străbătu un fior. Inima începuse să-i bată cu putere.

– Ştii ce vrăjitoare eşti? o întrebă, cînd se retrase. Ai idee ce vreau să-ţi fac, Christina?

Degetele i se strecurară în corsajul ei, pentru a o mîngîia încet.

Îi şoptea la ureche cuvinte de dor erotice, interzise.

– Nu mai pot aştepta mult, iubirea mea. Te vreau sub mine. Goală. Cerşind. Doamne, vreau să fiu în tine... Şi tu mă doreşti la fel de mult, nu-i aşa, Christina?

Nu-i aşteptă răspunsul, cucerindu-i buzele cu încă un sărut profund. Christina nu ştia cum se

întîmplase, dar dintr-o dată îşi dădu seama că stătea pe genunchii lui, ţinîndu-l cu braţele pe după gît.

– Lyon, nu trebuie să-mi spui asemenea lucruri...

Protestul ei suna ca un geamăt întretăiat.

– Nu putem împărţi aceleaşi pături pînă nu sîntem căsătoriţi, adăugă, înainte de a-i cuprinde obrajii în palme pentru a-l săruta din nou.

Cînd Lyon îi trase corsajul în jos, dezvăluindu-i sînii, încercă să-l oprească:

– Nu, Lyon, nu trebuie să...

– Lasă-mă, Christina, îi ceru el, cu glasul îngroşat de dorinţă.

Gura lui îi găsi sînii înainte ca fata să poată obiecta din nou, după care deveni prea slăbită, prea copleşită de ceea ce- i făcea că să mai protesteze.

– Îmi place gustul tău, îi şopti el. Dumnezeule, eşti atît de gingaşă...

Îi mîngîie cu limba sfîrcul unui sîn, în timp ce cu mîna i-l mîngîia pe celălalt. Christina se agăţă de el, cu ochii strîns închişi. Un scîncet slab îi scăpă, cînd Lyon îi luă sfîrcul în gură şi începu să-l sugă.

Ar fi vrut ca acea dulce tortură să nu se sfîrşească niciodată.

Cel care o salvă de căderea în dizgraţie fu vizitiul lui Lyon.

Glasul lui, strigînd că ajunseseră la destinaţie, îi risipi ceţurile senzuale.

– Dumnezeule mare, am ajuns acasă! exclamă ea, cu o voce gîtuită.

Lyon nu-şi reveni la fel de repede. Respira întretăiat, răguşit. Se rezemă de spătar şi trase aer în piept, încercînd să-şi recapete cît de cît controlul.

După ce-şi potrivi la loc rochia, Christina se aşeză lîngă el. Îi puse o mînă pe coapsă, Lyon reacţionă ca şi cum l-ar fi înjunghiat. Îi dădu mîna la o parte.

– Eşti supărat pe mine? întrebă ea în şoaptă.

Îşi ţinea ochii închişi. Muşchii de pe obraz îi palpitau spasmodic, iar Christina crezu că într-adevăr se înfuriase. Încercă să-şi stăpînească tremurul.

– Te rog, nu te supăra pe mine.

– La naiba, Christina! se răsti Lyon. Lasă-mă un minut, să mă calmez.

Ruşinată, fata îşi lăsă capul în piept.

– Îmi pare aşa de rău, Lyon... N-am vrut ca sărutările noastre să ajungă atît de departe, dar mi-ai luat toate puterile, şi am uitat să mă mai opresc.

– Eu am fost de vină, nu tu, mormăi Lyon, scuzîndu-se pe ocolite.

Deschise în sfîrşit ochii şi-i aruncă o privire. La naiba, deznădăjduită mai arăta! Lyon încercă s-o cuprindă iar cu braţul, dar Christina se retrase în colţ.

– Iubito, e-n regulă, îi zîmbi el forţat. Vrei să vin cu tine pînă-n casă?

Christina clătină din cap.

– Nu, contesa are somnul uşor, şopti ea. Ar auzi.

Lyon nu voia să se despartă de ea – nu încă... nu aşa.

Se simţea îngrozitor de vinovat, pentru că arăta atît de ruşinată. Dacă începea să plîngă, nu ştia cum ar fi reuşit s-o consoleze.

– La dracu'... mormăi el.

De fiecare dată cînd o atingea, îşi pierdea cîte puţin minţile. Dacă încerca s-o aline, probabil ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia.

Deschise uşa şi o ajută să coboare.

– Cînd am să te mai văd? întrebă el.

Christina refuza să-i răspundă înainte de a-i da drumul, iar Lyon refuza s-o elibereze pînă nu-i răspundea.

– O să stăm aici toată noaptea, îi spuse, văzînd că încerca în continuare să-i împingă umerii.

Dintr-o dată, Christina îşi aruncă braţele pe după gîtul lui, cuprinzîndu-l strîns.

– Mă consider vinovată, Lyon. Am greşit cerîndu-ţi să te însori cu mine. Am fost foarte egoistă.

Cuvintele ei îl surprinseră atît de mult, încît îi dădu drumul. Fata rămase cu capul în piept, fără să-şi poată stăpîni tremurul din voce.

– Te rog să mă ierţi.

– Lasă-mă să-ţi explic, îi şopti Lyon.

Încercă s-o cuprindă iar în braţe. Christina scăpă din nou, făcînd repede un pas înapoi.

– Căsătoria schimbă omul. N-am vrut să te resping, Christina, dar...

Fata clătină din cap.

– Nu mai spune o vorbă. S-ar putea să te fi îndrăgostit de mine, Lyon. Cînd ar fi sosit vremea să mă întorc acasă, ți-aș fi frînt inima. E mai bine să aleg pe altcineva, un om la care nu țin.

– Christina, *ești* acasă. Nu pleci nicăieri. De ce nu mai putem continua la fel ca...

– Semeni foarte mult cu Rhone, știai?

Întrebarea ei îl nedumeri. Grăbită, Christina urcă treptele casei. Cînd se întoarse să-l privească, Lyon văzu cît de tulburată era. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Prietenul tău nu fură decît bijuterii, Lyon. Păcatul tău e mult mai mare. Dacă te-aș lăsa, mi-ai fura inima. Nu pot îngădui să se întîmple asta. Cu bine, Lyon. Nu trebuie să te mai văd niciodată.

Și, cu aceste cuvinte de despărțire, intră în casă. Ușa se închise încet în urma ei, lăsîndu-l pe Lyon în prag.

– Pe dracu' ai să mă uiți! mugi el.

Era furios. Bănuia că era cel mai frustrat om din Anglia. Cum Dumnezeu își permisese să se încurce cu o femeie atît de alunecoasă?

Și mai avusese și îndrăzneala să-i spună că s-ar fi putut să se îndrăgostească de ea.

Lyon știa adevărul. Așa să-l ajute Dumnezeu, deja era îndrăgostit de ea.

Inutil de spus, această recunoaștere nu-i că-

dea deloc bine. Aproape că smulse uşa trăsurii din ţiţîni, cînd se urcă la loc. Îi strigă birjarului să-l ducă acasă, după care începu să înşire toate motivele pentru care ar fi trebuit s-o evite pe Christina.

Era o mincinoasă neruşinată.

El dispreţuia mincinoşii.

Numai Dumnezeu putea şti cîte inimi frînsese.

Destinul... Conchise că detesta acest cuvînt.

Cînd ajunse acasă, se împăcase cu ideea că nici unul dintre aceste argumente rezonabile nu făcea nici cît o ceapă degerată. Era legat de Christina – vrînd, nevrînd.

Capitolul 8

Mylala nu voia să-şi părăsească patria. Nu voia să se despartă de familia ei. Deşi îi înţelegeam motivele, mă temeam pentru ea. Mi-a promis că avea să-şi ia toate măsurile de prevedere. Plănuia să se ascundă între coline pînă cînd Edward era detronat de la putere sau fugea din ţară. Familia ei urma să-şi poarte de grijă. I-am dat toată averea mea, deşi era o nimica toată după standardele din Anglia. Înainte de a ne despărţi, am plîns amîndouă, ca nişte adevărate surori care ştiau că n-aveau să se mai revadă niciodată.

Da, era sora mea, în cuget şi-n simţire. Nicio-

dată nu avusesem o confidentă. În propria mea soră, Patricia, nu putusem avea niciodată încredere. Să ai grijă, copilă.

Dacă Patricia va mai fi în viață după ce ai să creşti, şi-o vei cunoaşte într-o zi, apără-te. Să nu ai încredere în ea, Christina.

Surorii mele îi plac înşelătoriile. Profită de suferințele altora.

Ştii, ar fi trebuit ca ea să se mărite cu Edward.

S-ar fi potrivit foarte bine. Sînt atît de asemănători!

Însemnare în jurnal,
3 septembrie 1795

Lyon îşi petrecu aproape toată după-amiaza de vineri în taverna Bleak Bryan, aflată într-un cartier rău famat al oraşului. Nu venise acolo să bea, desigur ci ca să obțină informații de la căpitanii de corăbii şi mateloții care frecventau taverna.

Se mişca uşor prin asemenea locuri. Oamenii îl ocoleau pe departe. Toți cei din zonă îi cunoşteau reputația. Se temeau de el dar îl şi respectau, şi intrau în conversație numai cînd îi chema.

Lyon stătea cu spatele la perete. Bryan, un marinar care se retrăsese de pe mare cînd îi pierduse o mînă într-o luptă cu cuțitul, se aşezase alături.

Lyon cumpărase taverna şi-i dăduse de lucru

lui Bryan, ca răsplată pentru loialitatea lui din trecut. Chestiona oamenii unul după altul, fără să-şi piardă răbdarea cînd minţeau ca să mai primească un pahar de bere. Un nou-venit se apropie de masă ţanţoş şi-şi ceru partea din pradă. Era mare cît un uriaş, şi-l ridică de ceafă pe marinarul interogat de Lyon, aruncîndu-l nepăsător într-o parte.

Baker zîmbi. Încă-i mai plăceau încăierările.

– Va să zică, nu l-ai cunoscut niciodată pe Marchizul de Lyonwood? îl întrebă el pe străin.

Marinarul clătină din cap, se aşeză şi întinse mîna spre halba de bere.

– Nu dau nici un rîgîit pe cine-o fi, mormăi el ameninţător. Vreau ce mi se cuvine.

Ochii lui Baker sclipiră amuzaţi. Se întoarse spre Lyon, spunîndu-i:

– Vrea ce i se cuvine.

Lyon ridică din umeri. Ştia ce se aştepta din partea lui. Dacă voia o după-amiaza liniştită, trebuia să se ocupe şi de acea mică problemă.

Aşteptă pînă cînd marinarul puse halba la loc pe masă, apoi îi trînti un călcîi între picioare.

Totul se întîmplă prea repede pentru ca matelotul să reacţioneze. Înainte de a fi scos primul ţipăt de durere, Lyon îl apucase de gît. Îl strînse cu putere, apoi îl îmbrînci pe spate.

Cei din jur scoaseră un răget aprobator. Lyon nu-i luă în seamă. Îşi rezemă scaunul de perete, fără să-şi ia privirea de la omul care se zvîrcolea pe jos.

– Ai primit ce ți se cuvine, boule. Acum, mar afară de-aici! mugi Bryan, printre hohote de rî Am o tavernă respectabilă.

Un om slab şi nervos îi atrase atenția lui Lyon.

– Domnule, am auzit că vă interesează informații despre navele din colonii... se bîlbîi el.

– Ia loc, Mick, îl instrui Bryan. E un om cinstit şi de treabă, Lyon, continuă el, dînd din cap spr prietenul său.

Lyon aşteptă ca marinarul să schimbe cîteva cuvinte cu Baker.

Nu-l scăpa din ochi pe uriaş, pînă cînd uşa s trînti în urma acestuia.

Apoi, gîndurile i se întoarseră la Christina şi l misiunea lui.

Lyon se hotărîse să înceapă. Terminase c concluziile bazate pe ipoteze logice. Cînd er vorba de Christina, logica nu folosea la nimic. Î respingea toate explicațiile despre trecutul ei.

Singurul fapt de care era sigur era că mătuş ei se întorsese în Anglia cu aproximativ trei lu în urmă.

Trebuia să-şi amintească cineva de babornit aia afurisită. Era o femeie destul de nesuferită c să fi atras atenția, plîngîndu-se de toate cele N-ar fi fost o pasageră recunoscătoare.

Mick, după cum reieşi, o ținea minte. Destu de bine.

– Căpitanul Curtiss n-a fost drept cu min domnule. Mai degrabă frecam puntea sau g

leam ţucalurile, decît s-o servesc pe femeia aia, Cummings. Doamne, zi şi noapte tot pe fugă eram!

– Călătorea singură? se interesă Lyon.

– Oarecum.

– Oarecum? Ce vorbeşti, Mick? Spune-i desiuşit omului, îi ceru Bryan.

– Vreau să zic, domnule, că a venit la bord cu un gentleman şi o duduiţă drăguţă. N-am apucat să-i arunc decît o privire. Purta o pelerină cu gluga pe cap, da' înainte s-o împingă contesa sub punte, s-a uitat la mine şi mi-a zîmbit. Da, domnule, aşa a făcut.

– Întîmplător, i-ai observat culoarea ochilor? vru să ştie Lyon.

– Albaştri erau, ca oceanul de albaştri.

– Spune-mi ce-ţi aminteşti despre omul care călătorea cu contesa, îi ceru Lyon, făcîndu-i semn lui Bryan să-i umple din nou paharul.

– Nu erau rude, explică Mick, după ce trase o duşcă din pahar. Misionar, le-a spus unora că era. Mie-mi suna a franţuz, da' ne-a spus că trăise în nişte ţinuturi sălbatice de dincolo de colonii. Se-ntorcea în Franţa, la neamuri. Deşi era franţuz, mie mi-a plăcut, pentru felul cum o apăra pe fătucă. Era destul de bătrîn ca să-i fie tată – şi tot ca un tată se şi purta cu era. De vreme ce femeia a stat sub punte aproape tot drumul, misionarul o scotea pe fată la plimbare, pe bord.

Făcu o pauză, ştergîndu-se la gură cu dosul mîinii.

– Controlat, mai bine zis, Rhone. Controlat.

Lyon coborî din trăsură, dîndu-i instrucțiuni birjarului, înainte ca vehiculul să se fi oprit complet.

– La naiba, Lyon, aş putea să-ți fiu de folosl strigă Rhone.

– Mai mult m-ai încurca. Du-te acasă. Am să-ți trimit vorbă cînd termin.

Lyon părea complet neafectat de ceea ce se întîmpla, dar Rhone îl cunoştea. Aproape că-i părea puțin cam rău pentru nefericiții proşti şi lacomi care se înhăitaseră cu Splickler. Bieții neghiobi aveau să afle cum îşi cîştigase Marchizul de Lyonwood reputația.

La naiba, era dezolat că pierdea spectacolul.

– În nici un caz nu plec, mormăi el de unul singur.

Se hotărî să pîndească o ocazie. Cînd trăsura încetini la cotitură, sări jos. Căzu în genunchi, îşi ocărî stîngăcia, apoi se scutură de praf şi porni spre casa Christinei.

Lyon urma să aibă parte de ajutorul mîinii lui nevătămate, indiferent dacă voia sau nu.

Marchizul tremura de furie. Ştia că avea să se calmeze imediat ce o găsea pe Christina şi vedea că nu pățise nimic.

Întîrzia să-i deschidă. Nervii i se întinseseră la limită.

Tocmai se pregătea să forțeze încuietoarea cu una dintre uneltele speciale pe care le avea

nişorică-n pace. Dacă stai să te gîndeşti, ăi mai mulţi din oameni au lăsat-o.

– Şi cînd se va întoarce căpitanul Curtiss la Londra? întrebă Lyon.

– Nu mai devreme de-o lună, două, răspunse Mick. N-aţi vrea să vorbiţi şi cu misionarul?

– Aş vrea, răspunse Lyon, cu o expresie de nepătruns, aproape plictisită.

– O să vină destul de curînd la Londra. Ne-a spus că n-o să stea în Franţa decît scurt timp, şi pe urmă plănuia să-i facă o vizită domnişoricii, înainte să se-ntoarcă în colonii. E foarte protector cu ea. Şi-şi face şi griji. Deloc nu- i găsesc vreo vină. Baba aia...

– Afurisită? completă Lyon.

– Da, pufni în rîs Mick, chiar că era o babă afurisită.

– Nu-ţi mai aminteşti numele misionarului, Mick? Ai de la mine o liră-n plus, dacă-mi poţi spune cum îl chema.

– Îmi stă pe limbă, replică Mick, încruntîndu-se. Cînd mi-oi aduce aminte, am să ţi-l spui, Bryan. O să-mi ţii la loc sigur monedele, da?

– Întreabă-ţi vreunii din tovarăşii de echipaj, îi propuse Bryan. Sigur unul dintre ei îşi va aminti cum se numea.

Mick era atît de grăbit să-şi primească răsplata, încît plecă imediat în căutarea celorlalţi.

– E o treabă de-ale guvernului? întrebă Bryan, cînd rămaseră singuri.

– Nu, răspunse Lyon, o problemă personală.

– De domnişoară e vorba, nu-i aşa? Cu mine nu-i nevoie să te prefaci, Lyon. Şi pe mine m-ar interesa, dacă aş fi destul de tînăr.

Lyon zîmbi.

– N-ai văzut-o niciodată.

– Nu contează. Mick a spus că era o bucăţică de fată cu ochi albaştri şi păr blond. Pare destul de drăguţă pentru gusturile mele, da' nu ăsta-i adevăratul motiv pentru care m-aş ţine după fustele ei. L-ai cunoscut vreodată pe Louie?

– Nu.

– E cît mine de înalt, deşi cîntăreşte mai mult. Orice cuconiţă care-l poate arunca peste bord trebuie să fie foarte interesantă. Doamne, cît aş vrea să fi fost şi eu acolo, să văd! Niciodată nu mi-a plăcut Louie. Are un miros rîncet. Şi mintea-i duhneşte la fel de rău ca trupul. La naiba, ce n-aş fi dat să-l văd în apă!

Lyon mai stătu puţin de vorbă cu Bryan, apoi se ridică să plece.

– Ştii unde mă găseşti, Bryan.

Cîrciumarul îl conduse pe Lyon pînă în stradă..

– Ce mai face Rhone? întrebă el. Tot cu şmecheriile lui obişnuite?

– Mă tem că da, răspunse tărăgănat Lyon. Bine că mi-am amintit, Bryan. Vinerea viitoare, camera din dos e liberă? Rhone şi cu mine plănuim o partidă de cărţi. Am să-ţi dau detaliile mai tîrziu.

Bryan îl privi speculativ.

– Mereu încerci să-mi ghiceşti gîndurile, nu-i aşa, Bryan? întrebă Lyon.

– Ale mele se citesc întotdeauna pe faţă, zîmbi prietenul său. De-asta n-aş putea niciodată să lucrez în meseria ta.

Îi deschise uşa trăsurii, iar înainte ca marchizul s-o închidă în urma lui, îi adresă salutul lui ritual:

– Păzeşte-ţi spatele, prietene.

Apoi, pradă unei inspiraţii spontane, adăugă încă un avertisment:

– Şi inima, Lyon. Nu lăsa nici o fetişcană drăgălaşă să te-arunce peste bord.

După părerea lui Lyon, această sugestie era cam tardivă. Christina îl prinsese deja pe nepregătite. Jurase de mult să nu se încurce emoţional cu altă femeie, cîte zile o avea.

Atîta despre acel legămînt, îşi spuse el cu un oftat. Acum nu- şi mai putea păzi inima. Deja îi aparţinea ei.

Reveni cu gîndul la misterul ciudăţeniilor Crăciunului. Îi spusese că acea curiozitate a lui îl putea costa viaţa. Oare vorbise serios, glumise sau minţise? Lyon nu se putea decide.

Christina fusese sinceră cînd anunţase că nu avea să stea mult timp la Londra, fiind dornică să se întoarcă acasă. Sau, cel puţin, păruse să spună adevărul.

N-avea de gînd s-o lase să plece nicăieri. Urma să fie a lui. Dar nu voia să-şi asume nici un risc. Dacă reuşea să scape de el, i-ar fi fost mult

mai uşor s-o caute ştiind unde anume locuia.

– Nu pleacă nicăieri, mormăi Lyon de unul singur. Nu, n-avea s-o scape din ochi.

Cu un mîrîit frustrat, acceptă adevărul. Nu avea decît o cale de a o ţine alături.

La naiba, trebuia să se însoare cu ea.

– Unde Dumnezeu ai fost? De ore-ntregi te aştept în bibliotecă, răcni Rhone, imediat ce Lyon intră în hol. Am trimis mesageri prin oraş să te caute, Lyon.

– Nu ştiam că trebuie să-ţi dau ţie socoteală, Rhone, replică Lyon.

Îşi scoase vestonul, intrînd în cabinet.

– Şi închide uşa. Ce te-a apucat? N-ar trebui să umbli prin oraş. Dacă-ţi observă cineva bandajul? Ţi-ai asumat un risc fără rost. Omul tău m-ar fi găsit destul de curînd.

– Bine, şi unde ai fost? mormăi Rhone. Afară-i aproape întuneric, adăugă el, prăvălindu-se în primul fotoliu care-i apăru în cale.

– Începi să mă cicăleşti ca o nevastă, chicoti Lyon. Care-i problema? Iar are tatăl tău dificultăţi?

– Nu, şi fii sigur că n-ai să mai rîzi cînd îţi voi spune de ce te-am căutat prin toată Londra. Mai bine ia-ţi vestonul din nou, prietene. Ai treabă de făcut.

Seriozitatea din tonul lui Rhone îi captă atenţia. Lyon se rzemă de birou, cu braţele încrucişate pe piept, şi-i ceru:

– Explică-te.

– E vorba de Christina, Lyon. Are probleme.

Lyon reacționă ca și cum l-ar fi lovit un trăsnet.

Sări de lîngă birou și-l apucă pe Rhone de umeri înainte ca prietenul său să-și poată trage respirația.

– Mai avem timp destul, Lyon. Mă temeam doar să nu fi plecat la casa ta de la țară. Abia la miezul nopții vor veni după ea... pentru numele lui Dumnezeu, omule, dă-mi drumul!

Lyon îl lăsă imediat să cadă la loc în fotoliu.

– Cine vor veni? întrebă el.

Expresia îi devenise ucigătoare. Rhone fu imens de recunoscător că Lyon îi era prieten, nu dușman.

– Splickler și niște oameni angajați de el.

Lyon dădu scurt din cap, apoi ieși în antreu și strigă să i se aducă iar trăsura.

Rhone îl urmă afară.

– N-ai ajunge mai repede acolo cu calul?

– Voi avea nevoie și de trăsură, mai tîrziu.

– De ce?

– Pentru Splickler.

Felul în care rostise numele ticălosului îi spunea lui Rhone tot ce avea ne voie să știe. Așteptă să se așeze amîndoi în caleașcă, înainte de a începe cu explicațiile.

– Unuia dintre oamenii mei – sau, mai bine zis, ai lui Jessica – i s-a oferit o sumă apreciabilă pentru a ajuta s-o răpească pe Christina și s-o

ducă în Gretna Green. Înțelegi, Splickler vrea să se însoare forțat cu ea. M-am dus să mă întîlnesc eu oamenii mei ca să le spun că nu va mai avea loc nici un raid. Unul dintre ei, un anume Ben, e un băiat destul de civilizat – pentru un bandit. Mi-a spus că a fost chemat de Splickler și a acceptat să se ducă. Ben l-a găsit un mod destul de amuzant de a cîștiga un ban.

Expresia de pe chipul lui Lyon era înfiorătoare.

– Splickler i-a angajat pe Ben și încă trei. L-am plătit pe Ben ca să se prefacă de partea lor. N-o să-l ajute pe Splickler, dacă ne putem baza pe cuvîntul lui.

– Ești sigur că totul s-a stabilit pentru miezul nopții?

– Da, dădu din cap Rhone. Mai avem destul timp, Lyon.

Oftă prelung.

– Sînt ușurat c-ai să te ocupi tu de problema asta, recunoscu el.

– A, da, am să mă ocup, n-ai grijă!

Lyon vorbea într-o șoaptă care-i dădea lui Rhone fiori pe șira spinării.

– Știi, Lyon, întotdeauna l-am considerat pe Splickler o năpîrcă, dar nu credeam că avea curaj să facă o porcărie ca asta. Dacă află cineva, reputația Christinei ar putea avea mult de suferit.

– N-o să afle nimeni. Am eu grijă.

Rhone dădu iar din cap.

– S-ar putea să-l fi pus cineva pe Splickler s-o

facă, Lyon? Tipul n-are atîta minte să vină cu un asemenea plan.

– A, da, l-a pus cineva, ba bine că nu. Contesa – sînt gata să pariez cu viața.

– Dumnezeule mare, Lyon, e mătușa Christinei! Doar nu poți să crezi...

– Ba cred, mormăi Lyon. A lăsat-o pe Christina singură în Londra. Nu ți se pare cam suspect?

– Ai un pistol în plus şi pentru mine?

– Nu le folosesc niciodată.

– De ce? întrebă Rhone, mirat.

– Fac prea mult zgomot. Şi-n plus, nu-s decît patru oameni, dacă e să dăm crezare celor spuse de prietenul tău.

– Cinci.

– Splickler nu se pune la socoteală. O să fugă la primul semn de pericol. Am să-l găsesc mai tîrziu.

– Nu mă îndoiesc.

– Rhone, cînd ajungem la casa Christinei, am să-l pun pe omul meu să te ducă acasă. Nu vreau ca trăsura mea să stea în față. Ar vede-a-o Splickler, şi nu trebuie să-şi schimbe planurile. Am să-i cer vizitiului să se întoarcă după mine la o oră după miezul nopții.

– Insist să dau şi eu o mînă de ajutor, bombăni Rhone.

– N-ai decît una teafără, replică Lyon zîmbind.

– Cum poți fi glumeț, într-o situație ca asta?

– Bătrîna era o sucită. N-avea nimic de-mpărțit cu ceilalți doi. Ba chiar, a cerut să i se mai puie un lanț în plus la uşă, pe dinăuntru. Căpitanul Curtiss a-ncercat s-o liniştească, zicîndu-i că nici unul n-o să ne atingem de ea. Doamne atotputernice, nici s-o vedem în ochi nu suportam. A trecut o vreme, domnule, da' pînă la urmă ne-am prins ce urzea. Îşi zăvora uşa în calea duduiței. Da, domnule, aşa făcea. Misionarul a fost auzit zicîndu-i domnişoricii să nu fie tristă că la mătuşă-sa-i era frică de ea. Nu că asta le-ntrece pe toate?

Lyon zîmbi. Marinarul nu avu nevoie de altă încurajare ca să continue.

– Era aşa de dulcică! Acuma, sigur, l-a aruncat pe Louie peste bord. Drept peste umăr l-a aruncat, uite-aşa! Nu mi-a venit să cred – nu, domnule, nici în ruptul capului n-aş fi crezut. Totuşi, Louie o căutase cu lumînarea. Păi, s-a furişat pe la spate şi-a înşfăcat-o. Atuncea i-am văzut culoarea părului. Un galben foarte deschis. Mereu purta gluga aia, chiar şi-n arşița amiezei. Cred că-i era foarte incomod.

– A aruncat un om peste bord? întrebă Bryan.

Ştia că n-ar fi trebuit să se amestece, dar era prea uimit ca să tacă.

– Lasă-ncolo gluga, omule, şi spune-ne mai multe despre fata asta.

– Păi, norocu' lui Louie a fost că nu sufla tare vîntu'. L-am pescuit din apă fără prea multe bătăi de cap. După surpriza asta, a lăsat-o pe dom-

întotdeauna la el tocmai pentru asemenea situații, cînd auzi zgomotul zăvorașului cu lanț.

Deși în fața lui Rhone își ținuse cumpătul, în clipa cînd Christina îi deschise ușa explodă de furie.

– Cum Dumnezeu ești în stare să deschizi ușa doar cu un halat pe tine? La naiba, Christina, nici măcar nu știai cine era!

Fata își strînse halatul la piept și se retrase din calea lui. Lyon năvăli în antreu ca un armăsar întărîtat.

– Ce cauți aici? întrebă ea.

– De ce n-a răspuns Elbert la ușă? întrebă Lyon.

Îi privea creștetul capului, știind prea bine că dacă o vedea îmbrăcată atît de sumar, cu părul despletit, și-ar fi pierdut șirul gîndurilor.

– Elbert e plecat la mama lui, răspunse Christina. Lyon, nu e cam tîrziu pentru vizite?

– La cine e plecat?

– La mămica lui. Și de ce te-o fi amuzînd asta așa de tare, mă întreb? Tu ești gușterul, Lyon. Strigi la mine, apoi izbucnești în rîs, cît ai clipi din ochi.

– Cameleon, Christina, nu gușter, o corectă Lyon. Elbert are cel puțin optzeci de ani, dacă nu mai mult. Cum se poate ca mama lui să mai trăiască?

– A, am cunoscut-o, Lyon. E o scumpă. Și seamănă leit cu Elbert. Ei, și-acum îmi spui ce cauți aici?

– Du-te sus şi îmbracă-te. Nu pot gîndi, cînd te fîţîi aşa prin faţa mea.

– Nu mă fîţîi! protestă Christina. Stau nemişcată.

– În curînd vom avea vizitatori.

– Serios?

Christina clătină din cap.

– N-am invitat pe nimeni. N-am stare să primesc musafiri, Lyon. Abia am început să te jelesc, iar acum ai apărut aici...

– Să mă jeleşti? se încruntă Lyon. De ce naiba trebuie să mă jeleşti?

– Lasă, răspunse Christina. Şi ţine-ţi firea. Cine va veni în vizită?

Lyon trase adînc aer în piept, ca să-şi păstreze controlul. Apoi îi explică despre Sherman şi oamenii lui. Omise intenţionat implicarea contesei, căci nu voia s-o tulbure pe Christina.

– Şi ce vrei să fac? întrebă ea, zăvorînd uşa din faţă.

Inhalîndu-i mirosul de flori, Lyon întinse braţele s-o cuprindă.

– Miroşi frumos, îi spuse el.

Îi luă obrajii în căuşurile palmelor. Doamne, cu cîtă încredere în ochi îl privea!

– Trebuie să-mi spui ce să fac, şopti ea din nou.

– Sărută-mă, îi ceru Lyon, aplecîndu-şi capul să-i fure un sărut grăbit.

– Vorbeam despre răufăcători. Nu poţi urmări un gînd mai mult de un minut, nu-i aşa, Lyon?

Lyon clătină din cap.

– Cum să nu-mi pot urmări gîndurile? Mă gîndesc să te iau în braţe de cînd mi-ai deschis uşa. N-ai nimic pe sub capoţelul ăsta subţire, nu-i aşa?

Christina ar fi clătinat din cap, dacă mîinile lui n-ar fi ţinut-o atît de strîns.

– Tocmai am făcut baie, îi explică ea, zîmbind, şi se înalţă pe vîrfuri să-i dăruiască sărutul dorit.

Fără tragere de inimă, Lyon se îndepărtă.

– Mi-ai făcut mîinile să tremure, spuse Christina. N-am să-ţi fiu de prea mare folos, dacă răufăcătorii aceia bat acum la uşă.

– Păcat că nu ştii să mînuieşti un cuţit, remarcă Lyon.

Aşteptă minciuna, ştiind prea bine că fata nu putea recunoaşte adevărul.

– Da, mare păcat, răspunse ea. Dar cuţitele sînt pentru bărbaţi. Femeile s-ar răni. Nici pistol n-am. Poate te dezamăgesc fiind aşa de neinstruită?

Din tonul ei reieşea că spera să i-o confirme.

– Deloc, dulceaţă, replică lin Lyon, cuprinzînd-o de umăr pentru a urca împreună cu ea scara. Orice bărbat e dator să-şi apere femeiuşca.

– Da, aşa se obişnuieşte în majoritatea culturilor...

Ezitant, aproape cu sfială, Christina adăugă:

– Totuşi, nu te-ai simţi foarte jignit dacă femeiuşca respectivă ar şti cum să se apere, nu-i

aşa? Vreau să zic, n- ai crede că e ceva ce nu se cade pentru o lady... sau ai crede?

– Asta-i camera ta? întrebă Lyon, ocolindu-i intenţionat întrebarea.

Deschise uşa primului dormitor, şi dînd peste culorile închise şi mirosul rînced de parfum vechi, îşi dădu seama că intrase în odăile contesei.

– Asta-i camera mătuşii mele, răspunse Christina. E îngrozitor de întunecoasă, nu-i aşa?

– Pari surprinsă. N-ai fost niciodată înăuntru?

– Nu.

Lyon tocmai dădea să închidă uşa, cînd văzu toate zăvoarele şi lanţurile prinse pe dinăuntru.

– Cred că mătuşa ta are un somn agitat, remarcă el. În calea cui îşi încuie uşa, Christina?

Ştia răspunsul şi începea să se înfurie. Îşi amintea ce comentase marinarul despre teama contesei de duduita cea drăguţă.

După părerea lui Lyon, zăvoarele erau pe partea nepotrivită a uşii. Christina ar fi trebuit să se apere de contesă, nu invers.

Ce fel de viaţă fusese silită să trăiască de cînd se întorsese în ţara ei? Cu siguranţă, se simţea singură. Şi ce fel de femeie îşi ţinea la distanţă singura rudă?

– Mătuşii mele nu-i place să fie deranjată cînd doarme, încercă să-i explice Christina.

La auzul tristeţii din vocea ei, Lyon o strînse la piept.

– Nu ţi-a fost uşor de cînd te-ai întors acasă, nu-i aşa, iubito?

O simți ridicînd din umeri.

– Camera mea e în celălalt capăt al holului. Nu acolo voiai să mergem?

– Ba da. Dar doresc să controlez şi toate ferestrele.

– Am două ferestre în cameră, spuse Christina. Se desprinse din îmbrățişarea lui, îl luă de mînă şi-l conduse în cameră.

Lyon observă totul dintr-o privire. Dormitorul era sumar mobilat, după standardele oricărei femei, şi extrem de atrăgător, după ale lui. Cele două scrinuri nu erau încărcate de bibelouri şi alte fleacuri. Nici nu domnea aglomerația. Un singur fotoliu, în colț, cu un paravan alături, un pat cu baldachin şi cuvertură albă, şi două scrinuri mici, erau singurele mobile din camera mare şi pătrată.

Era clar că Christinei îi plăcea ordinea. Camera era imaculată, cu excepția singurei pături pe care cineva o aruncase pe podea, lîngă fereastră.

– Grădina e chiar aici, sub ferestrele mele, spuse Christina. Zidul ar fi uşor de escaladat. Verdeața ajunge pînă la cornişă. Cred că e destul de rezistentă ca să susțină greutatea unui om.

– Aş prefera să nu intre pe fereastră, remarcă aproape absent Lyon.

Încercă cercevelele, apoi se uită în grădină. Ar fi vrut ca luna să nu strălucească atît de tare. Noaptea era prea luminoasă.

Aruncă o privire spre Christina.

Expresia şi atitudinea lui se schimbaseră. Drastic.

Christinei îi venea să zîmbească. Era într-adevăr un războinic. Avea chipul la fel de nepătruns ca ale vitejilor tribului. Nu-i putea ghici gîndurile, iar ţinuta lui rigidă îi arăta că se pregătea pentru luptă.

– Salonul din faţă are numai două ferestre, din cîte-mi amintesc. Mai e şi altă intrare, pe lîngă cea a antreului?

– Nu.

– Bine. Îmbracă-te, Christina. Poţi aştepta aici pînă se termină totul. Voi avea eu grijă să fii în siguranţă.

– Cum?

– Ferecînd uşile şi ferestrele, îi explică el.

– Nu, voiam să spun, nu mai vreau să fiu încuiată nicăieri, Lyon.

Vehemenţa din tonul ei îl surprinse. Apoi îşi aminti cît de incomod se simţise în caleaşca închisă.

– Dacă pun pe dinăuntrul uşii o încuietoare, ca să ştii că poţi ieşi dacă...

– A, dar, mi-ar plăcea, îl întrerupse Christina, uşurată. Îţi mulţumesc că m-ai înţeles.

– Şi-atunci, de ce te încrunţi? o întrebă el, exasperat.

– Tocmai mi-am dat seama că mai ai o armă pe care s-o foloseşti împotriva mea, dacă te înfurii pe mine, recunoscu ea, ridicînd din umeri. Ţi-am dezvăluit una dintre slăbiciunile mele.

– Să ştii că mă jigneşti! ripostă Lyon. Nu cunosc prea mulţi bărbaţi, nici femei, cărora le-ar place să stea într-o cameră cu uşile încuiate, Christina. Şi-acum, nu mă mai zăpăci de cap şi îmbracă-te.

Fata se grăbi să se conformeze.

– Nu cred că aş vrea să aştept în salon, murmură ea de una singură, în timp ce lua o rochie şi trecea după paravan să se schimbe. Lyon? îl chemă ea. Rochia asta se încheie la spate, şi nu ajung cu mîinile...

Primul lucru pe care-l observă Lyon cînd trecu după paravan fu pielea imaculată a spinării ei. Al doilea fu acela că pe dedesubt nu purta nimic. Mîinile îi tremurau cînd începu să-i încheie rochia.

– Unde ţi-e camerista, Christina? întrebă el, sperînd ca făcînd conversaţie să-şi alunge din minte gîndul de a o duce în pat ca s-o seducă.

– Săptămîna asta sînt singură. I-am dat liber Beatricei.

Comentariul ei rostit pe un ton atît de nepăsător îl irită.

– Pentru numele lui Dumnezeu, o lady nu stă singură în casă, bombăni el.

– Mă descurc destul de bine. Îmi place să fiu autoindulgentă.

– Autoindulgentă... repetă Lyon cu un oftat.

Îi era greu să-i încheie ultimul nasture. Părul ei mătăsos îl deranja.

– Poftim?

Îi ridică părul peste umăr. Zîmbi cînd văzu că i se făcuse piele-de-găină.

– Independentă, iubito, nu autoindulgentă.

– E vreo deosebire? întrebă ea, încercînd să se întoarcă pentru a-l privi.

– Nu te mişca. Da, este o deosebire. Mătuşa ta e autoindulgentă. Tu eşti independentă.

– Ştii că niciodată nu fac greşeli, decît cînd sînt cu tine, Lyon? Prin urmare, numai tu eşti de vină că mă zăpăcesc.

Lyon nu voia să piardă vremea cu discuţii.

– Vino cu mine, o chemă, după ce termină de încheiat rochia.

O luă de mînă şi o trase după el.

Christina fu nevoită să alerge ca să ţină pasul.

– Nu mi-am împletit părul, spuse ea repede. Trebuie neapărat, Lyon. Ar putea fi folosit împotriva mea. Îţi dai seama, cu siguranţă.

Nu-şi dădea seama, ştia că n-ar fi trebuit s-o întrebe, dar o făcu totuşi.

– De ce e părul tău o armă?

– M-ar putea prinde, dacă mă apucă de păr – doar dacă nu cumva, desigur, sînt iute ca o panteră, neînfricată ca o lupoaică şi vicleană ca o vulpe.

Începea să se ambaleze. Lyon nu-şi ascunse exasperarea.

– E-n regulă dacă ai să stai pe întuneric? o întrebă el.

Se duse la ferestrele din faţă, luă cordonul

împletit al draperiei şi i-l întinse.

– Nu mă tem de întuneric, răspunse ea nemulţumită. Ce întrebare prostească!

– Leagă clanţa uşii cu cordonul ăsta, Christina, cît mai strîns. Dacă încearcă să intre cineva, am să aud zgomotul. E- n regulă?

Şi verifică ferestrele. Erau înţepenite de vreme.

– Da, Lyon, n-am să te dezamăgesc, spuse Christina din spatele lui.

– Şi acum, ascultă-mă bine, micuţa mea războinică, urmă aspru Lyon, strîngînd-o de umeri. Vei aştepta în camera asta pînă trece pericolul. Înţelegi ce-ţi spun?

Christina, însă, continua să-i zîmbească.

– Zău că aş vrea să te ajut, Lyon. La urma urmei, ţi-aş aminti că pe mine vor să mă atace. Cu siguranţă, îmi vei permite să-mi fac datoria.

– Cu siguranţă nu-ţi voi permite nimic! răcni Lyon. N-ai face decît să mă încurci, Christina, adăugă el, pe un ton mai blînd.

– Foarte bine, răspunse fata.

Se întoarse spre oglinjoara ovală de pe peretele de lîngă ferestre şi începu să-şi împletească părul. Arăta atît de graţioasă şi feminină! Cînd ridica braţele, rochia i se înălţa pînă la glezne.

– Ai uitat să te încalţi, observă amuzat Lyon. Iar.

– Iar? Cum adică? întrebă Christina, întorcîndu-se spre el.

Lyon clătină din cap.

– Nu contează. Şi poţi să-ţi laşi părul aşa cum e. N-ai să te amesteci.

Zîmbetul ei era atît de sincer, încît îi trezi imediat bănuielile.

– Dă-mi cuvîntul tău, Christina. Acum.

– Care cuvînt? întrebă ea, cu falsă inocenţă, reîncepînd să-şi împletească părul. Doamna Smihterson m-a învăţat să mă apăr. Aş şti ce să fac.

– Summerton, o corectă Lyon, cu un oftat prelungit. Oamenii care te-au crescut se numeau Summerton.

Era imprevizibil ca vîntul, îşi spuse Christina. Cînd zîmbea, cînd părea gata să facă moarte de om.

– Te porţi ca şi cum am avea tot timpul pînă ne sosesc vizitatorii, comentă ea. Nu vor fi aici în curînd?

– Încă nu. Stai aici, pînă arunc eu o privire prin jur.

Christina dădu din cap. În clipa cînd Lyon ieşi, alergă la etaj să-şi ia o panglică pentru păr. Şi cuţitul, desigur. Avea de gînd să-l ajute indiferent dacă el era de acord sau nu.

Se afla din nou în salon, aşezată pe canapeaua roasă, cu cuţitul ascuns sub pernă, cînd Lyon se întoarse.

– M-am hotărît să-i uşurez sarcina lui Sherman.

– Cum?

– Am lăsat descuiată uşa din spate.

– Dacă eşti sigur că vor veni prin grădină, de ce-i mai laşi să intre în casă? De ce nu-i întîmpini afară?

– Să-i întîmpin?

Lyon clătină din cap.

– Christina, nu vor veni aici să stea de vorbă cu tine. S-ar putea să aibă loc o luptă.

– Sigur c-o să fie o luptă, răspunse ea. De-asta aş şi prefera să-i aştepţi afară, Lyon. La urma urmei, eu va trebui să fac ordine după aceea.

La asta nu se gîndise, iar cînd îşi dădu seama că fata înţelegea perfect ceea ce avea să se întîmple, se simţi foarte uşurat.

– Eşti curajoasă, constată el. Totuşi, luna dă prea multă lumină. Am memorat toate detaliile camerei în care vor intra, înainte să sting lumînările. Vor fi în deravantaj.

– Şi va trebui să intre pe rînd, interveni Christina. O idee foarte şireată, Lyon. Dar dacă se caţără pe iederă, în loc să încerce uşa?

– N-au să se caţăre, iubito.

Părea atît de sigur, încît Christina se hotărî să nu-şi mai facă griji. Îl privi cum se îndrepta spre uşă.

– E timpul să stingem lumînările, iubito. Mai întîi, leagă funia în jurul clanţelor, da? Nu ţi-e frică, nu-i aşa? O să am grijă de tine, îţi promit.

– Am încredere-n tine, Lyon.

Răspunsul ei îi încălzi sufletul.

– Iar eu am încredere că vei rămîne aici.

– Lyon?
– Da, Christina?
– Să ai grijă.
– O să am.
– A, şi, Lyon?
– Da?
– Vei încerca să nu faci prea mult deranj, da?
– Am să-ncerc.

Îi făcu cu ochiul, înainte de a închide uşa în urma lui. Christina legă cordonul de două clanţe, cu un nod strîns, dublu. Stinse lumînările şi se aşeză să aştepte.

Minutele treceau ca melcul. Christina îşi tot ciulea urechile, să audă sunete din spatele casei. Din acest motiv, fu complet nepregătită pentru rîcîitul care răsună de la ferestrele din faţă.

N-ar fi trebuit ca intruşii să vină pe-acolo. Lyon avea să fie dezamăgit. Christinei îi venea să le spună să se ducă prin spate. Tot ce putea face era să spere că renunţau la forţarea ferestrelor şi ocoleau ca să încerce uşa din dos.

– Christina?

Numele îi fusese rostit în şoaptă, dar recunoscu glasul. Contele de Rhone încerca să-i atragă atenţia.

Dădu draperia la o parte şi-l văzu pe Rhone cocoţat pe cornişă, zîmbindu-i. Zîmbetul însă dispăru curînd – o dată cu Rhone, care scăpă pervazul din mîini şi se făcu nevăzut.

Urmă o bufnitură urmată de cîteva sudălmi

indecente, semn că bietul om nu căzuse în picioare.

Christina se hotărî să-l scoată din boschete. Făcea atîta tărăboi, încît risca să-i pună în gardă pe răufăcători.

Rhone îi veni în întîmpinare la uşa din faţă. Arăta într-un hal fără de hal, căci avea vestonul rupt la umăr, cravata desfăcută şi murdară, şi şchiopăta.

Deşi era atît de stîngaci, Christina se înduioşă. Pesemne că Lyon i se confesase. Îşi închipui că venise să-şi ajute prietenul.

– Se pare că prima luptă ai şi pierdut-o... Rhone, atenţie, în spate!

Un trosnet din spatele casei aproape că-i acoperi vocea, dar Rhone înţelese. Reacţionă fulgerător, împingînd cu umărul drept uşa în faţa unui bărbat vînjos care încerca să dea buzna în casă. Se propti cu spatele în ea, încordîndu-şi picioarele, roşu de efort.

Cînd fu clar că nu putea ţine uşa închisă fără ajutorul ei, Christina începu s-o împingă şi ea.

– Lyon!

Strigătul lui Rhone făcu să-i ţiuie urechile.

– Du-te şi te-ascunde undeva, gîfîi el, opintindu-se.

– Christina! Treci în salon!

Glasul lui Lyon se auzea din spatele ei. Christina aruncă o privire peste umăr, ca să-i explice că era nevoie şi de ea ca să ţină uşa închisă, dar priveliştea pe care o văzu îi alungă din minte

orice explicație. Se întoarse încet şi făcu un pas nesigur înainte. Era prea năucită ca să se mişte repede.

Transformarea marchizului o fascina. Nici măcar nu mai arăta ca un englez. Era fără veston, cu cămaşa ruptă în talie. Sîngele i se prelingea pe bărbie, de la o tăietură de lîngă colțul gurii. Nu era o rană gravă, şi n-o alarmă nici pata de sînge de pe mînecă, ştiind instinctiv că nu era sîngele lui... Nu, nu se înfățişarea lui Lyon se temea, ci de expresia din ochii lui.

Părea gata să ucidă. Arăta absolut calm, cu brațele încrucişate pe piept şi o expresie fals plictisită. Adevăratele sale intenții se citeau în ochi.

– *Acum!*

Strigătul lui o dezmetici. Christina nici măcar nu se uită la Rhone, cînd o zbughi spre uşa salonului.

– Dă-te la o parte, Rhone.

Prietenul său nu ezită să-i urmeze ordinul. Imediat ce sări înapoi, trei oameni cît nişte uriaşi se repeziră înăuntru. Căzură claie peste grămadă. Rhone se retrase într-un colț, sperînd ca Lyon să-i ceară ajutorul.

Lyon stătea în mijlocul holului, aşteptîndu-i cu răbdare pe cei trei bandiți să se ridice în picioare. Rhone găsea că era puțin cam prea binevoitor.

Era în inferioritate numerică, a greutății şi a armelor. Cei trei stăteau acum încordați în fața lui, gata să atace, cu cuțitele în mîini. Unul dintre ticăloşi avea chiar cîte unul în fiecare mînă.

Cineva începu să rîdă afectat. Rhone zîmbi. Bietul nătărău nu-şi dădea seama că avantajul era de partea lui Lyon.

Grăsanul din mijloc se repezi dintr-o dată la Lyon cu cuţitul. Cizma lui Lyon îl nimeri sub bărbie. Forţa loviturii îl ridică în aer suficient de sus pentru ca Lyon să-i trîntească doi pumni între picioare. Agresorul leşină înainte de a atinge podeaua.

Ceilalţi doi atacară în acelaşi timp, tocmai în clipa cînd un al patrulea individ năvălea pe treptele din faţă. Lyon îl auzi venind şi închise uşa dintr-o lovitură cu piciorul. Urletul de durere care răsună pe uşă îl înştiinţă pe Rhone că Lyon alesese excelent momentul.

Rhone nu-şi mai lua ochii de la prietenul său. Deşi îl mai văzuse în luptă, forţa lui Lyon continua să-l impresioneze. Lyon trînti un cot în falca unuia, în timp ce îndepărta de el braţul celuilalt. Apoi se ocupă şi de acesta, iar cînd Rhone auzi un os trosnind, ştiu că Lyon îi rupsese încheietura mîinii.

Cînd Lyon termină, antreul era plin de trupuri prăbuşite.

– Deschide uşa, Rhone.

– La naiba, nici măcar nu răsufli greu, mormăi Rhone.

Deschise uşa, apoi se dădu la o parte din drum cînd Lyon, fără nici cel mai mic efort, îi aruncă pe toţi în stradă, pe rînd.

– Lucrăm bine împreună, comentă Rhone.

– Lucrăm...?

– Adică, tu lucrezi şi eu mă uit, preciză Rhone.

– Aha.

– Ce s-a întîmplat cu Splickler? A intrat prin spate, sau a fugit?

Lyon îi zîmbi lui Rhone, apoi dădu din cap spre piamida de trupuri de la baza scării.

– Splickler e dedesubt. Cred că i-ai rupt nasul cînd i-ai trîntit uşa în faţă.

– Atunci, mi-am jucat şi eu rolul, declară Rhone, umflîndu-se în pene ca un curcan.

Lyon rîse, îl plesni peste umăr, apoi se întoarse spre uşă, unde apăruse Christina.

Arăta de parcă ar fi văzut o stafie. Culoarea îi dispăruse din obraji, şi avea ochii holbaţi de spaimă. Lui Lyon i se strînse inima. Dumnezeule, pesemne văzuse lupta. Făcu un pas spre ea, dar se opri, cînd Christina se retrase.

Se simţea învins. Christinei îi era frică de el. Dumnezeule, voise s-o apere, nu s-o sperie.

Dintr-o dată, fata alergă spre el. Se aruncă în braţele lui, amîndoi fiind cît pe ce să se prăbuşească la podea. Lyon nu înţelegea ce cauzase acea schimbare de atitudine, dar era totuşi recunosător. Uşurarea îl făcu să se relaxeze. O cuprinse cu braţele şi-şi rezemă bărbia de creştetul capului ei, oftînd prelung.

– Mă bucur atît de mult că nu eşti supărat pe mine! murmură ea, cu glasul înfundat la pieptul lui.

– De ce să fiu supărat pe tine?

– Fiindcă nu m-am ținut de cuvînt. Am ieşit din salon, ca să-i deschid lui Rhone uşa.

Lyon îşi privi prietenul.

– Țin minte că ți-am spus să te duci acasă.

Se încruntă, apoi dintr-o dată observă cum arăta.

– Ce şi s-a întmîplat? Nu-mi amintesc să fi intrat şi tu în luptă.

– Un mic accident, răspunse Rhone.

– A căzut în tufişuri, îl lămuri Christina, zîmbind la vederea stînjenelii de pe chipul lui Rhone, care roşise de-a bielea.

– În tufişuri? întrebă Lyon, neîncrezător.

– Cred că mă duc pe jos pînă acasă. Probabil trăsura ta aşteaptă în fața casei mele, Lyon. Am să ți-o trimit înapoi. La revedere, Prințesă Christina.

– Nu, în nici un caz nu trebuie să mergi pe jos. Lyon, ar trebui să...

– Lasă-l să se ducă, o întrerupse Lyon. Nu e departe.

Christina nu mai insistă. Cineva trebuia să trimită trăsura, şi prefera s-o facă Rhone, ca să poată rămîne cîteva minute singură cu Lyon.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Rhone. Lyon, ce vei face cu aceşti oameni îngrămădiți aici? Şi mi se pare mie, sau şi în spatele casei sînt vreo doi?

– Sînt doi, confirmă Lyon. I-am aruncat afară pe uşa din dos.

– Se vor trezi şi se vor tîrî singuri pînă acasă, spuse Rhone. Doar dacă nu cumva i-ai...

– Nu i-am, replică Lyon.

– Nu i-ai ce? întrebă Christina.

– Nu i-a omorît, răspunse Rhone.

– Rhone, n-o speria, spuse Lyon.

– Dumnezeule, sper să nu fi murit! exclamă Christina. Gîndiţi- vă ce încurcătură ar ieşi!

Părea copleşită, dar din cele mai neaşteptate motive. Lyon şi Rhone izbucniră în rîs.

– N-ar trebui să plîngi, sau ceva? întrebă Rhone.

– Să plîng?

– Nu, Christina, n-ar trebui, răspunse Lyon. Şi acum, nu te mai încrunta.

– Eşti desculţă, Christina! remarcă dintr-o dată Rhone.

– Să ai grijă pe drumul pînă acasă, îl sfătui ea, ignorîndu-i observaţia. Şi să nu-ţi vadă nimeni bandajul. S-ar putea să intre la bănuieli.

Imediat ce zăvorî uşa, Christina se întoarse spre Lyon, care urca treptele două cîte două.

– Unde te duci?

– Să mă spăl, răspunse el peste umăr. Nu aveai un ulcior cu apă în cameră, Christina?

Şi dispăru, înainte ca Christina să-i răspundă. Îl urmă în grabă.

Cînd îl ajunse din urmă, îşi dori să fi aşteptat jos. Lyon îşi scosese deja cămaşa. Stătea aplecat peste lighean, stropindu-şi cu apă faţa şi braţele.

Dintr-o dată, Christina fu copleşită de proporţiile lui. Îi vedea muşchii puternici ai braţelor şi ai umerilor; un strat de păr auriu îi acoperea pieptul, îngustîndu-se peste abdomenul plat, pentru a dispărea sub betelia pantalonilor. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Era fascinată şi se întreba cum ar fi fost s-o ia în braţe chiar atunci.

Lyon întinse mîna spre prosop. Christina i-l luă din mîini şi începu să-l şteargă pe faţă.

– Ai pielea atît de închisă, Lyon... Ai lucrat la soare, fără cămaşă? îl întrebă ea.

– Cînd eram pe corabie.

– Ai o corabie? se interesă Christina, destul de încîntată.

– Am avut, preciză Lyon. A ars, dar plănuiesc să-mi construiesc alta.

– Cu propriile tale mîini, Lyon?

Lyon îi zîmbi.

– Nu, iubito. Am să-i angajez pe alţii s-o facă.

– Mi-a plăcut corabia cu care am venit în Anglia. Totuşi, viaţa sub punte nu m-a prea încîntat. Eram prea înghesuită.

Vocea îi tremura. La fel şi mîinile, cînd începu să-l şteargă pe umeri. Avea cîteva cicatrice, iar la vederea acelor semne inima începu să-i bată mai repede.

Pentru prima oară în viaţa lui, Lyon se simţea cam stînjenit. Christina era o fată atît de frumoasă, pe cînd el era acoperit de urme. Aminteau de trecutul lui întunecat, dar pînă acum nu-l deranjaseră.

– Îți promit că te voi lua pe corabia mea cea nouă, se pomeni el spunînd.

– Mi-ar plăcea, Lyon.

Prosopul căzu pe jos, cînd mîna Christinei urmări încet cicatricea lungă, arcuită, de pe pieptul lui.

– Eşti foarte chipeş, şopti ea.

– Sînt acoperit de stricăciuni, răspunse Lyon tot în şoaptă, cu glasul răguşit.

– O, nu, astea sînt semne ale virtuții. Sînt foarte frumoase.

Îl privea drept în ochi, iar Lyon îşi spunea că niciodată n- avea să se poată obişnuit cu frumusețea ei.

– Ar trebui să mergem jos.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, o luă în brațe, Nu se putea stăpîni. Faptul că era singur cu ea, că se aflau chiar în dormitorul ei, îl alunga din minte orice gînduri de gentleman.

– Mă săruți înainte să mergem jos? îl întrebă ea.

O roşeață uşoară îi acoperea obraji, iar culoarea albastră a ochilor i se închisese din nou.

În clipa următoare, se retrase. Cu o tresărire, Lyon îşi dădu seama că-şi amintise de luptă.

– Christina, te temi de mine?

Se vedea pe chipul lui că era serios, iar întrebarea o nedumerea.

– De ce m-aş teme de tine? îl întrebă, încercînd să nu rîdă.

– După luptă, cînd te-ai ferit din fața mea...

Christina nu-şi putu stăpîni zîmbetul.

– Lyon, mica încăierare pe care am văzut-o nu se poate numi luptă... Chiar ai crezut că îmi era frică?

Fu atît de surprins de răspunsul ei, încît se apără imediat:

– Ei, recunosc că nici mie nu mi s-a părut cine ştie ce luptă, dar am crezut că te înspăimîntase. Ce naiba, Christina, pe cele mai multe femei le-ar fi apucat istericalele.

Cînd termină de vorbit, tonul lui nepăsător devenise aproape iritat.

– Eram datoare să plîng, Lyon? Te rog să mă scuzi dacă te-am nemulţumit, dar încă nu înţeleg toate regulile voastre.

– Ai putea face şi un răţoi să se simtă ca un nătărău, declară Lyon.

Văzînd că zîmbea din nou, Christina se hotărî să nu-şi arate exasperarea.

– Eşti cel mai ciudat om, remarcă ea. Tot trebuie să-mi reamintesc că eşti englez.

Tentaţia era prea mare. Fără să se poată stăpîni, întinse mîna să-i atingă pieptul. Fierbinţeala pielii lui sub degete îi dădea o senzaţie plăcută, iar părul era aspru dar totuşi moale.

– Nu m-am speriat de tine, Lyon, şopti ea, evitîndu-i ochii. Niciodată nu m-am temut de tine. Cum aş fi putut? Eşti un om atît de bun şi blînd...

Nu ştia cum să-i răspundă. Vorbea aproape cu adoraţie – şi se înşela, desigur. Nu fusese niciodată bun sau blînd. Dar un om putea să se

mai şi schimbe. Lyon era hotărît să fie întru totul aşa cum şi-l dorea Christina. Pe toţi sfinţii, dacă-l credea blînd, atunci blînd avea să fie.

– Eşti cu adevărat un războinic, nu-i aşa, Lyon?

– Vrei să fiu? o întrebă el nedumerit.

– O, da, răspunse Christina, îndrăznind să ridice scurt privirea spre el.

– Războinicii nu sînt blînzi, îi aminti Lyon.

Nu voia să insiste, ştiind că n-ar fi înţeles-o. Îşi petrecu mîinile pe după gîtul lui, strecurîndu-şi degetele în părul său moale şi cîrlionţat.

Îl simţi cutremurîndu-se; muşchii i se încordară.

Lyon i-ar fi vorbit, dar era sigur că l-ar fi trădat glasul. Atingerea ei îl scotea din minţi.

„Uşurel," îşi spuse el. „Trebuie să mă port blînd cu ea." Îi depuse un sărut pe frunte. Christina închise ochii şi oftă, încurajîndu-l. Apoi o sărută pe rădăcina nasului pistruiat, şi în sfîrşit ajunse la buzele ei gingaşe.

Era un sărut foarte blînd. Suav. Nepătimaş.

Pînă cînd limba ei o atinse pe a lui. Păru să se aprindă toată pasiunea din trup. Era o senzaţie atît de îmbătătoare, atît de irezistibilă, încît uită cu totul de blîndeţe. Limba lui îi pătrunse gura caldă, gustînd, explorînd, cucerind.

Cînd Christina îl strînse mai tare, pasiunea îi crescu, pînă cînd nu se mai putu gîndi la altceva decît s-o umple... complet.

Nu i se opunea. Nu, gemetele ei slabe îl în-

ştiinţau că nu voia să se oprească. Işi desprinse gura de a ei, cu un geamăt aspru.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Christina, îi şopti el la ureche. Dacă o să ne oprim, numai acum o mai putem face.

Capul Christinei căzu pe spate, în timp ce Lyon îi presăra sărutări umede pe gît. Mîinile ei, încă încleştare în părul ei, se încordau, trăgeau, cerşeau.

Ştia că în curînd avea să treacă de limia unde-i mai păsa. Încercă să scape de acel chin.

– Dumnezeule, Christina, pleacă de lîngă mine... Pleacă acum!

Să plece? Dumnezeule din ceruri, abia se mai putea ţine pe piciore. Toate părţile trupului ei reacţionau la atingerea lui. Îi auzea furia în glas, îi simţea tensiunea din strînsoarea puternică. Mintea ei încerca să-i înţeleagă reacţia.

– Nu vreau să te opreşti, Lyon.

Ştia că o auzise. O apucă de umeri, strîngînd-o dureros. Christina îl privi în ochi, îi văzu acolo dorinţa. Forţa pasiunii lui o copleşea, îi răpea puterea de a mai gîndi logic.

– Ştii ce-mi spui?

Îi răspunse în singurul mod la care se pricepea – folosindu-şi trupul pentru a-i da permisiunea. Se arcui spre el, apoi îi trase capul spre ea.

Îl sărută cu o pasiune ameţitoare. La început, Lyon fu prea uluit ca să reacţioneze, dar în curînd redeveni agresiv.

Bîjbîi la nasturii din spate ai rochiei, cu gura încleştată peste a ei. Christina auzi materialul rupîndu-se. Deodată, Lyon îi smulse mîinile din jurul lui şi-i scoase rochia dintr-o mişcare, lăsînd-o să cadă pe jos.

Nu avea lenjerie care să-i stînjenească privirea. Cînd făcu un pas înapoi, Christina rămase în faţa lui, cu mîinile pe lîngă trup.

Trupul ei îi aparţinea lui. El era leul ei. Accepta adevărul, repetîndu-l în minte la nesfîrşit, încercînd să-şi învingă frica şi sfiala.

Nu-şi putea ascunde trupul de el... şi nici inima.

Amîndouă îi aparţineau lui Lyon.

Privirea lui Lyon o cutreiera cu lăcomie. Era atît de perfect formată, atît de frumoasă... nespus de frumoasă. Avea pielea netedă şi albă ca smîntîna în lumina blîndă a lumînărilor. Sînii-i erau plini, tari, ridicaţi, cu sfîrcurile erectate, aşteptîndu-i atingerea. Avea talia negrăit de îngustă, abdomenul plat şi şoldurile suple.

Era irezistibilă.

Şi-i aparţinea lui.

Mîinile îi tremurau cînd se întinseră s-o atingă, s-o cuprindă iar în braţe.

Christina scoase o uşoară exclamaţie cînd sînii ei îi atinseră pieptul musculos. Părul lui o gîdila, pielea lui o încălzea, iar felul cum îşi controla puterea cînd o îmbrăţişa o făcea să uite de orice temeri.

Îl sărută pe gît, unde-i vedea palpitînd pulsul,

apoi îşi rezemă capul pe umărul lui, inhalîndu-i minunatul miros masculin, aşteptîndu-l să-i arate ce să facă.

Lyon îi desfăcu încet panglica de la capătul cozii, apoi îi despleti buclele mătăsoase, pînă cînd spatele ei fu acoperit de o cascadă aurie. O ridică în braţe şi o duse la pat, oprindu-se numai ca să dea cuvertura la o parte înainte de a o culca în mijloc.

Christina încercă să protesteze, să-i spună că era datoria ei să-l dezbrace, dar Lyon îşi scosese deja pantofii şi ciorapii. Vocea i se opri în gît cînd îl văzu lepădîndu-şi şi restul hainelor, şi nu mai putu decît să se uite la el cu mirare.

Era cel mai magnific războinic din cîţi văzuse vreodată. Puterea i se recunoştea în braţe şi picioare. Avea coapsele musculoase, puternice, splendide. Erecţia îi era deplină, dură, iar cînd se culcă deasupra ei, Christina i se deschise instinctiv. Lyon se potrivi între picioarele ei, şi de îndată îi pecetlui gura cu încă un sărut arzător.

Îl cuprinse cu braţele de mijloc. Mîinile lor nu stăteau o clipă locului, mîngîind, dezmierdînd, iscînd fiori de plăcere. Gemetele ei de voluptate îl scoteau din minţi.

Îi frămînta sînii cu mîinile, în timp ce cu limba îi încercuia un sfîrc, apoi şi pe celălalt. Cînd în sfîrşit începu să sugă, în adîncul făpturii ei se aprinse o flacără de dorinţă incandescentă. Nu mai putu decît să se agaţe de el, cu scîncete imploratoare.

Mîinile lui i se strecurară între coapse să-i excite pielea sensibilă. Curînd, nevoia deveni sălbatică, în timp ce degetele lui mîngîiau mugurul protejat de cîrlionți mătăsoşi pînă ajunse complet udă de dorință.

Lyon îi simțea incredibila fierbințeală şi era la un pas de a-şi pierde controlul.

Nu mai putea aştepta şi-şi impuse să n-o grăbească, în timp ce-i îndepărta şi mai mult picioarele cu coapsa.

– Din clipa asta, eşti a mea, Christina. Acum şi pentru totdeauna.

O pătrunse dintr-o mişcare rapidă şi hotărîtă, ridicîndu-i şoldurile cu mîinile pentru a o penetra complet.

Era virgină. Prea tîrziu îşi dădu seama. Acum era cu totul în ea. Trase adînc aer în piept şi încercă să nu se mişte.

Efortul aproape că-l costă viața. Christina era atît de fierbinte, atît de strîmtă... se potrivea cu el de minune.

Inima-i bubuia în piept. Respira aspru, întretăiat.

– De ce nu mi-ai spus? o întrebă într-un tîrziu.

Se rezemă în coate, pentru a-i privi fața. Dumnezeule, nu scosese un sunet. Oare o duruse?

– De ce nu mi-ai spus că n-ai mai avut de-a face cu nici un bărbat? repetă el întrebarea, cuprinzîndu-i obrajii între palme.

– Te rog, Lyon, nu fi supărat, şopti Christina.

Era la un pas de a izbucni în plîns. Strălucirea feroce din ochii lui o speria. Întreg trupul îi ardea de durere, cu toți mușchii încordați, străbătuți de furnicături.

– Iartă-mă că te-am dezamăgit, se scuză ea cu vocea întretăiată. Dar nu voiam să te oprești. N-ai putea lăsa dezamăgirea pe mai tîrziu, te rog?

– Nu sînt dezamăgit, răspunse Lyon. Dimpotrivă, sînt foarte mulțumit.

Încerca să vorbească încet, blînd. Era o sarcină chinuitoare, căci excitația îşi cerea eliberarea, şi nu voia decît să-şi reverse sămînța în ea.

Dar mai întîi avea să se asigure că şi ea îşi găsea satisfacția deplină.

– Voi încerca să nu-ți provoc dureri, Christina.

– Ai şi făcut-o.

– O, Doamne, îmi pare rău... Am să mă opresc, promise el, ştiind prea bine că nu putea s-o facă.

– Nu, protestă Christina, înfigîndu-şi unghiile în umărul lui, ca să-l țină într-însa. De-acum încolo va fi mai bine, nu-i aşa?

Lyon se mişcă, gemînd de plăcerea pe care o simți.

– Aşa îți place? o întrebă.

– O, da... gîfîi ea, arcuindu-şi şoldurile în sus spre el. Şi ție îți place?

Lyon încerca să fie tandru, dar Christina îi făcea sarcina imposibilă. Se tot mişca sub el, agitată, înnebunită. Îl părăsea orice disciplină.

– Încet, iubito, să nu te doară...

– Lyon!

– Christina, de ce m-ai lăsat să cred că ai mai avut de-a face şi cu alţi bărbaţi?

Lyon stătea întins pe spate, cu mîinile sub cap.

Christina zăcea ghemuită lîngă el, cu un picior peste coapsa lui şi faţa rezemată pe pieptul său.

– Te-am lăsat să crezi?

– Ştii ce vreau să spun, zise Lyon, neluîndu-l în seamă tonul amuzat.

– Mi s-a părut neimportant să te contrazic. Aveai părerea gata formată. Şi-n plus, probabil că oricum n-ai fi crezut adevărul.

– Poate că te-aş fi crezut, protestă el, deşi ştia că mintea – într-adevăr, n-ar fi crezut-o.

– De ce-ai crezut că am...

– După felul cum m-ai sărutat.

– Cum te-am sărutat? Nu făceam decît să te imit.

– E-n regulă, iubito. Îmi place... entuziasmul tău.

– Îţi mulţumesc, Lyon, răspunse Christina după ce se uită bine la el, să vadă dacă nu cumva îi ardea de glumă. Şi mie-mi place cum săruţi tu.

– Şi ce altceva mai imiţi?

Întrucît o tachina, Lyon fu nepregătit pentru răspunsul ei.

– O, totul. Mă cam pricep, ştii, mai ales dacă îmi place ceea ce imit.

– Îmi pare rău că te-a durut, Christina, şopti el. Dacă mi-ai fi spus că erai fecioară, aş fi avut grijă să-ţi fie mai uşor.

Se simţea puţin vinovat, dar şi teribil de arogant.

Acum era a lui. Încă nu ştiuse cît de posesiv putea fi.

Nu mai voia să audă decît adevărul din inima ei. Voia să-i spună cît de mult îl iubea.

– Lyon, toţi englezii au atîta păr pe trup?

Întrebarea ei îl smulse din gînduri.

– Unii da, alţii nu, ridică el din umeri. Pe domnul Summerton nu l-ai văzut niciodată fără cămaşă, iubito?

– Pe cine?

N-avea de gînd să-i mai reamintească. Dacă nu-şi putea ţine şirul minciunilor, în nici un caz nu era el acela care să-i aducă aminte.

– Christina, acum că am devenit atît de intimi, nu mai e nevoie să inventezi poveşti. Vreau să ştiu totul despre tine, adăugă, pe un ton puţin mai intens decît ar fi vrut. Indiferent cum a fost copilăria ta, ţin totuşi la tine.

Christina nu voia să-i răspundă la întrebări. Nu voia să trebuiască să-l mintă iar. Lyon fusese un amant nespus de tandru.

– Te-am mulţumit, Lyon? îl întrebă, mîngîindu-l pe piept, ca să-i distragă atenţia.

– Foarte mult.

Cînd mîna i se apropie de ombilicul lui, i-o prinse.

– Iubito, spune-mi despre...

– Nu mă întrebi dacă şi tu m-ai mulţumit pe mine?

– Nu.

– De ce?

Lyon trase adînc aer în piept. Simţea că începea să se întărească iar.

– Fiindcă ştiu că ţi-a plăcut, scrîşni el. Christina, termină. E prea devreme pentru tine. Nu putem face dragoste din nou, acum, imediat.

Mîna ei îi atinse bărbăţia, retezîndu-i protestul. Lyon scoase un geamăt gutural, în timp ce Christina începea să-i depună sărutări umede pe abdomenul plat. Coborî mai jos, ca să guste şi mai mult din el.

– Gata! porunci Lyon.

O trase de păr, răsucindu-i-l în jurul mîinii ca să-i atragă atenţia.

– Mai bine aşteaptă pînă mîine, o preveni. Nici un bărbat nu rezistă la nesfîrşit, Christina.

– Nu avem decît noaptea asta, obiectă ea.

– Nu, Christina. Avem toată viaţa. Data viitoare va fi mai bine, îţi promit, iubito.

Nu-i răspunse imediat, deşi ştia că nu avea dreptate. Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce-şi întorcea faţa.

– Nu poate exista nici o dată viitoare, se tînguí ea în sfîrşit. Ai spus că n-ai să te căsătoreşti cu mine.

Aha, deci acesta era motivul!

– M-am răzgîndit, o anunță el.

– Şi eu m-am răzgîndit. Nu mă pot mărita cu tine.

Sări din pat înainte ca Lyon s-o poată opri, apoi se grăbi să-şi ia capotul pe ea.

– La început, am crezut că puteam, fiindcă ştiam că mi-ai fi făcut şederea în Anglia mult mai suportabilă, dar asta a fost cînd credeam că te voi putea părăsi.

– La naiba, Christina, dacă-ți arde de jocuri, te-aş sfătui să te opreşti.

– Nu e nici un joc! protestă ea, ştergîndu-şi lacrimile, după care reveni pînă la picioarele patului, cu capul în piept. Voiai să te însori cu Prințesa Christina, nu cu mine.

– N-are nici un sens ce spui, mormăi Lyon, dîndu-se jos din pat ca să vină lîngă ea.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce se întîmpla în mintea ei, şi-şi spuse că nu conta.

– Poți să-mi înşiri cîte minciuni vrei, dar felul cum mi te-ai dăruit a fost destul de sincer. Mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu pe tine.

Voia s-o strîngă iar la piept, dar următorul ei răspuns îl împiedică.

– Nu contează.

Tristețea din vocea ei îi sfîşia inima.

– Ăsta nu-i un joc, aşa-i? Chiar crezi că n-ai să te măriți cu mine.

– Nu pot.

Acest răspuns simplu îl făcu să devină livid.

– Nu poți pe dracu'! O să ne căsătorim, Christina, imediat ce reușesc să termin toate aranjamentele. Și jur pe toți sfinții că, dacă mai clatini din cap o singură dată, am să-ți trag o mamă de bătaie!

– Nu e nevoie să strigi la mine. E aproape ziuă, Lyon. Amîndoi sîntem prea obosiți pentru discuția asta.

– De ce m-ai cerut în căsătorie, pentru ca pe urmă să te răzgîndești?

– Credeam c-am să mă pot mărita cu tine doar pentru un timp, și pe urmă...

– O căsnicie durează toată viața, Christina.

– După regulile voastre, nu după ale mele, răspunse ea, îndepărtîndu-se cu un pas. Sînt prea tulburată ca să vorbesc despre asta acum, și mă tem că oricum n-ai înțelege...

Lyon întinse brațele ca s-o strîngă la piept. Îi încercui talia cu mîinile.

– Înainte de a face dragoste, știai că nu vrei să te măriți cu mine?

Furia din glasul lui o făcu să închidă ochii.

– Îmi refuzaseși deja cererea. Și, da, știam că nu mă voi mărita cu tine.

– Atunci, de ce mi te-ai dăruit? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Te-ai luptat pentru onoarea mea. M-ai protejat.

Tonul ei îl înfuria și mai tare.

Vorbea ca și cum ar fi trebuit să înțeleagă tot ce-i spunea.

– Atunci, e un mare noroc că n-a apucat altul să...

– Nu, nu m-aş fi culcat cu nici un alt englez. Destinul nostru este...

– Destinul tău e să devii soţia mea, strigă el, înţelegi, Christina?

Se retrase de la pieptul lui, oarecum surprinsă că-i dăduse drumul.

– Urăsc Anglia, înţelegi? strigă şi ea. N-aş putea supravieţui aici. Oamenii sînt atît de ciudaţi! Fug dintr-o cutiuţă în alta, şi sînt atît de mulţi, încît n-ai loc nici să respiri. N-aş putea să...

– Ce cutiuţe?

– Casele, Lyon. Nimeni nu stă prea mult timp afară. Toţi o zbughesc ca şoarecii, din loc în loc. Eu n-aş putea trăi aşa. N-aş putea respira. Şi nici englezii nu-mi plac. Ce spui de adevărul ăsta deplin, Lyon? Mă crezi proastă? Poate sînt la fel de nebună cum crede toată lumea de-aici că a fost mama mea.

– De ce nu-ţi plac englezii? întrebă el mai calm, pe un ton liniştitor.

– Nu-mi place cum se poartă. Femeile îşi iau amanţi după ce leagă cu jurămînt de un bărbat, pe care apoi îl leapădă ca pe o otreapă. Cei bătrîni ar trebui să fie onoraţi, nu neluaţi în seamă. Şi copiii, Lyon... Tot aud despre cei mici, dar încă n-am văzut nici unul. Mamele îi închid în şcoli. Nu înţeleg că un copil e inima care bate a unei familii? Nu, Lyon, aici n-aş putea să supravieţuiesc.

Făcu o pauză ca să respire adînc, apoi îşi dădu seama pe neaşteptate că Lyon nu părea prea surprins de comentariile ei.

– De ce nu eşti furios?

Cînd vru să se îndepărteze iar de el, o cuprinse cu braţele, ţinînd-o alături.

– În primul rînd, sînt de acord cu cea mai mare parte din tot ce-ai spus. În al doilea rînd, tot timpul ai spus „ei" şi „ele" – nu „tu". Nu m-ai pus laolaltă cu ceilalţi. Mi-ai spus odată că mă găseşti altfel. De-asta te-ai simţit atrasă de mine, nu? Nici nu prea contează, adăugă el cu un oftat. Amîndoi sîntem englezi. Nu poţi schimba acest lucru, Christina, cum nu poţi schimba nici faptul că acum eşti a mea.

– Nu sînt englezoaică în privinţa care contează cel mai mult.

– Şi anume?

– Nu sînt, în inima mea.

Lyon zîmbi. Vorbea ca un copil mic care are nevoie de alinare. Întîmplător, chiar atunci se retrase de lîngă el, îi văzu zîmbetul şi se înfurie.

– Cum îndrăzneşti să rîzi de mine cînd îţi spun ce e în inima mea? strigă ea.

– Îndrăznesc, ba bine că nu! strigă şi Lyon. Îndrăznesc, fiindcă asta-i prima dată cînd eşti întru totul cinstită cu mine. Îndrăznesc, pentru că încerc să te înţeleg, Christina, adăugă, făcînd încă un pas ameninţător spre ea. Îndrăznesc fiindcă, întîmplător, ţin la tine. Numai Dumnezeu ştie de ce, dar ăsta-i adevărul.

Christina se întoarse cu spatele.

– N-am să mai continui discuția asta, declară ea; îi luă de jos pantalonii şi i-i aruncă. Îmbracă-te şi du-te acasă. Mă tem că va trebui să mergi pe jos, fiindcă n-am nici un servitor care să-ți aducă trăsura.

Întoarse capul spre el şi-i văzu expresia surprinsă. Un gînd neaşteptat o făcu să exclame:

– Trăsura ta nu aşteaptă în fața casei, nu-i aşa?

– La naiba... mormăi Lyon.

Dintr-o mişcare, îşi luă pe el pantalonii şi ieşi din dormitor, desculț şi cu pieptul gol, continuînd să bombăne printre dinți.

Christina alergă după el.

– Dacă-ți vede cineva trăsura... pot fi sigură că mătuşa mea o să afle, nu-i aşa?

– Nu-ți pasă ce cred englezii, mai ştii? strigă Lyon peste umăr.

Deschise uşa din față, apoi se întoarse să se uite bine la ea, încruntat.

– Ar fi trebuit să locuieşti pe strada mare, adăugă, vorbind de parcă şi-ar fi ales casa din oraş ca pe o provocare deliberată.

După ce aruncă această acuzație, se întoarse spre vizitiu să- i dea instrucțiuni.

– Du-te şi trezeşte servitorii, omule. Adu jumătate din ei aici. Vor sta cu Prințesa Christina pînă se întoarce mătuşa ei de la țară.

Fusese nevoit să răcnească, altfel birjarul nu l-ar fi auzit.

Parada de caleşti care veneau pe stradă făcea prea mult tărăboi.

Ştia că ar fi trebuit să-i fie ruşine pentru ceea ce făcea intenţionat. Cînd văzu prima trăsură dînd colţul, ar fi putut măcar să-i facă semn proprietului său vizitiu să plece şi apoi să închidă uşa.

– Pleacă musafirii de la petrecerea lui Thompson, remarcă el pe un ton firesc.

Zîmbi cînd îi auzi exclamaţia de oroare, mulţumit că înţelegea destul de bine implicaţiile. Apoi se rezemă de tocul uşii şi le făcu cu mîna ocupanţilor primei trăsuri, care-l priveau surprinşi.

– Bună seara, Hudson, Lady Margaret! strigă el, fără să-i pese deloc că avea pantalonii doar parţial încheiaţi.

Peste umăr, îi spuse Christinei:

– Lady Margaret pare gata să cadă din caleaşcă, iubito. Stă pe jumătate aplecată afară prin fereastră.

– Lyon, cum ai putut? întrebă Christina, oripilată de conduita lui.

– Destinul, draga mea.

– Ce?

Lyon mai făcu semne de salut spre încă trei trăsuri, înainte de a închide în sfîrşit uşa.

– Cu asta, cred că am rezolvat, remarcă el, mai mult pentru sine decît pentru fata scandalizată care părea gata să-l omoare. Şi-acum, ce spuneai, iubito, că nu te măriţi cu mine?

– Eşti un neruşinat! strigă ea, cînd îşi putu regăsi în sfîrşit graiul.

– Nu, Christina. Tocmai ți-am pecetluit soarta, ca să zic așa. Încă mai crezi în destin, nu?

– N-am să mă mărit cu tine, indiferent ce scandaluri ai urzi.

Dacă n-ar fi fost atît de furioasă, poate ar fi încercat să-i explice din nou. Dar Lyon îi zîmbea cu o expresie așa de victorioasă și de arogantă pe chip, încît se hotărî să păstreze adevărul pentru sine.

Îi risipi furia dintr-o dată. Pe neașteptate, o luă în brațe și o sărută apăsat. Cînd îi dădu drumul în fine, era prea slăbită ca să mai protesteze.

– Ai să te măriți cu mine.

Și porni iar pe scară, să-și caute pantofii.

Christina se ținu de balustradă, privindu-l.

– Crezi că va conta cu ceva că mi-ai distrus reputația, Lyon?

– Pentru început, tot e bine! răspunse el. Ține minte, ce-i hărăzit să fie se va întîmpla. Sînt cuvintele tale, Christina, nu ale mele.

– Am să-ți spun eu ce-o să se întîmple! strigă fata. N-am să stau în Anglia destul timp ca să-mi pese de reputația mea. Nu înțelegi, Lyon? Trebuie să mă întorc acasă.

Știa că o auzise. Strigase destul de tare ca să zguduie pereții.

Lyon dispăru după colț, dar Christina îl așteptă cu răbdare să se întoarcă. N-avea de gînd să alerge din nou după el. Nu, știa că dacă urca scara ar fi ajuns iar amîndoi în pat.

Doamne ferește, poate chiar ea însăși ar fi

propus-o. Lyon era pur şi simplu prea atrăgător, iar ea avea inima prea înmuiată ca să-i reziste.

Şi-n plus, îşi spuse, îl ura. Era tot atît de moral ca un şarpe cu clopoţei.

Cînd reveni la parter, Lyon se îmbrăcase. Şi o ignora. Nu mai scoase o vorbă, pînă cînd trăsura lui se întoarse cu doi bărbaţi voinici şi o servitoare robustă. Le vorbi angajaţilor, dîndu-le ordine.

Stilul lui arogant o înfuria pe Christina. Cînd Lyon îi instrui pe valeţi să se ocupe de protecţia ei şi să nu lase pe nimeni să intre în casă fără permisiunea lui, se hotărî să protesteze.

Privirea pe care i-o aruncă o făcu să se mai gîndească. Acum vedea altă latură a caracterului lui Lyon. Semăna foarte mult cu Lup Negru cînd le vorbea războinicilor. Era la fel de rece, de rigid, de poruncitor. Instinctiv, Christina ştia că ar fi fost mai bine să nu-l contrazică.

Se hotărî să-l ignore la fel de total cum o ignora şi el pe ea. Dar această hotărîre nu ţinu mult. Se uita la focul din cămin, încercînd să-şi închipuie că Lyon nici nu exista, cînd auzi o înjurătură foarte descriptivă. Se întoarse tocmai la timp ca să-l vadă pe Lyon sărind de pe canapea.

Se aşezase pe cuţitul ei.

– Aşa-ţi trebuie, bombăni ea, cînd Lyon ridică arma, cu o privire încruntată.

Încercă să-i smulgă cuţitul, dar Lyon nici vorbă să i-l lase.

– Îmi aparţine mie! declară Christina.

– Iar eu îmi aparții mie, micuța mea războinică, răspunse el răstit. Recunoaşte, Christina, în clipa asta, sau jur pe Marele Spirit c-am să-ți arăt cum foloseşte un războinic adevărat cuțitul.

Privirile li se susținută lung, preț de cîteva momente încărcate.

– Chiar nu ştii ce încerci să prinzi, nu-i aşa? Foarte bine, Lyon. Pentru moment – pînă ai să te răzgîndeşti, mai bine zis – îți voi aparține ție. Acum eşti mulțumit?

Lyon lăsă cuțitul să cadă şi o cuprinse pe Christina în brațe. Apoi începi să-i arate cît de imens de mulțumit era.

Capitolul 9

Edward plecase să înăbuşe o răzmeriță din apus. Cînd căpitanul corabiei a venit să mă ia, i-am cerut să aştepte la uşa cabinetului, în timp ce eu am intrat să fur nestematele soțului meu. Un moment, m-am gîndit dacă să-i las un bilet, apoi am hotărît să n-o fac.

Am ridicat pînzele imediat, dar n-am început să mă simt în siguranță decît după două zile petrecute pe mare. Aproape tot timpul am stat în cabină, căci îmi era îngrozitor de rău. Stomacul meu nu suporta nici o mîncare, şi credeam că din cauza vremii.

Abia după o săptămînă mi-am dat seama

care eram adevărul. Purtam în mine copilul lui Edward.

Să mă ierte Dumnezeu, Christina, dar m-am rugat să mori.

Însemnare în jurnal,
7 septembrie 1795

Ziua de luni a fost o probă a rezistenței pentru Christina. În pofida protestelor ei vehemente, servitorii lui Lyon i-au împachetat toate lucrurile şi, pînă la amiază, le-au transferat în casa din oraş a mamei lui.

Christina tot insista că nu pleca nicăieri, că în lunea următoare contesa avea să se întoarcă acasă şi că pînă atunci avea să-şi poarte singură de grijă. Nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenție. Aplicau instrucțiunile stăpînului lor, desigur, şi deşi erau destul de prietenoşi, nu-i răspundeau decît că trebuia să-i prezinte orice plîngere Marchizului de Lyonwood.

Deşi Christina nu-l mai văzuse pe Lyon de vineri seară, îi simțea cu siguranță prezența. Nu-i permisese să se ducă la balul lui Creston, şi nici în altă parte. Christina bănuia că o ținea închisă în casă ca să nu poată fugi.

Mai exista şi posibilitatea de a încerca să-i protejeze sentimentele. Poate că nu voia să audă zvonurile despre legătura ei cu Lyon. Era un scandal, desigur, dar un scandal pe care Lyon personal îl stîrnise.

Poate că Lyon o credea tulburată de întinările aduse caracterului ei. Era nemăritată, el fusese văzut dezbrăcat de jumătatea din lumea bună, fără îndoială că prin aer plutea un scandal înfiorător; Christina o auzise pe Colette, servitoarea pe care i-o vîrîse pe gît Lyon, spunîndu-i unui valet o bîrfă suculentă pe care o auzise cînd se dusese cu bucătăreasa la piață.

Pe la jumătatea după-amiezii, pe Christina o durea capul îngrozitor.

Începuse dintr-o dată, cînd văzuse întîmplător anunțul nupțial în ziar.

Lyon avusese tupeul să-şi publice intențiile de a se însura cu Prințesa Christina în sîmbăta următoare.

Colette o surprinse tocmai cînd rupea ziarul în bucăți.

– O, my lady, nu-i aşa că marchizul încalcă tradițiile în cel mai romantic mod? Face tot ce vrea el şi puțin îi pasă ce-or să spună ceilalți.

Christinei nu i se părea deloc romantic. Îi venea să zbiere. Se duse în dormitor, cu gîndul de a găsi cîteva momente de liniște, dar abia închisese uşa cînd fu întreruptă din nou.

În salon o aştepta un vizitator. Întrucît Lyon poruncise să nu fie primit nimeni, Christina presupuse în mod firesc că el era. Cînd năvăli pe uşă, fierbea de furie.

– Dacă-ți închipui că poți să...

Strigătul îi fu retezat imediat ce o văzu pe femeia vîrstnică aşezată în fotoliul auriu.

– Dacă-mi închipui că pot ce, draga mea? o întrebă nedumerită vizitatoarea.

Christina se simți jenată. Atunci, bătrîna îi zîmbi, risipindu-i întrucîtva stînjeneala. Se vedea pe fața ei că era o femeie cumsecade. În jurul ochilor şi al gurii avea riduri săpate de rîs, şi-şi strînsese părul cărunt într-un coc la spate, nu în creştet, semn că era o femeie foarte înaltă. Nu arăta prea atrăgător. Nasul ei coroiat ocupa o parte însemnată a feței, iar deasupra buzei de sus avea o mustăcioară rară dar vizibilă. Era o femeie cu piept voluminos şi umeri laţi.

Părea să aibă cam aceeaşi vîrstă cu a contesei.

– Vă rog să mă iertați că am strigat la dumneavoastră, doamnă, dar am crezut că era Lyon, se scuză Christina, după ce făcu o reverență.

– Cîtă cutezanță din partea ta, copilă!

– Cutezanță? Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Să ridici tonul la nepotul meu. Dovedeşte că ai curaj, declară femeia, dînd din cap cu hotărîre; îi făcu semn Christinei să ia loc. Îl cunosc pe Lyon de cînd era un băieţaş, şi niciodată n-am îndrăznit să strig la el. Iar acum, permite-mi să mă prezint, continuă ea. Eu sînt mătuşa lui Lyon – mătuşa Harriett, mai exact. Sînt sora mai tînără a tatălui său, înțelegi, şi de vreme ce în curînd vei fi noua Marchiză de Lyonwood, poți să-mi spui încă de la-nceput mătuşă Harriett. Eşti gata să vii cu mine acasă acum, Christina, sau mai ai nevoie de timp ca să te pregăteşti? Pot aştepta

cu plăcere aici, dacă-mi aduci un ceai. Doamne, azi iar s-a făcut cald, nu-i aşa?

Christina nu ştia cum să-i răspundă. O privi luîndu-şi un mic evantai din poală, pe care-l deschise dintr-o mişcare scurtă a mîinii şi începu să-şi facă vînt, destul de violent.

Datorită vîrstei înaintate a femeii, Christina adoptă în mod firesc o atitudine supusă. Bătrînii se cuvenea să fie respectaţi şi – cînd se putea – ascultaţi fără obiecţii. Aşa era obiceiul tribului Dakota, în spiritul căruia fusese crescută Christina.

Fata îşi lăsă capul în piept, spunînd:

– Sînt onorată să vă cunosc, mătuşă Harriett. Dacă aveţi răbdare să mă ascultaţi, aş dori să vă explic că pare să se fi produs o neînţelegere.

– O neînţelegere? repetă Harriett, amuzată; arătă cu evantaiul spre Christina. Draga mea, pot vorbi deschis cu tine? Lyon mi-a ordonat să te instalez în casa din oraş a mamei lui. Ştim amîndoi că va face numai ce vrea el, indiferent ce spui tu. Nu mai arăta atît de abătută, copilă. Nu-ţi doreşte decît binele.

– Da, doamnă.

– Vrei să te măriţi cu Lyon?

Întrebarea ei directă impunea un răspuns. O privea atentă pe Christina. Aproape ca un uliu, îşi spuse fata.

– Ei, copilă?

Christina încercă să găsească o cale de a-i vorbi mai pe ocolite.

– Una e ceea ce aş dori eu, şi cu totul alta ce

trebuie să fac. Încerc să-l împiedic pe Lyon să comită o greşeală îngrozitoare, doamnă.

– Căsătoria ar fi o greşeală, spui? întrebă mătuşa Harriett.

– Dacă se însoară cu mine, da, recunoscu Christina.

– Dintotdeauna s-a ştiut că sînt o persoană directă, Christina, aşa că te voi întreba pe faţă: îl iubeşti pe nepotul meu?

Fata simţi că roşea. O privi lung pe mătuşa Harriett.

– Nu e nevoie să-mi răspunzi, copilă. Văd limpede că da.

– Încerc să nu-l iubesc, şopti Christina.

Mătuşa Harriett începu iar să-şi facă vînt cu evantaiul.

– Nici în ruptul capului nu înţeleg remarca asta. Nu înţeleg, şi pace. Lyon mi-a spus că abia ai învăţat limba engleză, şi că nu tot timpul vorbeşti cu sens. Hai, nu te simţi lezată, Christina, n-am vrut să te critic. Ai idee cît de remarcabil e că această uniune se va baza pe iubire?

– Cînd l-am cunoscut pe Lyon, am crezut că sîntem sortiţi unul altuia... pentru scurt timp. Da, adăugă ea, cînd mătuşa Harriett o privi nedumerită. Am crezut că acesta era destinul nostru.

– Destin? zîmbi femeia. Ce noţiune romantică! Cred că eşti tocmai femeia de care are nevoie nepotul meu. Iar acum, te rog să-mi explici ce înseamnă că ar fi doar pentru scurtă vreme. Crezi c-o să-ţi treacă dragostea atît de repede?

Ar fi cam superficial, nu-i aşa?

Christina nu era sigură ce înţelegea mătuşa Harriett prin aceste cuvinte.

– Lyon ar dori să se însoare cu o prinţesă. Iar eu vreau să mă întorc acasă. Nimic mai simplu.

Expresia de pe faţa mătuşii Harriett arăta că nu i se părea simplu deloc.

– Atunci, Lyon ar trebui să se ducă şi el cu tine, declară mătuşa Harriett. Sînt sigur că va insista să-ţi viziteze patria.

Această sugestie absurdă o făcu pe Christina să zîmbească.

– Vezi? Deja ţi-am alungat grijile, constată bătrîna. Desigur, Lyon te va însoţi acasă, într-o vizită.

Christina ştia că degeaba ar fi contrazis aşteptările acelei femei, şi ar fi fost nepoliticos să i-o spună. După ce porunci o trataţie, îşi petrecu următoarea oră ascultînd-o pe mătuşa Harriett cum povestea întîmplări amuzante din familia ei.

Află că tatăl lui Lyon murise în somn. Lyon era plecat la şcoală cînd se întîmplase tragedia, iar Christinei i se părea foarte trist că nu putuse fi alături de tatăl său. Mai află şi că soţia lui Lyon, Lettie, murise la naştere. Era o întîmplare atît de tristă, încît fu nevoită să-şi înfrunte lacrimile.

Iar cînd ora trecu, se duse cu mătuşa Harriett la casa din oraş a mamei lui Lyon.

Mai fusese o dată acolo, în vizită la Lady Diana, şi din acest motiv nu i se tăie respiraţia la vederea luxului din casă.

Antreul era luminat de nenumărate lumînări. Camera de primire se afla pe stînga şi era de trei ori mai mare decît oricare dintre cele pe care le văzuse Christina.

Sufrageria se găsea în dreapta, ocupată de o masă lungă şi îngustă, lustruită ca oglinda, cu cîte şaisprezece scaune înşirate în fiecare parte.

Christina presupuse că acela era numărul rudelor care locuiau cu mama lui Lyon. Peste tot forfoteau servitori, ducînd tot felul de lucruri. Mătuşa Harriett îi spusese că Lyon le plătea pe toate. Era clar că-şi întreţinea bine familia.

Lady Diana coborî grăbită treptele, în întîmpinarea ei.

– Lyon te aşteaptă sus, în bibliotecă, anunţă ea, luînd-o de braţ. O, ce bine-ţi stă în roz, Christina! Ştii, aş vrea să am şi eu o statură la fel de delicată ca a ta. Lîngă tine, mă simt ca un elefant.

Şi continuă să turuie, astfel încît Christina presupuse că nu era nevoie să răspundă la această observaţie.

Sora lui Lyon o conduse pe scară, pînă în bibliotecă. Era o cameră mare şi luminoasă, dar Christina nu observă mai mult decît atît. Lyon îi atrase imediat atenţia. Stătea lîngă fereastră, întors cu spatele. Dintr-o dată, o străbătu un val de furie. O revolta stilul arogant al lui Lyon de a se face stăpîn pe viaţa ei. Ştia că avea să strige la el – deja o durea gîtul.

Oricum, îşi ascunse intenţiile de sora lui, ba

chiar izbuti un zîmbet vag, cînd o rugă:

– Lady Diana? Mă poți lăsa singură cîteva minute cu fratele dumitale?

– O, nu știu dacă ar fi o idee prea bună. Mătușa Harriett spune că nu poți rămîne neînsoțită nici un minut. Înțelegi, a auzit zvonurile, îi șopti Diana Christinei. Totuși, acum e jos, și dacă-mi promiți că va fi doar pentru cîteva minute, nimeni n-o să...

– Diana, închide ușa după tine.

Lyon se întorsese spre ele. În timp ce-i vorbea surorii sale, se uita la Christina.

Fata îi susținu privirea. N-avea de gînd să se lase intimidată de el. Și în nici un caz nu voia să-i ia în seamă aspectul aspru și chipeș. Purta o tunică de călărie bleumarin, croită astfel încît îi făcea umerii să pară mai mari decît și-i amintea ea.

Dintr-o dată, Christina își dădu seama că o privea încruntat. Ba chiar, era furios de-a binelea, și nu-i cădea deloc bine să observe acest lucru. La început fu atît de uimită, încît abia putu vorbi. Cum îndrăznea să facă pe supăratul? Că doar, de la el porniseră toate.

– Înțeleg că ai acceptat cererea Baronului Thorp de a te însoți la petrecerea lui Westley, Christina. E adevărat?

– Cum ai auzit asta? întrebă ea.

– Este adevărat sau nu?

Nu ridicase tonul, dar asprimea îi era inconfundabilă.

– Da, Lyon, am acceptat cererea baronului. Săptămîna trecută m-a invitat. Ne ducem la petrecerea de pe peluza lui Westley, indiferent ce Dumnezeu o mai fi însemnînd şi asta, şi puţin îmi pasă dacă te superi sau nu. Ar fi nepoliticos din partea mea să contramandez acceptarea invitaţiei. Mi-am dat cuvîntul.

– Nu te duci nicăieri fără mine, Christina, declară el.

Trase adînc aer în piept, înainte de a continua:

– Nu însoţeşti alţi bărbaţi cînd eşti gata să te măriţi. Mi-e tot mai clar că nu înţelegi situaţia, iubito. Ne căsătorim sîmbătă, şi al dracului să fiu dacă în ajunul acestei ocazii permit să fii escortată de altul!

Încercase să-şi păstreze calmul, dar ultimele cuvinte le rostise strigînd.

– Ba n-am să mă mărit cu tine! strigă şi Christina. Nu, nu trebuie să ne căsătorim. Nu-ţi dai seama că încerc să te protejez? Nu ştii nimic despre mine. Îţi doreşti o prinţesă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Christina, dacă n-ai de gînd să vorbeşti raţional...

Dintr-o dată, Lyon se repezi la ea şi o cuprinse în braţe înainte ca fata să poată schiţa o mişcare. Christina nu încercă să se zbată.

– Dacă n-ai fi atît de încăpăţînat, Lyon, ţi-ai da seama că am dreptate. Ar trebui să-mi găsesc pe altcineva. Dacă Thrope nu-mi acceptă propu-

nerea, i-aş cere-o altuia, chiar şi lui Splickler.

Făcu un efort să inspire din nou adînc.

– Ascultă-mă cu atenţie, Christina. N-o să te atingă nimeni, numai eu. Splickler nu va fi în stare să umble pe picioarele lui o lună încheiată, şi prevăd că Thorpe va avea curînd de făcut o lungă călătorie. Crede-mă cînd îţi spun că pe fiecare bărbat pe care-l alegi îl vor aştepta cîteva surprize foarte neplăcute.

– N-ai îndrăzni să faci asta. Eşti marchiz. Nu te poţi apuca să sperii pe toată lumea. Şi Splickler de ce nu poate să umble? întrebă ea dintr-o dată. Îmi amintesc foarte clar că Rhone i-a trîntit uşa-n nas. Exagerezi. N-ai...

– A, ba aş!

– Ai curajul să-mi zîmbeşti cînd spui lucruri atît de obscene?

– Am curajul să fac orice vreau, Christina, replică el, frecîndu-i buzele cu degetul mare. Christinei îi venea să-l muşte.

Apoi umerii i se prăbuşiră, semn că era învinsă. Nu era nevoie decît s-o atingă, şi toate gîndurile ei raţionale zburau pe fereastră. Aşa s-o ajute Dumnezeu, simţea cum i se adunau fiorii în stomac.

Îl lăsă s-o sărute, ba chiar deschise gura în calea limbii lui, lăsîndu-l să-i risipească toată furia.

Lyon nu-şi opri tandrul asalt pînă cînd Christina îi răspunse cu aceeaşi ardoare. Puse capăt intimităţii numai după ce ea i se agăţă de umeri.

– Nu eşti sinceră cu mine decît atunci cînd mă săruți, Christina. Deocamdată, atîta lucru e de ajuns.

Christina îşi rezemă capul de pieptul lui.

– N-am să-ți dăruiesc inima mea, Lyon. N-am să te iubesc.

Drept răspuns, Lyon îşi frecă bărbia de creştetul capului ei.

– Ba da, dulcea mea, ai să mă iubeşti.

– Eşti cam prea sigur de tine, murmură ea.

– Mi te-ai dăruit, Christina. E firesc să fiu sigur de mine.

O bătaie în uşă îi întrerupse.

– Lyon, ia-ți imediat mîinile de pe fata aia! Auzi ce-ți spun?

Întrebarea nu avea nici un rost. Mătuşa Harriett strigase destul de tare ca s-o audă şi vecinii.

– De unde-a ştiut că mă ții în brațe, Lyon? Are viziuni? întrebă Christina cu uimire.

– Ce să aibă?

– Deschide uşa. Imediat!

– Viziuni, şopti Christina, printre mugetele mătuşii Harriett. Poate să vadă prin uşă, Lyon.

Lyon rîse. Hohotele lui bubuitoare îi făcură urechile să țiuie.

– Nu, iubito. Mătuşa mea Harriett mă cunoaşte doar foarte bine, şi atît. A ghicit că te țineam în brațe.

Christina păru dezamăgită. Cînd mătuşa Harriett strigă din nou, se întoarse spre uşă.

– Dacă-mi promiți cîteva lucruri, am să mă

mărit cu tine simbata, spuse ea.

Lyon clăină din cap. Micuța inocentă tot nu înțelegea. Avea să se însoare cu ea oricum, cu sau fără promisiuni.

– Ei? întrebă ea.

– Ce să-ți promit?

Christina se întoarse şi-l văzu stînd cu brațele încrucişate pe piept, într-o atitudine condescendentă, de aşteptare.

– Unu, trebuie să-mi promiți că mă vei lăsa să mă duc acasă cînd îmi termin treaba aici. Doi, să-mi promiți că n-ai să te îndrăgosteşti de mine.

– Unu, Christina, n-ai să pleci nicăieri. O căsătorie este pentru toată viața. Să-ți intre bine-n cap. Doi, n-am nici cea mai vagă idee de ce nu vrei să te iubesc, dar voi încerca să-ți fac pe plac.

– Ştiam eu că ai să fii dificil. Ştiam! bodogăni Christina.

Dintr-o dată, în spatele ei, uşa se deschise.

– Ei, şi de ce, mă rog, nu mi-ai spus că era descuiat? întrebă mătuşa Harriett. Ați lămurit neînțelegerea aceea, Christina?

– M-am hotărît să mă mărit cu Lyon, pentru cîtva timp.

– Pentru mult timp, mormăi Lyon.

Fata aia era mai opacă decît ceața. Îi venea s-o zgîlțîie de umeri.

– Bun. Şi acum, vino cu mine, Christina, ca să-ți arăt camera ta. E lîngă dormitorul meu, adăugă mătuşa Harriett, cu o privire lungă şi semnificativă spre Lyon. Nu vor avea loc întîlniri

private noaptea, atîta vreme cît sînt şi eu pe-aproape.

– Vine într-un minut, spuse Lyon. Christina, înainte de a te duce, răspunde-mi la o întrebare.

– Am să aştept lîngă uşă, anunţă mătuşa Harriett, înainte de a ieşi.

– Ce întrebare?

– Ai de gînd să-ţi schimbi hotărîrea pînă sîmbătă? Trebuie ca pînă atunci să te ţin în casa asta, sub pază?

– După cum zîmbeşti, am impresia că exact asta ai vrea să faci, afirmă Christina. Nu, n-am să mă răzgîndesc. O să-ţi pară foarte rău, Lyon, adăugă ea cu compasiune. Nu sînt deloc ceea ce crezi tu că aş fi.

– Ştiu foarte bine cu ce-am să mă aleg, răspunse Lyon, încercînd să nu rîdă, în timp ce Christina îl privea cu o expresie mîhnită, ca şi cum ar fi vrut să-i arate cît de rău îi părea pentru el. Te măriţi cu mine fiindcă ştii cît de bine a fost cînd ne-am culcat împreună.

Era o afirmaţie arogantă, şi nu credea deloc că s-ar fi deranjat să-i răspundă.

– Nu.

Christina deschise uşa, îi zîmbi mătuşii Harriett, apoi se întoarse spre Lyon, ca să-i dea răspunsul complet.

– Vrei să ştii tot adevărul, Lyon?

– Mi-ar face plăcere, măcar de data asta, replică el tărăgănat.

– În faţa scumpei tale mătuşi Harriett? preciză

Christina, cu un zîmbet scurt spre femeia care o privea nedumerită.

Mătuşa Harriett oftă, apoi închise iar uşa. Christina o auzi bombănind ceva în sensul că nici nu mai avea nevoie de evantai, cînd uşa i se filfîia mereu prin faţă, dar nu înţelese ce voia să spună.

– Răspunde-mi, Christina – şi spune-mi tot adevărul.

Nerăbdarea lui neaşteptată o irita.

– Foarte bine. Mă mărit cu tine datorită felului cum te-ai luptat cu răufăcătorii.

– Ce-are asta a face cu căsătoria?

– O, totul!

– Christina, ai de gînd să vorbeşti cu sens măcar o dată în viaţă? îi ceru Lyon.

În acel moment, fata îşi dădu seama că nu îndrăznea să-l mai mintă. Adeseori, adevărul era mult mai tulburător şi mai complex decît o simplă născocire. Totuşi, era cam tîrziu ca să scornească o nouă minciună. Lyon părea gata să strige.

– Încerc să vorbesc cu sens, Lyon. Înţelegi, deşi n-a fost cine ştie ce, te-ai luptat ca un războinic.

– Şi?

– Păi, pentru mine e absolut clar.

– Christina... mîrîi el încet, furios.

– Nu eşti un om uşor de ucis. Poftim, acum ştii tot adevărul. Eşti mulţumit?

Lyon dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles despre ce vorba. În acel moment, ştiu că nimic

din ce-avea să-i mai spună femeia aceea pe viitor nu putea să-l mai nedumerească. Nu, ajunsese la limită. Orice om nu suporta decît un anumit număr de surprize.

Apoi încercă să se concentreze asupra noii enigme.

– Vrei să spui că după ce ne căsătorim vei încerca să mă omori, dar pentru că pot să mă apăr, n-ai să reuşeşti? Şi că de-asta te măriți cu mine? încheie el, clătinînd din cap în fața acestei concluzii ilogice.

– În nici un caz, răspunse Christina. E o nerușinare să crezi că aş vrea să-ți fac vreun rău. Ai o minte întortocheată, Lyon.

– În regulă, replică el, împreunîndu-şi mîinile la spate. Îmi prezint scuzele pentru că m-am repezit să trag o concluzie atît de ridicolă.

Christina îl privi cu suspiciune.

– Sper, murmură ea, adăugînd pe un ton ursuz: am să-ți accept scuzele. Arăți destul de spăşit ca să mă faci să cred că eşti sincer.

Lyon jură să nu-şi piardă răbdarea. În legătură cu mințile, însă, nu era la fel de sigur. Christina îi toca mărunt orice gînd rațional. Dumnezeu să-l ajute, avea să scoată un răspuns clar de la ea, indiferent cît ar fi durat.

– Christina, începu el, pe un ton destul de blînd ca să linişească pînă şi un copil mic, de vreme ce ai hotărît că nu sînt un om uşor de ucis – şi, apropo, îmi place că ai atîta încredere în mine – ştii, întîmplător, cine va încerca s-o facă?

– Ce să facă?

– Să mă ucidă.

Trebuia neapărat să învețe să-şi controleze temperamentul. Christina tocmai dechisese din nou uşa. Îi zîmbi mătuşii Harriett, văzu că biata femeie voia să spună ceva, dar înainte să scoată o vorbă îi închise iar uşa în față. Nu voia să-i audă răspunsul.

– Tatăl meu. O să se întoarcă în Anglia. Va încerca să mă omoare. Îți promit c-am să te apăr, Lyon, atîta vreme cît voi fi aici. Cînd am să plec din nou, te va lăsa în pace.

– Christina, dacă va încerca să te omoare, de ce te gîndeşti să mă aperi pe mine?

– A, pentru că pe tine va trebui să te ucidă mai întîi. Eşti un om foarte posesiv, Lyon. Da, într-adevăr, a dăugă ea, văzînd că era gata să protesteze. Ai să mă păzeşti.

Dintr-o dată, Lyon se simți foarte mulțumit, deşi nu avea nici cea mai vagă idee de ce. Tocmai îi făcuse un compliment? Nu putea fi prea sigur.

Se hotărî să se convingă.

– Deci, ai încredere în mine, declară el.

Îl privi uimită.

– Să am încredere într-un alb? Niciodată!

Christina deschise smucit uşa şi încercă s-o liniştească pe mătuşa Harriett. Era o treabă dificilă, căci continua s-o preocupe scandaloasa concluzie a lui Lyon. Să aibă încredere în el? De unde Dumnezeu îi venise ideea asta ridicolă?

– Era şi timpul, domnişoară. Credeam c-am să te aştept aici pînă la adînci bătrîneţi.

– Mătuşă Harriett, îţi mulţumesc pentru răbdare – şi ai avut dreptate. Discuţia cu Lyon mi-a alungat orice griji. Acum mă duci în camera mea? Aş dori să ajut slujnica să-mi despacheteze rochiile. Crezi că e loc destul aici şi pentru mătuşa mea, cînd se va întoarce la Londra, săptămîna viitoare? Va fi foarte nemulţumită cînd o să afle că m-am mutat.

Şiretlicul reuşi. Expresia nedumerită a mătuşii Harriett dispăru imediat.

– Sigur. Şi acum, vino cu mine. Ştiai că Diana a invitat cîteva persoane în după-amiaza asta? O parte dintre ele au şi sosit, Christina. Ard de nerăbdare să te întîlnească.

Uşa se închise, retezînd comentariile entuziaste ale mătuşii Harriett.

Lyon se întoarse la fereastră. Văzu oaspeţii adunaţi în grădina de jos, apoi şi-i alungă din minte.

Misterul începea să prindă contur. Lyon se concentra asupra noului element pe care-l credea adevărat. Christina credea într- adevăr că tatăl ei avea să se întoarcă în Anglia.

Ca s-o ucidă.

Expresia speriată din ochii ei, felul cum îi tremurase vocea, îl înştiinţau că, pentru prima dată, spunea adevărul.

Presupunea că recunoscuse atîta lucru numai pentru a-l pune în gardă.

Încerca să-l protejeze. Nu ştia dacă să se simtă insultat sau fericit. Luase asupra ei însăşi propria lui îndatorire.

Dar avea dreptate. Era posesiv. Îi aparţinea lui, şi n-ar fi lăsat pe nimeni să-i facă vreun rău. Mai întîi ar fi trebuit să-l omoare.

Cum ajunsese la asemenea concluzii în legătură cu tatăl ei? Îşi amintea cu cîtă insistenţă îi spusese Sir Reynolds că Christina nu-şi întîlnise tatăl niciodată.

Nu avea nici un sens – doar dacă nu cumva mama ei trăise mai mult decît credea toată lumea şi-i împărtăşise temerile sale... ei, sau poate altcuiva.

Cine o crescuse pe Christina? În nici un caz acea familie Summerton, îşi spuse el zîmbind. Ce mincinoasă mică era!

Deşi ar fi trebuit să se înfurie pe ea pentru că-l trăsese pe sfoară, era amuzat. Simţea că inventase povestea doar ca să-l împace.

Ce simplu ar fi fost dacă-i spunea tot adevărul! N-ar fi făcut- o, desigur, dar acum măcar îi înţelegea motivele. Nu avea încredere în el.

Ba nu, se corectă Lyon, în albi nu avea încredere.

Se referise la englezi... oare?

Cheia enigmei se afla în mîinile misionarului. Lyon ştia că trebuia să aibă răbdare. Bryan îi scrisese, cu vestea că Mick îşi amintise numele omului.

Îl chema Claude Deavenrue.

Imediat, Lyon trimisese doi oameni de încredere în căutarea lui Deavenrue.

Deşi ştia că misionarul îi spusese lui Mick că avea să se oprească în Anglia, la întoarcerea din Franţa, pentru a-i face Christinei o vizită, Lyon n-avea de gînd să se încreadă în această posibilitate.

Exista întotdeauna pericolul ca Deavenrue să se răzgîndească, sau ca Mick să fi auzit greşit.

Iar Lyon era hotărît să nu-şi asume nici un risc. Dintr-o dată, devenise obligatoriu să discute cu misionarul cît mai curînd posibil.

Motivele lui de a afla adevărul despre trecutul Christinei, însă, se schimbaseră. Îl stăpînea o senzaţie de nelinişte.

Fata era în pericol. Nu putea fi sigur dacă tatăl ei prezenta adevărata ameninţare, dar toate instinctele îi spuneau să se ferească. Nevoia de a o apăra pe Christina devenise de-a dreptul copleşitoare.

Lyon învăţase de mult să aibă încredere în propriile lui instincte. Cicatrica de pe frunte era rezultatul uneia dintre acele situaţii necugetate cînd nu le luase în seamă.

Spera ca misionarul să poată elucida misterul, să-i spună destul despre trecutul Christinei pentru a-l ajuta s-o protejeze. Lyon trăsese deja propriile lui concluzii.

Din toate comentariile ei reieşea că fusese crescută de una dintre familiile acelea curajoase de la frontieră despre care auzise.

Şi-o imagina într-o cabană mică de bîrne, undeva în ţinuturile sălbatice de dincolo de colonii. Aşa s-ar fi explicat faptul ca prefera să umble desculţă, că-i plăcea în aer liber, că auzise răgetele leilor de munte şi, probabil, văzuse şi cîţiva bizoni.

Da, această explicaţie avea sens pentru Lyon, dar n-avea să rămînă la o concluzie atît de simplă pînă nu i-o confirma Deavenrue.

Scoase un oftat prelung, obosit. Era convins că, pentru moment, făcuse tot ce putea. Apoi, în minte îi reveni alt gînd, tulburător. Christina tot insista că avea să se întoarcă acasă.

Lyon jură să găsească un motiv de a o face să rămînă în Anglia.

Un ciocănit sonor în uşă îl smulse din gînduri.

– Ai timp pentru noi, Lyon? îl întrebă Rhone, din prag. Doamne, te încruntţi ca un drac, remarcă el vesel. Nu te lăsa descurajat, Andrew, îl preveni pe tînărul de lîngă el. Lyon e întotdeauna prost dispus. Ai conversat recent cu Christina, întîmplător? îl întrebă, pe un ton neutru.

Cînd Lyon dădu din cap, Rhone începu să chicotească.

– Andrew încă n-a cunoscut-o pe viitoarea ta soţie, Lyon. Mă gîndeam că poate ai vrea să faci prezentările.

– Mă bucur să te revăd, Andrew, spuse Lyon, încercînd să pară sincer.

Întreruperea îl deranja; n-avea chef să fie sociabil, şi-l privi ostil pe Rhone.

Prietenul său se trăgea de mînecă, probabil încercînd să-şi ascundă bandajul. N-ar fi trebuit să iasă deja în lume şi, dacă erau singuri, Lyon i-ar fi spus-o. Apoi trase concluzia că Rhone îl adusese intenţionat pe Andrew cu el în bibliotecă, pentru a evita o discuţie.

– Doamnele sînt în grădină, spuse Rhone, ignorînd privirea nemulţumită a prietenului său.

Se duse la fereastra lîngă care stătea Lyon şi-i făcu semn lui Andrew să-l urmeze.

Însoţitorul său îl urmă, ocolindu-l pe Lyon, roşu la faţă şi intimidat.

– Poate... poate-ar fi mai bine să aştept jos, se bîlbîi Andrew. L-am deranjat pe marchiz, adăugă el în şoaptă.

– Uite-o pe Christina, Andrew, i-o arătă Rhone, prefăcîndu-se că nu-l auzise. Stă între doamnele acelea două, în faţa arbuştilor. Pe aia drăguţă, care-i vorbeşte acum, n-o recunosc. Ştii cine e blonda cealaltă, Lyon?

Lyon privi afară. Era clar că sora lui invitase jumătate din lumea bună.

O găsi pe Christina aproape imediat. I se păru că arăta derutată de toată atenţia care i se acorda. Toate femeile păreau să-i vorbească în acelaşi timp.

Apoi, unul dintre gentlemeni începu să cînte o baladă. Imediat, toată lumea se întoarse într-acolo.

Uşile camerei muzicale se deschiseră, lăsînd să se audă că cineva cînta la o spinetă.

Christinei îi plăcea muzica. Acest lucru era evident pentru Lyon.

Felul cum i se înfoia rochia în jurul gleznelor arăta că savura melodia. Şoldurile i se legănau într-un ritm uşor.

Era atît de încîntătoare.

Zîmbetul ei de plăcere îl făcu pe Lyon să se simtă din nou mai liniştit.

Christina arăta absolut fascinată. Lyon o privi cum rupea o frunză din arbust, începînd s-o învîrtească între degete în timp ce continua să se legene în ritmul muzicii.

Avea impresia că nici măcar nu-şi dădea seama ce făcea.

Privirea îi era îndreptată spre gentlemanul care cînta, şi stătea într-o atitudine relaxată, nereţinută.

Lyon ştia că nu avea idee că era observată. Altfel, n-ar fi mîncat frunza, nici n-ar fi luat încă una.

– Domnule, care este Prinţesa Christina? se interesă Andrew, chiar în timp ce Rhone începea să rîdă pe înfundate.

Era clar că şi el o privise pe Christina.

– Domnule?

– Cea blondă, mormăi Lyon, clătinînd din cap.

Privi, cu neîncredere crescîndă, cum Christina îşi vîra în gură încă o frunză, cu un gest delicat.

– Care dintre blonde? insistă Andrew.

– Aia care mănîncă frunze.

Capitolul 10

Tata s-a bucurat să mă vadă. Credea că venisem cu accordul lui Edward, şi cîteva zile nu i-am spus adevărul. Eram prea epuizată de pe drum, şi ştiam că trebuia să-mi refac puterile înainte de a-i explica tot ce mi se întîmplase.

Mă scotea din minţi. Venea mereu în camera mea, se aşeza pe marginea patului şi vorbea numai despre Edward. Părea convins că încă nu-mi dădeam seama ce noroc avusesem să mă mărit cu un asemenea om.

Cînd n-am putut să mai ascult, am izbucnit în suspine. I-am povestit totul, pe frînturi, fără şir. Ţin minte că am şi ţipat la el. Tata credea că-mi pierdusem minţile şi de aceea inventam asemenea minciuni despre soţul meu.

Am încercat să-i mai vorbesc, dar el era de partea lui Edward şi rămînea de neclintit. Apoi am auzit de la o servitoare că-i trimisese soţului meu un mesaj să vină să mă ia acasă.

Disperată, am scris toată povestea pe hîrtie, inclusiv faptul că eram însărcintă cu copilul lui. Am ascuns scrisoarea în scrinul de iarnă a tatălui meu, sperînd să n-o găsească mai devreme de cîteva luni.

Christina, ar fi crezut că starea mea delicată era motivul acelei indispoziţii nervoase, cum o

numea el. Am început să fac planuri pentru a mă duce la sora mea, Patricia. Ea şi soţul ei locuiau în colonii. N-am îndrăznit să iau şi nestematele cu mine. Patricia era ca un cîine de vînătoare: le-ar fi găsit. Avea o fire nespus de iscoditoare. De cînd mă ştiam, îmi citise toate scrisorile. Nu, nu puteam risca să iau pietrele preţioase cu mine. Erau prea importante. Le adusesem numai cu scopul de a le înapoia săracilor din regatul lui Edward. Îi jefuise, şi eram hotărîtă să fac dreptate.

Am ascuns pietrele într-o casetă, apoi am aşteptat să se înnopteze şi m-am dus în grădina din spatele casei. Acolo, am îngropat caseta într-un strat de flori.

Caută trandafirii roşii ca sîngele, Christina. Vei găsi caseta sub ei.

Însemnare în jurnal,
1 octombrie 1795

Mireasa a fost nervoasă pe tot parcursul îndelungatei ceremonii de nuntă. Lyon stătea lîngă ea, ţinînd-o de mînă atît de strîns încît nu putea să facă nici o mişcare – sau să scape.

Zîmbea atît de larg, încît Christina bănuia că-şi pierduse minţile. Da, se simţea nemaipomenit de bine.

Dacă ar fi fost suspicioasă din fire, ar fi putut crede că era atît de fericit din cauza spaimei ei.

Dispoziţia însă i se cam înnegură, cînd Chris-

tina refuză să repete jurămîntul „pînă cînd moartea ne va despărți". Cînd își dădu seama că omul sfînt cu tichie de catifea n-avea de gînd să continue, iar Lyon începu s-o strîngă de mînă pînă crezu c-avea să-i sfărîme oasele, șopti cuvintele cerute.

Nu-și ascunse față de Lyon neplăcerea că trebuia să mintă un om sfînt, dar expresia ei încruntată nu părea să-l deranjeze. Îi făcu încet cu ochiul, zîmbind alene. Nu, nu-l deranja deloc.

Era pur și simplu prea ocupat să se umfle în pene.

Christina știa că războinicilor le plăcea să le meargă totul strună, iar acestuia cu atît mai mult. La urma urmei, era un leu care tocmai își capturase leoaica.

La ieșirea din biserică, fata se sprijini de brațul lui.

Era îngrijorată din cauza rochiei de mireasă, temîndu-se să nu i se rupă dantela delicată de la guler și manșete.

Mătușa Harriett supraveghease croirea rochiei, ținîndu-le din scurt pe cele trei croitorese ca să iasă așa cum voia ea.

Era o rochie frumoasă, dar nepractică. Lady Diana îi spusese Christinei că n-avea s-o poarte decît o singură dată, după care trebuia s-o lase deoparte.

Părea o mare risipă. Cînd îi spuse acest lucru noului ei soț, Lyon rîse, o strînse iar de mînă și îi răspunse să nu-și facă griji.

Avea destui gologani ca s-o țină în fiecare zi în cîte-o rochie nouă, pînă la sfîrșitul vieții.

– De ce strigă toată lumea la noi? întrebă Christina, pe treptele din fața capelei. În fața lor se afla o mulțime de oameni pe care nu-i mai văzuse niciodată, și care făceau atîta tărăboi, încît abia auzi răspunsul lui Lyon.

– Ne ovaționează, iubito, nu strigă.

Se aplecă și o sărută pe frunte, iar uralele se întețiră de îndată.

– Sînt fericiți pentru noi.

Christina îl privi, gîndindu-se să-i spună că n-avea nici un sens ca niște oameni complet necunoscuți să fie fericiți pentru ei, dar expresia tandră din ochii lui o făcu să uite complet de proteste, de mulțime, de toată gălăgia. Instinctiv, se rezemă de el. Lyon o cuprinse cu un braț pe după talie. Părea să știe cîtă nevoie avea în acel moment de atingerea lui.

Tremurul Christinei încetă.

– Doamne, ce splendidă a fost ceremonia, comentă din spatele lor mătușa Harriett. Lyon, urc-o în trăsură. Christina, ai grijă să le faci cu mîna tuturor. Tot sezonul se va vorbi despre nunta voastră. Zîmbește, Christina. Ești noua Marchiză de Lyonwood.

Fără tragere de inimă, Lyon îi dădu drumul miresei. Mătușa Harriett o luase de braț și încerca s-o conducă în jos pe trepte.

Christina părea uimită din nou. Nici nu era de mirare.

Mătuşa lui Lyon se agita în jurul lor ca o pasăre uriaşă de pradă. Era îmbrăcată în galben-canar, şi-şi tot fîlfîia evantaiul de culoarea lămîiei prin faţa Christinei, în timp ce lătra porunci în stînga şi-n dreapta.

Diana stătea în spatele Christinei, încercînd să-i desfacă faldurile lungi ale trenei. Christina aruncă o privire în spate, îi zîmbi surorii mai mici a lui Lyon, apoi se întoarse spre mulţime.

Lyon o luă de mînă şi o conduse spre trăsura deschisă. Christina îşi aminti ce o învăţase mătuşa Harriett şi le făcu cu mîna străinilor înşiraţi pe marginile străzii.

– Păcat că n-a putut veni şi mama ta la ceremonie, îi şopti ea lui Lyon, cînd porniră. Iar mătuşa mea Patricia o să se înfurie. Zău că ar fi trebuit să aşteptăm pînă se întoarcea de la ţară, Lyon.

– De ce-o să se înfurie, că a lipsit de la nuntă sau că te-ai mărîtat cu mine? întrebă el amuzat.

– Din ambele motive, teamă mi-e. Lyon, spe să te înţelegi bine cu ea, cînd se va muta la noi.

– Ţi-ai ieşit din minţi? Contesa nu va locui cu noi, Christina.

Tonul lui Lyon devenise tăios. Trase adînc aer în piept, apoi reîncepu:

– Vom discuta mai tîrziu despre mătuşa ta, bine?

– Cum doreşti, răspunse Christina.

Era nedumerită de schimbarea lui bruscă de dispoziţie, dar nu-l întrebă nimic. Aveau timp.

Recepția fusese plănuită în grabă, dar rezultatul era mai mult decît satisfăcător. Prin toate camerele ardeau lumînări, mesele erau pline cu flori, iar servitorii îmbrăcați în costume formale negre se grăbeau prin mulțime cu tăvi de argint încărcate de băuturi.

Oaspeții se răspîndeau în grădina din spatele casei lui Lyon, iar aglomerația dovedea, după cum spunea mătuşa Harriett, că petrecerea avea mare succes.

Lyon o duse pe Christina la etaj, ca să-i cunoască mama. Prima lor întîlnire nu fu prea plăcută. Mama lui Lyon nici măcar nu se uită la ea. O binecuvîntă, apoi începu să vorbească despre celălalt fiu al ei, James.

Lyon o scoase pe Christina din camera întunecoasă.

Era încruntat, dar după ce închise uşa, zîmbetul îi reveni pe față.

Christina se hotărî să-i vorbească lui Lyon despre mama lui cu prima ocazie posibilă.

– Nu te încrunta aşa, Christina, spuse el în timp ce coborau din nou scara. Mama mea e mulțumită.

– Va fi şi mai mulțumită cînd o să se mute la noi, răspunse Christina. Mă voi ocupa de asta.

– Ce?!

Strigătul lui neîncrezător atrase mai multe priviri. Christina îi zîmbi.

– Vom discuta mai tîrziu despre asta, Lyon. E ziua nunții noastre, la urma urmei, şi trebuie să

petrecem împreună cu musafirii. O, vezi cum stă Rhone lîngă sora ta? Observi cum se încruntă la tinerii care încearcă să-i atragă atenţia?

– Vezi numai ce vrei tu să vezi, replică Lyon, păzind-o ca un războinic în timp ce oaspeţii îl înconjurau din nou.

– Nu, Lyon, îl contrazise ea printre prezentări. Tu eşti cel care vrei să vezi numai ce-ţi convine. Ai vrut să te însori cu o prinţesă, nu-i aşa?

Ce Dumnezeu voia să spună cu asta? Lyon tocmai voia s-o întrebe, cînd îi atraseră atenţia următoarele ei cuvinte.

– Cine e omul acela timid care stă lîngă uşă, Lyon? Parcă nu se poate hotărî dacă să intre sau nu.

Întorcîndu-se, Lyon îl văzu pe Bryan, prietenul lui. Îi atrase atenţia şi-i făcu semn să se apropie.

– Bryan, mă bucur că ai reuşit să ajungi. Ea e soţia mea, Christina. Iubito, aş vrea să-l cunoşti pe Bryan. E stăpînul tavernei Bleak Bryan din altă parte a oraşului.

Christina se înclină, apoi luă mîna întinsă a mid de noul-sosit. Acesta i-o întinsese pe stînga, ca să evite o situaţie jenantă, cînd Christina observă că dreapta îi lipsea, dar fata îi cuprinse cu amîndouă mîinile ciotul plin de cicatrice şi-i zîmbi atît de încîntător, încît lui Bryan i se tăie respiraţia.

– Sînt onorată să te cunosc, Bleak Bryan, declară ea. Am auzit atît de multe despre dum-

neata, domnule. Povestirile despre cutezanța dumitale sînt minunate.

Lyon o privi nedumerit.

– Draga mea, nu ți-am vorbit niciodată despre Bryan.

Bryan roşea. Niciodată nu i se mai întîmplase ca o lady de o asemenea calitate să-i acorde atîta atenție.

Se trase de cravată, stricîndu-şi nodul pe care şi-l aranjase cîteva ceasuri.

– Tare aş mai dori să ştiu de unde mi-ai auzit numele, spuse el.

– A, Rhone mi-a povestit totul despre dumneata, zîmbi Christina. Mi-a mai spus şi că vinerea viitoare, seara, îi vei da lui Lyon camera din spate pentru un joc de noroc.

Bryan dădu din cap, iar Lyon se încruntă.

– Rhone vorbeşte prea mult, mormăi el.

– Ea e tînăra despre care ți-a povestit Mick, Lyon? îl întrebă Bryan. Nu, nu poate fi aceeaşi. Nu pare să aibă atîta putere încît să arunce un om peste...

Observă că Lyon clătină din cap.

– Cine e Mick? întrebă Christina.

– Un marinar care vine la cîrciuma mea, răspunse Bryan, cu chipul tăbăcit încreținduse într-un zîmbet. Mi-a povestit cele mai remarcabile lucruri despre...

– Bryan, du-te şi ia-ți ceva de mîncare, îl întrerupse Lyon. A, uite-l şi pe Rhone că vine. Rhone? Du-l pe Bryan în sufragerie.

Christina aşteptă să rămînă singură cu Lyon, apoi îl întrebă de ce se enervase.

– Am spus ceva care te-a supărat?

Lyon clătină din cap.

– Nu mai suport mulţimea asta. Hai să plecăm. Vreau să fiu singur cu tine.

– Acum?

– Chiar acum.

Şi, ca să-i arate că vorbea serios, o luă de mînă şi începu s-o tragă spre uşa din faţă.

Mătuşa Harriett îi opri la baza scării.

Christina avu bunul simţ să facă o mutră spăşită. Lyon se arătă exasperat.

Mătuşa Harriett nu se clinti. Îi amintea lui Lyon de un centurion, căci îşi ţinea mîinile proptite în şolduri şi pieptul împins înainte, ca o platoşă de armură.

Dintr-o dată, poziţia ei rigidă fu îmblînzită de un zîmbet.

– Am pus trăistuţa Christinei în caleaşca ta, Lyon. Ai rezistat cu o oră mai mult decît mă aşteptam.

O strînse pe Christina într-o îmbrăţişare sufocantă, apoi îi dădu drumul.

– Să te porţi cu blîndeţe în noaptea asta, îi instrui ea pe Lyon.

– Am să mă port, răspunse Christina.

Lyon şi mătuşa lui se uitară la ea.

– Cu mine vorbea, Christina, preciză sec Lyon.

– Nu trebuie decît să ţii minte că acum Lyon

ţi-e bărbat, draga mea, o instrui mătuşa Harriett, roşind. Atunci, vei scăpa de orice temeri.

Christina nu avea nici cea mai vagă idee ce încerca să-i spună. Bătrîna tot dădea din cap, cu un aer complice şi o privire ca de şoim.

Dintr-o dată, Lyon o luă în braţe şi o urcă în trăsură, unde se aşeză şi o luă pe genunchi. Christina îl cuprinse pe după gît, rezemîndu-şi capul pe umărul lui, şi oftă de plăcere.

Pe deasupra creştetului ei, Lyon zîmbi.

O vreme, nici unul dintre ei nu scoase o vorbă, savurînd singurătatea.

– Christina, azi nu pari speriată de spaţiile închise, remarcă Lyon. Ţi-ai învins neplăcerea?

– Nu cred, răspunse ea. Dar cînd mă ţii atît de strîns în braţe, şi închid ochii, uit de orice griji.

Pentru că avea încredere în el, îşi spuse Lyon.

– Îmi place cînd eşti sinceră cu mine, Christina. Iar acum, că sîntem căsătoriţi, trebuie să-mi spui întotdeauna numai adevărul.

– Nu ţi-am spus întotdeauna adevărul? întrebă Christina, ridicînd privirea spre el. De ce arăţi aşa de nemulţumit? Te- am mînţit eu vreodată?

– În legătură cu Summertonii.

– Cu cine?

– Vezi? Mi-ai spus că te-a crescut familia Summerton, şi ştim amîndoi că e o minciună.

– O scorneală, îl corectă Christina.

– Există vreo diferenţă?

– Oarecum.

– Ăsta nu-i un răspuns, Christina, e o eschivă.

– Aha.

– Ei?

– Ei, ce?

Christina încercă să-l gîdile la ceafă, pentru a-i distrage atenţia. Era noaptea nunţii lor, şi nu voia să trebuiască să- l mintă din nou.

– Acum ai să-mi spui adevărul despre trecutul său? De vreme ce Summertonii n-au existat...

– Zău că eşti tare insistent, murmură Christina. Foarte bine, Lyon. De vreme ce acum sînt soţia ta, cred că se cade să-ţi spun tot adevărul.

– Îţi mulţumesc.

– N-ai pentru ce, Lyon.

Se rezemă iar de umărul lui şi închise ochii. Lyon aşteptă cîteva minute, pînă-şi dădu seama că soţia lui consideră discuţia încheiată.

– Christina? reluă el, cu exasperare vizibilă. Cine-a avut grijă de tine cînd erai mică?

– Surorile.

– Care surori?

Christina îi ignoră nervozitatea din glas. Se grăbea să scornească o nouă poveste.

– Sora Vivien şi sora Jennifer, mai ales, începu ea. Am trăit într-o mînăstire, înţelegi, în Franţa. Se afla într-o regiune foarte izolată. Nu-mi mai amintesc cine m-a dus acolo. Eram prea mică. Surorile mi-au fost ca nişte adevărate mame, Lyon. În fiecare seară îmi povesteau lu-

cruri minunate despre locurile pe care le văzuseră.

– Îți povesteau despre bizoni? întrebă el, zîmbind.

– Păi, de fapt, da, răspunse Christina.

Se hotărîse să nu se simtă vinovată că-şi mințea soțul. Avea motive destul de întemeiate. Adevărul n-ar fi făcut decît să-l supere.

În fond, era englez.

– Sora Frances mi-a desenat un bizon. Ai văzut vreodată unul, Lyon?

– Nu. Şi acum, mai spune-mi depre mănăstirea asta, îi ceru el, mîngîindu-i spatele.

– Păi, cum spuneam, era într-un loc foarte retras. Un zid uriaş înconjura clădirile. Aveam voie să alerg desculță aproape tot timpul, căci nu ne veneau niciodată vizitatori. Eram teribil de răsfățată, dar rămăsesem o fetiță cuminte. Sora Mary mi-a spus că o cunoscuse pe mama mea, şi de aceea m-au luat la ele. Eram singurul copil de-acolo, desigur.

– Şi cum ai învățat să te aperi? întrebă el pe un ton blajn.

– Sora Vivien considera că o femeie trebuie să ştie să se apere. Prin apropiere nu exista nici un bărbat care să ne protejeze. A fost o hotărîre rezonabilă.

Explicațiile ei aveau sens. Îi răspunsese la întrebarea privind nedumerirea față de legile engleze, motivul pentru care prefera să umble desculță, şi ocazia cu care văzuse un bizon.

Era convingător şi logic. Şi n-o credea nici o clipă. Lyon se rezemă de spătar, zîmbind. Accepta faptul că era nevoie de timp ca să-i cîştige încrederea.

Îşi dădea seama şi de ironia situaţiei. Era hotărît s-o împiedice să afle vreodată despre activităţile lui din trecut.

Voia să-şi ascundă de ea păcatele, şi totuşi insista să afle totul despre ea, ca un ogar care fugăreşte un iepure.

Dar nu el era cel care insista să se ducă acasă, ci ea.

Iar Lyon ştia prea bine că mănăstirea inventată nu era adevărata ei destinaţie.

N-avea să plece nicăieri.

– Lyon, mă strîngi de nu mai pot să respir, protestă Christina.

Slăbi imediat strînsoarea.

Trăsura se opri. Lyon o duse pe Christina în braţe spre uşa casei lui din oraş, prin antreul gol şi pe scara în spirală. Christina abia dacă deschise ochii să se uite în jur.

Dormitorul era pregătit. Pe noptiere ardeau blînd cîteva lumînări, iar focul învăpăiat în cămin alunga frigul din cameră. Cuvertura patului uriaş era dată la o parte.

Lyon o aşeză pe pat şi rămase privind-o lung, cu un zîmbet.

– Mi-am trimis servitorii ca să deschidă casa de la ţară, Christina. Sîntem singuri, îi spuse el, în timp ce îngenunchea să-i scoată pantofii.

– E noaptea nunții noastre, răspunse Christina. Eu trebuie să te dezbraac pe tine mai întîi. Așa se cuvine, Lyon.

Își scoase pantofii, apoi se ridică și începu să-i deznoade cravata.

Capitolul 11

Călătoria spre colonii a fost foarte dificilă. Iarna, oceanul era furios, cu valuri uriașe. Frigul amarnic mă făcea să stau aproape tot timpul în cabină. Mă legam de pat cu funia pe care mi-o dăduse căpitanul, căci altfel aș fi fost azvîrlită de colo-colo.

Nu mai aveam grețuri dimineața, și mă gîndeam cu mai multă blîndețe la tine, Christina. Chiar credeam că voi putea începe o viață nouă, în colonii.

Mă simțeam atît de liberă, de apărată. În curînd, oceanul avea să mă despartă de Edward. Înțelegi, nu știam că urma să vină după mine.

Însemnare în jurnal,
3 octombrie 1795

Soarele de dimineață inunda dormitorul. Primul gînd al lui Lyon, cînd se trezi, fu uluitor. Pentru prima oară în doi ani și ceva, dormise toată noaptea.

Dar această revelație plăcută nu dură mult timp. Lyon se întoarse pe o parte să-şi ia soția în brațe, şi abia atunci îşi dădu seama că nu mai era acolo.

Sări din pat, apoi îi mulțumi lui Dumnezeu că avea reflexe rapide, căci fusese cît pe ce s-o calce în picioare.

Căzuse din pat, fără îndoială, şi dormea prea adînc ca să se urce la loc.

Îngenunche lîngă ea. Şi el dormise ca un prunc, căci nu-i auzise căderea. Trăsese după ea o pătură şi părea să stea comod. Respira adînc, regulat. Nu părea să se fi lovit în cădere.

Lyon o luă uşor în brațe. Cînd se ridică, instinctiv Christina se ghemui la pieptul lui.

„Cînd dormi, ai încredere-n mine," reflectă el cu un zîmbet, în timp ce-i simțea mîinile cuprinzîndu-i talia, cu un oftat de mulțumire.

Dintr-o dată, Christina deschise ochii şi-i zîmbi.

Îi zîmbi şi el, cam spăşit, căci felul cum îl privea îi dădea senzația că ar fi fost surprins în timp ce făcea un lucru interzis.

– Ai căzut din pat, iubito, îi spuse.

Christina îi găsi cuvintele extrem de amuzante. Cînd o întrebă de ce rîdea, clătină din cap, spunîndu-i că probabil n-ar fi înțeles, şi-l întrebă de ce nu făcea din nou dragoste cu ea, în loc să se încrunte atît de feroce.

Lyon îi căzu în brațe, primindu-i propunerea din toată inima.

În lumina dimineții, Christina se dovedi întru totul la fel ce neinhibată ca în ceasurile întunecoase ale nopții. Iar Lyon se simți tot atît de satisfăcut.

Rămase în pat cu mîinile sub ceafă, privindu-şi soția cum se îmbrăca, iar cînd începu să se pieptene, observă că părul nu-i mai ajungea pînă la şolduri, ci numai pînă la talie.

– Christina, ți-ai tăiat părul?

– Da.

– De ce? Îmi plăcea lung.

– Serios?

Se întoarse dinspre oglindă către el, zîmbindu-i.

– Şi nici să nu ți-l mai strîngi în creştet, îi ordonă Lyon. Te prefer cu el despletit.

– Nu e la modă, cită Christina. Dar mă voi supune poruncilor soțului meu, adăugă ea, cu o plecăciune glumeață. Lyon, azi plecăm la casa ta de la țară?

– Da.

Îşi legă părul la ceafă cu o panglică, încruntată.

– Cît o să dureze drumul? îl întrebă ea.

– Trei ore, poate puțin mai mult.

Se auzi zgomotul unor bătăi în uşa din față.

– Cine să fie? se întrebă Christina.

– Un prost-crescut, mormăi Lyon.

Fără tragere de inimă, se dădu jos din pat, îşi luă hainele, iar cînd soția lui ieşi grăbită, începu să se îmbrace mai repede.

– Christina, să nu deschizi uşa pînă nu afli cine e! strigă el după Christina.

Se împiedică de un obiect metalic tăios, îşi ocărî neatenţia, apoi văzu prăselele cuţitului Christinei ieşind de sub marginea păturii cu care se învelise pe jos. Ce Dumnezeu căuta cuţitul acolo? Clătină din cap. Era hotărît s-o întrebe imediat ce scăpau de vizitatorii nepoftiţi.

Christina întrebase cine era, aşa cum o învăţase Lyon, înainte de a deschide.

În prag apărură domnii Borton şi Henderson, avocaţii bunicului ei. Amîndoi arătau teribil de stînjeniţi. Între ei stătea mătuşa Patricia, furioasă.

Christina nu avu timp să-i salute, nici să se dea la o parte. Contesa îi dădu o palmă atît de puternică, încît fata se împletici de-a-ndăratelea.

Ar fi căzut, dacă domnul Borton n-ar fi prins-o de braţ. Amîndoi avocaţii strigau la contesă, iar Henderson încerca s-o ţină pe loc, în timp ce ticăloasa bătrînă voia s-o lovească pe Christina din nou.

– Tîrfă spurcată! chirăi contesă. Credeai că n-o s-aud despre mişeliile pe care le-ai făcut în lipsa mea? Iar acum te-ai mai şi măritat cu nemernicul ăsta!

– *Tăcere!*

Mugetul lui Lyon zgudui pereţii. Borton şi Henderson făcură cîte un pas ezitant înapoi. Contesa însă era prea furioasă.

Privi încruntată spre omul care-i dăduse peste cap toate planurile.

Christina se întoarse şi ea spre soţul ei. Obrazul stîng îi ardea de durere, dar încercă să-i zîmbească, semn că totul era în regulă.

Lyon coborî scara şi o cuprinse pe Christina în braţe înainte ca fata să-i poată da vreo explicaţie. Îi examină faţa, apoi o întrebă cu glasul tremurînd de furie:

– Cine ţi-a făcut asta?

Nu fu nevoie să răspundă. Avocaţii începură să vorbească amîndoi în acelaşi timp, grăbiţi să explice.

Lyon se întoarse spre mătuşa Christinei.

– Dacă te mai atingi o singură dată de ea, nu vei mai trăi destul ca să te lauzi cu ce-ai făcut. Înţelegi ce-ţi spun?

Ochii bătrînei se îngustară ca două crăpături, şi-i răspunse lui Lyon cu o voce plină de venin:

– Ştiu totul despre dumneata. Da, ai omorî o femeie fără apărare, nu-i aşa? Christina pleacă acasă cu mine, chiar acum. Căsătoria asta va fi anulată.

– Ba nu va fi, replică Lyon.

– Am să mă duc la autorităţi! strigă contesa, atît de tare încît venele gîtului i se umflară.

– N-ai decît, răspunse el încet. Şi după ce vorbeşti cu autorităţile, îl voi trimite pe prietenul dumitale Splickler să le povestească şi restul.

Contesa scoase un ţipăt ascuţit.

– N-ai cum să dovedeşti...

– A, ba am şi făcut-o, o întrerupse Lyon, cu un zîmbet care nu i se regăsea şi în ochi. Splick-

ler a scris totul pe hîrtie, contesă. Dacă vrei scandal, n-ai decît.

– Nu poți crede că am avut vreo legătură cu Splickler, îi spuse contesa Christinei. Doar eram plecată la țară, să-mi vizitez prietena.

– Ai stat la Platte Inn, singură, precizează Lyon.

– M-ai urmărit?

– Știam că o mințiseşi pe Christina. N-ai nici o prietenă, contesă, toată lumea știe, şi am intrat imediat la bănuieli.

– Atunci dumneata eşti cel care a cauzat toate încurcăturile dinainte de nuntă, cînd am încercat să mă întorc la Londra. Aş fi împiedicat-o. Ştiai, nu-i aşa, netrebnicule...

– Ieşi afară de-aici! porunci Lyon. Şi ia-ți adio de la nepoata dumitale, contesă. N-ai s-o mai vezi niciodată. O să am eu grijă de asta.

– Lyon, şopti Christina.

Voia să-l liniştească, dar Lyon o strînse uşor de braț, dîndu-i de înțeles că nu voia să intervină.

Christina ar fi vrut ca Lyon să nu se tulbure aşa pentru ea. Îşi înțelegea mătuşa mult mai bine decît el. Ştia că toate faptele ei porneau din lăcomie.

– Christina, ştii că te-ai măritat cu un ucigaş cu sînge rece? Da, da, mîrîi contesa. Anglia l-a făcut cavaler pentru omorurile lui săvîrşite cu...

– Doamnă, țineți-vă gura, îi şopti aspru Henderson. Era în vreme de război, adăugă el, cu o privire înțelegătoare spre Christina.

Fata simțea furia soțului ei.

Încercă să găsească o cale de a-l calma, scăpînd totodată de musafirii nepoftiți. Își strecură mîna sub vestonul lui și începu să-l mîngîie pe spate, încercînd să-l înștiințeze fără cuvinte că acele comentarii ostile nu aveau nici o importanță.

– Domnule Borton? întrebă ea în șoaptă. Ați adus hîrtiile pe care trebuie să le semnez?

– Soțul dumitale trebuie să le semneze, draga mea, răspunse domnul Henderson. My lord? Dacă ne puteți acorda numai cîteva minute din timpul dumneavoastră, fondurile vă vor fi date în primire neîntîrziat.

– Fondurile? repetă Lyon, clătinînd din cap. Care fonduri?

Contesa bătu cu piciorul în podea.

– Christina, dacă nu-mi dă bani, am să mă asigur că niciodată nu va vrea să te mai atingă. Da, am să-i spun totul. Înțelegi ce vreau să zic?

Încercările Christinei de a-l calma pe Lyon nu ajutau la nimic. Simțea cum iar i se întețea furia. Îl strînse de mînă.

Lyon nu lovise niciodată o femeie, dar nu-l dezgusta prea mult gîndul de a o ucide pe bătrîna aceea blestemată care-i defăima soția. Îl ardeau palmele s-o arunce pe ușă afară.

– Femeia asta a venit cu dumneavoastră, sau cu propria ei trăsură? îi întrebă el pe cei doi domni.

– Cu a ei, așteaptă în față, răspunse Henderson cu o înclinare din cap.

Lyon se întoarse spre contesă.

– Dacă nu dispari de-aici în treizeci de secunde fix, te-azvîrl afară cu mîinile mele.

– Să nu-ţi închipui că s-a terminat! strigă la el contesa; apoi o privi încruntată pe Christina. Nu, nu s-a terminat, bombăni ea, în timp ce ieşea pe uşă.

Domnul Borton închise uşa şi se rezemă de uşor. Henderson se trase de guler. În cealaltă mînă ţinea un ghiozdănel. Dintr-o dată, păru să-şi aducă aminte cu ce treburi venise şi spuse:

– Domnule, ne prezentăm scuzele că am dat aşa buzna peste dumneavoastră, dar contesa era hotărîtă să vă conturbe.

– Dumneata cine Dumnezeu eşti, omule? întrebă Lyon, ajuns la capătul răbdării.

– El este domnul Henderson, Lyon, iar cel de la uşă e domnul Borton. Sînt avocaţii buniculuI meu. Hai s-o rezolvăm cît mai repede, te rog, Lyon, da? Dacă-i conduci în bibliotecă, eu aduc nişte ceai calmant. Doamne, ce mai dimineaţă – nu-i aşa, bărbate?

Lyon îşi privi soţia cu o expresie neîncrezătoare. Se purta ca şi cum n-ar fi avut loc nimic anormal. Apoi conchise că tot calmul ei era deliberat.

– Încerci să mă împaci? o întrebă.

– Să-ţi potolesc nervii, îl corectă Christina.

Îi zîmbi, apoi usturimea obrazului lovit o făcu să se strîmbe. Lyon observă, şi o strînse de mijloc şi mai tare.

Furia lui o făcu să ofteze.

– Acum mă duc să pregătesc ceaiul.

Lui Lyon nu-i era uşor să-şi calmeze mînia. Cu un gest nervos, le făcu semn celor doi avocaţi să intre în cabinet, apoi trînti cu mare plăcere uşa în urma lui.

– Sper să merite deranjul, le spuse el.

Christina întrîzie intenţionat, pentru ca Lyon să aibă timp să afle totul despre testamentul bunicului ei.

Cînd domnul Borton deschise uşa şi-i luă tava din mîini, îşi dădu seama că întîlnirea nu decursese bine. Avocatul arăta foarte nervos, iar Lyon era încruntat.

– De ce nu mi-ai spus, Christina? La naiba, ai mai mulţi bani decît mine.

– Şi-ţi displace? replică ea.

Turnă ceaiul, îi dădu o ceaşcă, apoi îi servi şi pe cei doi avocaţi.

– Nu cred că soţia dumneavoastră a înţeles care era suma exactă pe care i-o lăsase bunicul ei, spuse domnul Henderson.

– Are vreo importanţă, Lyon? Acum toată averea îţi aparţine ţie, nu? Aşa aţi spus, domnule Borton, adăugă Christina. Desigur, trebuie să calculăm şi o alocaţie pentru mătuşa Patricia – o sumă cît mai substanţială.

Lyon se rezemă de spătar. Închise ochii, rugîndu-se să nu-şi piardă răbdarea.

– Chiar crezi că am s-o întreţin pe acea... acea...

– Nu-i de vină că e aşa cum este, răspunse Christina. E bătrînă, Lyon, şi fie şi numai din acest motiv trebuie s-o ajutăm. Nu e nevoie s-o placi.

Apoi le zîmbi vizitatorilor.

– La început, am crezut că mătuşa mea poate locui cu noi, dar acum îmi dau seama că n-ar fi posibil. Nu, niciodată nu s-ar înţelege cu Lyon. Desigur, dacă soţul meu nu acceptă s-o finanţeze, cred că va trebui să stea la noi.

Lyon înţelese ce urmărea, şi un uşor zîmbet îi descreţi fruntea. Soţioara lui cea blîndă avea o inimă curată şi o minte demnă de invidia oricărui diplomat. Îl manipula, făcînd aluzie la posibilitatea ridicolă că mătuşa ei să locuiască la ei, dacă el nu-i dădea bani.

Dar în acel moment, cînd îi zîmbea cu atîta inocenţă, nu se simţea în stare să-i refuze nimic.

– Henderson, dacă te ţin curelele, aş dori ca dumneata şi Borton să fiţi însărcinaţi cu contul contesei. Anunţaţi-mă de cît e nevoie ca să fie mulţumită şi să ne lase în pace.

În timp ce Christina aştepta cu răbdare, discutară toate detaliile. Apoi îi conduse pe cei doi gentlemeni la uşă şi se întoarse grăbită în bibliotecă.

– Îţi mulţumesc, bărbate, că ai fost atît de înţelegător, spuse ea, în timp ce venea să-i stea alături.

Lyon o luă pe genunchi.

– Ai ştiut al naibii de bine că voi face orice ca

s-o țin departe de tine pe baba asta afurisită. Pe toți sfinții, aș pleca pînă și din țară, dacă n-aș avea încotro.

– Îți mulțumesc că n-ai făcut-o pe mătușa mea babă afurisită în fața oaspeților.

– Nici mult n-a lipsit, zîmbi Lyon. Știai, desigur. De-asta m-ai întrerupt, nu?

Christina îl cuprinse cu brațele pe după gît.

– Da, șopti ea.

Se aplecă să-și frece nasul de gîtul lui.

– Ești un om atît de perspicace!

Lyon își rezemă mîna pe coapsa ei. Cu cealaltă îi scotea panglica din păr.

– Christina, ce armă are contesa împotriva ta?

Întrebarea lui, rostită atît de blînd, o surprinse pe nepregătite.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, Lyon. Mătușa mea nu are nici o armă.

– Ți-am văzut teama în ochi, cînd te-a amenințat că-mi va spune totul. La ce se referea?

Îi simți încordarea și știu că înțelegea prea bine despre ce amenințare era vorba.

– Va trebui să-mi spui adevărul, Christina. Nu te pot apăra dacă nu știu care sînt secretele.

– Nu vreau să vorbesc acum despre asta, Lyon.

Începu să-l muște ușor de ureche, sperînd să-i distragă atenția.

– Sîntem proaspăt căsătoriți, la urma urmei, și aș prefera să te sărut.

Lyon încercă să ignore valul brusc de dorință care-i înfierbîntă sîngele cînd Christina se frecă de bărbăția lui, dar auzind-o cum îi şoptea cu îndrăzneală la ureche cît de mult dorea s-o atingă se hotărî să-i facă pe plac, înainte de a-i pune şi alte întrebări.

Gura lui nu-i dăduse niciodată Christinei senzații mai minunate.

Teama că avea s-o respingă dacă-i afla toate secretele îi trezea o dorință aproape disperată de a primi şi a dărui cît de mult putea acum, înainte ca adevărul să se întoarcă împotriva ei.

Sărutul lui era magic, risipindu-i în curînd toate gîndurile înfricoşătoare. Da, era vrăjit, căci Lyon o făcea să se simtă atît de dorită, atît de iubită.

Din sărut explodă o pasiune brutală. Respirația lui devenise sacadată, cînd se desprinse de ea.

– Hai să mergem sus, o chemă, scrîşnit.

– De ce?

– Fiindcă vreau să fac dragoste cu tine, îi răspunse el, încercînd să treacă peste întrebarea ei nevinovată cu un zîmbet. Tremura de dorință.

– Şi eu vreau să fac dragoste cu tine, îi şopti Christina printre sărutări fierbinți depuse pe conturul bărbiei. Trebuie să ne întoarcem sus? Nu mai am răbdare.

Rîsul lui o nedumeri, pînă cînd o ridică de pe genunchi şi începu s-o dezbrace.

Atunci, constată că ideea o încînta.

Se împreunară într-un abandon total, căzînd pe covor dintr-o singură mişcare fluidă.

Christina ajunse întinsă deasupra lui Lyon, cu picioarele petrecute printre ale lui.

Părul i se revărsa pe jos, încadrîndu-le chipurile, ca o pavăză în calea lumii din afară.

Un lung răstimp, se mulţumi doar să-şi privească soţul în ochi, să savureze anticiparea voluptăţii pe care numai el i-o putea dărui.

Mîinile lui Lyon îi mîngîiau şira spinării, dîndu-i flori. Fierbinţeala erecţiei lui îi încălzea pîntecul, iar părul de pe piept îi gîdila sfîrcurile, făcîndu-i-le să se întărească.

– Sînt neruşinată, căci nu mă mai satur de tine, şopti ea.

Lyon îi cuprinse în mîini fundul rotund şi tare.

– Altfel nici nu te-aş dori, îi răspunse. Sărută-mă, nevastă. Christina, e de ajuns doar să te uiţi la mine, că mă şi aprind.

Îl sărută pe bărbie, în timp ce-şi freca încet, deliberat, sînii şi coapsele de el.

Lyon gemu de plăcere. Mîinile lui îi cuprinseră ceafa.

O forţă să-şi ridice gura, pentru a i-o pecetlui cu a lui. Limba lui se repezi flămîndă înăuntru, să guste din nou dulceaţa îmbătătoare pe care i-o oferea.

Christina era şi mai nerăbdătoare decît el. Îl încălecă, apoi se lăsă încet în jos pînă-l absorbi complet în trupul ei.

Atunci se lăsă pe spate, aruncîndu-şi părul

spre umăr cu o mişcare negrăit de lascivă. Lyon îşi ridică picioarele, astfel încît spatele ei neted să se rezeme de genunchii lui. Mîinile sale îi cuprinseră şoldurile.

– Nu mă lăsa să te chinuiesc, scrîşni el. Mai încet, iubito. N-am să mă mai pot stăpîni.

Protestele îi amuţiră cînd o simţi strîngîndu-se în jurul lui, şi ştiu că era pe cale să-şi afle eliberarea.

Mîna i se strecură în triunghiul mătăsos de bucle cuibărit pe abdomenul lui.

O mîngîie cu degetele pînă o devoră o flacără vie, făcînd-o să se transforme în aur lichid în braţele lui.

Îşi revărsă sămînţa în ea cu un geamăt răguşit de abandon extaziat, apoi o trase pe piept, s-o ţină strîns, să împartă cu ea voluptatea.

Niciodată nu se mai simţise atît de minunat. Se potriveau din ce în ce mai bine, îşi dădu el seama, cînd mintea-i putu forma din nou un gînd logic.

– Eşti o tigroaică sălbatică, îi şopti, pe un ton de satisfacţie deplină.

Christina îşi rezemă bărbia în mîini, privindu-şi soţul.

– Ba nu, sînt leoaica ta, murmură ea.

Lyon nu îndrăzni să rîdă. Vorbise atît de serios, ca şi cum i-ar fi spus un lucru de cea mai mare importanţă.

Dădu din cap afirmativ, în timp ce-i răsfira cu degetele cascada de şuviţe bogate care-i învă-

luiau spatele. Le ridica şi le aranja din nou, absent, privind în magnificii ochi albaştri ai soţiei lui.

– Ştii, cînd te uiţi aşa la mine, îmi pierd imediat orice concentrare, îi spuse el.

– Am s-o iau ca pe un compliment, anunţă Christina, aplecîndu-se să-l sărute din nou. Mă simt atît de minunat, cu tine în mine, şopti ea cu gura peste a lui. Iar acum trebuie să-mi spui cuvintele drăgăstoase, Lyon.

Nu era sigur ce înţelegea prin cuvinte drăgăstoase, dar arăta din nou serioasă. Îşi împreunase mîinile sub bărbie şi-l privea cu o expresie de aşteptare.

– Ce sînt cuvintele drăgăstoase, Christina? Spune-mi, şi am să ţi le dăruiesc.

– Trebuie să-mi spui ce e în inima ta.

– Aha... făcu el tărăgănat.

Şi, cu o privire tandră în ochi, continuă:

– Te iubesc, Christina.

– Şi?

– Şi ce? o întrebă, exasperat. Christina, n-am crezut că voi fi în stare să mai iubesc vreodată. Şi chiar să mă însor... M-ai făcut să mă schimb în multe feluri. Nu degeaba îţi spun că te iubesc.

– Dar ştiu deja că mă iubeşti, răspunse ea. N-am vrut, însă recunosc că mă bucură totuşi. Acum trebuie să mă lauzi, Lyon. Aşa se face.

– Nu înţeleg. Şi nici nu mă mir, adăugă el, făcîndu-i cu ochiul.

Privi prin jur şi văzu hainele împrăştiate prin cameră.

Faptul că zăcea întins pe covorul din bibliotecă, împreună cu soţia lui, fără nici o inhibiţie, încercînd să poarte o conversaţie logică, îl amuza enorm.

– Crezi că întotdeauna vei fi atît de neruşinată, dulceaţa mea?

– Nu schimba subiectul, Lyon. Trebuie să-mi spui că sînt frumoasă ca o floare primăvara, gingaşă şi delicată ca petala unei flori. Şi de ce te amuză asta? O femeie trebuie să se simtă dorită şi după dragoste, la fel ca înainte.

Lyon încetă să mai zîmbească, dîndu-şi seama că soţia lui era gata să izbucnească în plîns.

Acum înţelegea de ce anume avea nevoie. În ochi i se cita vulnerabilitatea. Îi cuprinse obrajii în palme şi o sărută.

Era o atingere blîndă, tandră, cu rolul de a-i alunga grijile şi lacrimile.

Apoi îi cuprinse mijlocul cu braţele şi-i rosti toate cuvintele dulci pe care jinduia să le audă.

Capitolul 12

Reîntîlnirea cu sora mea n-a fost prea veselă. Patricia s-a purtat la fel ca tata. S-a bucurat să mă vadă doar pînă a aflat că Edward nu era cu mine. Soţul Patriciei, Alfred, era la fel de blînd cum mi-l aminteam, şi mi-a făcut şederea cît a

putut de plăcută. Patricia a spus că-şi contramandaseră toate vizitele ca să stea acasă cu mine, dar după un timp mi-am dat seama că nu aveau nici un prieten. Patricia îi detesta pe oamenii din Boston, şi cred că sentimentul era reciproc.

Surorii mele îi era dor să se întoarcă în Anglia. A ticluit un plan ridicol. După ce s-a convins că voiam să rămîn în colonii, fără să mă mai întorc niciodată la soţul meu, mi-a spus că trebuia să-i dau ei copilul, care să treacă drept al său.

A încercat să mă facă să cred că voia să fie mamă, că viaţa ei n-avea să fie împlinită pînă nu avea un copil. Eu, desigur, ştiam adevărul. Patricia nu se schimbase de-a lungul anilor în care nu ne mai văzuserăm. Nu, îşi dorea un copil pentru ca tatăl nostru să aibă un nepot. Un moştenitor. Tata avea să-i ierte toate nesupunerile, dorind numai să-i asigure o viaţă îndestulată singurului său nepot.

Eu mă opuneam vehement acestei înşelătorii, Christina. Ştiam că singura motivaţie a surorii mele era lăcomia. I-am spus că niciodată nu mi-aş da altcuiva copilul. Patricia mi-a nesocotit protestele.

Am văzut-o distrugînd o scrisoare pe care i-o dădusem soţului ei ca s-o trimită la Londra din partea mea.

Totuşi, am reuşit să expediez altă scrisoare, fără ştirea ei. Eram sigură şi că tatăl meu avea

să găsească misiva pe care o lăsasem în scrinul lui de iarnă.

Alfred îmi dădea zilnic ziarele, ca să am o ocupație în așteptarea nașterii, și întîmplarea a făcut să descopăr un articol despre oamenii de la frontieră.

Însemnare în jurnal,
5 octombrie 1795

Lyon și Christina porniră spre conacul lui de la țară la scurt timp după un picnic la prînz pentru care insistase ea. Mîncaseră pîine proaspăt scoasă din cuptor, brînză, carne de oaie și plăcinte cu mere.

Toate erau întinse pe o pătură moale, adusă de Christina de la etaj. Instinctiv, Lyon voise să-și ia pantalonii pe el, dar Christina rîsese de pudoarea lui și-l convinsese ușor că nu era nici o grabă să se îmbrace.

Cînd ajunseră la destinație, amîndoi erau plini de praf. Christina insistase să meargă cu o caleașcă deschisă, iar Lyon îi făcuse hatîrul.

Pe drum, încercase de mai multe ori să aducă vorba despre tatăl ei, dar Christina ocolise cu ușurință toate răspunsurile. Și, după ce lăsase seră orașul în urmă, frumusețea regiunii sălbatice din jur o captivase total.

Era vizibil uimită. Lyon înțelese curînd că soția lui crezuse că toată Anglia arăta la fel ca Londra.

– De ce-ar vrea cineva să se ducă în oraş, cînd se poate locui în minunăţia asta? îl întrebă ea.

Minunăţie? Lyon nu considerase niciodată astfel viaţa la ţară. Totuşi, plăcerea din expresia feţei lui îl făcu mai receptiv la frumuseţile din jur.

– Sîntem mult mai siguri pe ceea ce ne este familiar, îi explică el.

– Uită-te-n jurul tău, Lyon. Priveşte darurile lui Dumnezeu!

– Îmi promiţi ceva, Christina?

– Dacă pot, da.

– Să nu te schimbi niciodată, îi şopti Lyon.

Voise să-i facă un compliment, iar reacţia ei îl nedumeri. Christina îşi împreună mîinile în poală şi rămase mult timp cu capul în piept. Cînd în sfîrşit ridică iar privirea spre el, era încruntată.

– Draga mea, nu te-am întrebat cum să achităm datoriile Angliei, remarcă Lyon. Iar întrebarea mea era oricum neînsemnată. Voi avea grijă să nu te schimbi.

– Şi cum ai să faci asta?

– Voi înlătura toate ispitele.

– Ispite?

– Nu contează, dulceaţa mea. Şi nu te mai încrunta. O să fie totul bine.

– Lettie s-a schimbat?

Îşi dădu seama că nu-i plăcea întrebarea. Acest lucru o irită, desigur, căci era prima întrebare despre trecutul lui pe care i-o pusese vreodată.

– Ai iubit-o foarte mult pe soția ta, Lyon?

– Lettie a murit, Christina. Altceva nu mai contează pentru mine, acum.

– De ce tu mă poți iscodi despre trecutul meu, iar eu n-am voie să te întreb nimic? Privirile astea încruntate n-au efect asupra mea, Lyon. Te rog să-mi răspunzi. Ai iubit-o pe Lettie?

– E mult de-atunci, răspunse el. Am crezut că o iubeam... la început...

– Înainte de a se schimba, şopti Christina. N-a fost ceea ce credeai tu că era, aşa e?

– Da, n-a fost.

În glasul lui se simțea o răceală de-acum familiară.

– N-ai iertat-o nici acum, nu-i aşa, Lyon? Ce-a făcut, de te-a rănit atît de rău?

– Vorbeşti fără rost, obiectă el. Cum Dumnezeu am ajuns la subiectul ăsta?

– Încerc să înțeleg, răspunse Christina. Sora ta mi-a spus că ai iubit-o pe Lettie. Te doare chiar atît de rău încît nu poți nici măcar să-i rosteşti numele?

– Christina, ai prefera să mă port ca mama mea? Ea nu vorbeşte decît despre James.

– Lyon, aş dori ca timpul pe care-l petrecem împreună să fie plin numai de bucurii. Dac-aş şti cum s-a schimbat Lettie, poate aş reuşi să evit unele greşeli.

– Te iubesc aşa cum eşti. Şi m-am săturat al dracului de tare să tot aud că ne-am căsătorit doar pentru scurt timp. Să-ți intre bine-n cap, fe-

meie. Sîntem căsătoriți pînă cînd moartea ne va despărți.

– Sau pînă am să mă schimb şi eu la fel ca Lettie, ripostă Christina, vorbind la fel de tare şi furios ca el.

– N-ai să te schimbi!

Dintr-o dată, Lyon îşi dădu seama că striga la ea.

– Conversația asta e ridicolă. Te iubesc.

– Iubeşti o prințesă.

– Puțin îmi pasă dacă eşti prințesă sau nu. Pe tine te iubesc.

– Ha!

– Şi asta ce Dumnezeu vrea să mai însemne?

Întinse brațele s-o cuprindă.

– Nu-mi vine să cred că țipăm aşa unul la altul.

– Lyon, nu sînt prințesă.

Rostise această mărturisire în şoaptă, lîngă umărul lui. Doamne, avea o voce atît de tristă! Furia lui Lyon se risipi pe dată.

– Cu atît mai bine, şopti el.

– De ce e mai bine aşa?

– Fiindcă acum nu-mi mai poți spune că iubesc o prințesă. Nu pentru titlu te-am luat de soție.

– Atunci de ce? Mi-ai spus că nu-s deloc rațională, că încerc să te zăpăcesc de cap...

– Pentru bani.

– Ce?

Se retrase din braţele lui, ca să-i vadă faţa. În ochii lui Lyon se zărea o lucire poznaşă.

– Îţi arde de glumă. Înainte de nuntă, nu ştia că am bani.

– Ce bine că-ţi aminteşti.

O sărută, apoi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

Christina se rezemă de umărul lui. Ropotul continuu al cailor şi balansul trăsurii o făceau să se simtă somnoroasă şi mulţumită.

– Lyon? Nu m-ai întrebat de ce m-am căsătorit cu tine, îi şopti ea peste cîteva minute.

– Ştiu deja de ce te-ai măritat cu mine, iubito.

Comentariul lui arogant o făcu să zîmbească.

– Atunci, explică-mi, te rog. Încă n-am reuşit să înţeleg.

O strînse un moment, ca s-o înştiinţeze că nu-i lua în rîs afirmaţia.

– Mai întîi, datorită cicatricelor. Îţi place trupul meu brăzdat de semne.

– Şi de unde ştii asta? se interesă Christina, prefăcîndu-se scandalizată.

– Pui mereu mîinile pe mine. Şi, în al doilea rînd, îţi amintesc de un războinic.

Christina clătină din cap.

– N-ai pic de umilinţă. *Eşti* un războinic, Lyon. Unul vanitos, da, dar războinic totuşi.

– Ah, vanitatea, replică el tărăgănat. Asta înseamnă că s-ar putea să trebuiască să-ţi folosesti cuţitul împotriva mea?

– Ce vrei să spui?

– Pe Lady Cecille ai amenințat-o că...

– Deci, *ai ascultat* conversația noastră din bibliotecă! exclamă ea uluită. M-ai mințit. Să-ți fie rușine!

– *Eu* te-am mințit pe *tine?* întrebă Lyon, nevenindu-i să creadă. Pe cînd tu, desigur, ai fost sinceră cu mine întotdeauna.

– Pe Lady Cecille trebuie s-o dai uitării, declară Christina, schimbînd vorba ca să evite un nou conflict. N-am chef să fiu măritată cu un crai.

– Cu un ce?

– Un om care se ține după alte femei. Am să-ți fiu credincioasă, şi va trebui să-mi fii şi tu credincios mie. Deşi în Anglia se obinuieşte ca bărbații să țină cîte-o ibovnică, tu n-o să ai nici una, şi cu asta, am terminat.

Îndîrjirea din tonul ei îl surprindea. Nu ştiuse că avea o fire atît de vehementă. La drept vorbind, îl bucura enorm.

– Eşti o bucățică foarte autoritară, ştiai? şopti el, sărutînd-o iar, în voie.

Christina îşi dădu seama că nu-i făcuse promisiunea cerută, dar se hotărî să nu insiste. Aveau destul timp.

Tocmai era gata să adoarmă, cînd sosiră la Lyonwood.

Ghiontul lui Lyon o trezi.

– Am ajuns acasă, Christina.

Trăsura trecu de o cotitură a drumului. Dintr-o dată, sălbăticia din jur dispăru.

Pajiştea fusese transformată într-o peluză în-

grijită şi tunsă. Aleea circulară de pietriş era mărginită cu tufişuri sculptate, iar printre copaci creşteau flori de cîmp multicolore.

Pe culmea pantei blînde se înălţa magnificul conac al lui Lyon.

Christinei i se părea că arăta ca un palat. Clădirea era construită din piatră cenuşie şi brună, cu etaj şi iederă verde pe ziduri.

– Lyonwood e la fel de frumos ca stăpînul său, şopti Christina. Niciodată n-am să învăţ să mă orientez pe-aici.

– Ai să te orientezi destul de bine, remarcă Lyon. Sînt sigur că şi noul cămin ţi-l vei cuceri la fel de repede.

Tachinăria lui o făcu să zîmbească.

– Cîte rude locuiesc aici, cu tine? Ce crezi, am să-ţi întîlnesc azi toate neamurile?

– Probabil că nu. Locuiesc singur.

Cînd îi văzu reacţia uimită, izbucni în rîs.

– Dar, desigur, blînda mea soţie va locui împreună cu mine.

– Cîte camere de culcare sînt?

– Doar douăsprezece, ridică el din umeri.

Trăsura se opri în mijlocul aleii circulare, tocmai cînd uşa din faţă se deschidea.

Majordomul lui Lyon, un tînăr îndesat şi brunet, pe nume Brown, conduse parada servitorilor pe cele patru trepte.

Personalul se alinia în spatele lui.

Uniformele erau scrobite, la fel de ţepene ca trupurile, şi deşi aveau expresii rezervate, toţi se

ultau la noua lor stăpînă. Lyon se aştepta să fie puţin cam nervoasă la prima întîlnire cu slugile, dar nu peste mult îşi dădu seama că nu era nici vorbă de aşa ceva.

Christina se purta ca o regină... sau o prinţesă, îşi spuse el, zîmbind. Îi salută pe toţi cu graţie, ascultîndu-le atentă explicaţiile despre îndatoririle lor. Îi cucerea, desigur, la fel cum îl cucerise şi pe el.

Nici chiar Brown, cu chipul lui scorţos, nu rămăsese indiferent. Cînd Christina îl luă de mînă şi declară că se vedea clar cît de bine îşi făcuse datoria, pe chipul majordomului se ivi un zîmbet spontan.

– N-am să mă amestec în treburile dumitale, domnule Brown, spuse ea.

La auzul acestei afirmaţii, Brown păru uşurat. Se întoarse spre stăpînul lui.

– My lord, v-am pregătit odaia, şi pe cea alăturată, pentru marchiză.

Christina îşi privi soţul, aşteptîndu-se ca acesta să-l corecteze pe majordom. Cînd Lyon nu făcu decît să dea din cap, luînd-o de cot pentru a urca împreună treptele, zîmbi forţat spre servitori, în timp ce-i şoptea nemulţumită:

– N-am să stau în altă cameră, Lyon. Acum sînt soţia ta. Trebuie să împărţim aceleaşi pături. Şi n-am nici o nevoie de cameristă.

Privind în jur, adăugă:

– Cerule, Lyon, antreul ăsta e mai mare decît toată casa ta din oraş.

Nu s-ar fi mirat dacă ar fi auzit ecoul. Era un hol gigantic, cu pardoselile lustruite ca oglinda. În stînga se afla un salon mare, şi un altul, de aceeaşi mărime, la dreapta. Lîngă scara circulară începea un culoar. Lyon îi spuse că sufragerie era vecină cu salonul, iar în spate se aflau grădinile. Bucătăriile, adăugă el, erau în partea cealaltă. Dormitoarele lor comunicau printr-o uşă. Cînd o văzu cît de încruntată era, Lyon îi spuse:

– Voi porunci să ţi se aducă hainele aici.

Apoi făcu semn spre pat, cu o sprînceană ridicată, întrebînd-o dacă voia să-l încerce cît era de comod.

– Arăţi exact ca un bandit, rîse Christina. Mi-ar plăcea să fac o baie, Lyon, apoi aş dori să-ţi văd grajdurile. Ai cai aici, nu-i aşa?

– Dar ţie nu-ţi place să călăreşti, îi reaminti Lyon.

– Lasă asta.

– Christina, dacă nu crezi că vei fi mulţumită de Kathleen, îţi voi repartiza altă cameristă.

– A, Kathleen pare foarte capabilă, răspunse Christina. Numai că nu vreau nici o servitoare.

– Ei bine, ai una, o anunţă Lyon. Eu n-am să fiu întotdeauna aici ca să-ţi închei rochiile, iubito, aşa că nu te mai încrunta la mine.

Christina se îndreptă spre fereastră.

– Eşti o bucăţică autoritară, ştiai asta, Lyon? replică ea.

Lyon o prinse de la spate şi-i depuse un sărut umed pe gît.

– Insist să încerci neapărat patul.

– Acum?

Se întoarse spre el, privindu-l cum pornea spre uşă. Cînd Lyon încuie şi se uită din nou la ea, văzu că nu glumea. Avea pe chip cea mai cruntă expresie, şi-i făcu semn spre pat cu o mişcare arogantă a capului.

– Sînt plină de praf.

– Şi eu.

Christina avea deja respiraţia tăiată – şi încă nici n-o atinsese măcar.

Îşi aruncă pantofii din picioare şi porni spre pat.

– Întotdeauna ai să te porţi atît de poruncitor cu soţia ta?

– Da, răspunse Lyon, scoţîndu-şi vestonul şi pantofii. Iar soţia mea va fi întotdeauna la fel de supusă? o întrebă, luînd-o în braţe.

– E datoria unei soţii să i se supună soţului, nu-i aşa?

– Într-adevăr, confirmă el, începînd să-i descheie rochia. Cu siguranţă că aşa este.

– Atunci, voi fi supusă, Lyon. Cînd o să-mi vină la socoteală.

– Nici un bărbat nu poate cere mai mult decît atît, replică el cu un zîmbet.

Christina îşi aruncă braţele pe după gîtul său şi-l sărută cu pasiune. Acum nu mai era supusă. Limba i se repezi în gura lui. Ştia că lui Lyon îi plăcea agresivitatea ei. O ţinu şi mai strîns de talie, mîrîind de plăcere.

– Iubito, cred c-am să-ți rup încă o rochie, şopti el.

Nu părea prea spăşit. Iar rîsul ei uşor îl înştiință că n-avea nici o importanță.

Următoarele două săptămîni au fost la fel de minunate şi magice pentru Christina ca primele pagini ale povestirii lui Sir Thomas Mallory despre Camelot.

Îşi petreceau cea mai mare parte a timpului explorînd sălbăticia însorită din jurul casei.

Christina era uimită că un singur om putea să aibă pămînturi atît de întinse.

Lyon era uimită că o singură femeie putea ştii atît de mult despre ele.

Christina îi oferea darul conştiinței şi al unei noi aprecieri față de miracolele naturii.

Lyon începea să-şi dea seama cît de importantă era libertatea pentru ea. Nicăieri nu se simțea mai fericită decît afară.

Mereu îşi încheiau plimbările în fața unui rîu liniştit într-ale cărui ape răcoroase îşi înmuiau picioarele în timp ce mîncau din coşul pregătit de bucătăreasă.

Într-o asemenea după-amiază, Lyon se hotărî să-şi tachineze soția.

Rupse o frunză din cel mai apropiat tufiş şi se prefăcu că voia s-o mănînce.

Dar Christina nu se amuză. Îi smulse frunza din mînă şi-i spuse că era otrăvitoare şi oricum nu trebuia să bage plante în gură.

Dacă-i era chiar atît de foame, îi dădea cu plăcere şi porţia ei de mîncare.

Dimineaţa de vineri sosi mult prea devreme pentru Lyon. Trebuia să se întoarcă la Londra, pentru a se întîlni cu Rhone şi victimele lor neştiutoare la jocul de cărţi.

Nu se îndemna deloc să se despartă de soţia lui, nici măcar pentru o seară.

Cînd coborîră amîndoi treptele, Brown îi aştepta pe peronul conacului.

După ce anunţă că grăjdarul pregătise calul lui Lyon, valetul se retrase discret, pentru ca stăpînul lui să poată rămîne cîteva minute singur cu soţia sa şi să-şi ia rămas-bun aşa cum se cuvenea.

– Christina, cînd îţi va trece frica de cai, vom merge să călărim în fiecare...

– Nu mi-e frică de cai, îi întrerupse ea, indignată. Am mai discutat asta, Lyon. Mă deranjează şeile, nu animalele. E o diferenţă.

– N-ai să călăreşti fără şa, declară Lyon, şi cu asta, am terminat!

– Eşti prea încăpăţînat, mormăi Christina.

– Nu vreau să cazi şi să-ţi rupi graţiosul gît.

Christina se întrebă ce-ar fi zis dacă afla că ieşea să călărească aproape în fiecare dimineaţă. S-ar fi supărat, probabil.

La gîndul acestei mici înşelătorii oftă, apoi îşi alungă sentimentul de vinovăţie. Întotdeauna se întorcea în pat înainte ca Lyon să se trezească şi nu se temea cu adevărat că avea să afle.

Wendell, grăjdarul, n-avea să-i spună nimic. Era un om taciturn – şi, în plus, credea că venea cu permisiunea lui Lyon.

– Christina, am să mă întorc mîine pe la amiază, o smulse el din gînduri.

Şi, ridicîndu-i bărbia, o sărută apăsat.

Cînd porni în jos pe trepte, Christina se grăbi să-l urmeze.

– Eu tot nu înţeleg de ce nu pot merge cu tine. Aş dori s-o văd pe sora ta şi pe mama ta, Lyon.

– Data viitoare, iubito. Diana se duce diseară la petrecerea lui Martin.

– Merge şi mătuşa Harriett?

– Probabil.

– M-aş putea duce cu ele, sugeră Christina.

– Credeam că-ţi place aici, la ţară, replică el. Îţi place, nu-i aşa?

– Da, foarte mult. Dar sînt soţia ta, Lyon. Ar trebui să-mi fac datoria faţă de rudele tale. Ştii, mi se pare destul de ciudat să recunosc, dar unele dintre petreceri mi-au plăcut. Am cunoscut cîţiva oameni foarte drăguţi, pe care aş dori să-i mai revăd.

– Nu.

Tonul lui era atît de ferm, încît Christina rămase perplexă.

– De ce nu vrei să vin cu tine? Te-am supărat cu ceva?

Îngrijorarea din vocea ei îl făcu să reacţioneze.

O privi un moment, apoi o sărută deodată din nou.

– Nu m-ai putea supăra, orice-ai face. Dacă vrei să te duci la petreceri, aşteaptă pînă am să te pot însoţi şi eu.

– N-aş putea să joc cărţi cu tine şi cu răufăcătorii? N-am mai jucat niciodată, dar sînt sigură că mi-ar fi foarte uşor să învăţ.

Lyon îşi ascunse amuzamentul. Era clar că soţia lui vorbea serios. Tonul ei suna absolut sincer.

– Am să te învăţ altă dată, Christina. Dacă vrei, te aştept pînă le scrii un mesaj Dianei şi mătuşii Harriett.

Christina îşi dădu seama că n-avea să cedeze rugăminţii ei de a o lua cu el.

– Le-am scris deja tuturor, chiar şi lui Elbert şi mătuşii mele Patricia, îl informă ea. Brown a trimis azi un mesager cu scrisorile mele.

Porniră mai departe, ţinîndu-se de mînă. Cînd ajunseră la calul lui, Lyon se întoarse.

– Acum trebuie să plec, dulceaţa mea.

– Ştiu.

Nu voise să vorbească pe un ton atît de jalnic. Plecarea lui Lyon o întrista, da, dar nici pe departe la fel de mult ca nepăsarea cu care o refuza.

Părea că despărţirea nu-l deranja deloc – ea, pe de altă parte, era extrem de nefericită.

Ce Dumnezeu se întîmpla cu ea? Nu pleca decît pentru o noapte, nu pentru o veşnicie.

Lyon o sărută pe frunte.

– Mai vrei să-mi spui ceva înainte să plec, Christina?

Fata lăsă capul în piept.

– Nu.

Cu un oftat prelung, Lyon o luă iar de mînă şi o duse spre marginea aleii, ca să nu-i audă grăjdarul.

– O să-mi fie dor de tine, spuse el.

Christina zîmbi.

– La naiba, nevastă, vreau s-aud cuvintele drăgăstoase, mormăi Lyon – şi imediat se simţi ca un nătîng pentru că făcuse o mărturisire atît de ridicolă.

– Lyon, fir-ar să fie, vreau să vin şi eu cu tine la Londra.

– Christina, ai să rămîi aici! mugi Lyon.

Trase adînc aer în piept, apoi adăugă într-o şoaptă furioasă:

– Te iubesc, Christina. Acum, spune-mi că mă iubeşti şi tu. Toată săptămîna am aştepta să aud asta.

Christina îl privi nemulţumită. Lyon, însă, nici vorbă să se lase păgubaş.

– Aştept, Christina.

– Drum bun, Lyon.

Lyon nu-şi dăduse seama cît de important era pentru el s-o aud spunîndu-i că-l iubea – decît acum, cînd se încăpăţîna să-i ignore cererea. Se simţea învins şi furios, privind-o cum se îndepărta de el.

– La dracu'! mormăi.

Încălecă, luă căpăstrul de la Wendell, dar părea incapabil să-şi mîne calul.

Nu putea nici măcar să-şi ia privirea de la încăpăţînata femeie care mergea spre uşa din faţă.

De astă dată, Christina nu-l mai putu ignora. Cînd vru să deschidă uşa, mîna îi tremura pe clanţă. Era îngrozitor de îndărătnic, încontinuu o îmboldea şi o sîcîia. N

-o lăsa să-şi ferească de el sentimentele. Dar nu înţelegea semnificaţia a ceea ce-i cerea. O dată ce-i rostea acele cuvinte, cale de întoarcere n-avea să mai existe.

Nu, niciodată nu s-ar mai fi putut întoarce acasă.

Pe faţă îi apăru un uşor zîmbet. Adevărul era pe cît de dureros, pe atît de îmbucurător. Niciodată nu avusese de ales, nu?

Din momentul cînd îl întîlnise pe Lyon, inima ei ştiuse adevărul. De ce avusese nevoie de atîta timp ca să se hotărască?

Se uită peste umăr. Avea ochii împăienjeniţi de lacrimi.

– Să vii repede acasă, Lyon. Am să te aştept.

– Rosteşte cuvintele, Christina! strigă el, iar de astă dată pe chip i se citea furia.

– Te iubesc.

Trecură cîteva clipe pînă cînd Lyon îi acceptă mărturisirea. Apoi dădu scurt din cap. Arogant mai era!

Dar avea o expresie tandră, nespus de iubitoare.

Era de ajuns. Christina îşi ascunse zîmbetul. O cuprinsese un sentiment de mulţumire şi bucurie. Dintr-o dată, se simţea uşoară ca vîntul.

Adevărul o eliberase.

Deschise uşa şi dădu să intre în casă, cînd strigătul soţului ei o opri iar.

– Nevastă?

– Da, bărbate?

– Spune-mi şi că ai încredere în mine.

Se întoarse din nou, cu mîinile în şolduri. Spera ca Lyon să-i vadă exasperarea.

– Nu mă forţa, Lyon. Savurează-ţi victoriile una cîte una, ca orice războinic nobil.

Lyon izbucni în hohote de rîs.

– Da, Christina, una cîte una. Acum eşti a mea, nu? o întrebă, vesel.

Iar se umfla în pene.

Christina coborî pe prima treaptă.

– Da, Lyon, sînt a ta. Iar cînd te vei întoarce acasă de la Londra, ai să afli cu ce anume te-ai ales. Gata cu prefăcătoriile, bărbate. Gata cu minciunile.

– Nici n-aş putea fi mai fericit, remarcă el.

– Savurează sentimentul, Lyon. Mă tem că nu va dura mult, îl mai avertiză ea, peste umăr.

Uşa se trînti înainte ca Lyon să-i mai poată pune şi alte întrebări.

Avea senzaţia că i se luase o piatră de pe umeri – şi de pe inimă. Îl iubea.

– Va urma şi restul, nevastă, şopti el. O să am grijă.

În viaţa lui nu se simţise atît de încrezător, atît de împăcat cu soarta.

N-avea să dureze mult.

Capitolul 13

Aveai doar trei luni, cînd te-am înfăşat bine şi am pornit spre o nouă aventură. Am plecat în toiul nopţii, pentru ca Patricia să nu mă poată opri. Nu i-am lăsat nici un mesaj, căci mă aşteptam să trimită oameni pe urmele mele.

Erai un prunc atît de scump! Dacă stau să mă gîndesc, cred că drumul a fost mai greu pentru mine decît pentru tine. Tocmai începuseşi să zîmbeşti şi erai o micuţă cu o fire foarte dulce.

Aranjasem să călătorim cu Jacob şi Emily Jackson.

Înţelegi, îi cunoscusem la biserica de duminică şi m-am ataşat de ei imediat. Erau doi tineri căsătoriţi care-şi vînduseră verighetele ca să aibă destui bani pentru a porni în căutarea unei vieţi noi.

S-au bucurat de contribuţiile mele. Emily te-a îndrăgit şi pe tine, Christina. Îţi cînta şi te legăna să adormi, în timp ce eu pregăteam masa de seară.

Jacob era un om pe care-l mîna dorul de

trimite după nici un medic. Acum mi-e bine. Dar trebuie să plec la Londra neîntîrziat. Te rog să-mi aduci trăsura în față. Kathleen, vrei să-mi pregăteşti cîteva rochii?

– Milady, nu vă puteți da jos din pat. Sînteți bolnavă, că ştiți, că nu ştiți, exclamă Sophie. Aveți fața palidă ca un nor, zău că da.

– Trebuie să mă duc la soțul meu, insistă Christina. Va şti el ce e de făcut.

– Din cauza scrisorii ați leşinat, nu-i aşa? întrebă Kathleen, frîngîndu-şi mîinile.

Brown o privi încruntat, iar camerista deveni imediat spăşită.

– Iertați-mă că mă bag, milady, dar toți sîntem aşa de îngrijorați... Ne-ați tras o mare sperietură, şi am venit să vă purtăm de grijă. Ținem la dumneavoastră.

Christina încercă să zîmbească.

– Şi eu țin la voi toți. Da, Kathleen, scrisoarea a fost cauza.

– Ați primit o veste proastă?

– Sigur c-a fost o veste proastă, nătîntoalo, mormăi Brown. Oricine are o fărîmă de minte poate să-şi dea seama. Milady, pot face ceva ca să vă alin durerea?

– Da, Brown, răspunse Christina. Nu te împotrivi cînd îți spun că trebuie să plec la Londra de îndată. Te rog, ajută-mă, Brown. Te rog.

– Aş face orice pentru dumneavoastră! izbucni cu aprindere Brown – apoi roşi, adăugînd: marchizul se va supăra că-i nesocotim ordinele,

Ambele îi erau adresate Christinei şi-i cerau să le acorde atenţie neîntîrziat.

După ce o instrui pe Kathleen să-l ducă pe mesager în bucătărie pentru a-l omeni cu ceva, Christina luă scrisorile şi intră în cabinetul lui Lyon.

Prima misivă provenea de la mătuşa Patricia. Era o epistolă plină de ură, doldora de comentarii defăimătoare la adresa lui Lyon.

Contesa îi spunea Christinei că aflase adevărul despre marchiz şi găsea de datoria ei să-şi avertizeze nepoata că se măritase cu un ucigaş.

În continuare, contesa îi cerea să se întoarcă imediat la Londra ca s-o poată însoţi la diverse petreceri din lumea bună.

Se tînguia că, de la scandaloasa căsătorie a Christinei, nu mai primise nici măcar o invitaţie.

Christina clătină din cap.

Nu trecuse nici măcar o lună de la nuntă, dar mătuşa ei se purta de parcă ar fi fost un an de zile.

Contesa îşi încheia lista nemulţumirilor cu afirmaţia că alătura încă o scrisoare, pe care o primise de la misionarul Deavenrue.

Spera să nu fie o veste proastă pentru Christina.

Fetei i se treziră imediat bănuielile. Mătuşii sale nu-i stătea în fire să facă asemenea comentarii binevoitoare.

Se gîndi că Patricia revenise la trucurile ei obişnuite. Dar cunoştea scrisul de mînă al fostu-

lui ei profesor, iar caligrafia înflorită de pe plic arăta că lui îi aparţinea scrisoarea. Pecetea de pe dosul plicului era de asemenea neatinsă.

Convinsă că scrisoarea provenea într-adevăr de la bunul ei prieten, Christina o deschise în sfîrşit.

Brown reacţionă cel dintîi la ţipătul sfîşietor care se auzi din bibliotecă. Intră grăbit şi nu lipsi mult să-şi piardă cumpătul cînd îşi văzu stăpîna prăbuşită la podea.

Strigă peste umăr cîteva ordine, în timp ce îngenunchea lîngă marchiză.

Kathleen, camerista, veni în fugă. La vederea stăpînei sale, scoase un răcnet.

– A leşinat? Ce-a făcut-o să urle, Brown? E rănită?

– Lasă-mă cu-ntrebările, femeie! se răsti Brown.

Îşi ridică stăpîna cu grijă, apoi observă că strîngea în mîini o scrisoare şi înţelese că leşinase din cauza veştii primite.

– Du-te şi pregăteşte-i patul, Kathleen, şopti el. E uşoară ca pana. Doamne fereşte să nu se fi îmbolnăvit.

Se mai adunaseră cîţiva servitori şi intrară tăcuţi în urma lui Brown, în timp ce o ducea pe Christina pe scară.

Kathleen se grăbise înainte să facă patul, dar Brown trecu pe lîngă camera Christinei, continuîndu-şi drumul cu ea spre odăile stăpînului lui.

– Aici se va simţi mai bine cînd o să se tre-

zească, îi şopti el bucătăresei. Sînt foarte apropiaţi. În fiecare noapte doarme aici.

– Să trimitem după marchiz? întrebă Kathleen printre suspine.

– Cheam-o pe Sophie, ordonă Brown. Va şti cum să-i trateze leşinul. Mesagerul mai e aici?

Cînd Kathleen dădu din cap, Brown continuă:

– Îi voi trimise un mesaj marchizului, cu el. Lewis, îi porunci el grădinarului, du-te şi reţine-l.

Christina deschise ochii tocmai cînd Brown o acoperea stîngaci cu pătura.

– Nu te agita pentru mine, Brown.

– Vă doare ceva, milady? întrebă Brown, cu glasul răguşit de îngrijorare. Am trimis după Sophie. Va şti ea ce e de făcut, adăugă, încercînd să-şi stăpînească tremurul din glas.

Christina se ridică în capul oaselor, tocmai cînd în cameră năvălea o femeie grasă şi căruntă. Aceasta înhăţă două perne şi i le potrivi la spate.

– Ce crezi că are, Sophie? întrebă Kathleen. A scos un zbieret înfiorător şi pe urmă a căzut leşinată.

– Am auzit-o, răspunse Sophie încruntată, punîndu-şi dosul mîinii pe fruntea Christinei, cu un gest repezit. Mai bine cheamă-l pe Winters, Brown. Am impresia că are febră. Winters e doctorul soţului dumneavoastră, îi explică ea Christinei.

– Nu sînt bolnavă! protestă Christina, surprinsă că vocea-i era atît de slabă. Brown, nu

ducă. În fiecare seară îmi spunea cele mai minunate povestiri despre oamenii curajoşi care locuiau în Black Hills. Fratele lui îşi dusese deja familia acolo şi-i trimisese lui Jacob vorbă că era un fermier prosper.

Febrilitatea lui Jacob era molipsitoare. În curînd, am devenit la fel de emoţionată ca el. Emily mi-a spus că pe pămînturile virgine munceau mulţi bărbaţi fără obligaţii şi sigur aveam să găsesc unul bun de însurătoare. Le dădusem de înţeles că soţul meu murise recent – şi, recunosc, mi-era foarte ruşine că-i mînţisem.

Îmi spuneam întruna că minciuna nu conta. Edward n-avea să mă găsească niciodată în acele întinse ţinuturi sălbatice.

Cînd am ajuns într-un loc unde credeam că era capătul pămîntului, ne-am alăturat altei caravane de căruţe. Îmi înfruntam oboseala. Emily era mereu foarte veselă.

Şi apoi, într-o după-amiază mohorîtă şi ploioasă, am ajuns în sfîrşit în valea de sub cei mai magnifici munţi pe care-i văzusem vreodată.

Ţin minte că era un frig amarnic.

Dar nu conta. Eram libere, Christina. Libere. Acum nimeni nu ne mai putea face nici un rău.

Însemnare în jurnal,
11 octombrie 1795

Lyon plecase de peste o oră, cînd sosiră două scrisori.

dar dacă sînteţi cu-adevărat hotărîtă să plecaţi, am să trimit patru oameni voinici să vă însoţească. Fuga-marş, Kathleen, şi fă ce porunceşte stăpînă-ta.

– Vin şi eu cu dumneavoastră? o întrebă Kathleen.

– Te duci! declară Brown, nelăsîndu-i Christinei timp să răspundă.

– Aş dori să rămîn singură cîteva minute, şopti Christina. Vreau să plîng în linişte.

În sfîrşit, înţeleseră. Cineva drag stăpînei lor răposase.

Brown alungă imediat servitorii din dormitor. Şovăi înainte de a închide uşa în urma lui, apoi rămase pe loc, simţindu-se neputincios şi nevrednic, în timp ce asculta suspinele chinuite ale stăpînei sale.

Nu ştia cum s-o ajute. Îşi îndreptă umerii şi porni grăbit pe coridor. Binele stăpînei depindea acum de el. N-avea de gînd să rişte. Se hotărî să trimită şase oameni care s-o apere, nu numai patru.

Şi deşi era foarte neobişnuit ca un majordom să-şi părăsească postul de păzitor al casei, lui Brown nu-i păsă.

N-avea să plece de lîngă stăpîna lui pînă n-o vedea în siguranţă, în braţele soţului ei. Da, avea să-i însoţească şi el.

Şi dacă-şi aducea aminte cum să se ţină pe cal, putea chiar să călărească în fruntea lor.

Christina nu avea idee ce griji le cauza servi-

torilor. Se ghemui sub pătură, strîngînd la piept perna lui Lyon, în timp ce plîngea încet.

Cînd i se istoviră lacrimile, se dădu jos din pat şi porni să-şi caute foarfecele.

Avea să-şi taie părul şi să înceapă ritualul de doliu.

Din acel moment, mătuşa Patricia era ca şi moartă. Christina n- avea să-i mai recunoască niciodată existenţa.

Nu dură mult ca să taie cîteva degete din lungimea părului. Kathleen intră grăbită, cu o rochie de culoare verde deschisă pe braţ. Făcu ochii mari cînd văzu că stăpîna ei îşi tăiase părul, dar tăcu şi o ajută să se schimbe.

– În zece minute vom fi gata de plecare, îi şopti ea Christinei, înainte de a o lăsa din nou singură.

Christina se duse la fereastră, privind afară. Se gîndea la familia ei. Cît i-ar fi plăcut lui Merry regiunea asta.

Şi Lup Negru ar fi fost impresionat, deşi n-ar fi recunoscut niciodată, desigur. Era prea arogant pentru o asemenea mărturisire.

Şi ar fi fost nedumerit, dacă afla că toate acele pămînturi îi aparţineau lui Lyon.

Acvilă Albă ar fi fost mai impresionat de grajdurile lui Lyon.

Caii fuseseră prăsiţi ca să fie puternici şi rezistenţi, iar mînjii, atît de nărăvaşi şi magnifici, dovedeau grija cu care Lyon le selecţionase înaintaşii.

– N-au murit.

Vocea Christinei era plină de furie.

Începu să plîngă din nou. Nu, nu muriseră. Scrisoarea mințea. Ar fi ştiut, în inima ei, dacă familia pățea ceva rău.

– Aş fi ştiut, şopti ea.

Da, era o înşelăciune. Nu ştia cum reuşise mătuşa ei a asemenea infamie, dar de la ea porni se totul.

Femeia cea rea voia s- o facă să creadă că familia ei indiană murise.

Christina nu înțelegea motivele contesei.

Lyon ar fi putut să-i explice. Era un războinic iscusit, care cunoştea tacticile tuturor şacalilor din lume.

Simțea o nevoie disperată să se ducă la soțul ei.

Avea să-i ceară s-o ia în brațe şi să-i spună cît o iubea. Iar apoi, urma să-l pună s-o sărute. Atingerea lui avea să-i alunge tristețea şi durerea.

Ea urma să ceară, iar Lyon, să dăruiască. Era datoria lui.

Cînd sosi la casa lui din Londra, Lyon îl găsi pe Sir Fenton Richards aşteptîndu-l în prag.

Richards nu zîmbea.

Imediat, Lyon intră în gardă.

– Te-ai îngrăşat, constată el, în loc de salut.

– Da, m-am cam îngrăşat, recunoscu Richards cu un zîmbet acru, bătîndu-şe pe burtă.

Lyon începu să se relaxeze.

Stilul prietenului său îi spunea totul: apărus o problemă, altfel Richards nu l-ar fi aştepta doar pentru o vizită de curtoazie.

Totuşi, stilul lui relaxat arăta că nu era o pro blemă prea gravă.

Richards bătu în uşă, care fu imediat des chisă de un servitor. Lyon îi făcu semn valetulu să se ocupe de cal, apoi îşi conduse vizitatorul în bibliotecă.

Prietenul său îl urmă greoi.

Era un om masiv, cu barbă stufoasă şi păr înspicat cu argintiu.

Avea umerii aduşi, glasul scăzut şi, de obicei o atitudine reţinută – mai puţin cînd era în com pania lui Lyon. Atunci putea să se relaxeze, că avea o încredere deplină în prietenul său mai tînăr.

– A ieşit un tărăboi ca niciodată.

Lyon înălţă o sprînceană.

– Rhone e arestat la domiciulu, continuă Ri chards, aşezîndu-se într-un fotoliu de piele di faţa biroului. Am încercat să intervin, dar Wellin ham a depus deja acuzaţiile. Acum, doar tu mai poţi rezolva problema.

– Cum au aflat? întrebă Lyon, începînd să caute printre scrisorile şi invitaţiile de pe birou.

Richards chicoti.

– Suporţi uşor căderea prietenului nostru.

– Cum spuneai, acum totul depinde numai de mine. Am să mă ocup. Spune-mi ce s-a întîmplat. Cum...

– Wellingham a observat bandajul de pe mîna lui Rhone. Una a dus la alta. Rhone îşi asumă prea multe riscuri. Se pare că l-a întîlnit pe Wellingham în drum spre casă, la întoarcerea de la nunta ta. Apropo, îmi pare rău că am lipsit, adăugă el. N-am avut ce face. Abia alaltăieri am ajuns la Londra.

– A fost o petrecere modestă, răspunse Lyon. Va trebui să vii la Lyonwood, ca s-o cunoşti pe Christina. Rhone cum suportă situaţia?

– Cu obişnuita lui manie de a face prostii, comentă sec Richards. De vreme ce nu mai poate ieşi în oraş, dă cîte o petrecere acasă în fiecare seară. A anunţat una şi pentru azi, de fapt. Mă gîndeam să trec şi eu.

Şi-i aruncă lui Lyon o privire lungă, semnificativă. Lyon zîmbi.

– Am să fiu acolo, îi spuse el. Să nu aduci nimic de preţ cu tine, Richards. Doar nu vrei să te jefuiască Jack, nu-i aşa?

– A, deci o să-şi facă şi Jack apariţia?

– Poţi pune prinsoare că da.

– Rhone n-o să se amuze? comentă Richards, îndreptîndu-se în fotoliu, dintr-o dată mai înviorat. Acum, că s-a rezolvat cu problema lui Rhone, am să trec la celălalt motiv pentru care am trecut pe la tine. Tatăl soţiei tale, mai bine zis.

Prietenul său îl privi atent şi împinse scrisorile într-o parte, aplecîndu-se înainte.

– Ştiai că tatăl soţiei tale e în drum spre Londra?

Lyon clătină din cap.

– De unde-l cunoşti? îl întrebă.

– Se numeşte Edward Stalinsky – dar, de sigur, ştii asta.

Într-adevăr, Lyon cunoştea numele complet al socrului său – dar numai fiindcă o văzuse pe Christina semnînd certificatul de căsătorie.

– Da, Baronul Stalinsky, spuse el, făcîndu-i semn lui Richards să continue.

– Ne-a făcut o favoarea, cu mult timp în urmă. Afacerea Brisbane. Îţi mai aduci aminte de ghinionul ăla?

Ghinion? Lyon clătină din cap.

– Îmi amintesc că ai numit bătălia de la Waterloo „ghinionul lui Napoleon", spuse el. Vorbeşte-mi despre afacerea asta Brisbane. Nu-mi amintesc nimic de ea.

– Erai încă tînăr. Totuşi, cred că ai fi auzit mai devreme sau mai tîrziu, începu încet, aproape în şoaptă, Richards. Uit mereu că am cu douăzeci de ani mai mult ca tine. Cred că ar trebui să le fac loc tinerilor, adăugă el, cu un oftat.

– De pe vrema cînd lucram pentru tine, ai încercat de mai multe ori să demisionezi, replică Lyon.

Aştepta nerăbdător să audă relatarea lui Richards în legătură cu tatăl Christinei şi să afle tot ce putea despre el, dar îşi cunoştea destul de bine prietenul ca să ştie că avea să-i povestească pe îndelete, cum îi stătea în fire.

– Eu sînt ca un dulău bătrîn, începu Richards, încă mai păstrez în minte mirosul vechilor probleme. Brisbane era englez, continuă el, trecînd în sfîrşit la subiect. S-ar putea spune că a fost Benedict Arnold al nostru. A trădat, a vîndut cîteva secrete, apoi familia lui a început să-i frămînte conştiinţa. Avea o nevastă şi patru fetiţe. A venit la noi şi ne-a mărturisit ce făcuse. Noi, sau mai bine zis predecesorii mei, au ajuns la un acord cu el. Înţelegi, voiam să prindem peştele cel mare. Cu deplina cooperare a lui Brisbane, am întins o capcană ca să-i capturăm pe superiorii lui. Baronul Stalinsky ne-a fost intermediar. Nu-mi mai amintesc cum s-a implicat, adăugă el cu o ridicare din umeeri. A făcut tot ce-a putut – din cîte am auzit, a luat toate măsurile de prevedere – dar planul a eşuat totuşi lamentabil.

– Cum? întrebă Lyon.

– Soţia şi fiicele lui Brisbane au fost asasinate. Li s-au tăiat beregăţile. Atrocitatea s-a comis astfel încît să lase impresia că le omorîse, apoi se sinucisese şi el.

– Şi nu crezi că asta s-a întîmplat în realitate, nu-i aşa? întrebă Lyon.

– Nu, în nici un caz. Cred că unul dintre superiorii lui Brisbane a aflat despre cursă – fie întîmplător, fie pentru că i-a spus cineva.

– Şi Baronul Stalinsky? A continuat să lucreze cu guvernul?

– Nu. La scurt timp după afacerea Brisbane, s-a însurat şi s-a întors la el acasă. Era scandali-

zat de oroarea la care asistase. El a găsit cadavrele, înțelegi, iar după aceea a refuzat să mai ajute Anglia. Nu pot să-l condamn. N-am fost de față, dar îmi dau seama peste ce coşmar a dat.

– Şi de-atunci ai mai ținut legătura cu baronul?

– Nici eu, şi nici alții. Dar cîțiva dintre vechii lui prieteni au primit de veste că în curînd va sosi în Anglia.

– Mă întreb dacă ştie că are o fiică.

– Dumnezeule mare, vrei să spui că nu ştia de ea? se miră Richards.

– Nu s-au cunoscut niciodată. Pare-mi-se că baronul credea că soția şi copilul lui muriseră de ani de zile. De fapt, toți cei cu care am vorbit credeau că şi baronul era mort. Sir Reynolds a presupus asta.

– Da, am fost surprinşi cînd au sosit scrisorile, răspunse Richards.

– Mă întreb cu ce s-a ocupat de-atunci.

– Din cîte-am auzit, peste un an şi ceva Starlinsky şi-a pierdut principatul, şi pe urmă a dispărut. N-am avut niciodată motive să-l urmărim.

Apoi se încruntă.

– Te deranjează ceva. Ce este?

– Aveați vreun motiv să-l priviți pe baron cu neîncredere?

– Aha, deci asta te macină, nu?

– Spune-mi tot ce ştii despre el, îi ordonă Lyon. Tot ce-ți aminteşti. Îmi dau seama că e mult de-atunci, adăugă el.

– Sînt foarte puține de spus. Pe-atunci eram tînăr și impresionabil, dar îmi amintesc că îl priveam cu venerație. Nu era mult mai vîrstnic decît mine, însă avea o prezență impunătore. Îl invidiam. Și acum, spune-mi și tu mie tot ce știi despre baron.

– N-am nici o informație. Nu l-am cunoscut niciodată, și nici Christina, dar se teme de el. Cînd o vei cunoaște pe soția mea, ai să înțelegi pe deplin ce vreau să spun cu asta. Christina nu e o femeie care să se sperie ușor.

– Atîta lucru știu deja despre ea.

– De unde?

– Păi, s-a măritat cu tine, nu?

Lyon zîmbi.

– Într-adevăr. Nu tocmai de bunăvoie și neștilită de nimeni, dar...

Prietenul său pufni în rîs.

– Poate că se teme de tatăl ei datorită împrejurărilor neobișnuite, spuse el după un moment de tăcere. Să nu-ți cunoști tatăl, și pe urmă să-l întîlnești în sfîrșit...

– Nu, clătină din cap Lyon, frica ei se bazează pe altceva. L-a făcut șacal. Să fii tot timpul în gardă cînd ești cu baronul, Richards. Instinctele mele și temerile Christinei sînt de ajuns ca să mă influențeze.

– Ești chiar atît de neliniștit?

– Da.

– Atunci, de ce nu ți-a explicat Christina adevăratele motive ale temerilor ei?

– E foarte încăpățînată, afirmă Lyon cu un zîmbet care-i dădea de înțeles lui Rhone că găsea asta o calitate nobilă. Şi abia începe să aibă încredere în mine. Între noi e o legătură fragilă, Richards. Din cauza asta, n-am să insist. Christina îmi va spune totul cînd o să fie pregătită, şi nici cu un minut mai-nainte.

– Dar ai încredere în judecata ei? întebă Richards. În ea, ca persoană, ai încredere?

– Da, răspunse fără ezitare Lyon. În toate privințele, recunoscu el încet. Numai Dumnezeu ştie de ce, dar am, încheie el, începînd să rîdă.

– Şi ți se pare amuzant?

– A, da! Nevestica mea şi cu mine am jucat împreună un joc, mărturisi Lyon. E distractiv, înțelegi, fiindcă nici unul dintre noi nu şi-a dat seama.

– Mărturisesc că nu înțeleg nimic.

– Iar eu abia am început să înțeleg. Christina îmi ascunde trecutul ei... la fel cum şi eu i l-am ascuns pe al meu. Cred că se teme să n-o găsesc inferioară, în vreun fel... N-aş face-o, desigur, dar trebuie să învețe să aibă destulă încredere în mine şi s-o creadă şi în inima ei.

– Aş investiga cu plăcere trecutul soției tale, dacă vrei, se oferi Richards.

– Nu e nevoie. Am trimis oameni în Franța, să iscodească, dar am să-i chem înapoi. N-am să scormonesc trecutul, şi nu vreau s-o faci nici tu, Richards. În timp, îmi va spune ea singură tot ce vrea să ştiu.

– Şi ai să-i spui şi tu secretele tale? întrebă în şoaptă Richards. N-ai nici un motiv de îngrijorare, Lyon. Niciodată n-am putut avea într-un om mai multă încredere ca în tine. Loialitatea ta faţă de ţară a fost întotdeauna absolută. De-asta ai primit mereu cele mai dificile misiuni.

Lyon fu surprins de fermitatea din glasul prietenului său. Richards nu era un om dedat complimentelor. În toţi anii cît lucraseră împreună, Lyon nu mai auzise niciodată asemenea laude din partea lui.

– M-ai făcut să fiu îngrijorat în legătură cu Stalinsky, continuă Richards. Voi începe imediat să fac cercetări. Şi ar mai fi încă o problemă, adăugă el, scărpinîndu-se în barbă cu un gest absent. Departamentul spera să dai o recepţie în onoarea socrului tău, cînd va sosi. Dumnezeu să ne ajute, se vorbeşte deja despre titlul de cavaler. Unii dintre gentlemenii mai bătrîni îşi amintesc cu exagerat respect faptele nobile săvîrşite de Baronul Stalinsky pentru binele Angliei. Am să le investighez şi pe astea, adăugă el, dînd scurt din cap.

– O asemenea recepţie nu i-ar conveni deloc Christinei, replică Lyon.

Richards tuşi discret, apoi spuse:

– Lyon, nu vreau să te învăţ cum să-ţi organiezi căsnicia, dar am impresia că trebuie pur şi simplu să-ţi iei soţia la descusut în legătură cu tatăl ei, cu prima ocazie. Ordonă-i să-ţi explice de ce se teme. Fă-o să-ţi răspundă la întrebări, fiule.

S-o ia la descusut? Lui Lyon îi venea să rîdă. Din clipa cînd o cunoscuse pe Christina, nici un moment nu încercase altceva.

– O să-mi spună...

– Ştiu, ştiu, îl întrerupse Richards, cu un oftat prelung. Cînd va găsi ea de cuviinţă.

– Asta e, confirmă Lyon. Pînă atunci, e de datoria mea s-o protejez.

– S-o protejezi?

– Christina crede că tatăl ei va încerca s-o omoare.

– O, Doamne!

– Exact. Şi-ţi dai seama cît de ofensaţi am fi amîndoi, dacă baronul primeşte titlul de cavaler.

– Lyon, insist să-ţi chestionezi soţia. Dacă există vreun pericol...

– Am să rezolv eu. Dar la întrebări n-am s-o mai iau.

Richards ignoră iritarea din tonul prietenului său.

– Nu sînt eu omul care să te judece, dar cred că ai o căsnicie foarte neobişnuită.

– Am o soţie foarte neobişnuită. O să-ţi placă, Richards.

Un zgomot neaşteptat, răsunînd din antreu, le întrerupse conversaţia.

Lyon ridică privirea tocmai cînd uşile bibliotecii se dădeau de perete.

Brown, credinciosul lui valet, năvăli în cameră.

Lyon sări de pe scaun.

Inima începu să-i bubuie în piept şi avu senzaţia că i se tăia răsuflarea.

I se întîmplase ceva Christinei. Fusese atacată... răpită...

Panica i se risipi imediat. Cînd Christina intră valvîrtej pe uşă, cu părul ei auriu înfoindu-i-se în jurul umerilor, Lyon pur şi simplu căzu la loc pe scaun.

Era nevătămată, deşi avea ochii plini de lacrimi şi pe faţă i se citea tulburarea. Era răvăşită, da, însă nu părea să fi păţit nimic.

Lyon începu să respire din nou.

– Lyon, explică-mi imediat cum se poate! îi ceru Christina.

Trecu grăbită pe lîngă Richards, fără ca măcar să-i observe prezenţa, ajunse în faţa soţului ei şi-i împinse în mîini două plicuri.

– I-am recunoscut scrisul şi, la început, am crezut că s-ar putea să fie adevărat, deşi în inima mea simţeam că nu era aşa. Aş fi ştiut dacă li se întîmpla ceva. Aş fi ştiut.

Lyon o apucă de mîini.

– Iubito, calmează-te şi începe cu începutul.

– Citeşte mai întîi scrisoarea asta, spuse ea, retrăgîndu-şi mîna şi arătînd spre plicul primit de la contesă. Atunci vei înţelege cum mi-am dat seama că totul e o înşelătorie.

– Marchiza a leşinat, my lord! îl anunţă Brown.

Lyon se întoarse spre majordom, care rămăsese în uşă.

– Ce-a făcut?!? răcni el.

– A leşinat, repetă Brown, dînd din cap cu tărie.

– Şi atunci, de ce-ai adus-o la Londra? se înfurie Lyon.

Îl privi încruntat pe valet, apoi se întoarse spre Christina.

– Trebuia să fii acasă, în pat! strigă el.

– Nu ţipa la mine! îi porunci Christina, vorbind la fel de tare. Brown a ştiut că degeaba s-ar fi lungit la discuţii. Eram hotărîtă să vin la tine, Lyon. Te rog, citeşte scrisorile. Ştiu că totul e o minciună.

Lyon îşi impuse să se calmeze. Christina începuse să plîngă. Se hotărî să se ocupe de sănătatea ei după ce rezolva prima problemă.

Citi mai întîi scrisoarea contesei. Cînd termină, mîinile îi tremurau.

Dumnezeu să-l ajute, aflase adevărul despre el. Contesa îi descoperise trecutul şi-i povestise nepoatei sale cîteva dintre cele mai incriminatoare detalii.

Iar acum, Christina îi cerea să nege. Venise pînă la Londra ca să se confrunte cu el şi să-l audă spunîndu-i că toate erau nişte minciuni.

N-avea de gînd s-o mai mintă, dar adevărul ar fi putut-o distruge.

Gata cu minciunile, gata cu prefăcătoriile. Nu-i promisese ea acest lucru, în aceeaşi dimineaţă?

Merita s-o trateze la fel.

– Christina, începu el, ridicînd încet privirea spre ea. Cînd e vreun pericol, facem ceea ce trebuie să facem, iar eu am...

Nu putu duce explicația pînă la capăt.

Christina îi citea pe chip chinul şi durerea. Nevoia de a-l alina deveni mai importantă decît orice altceva. Instinctiv, întinse mîinile spre el.

În clipa următoare, mîinile îi încremeniră în aer, pe cînd îl privea nedumerită.

– Despre ce vorbeşti?

– Poftim?

– De ce te uiți așa la mine?

– Încerc să-ți explic, mormăi Lyon.

Se întoarse spre Brown, încruntat. Majordomul pricepu mesajul şi închise imediat uşa.

Apoi, privirea lui Lyon se îndreptă spre Richards. Prietenul său îi ignoră cu nepăsare ordinul tacit, rămînînd pe loc.

– Lyon, răspunde-mi! îi ceru Christina.

– Christina, mi-e foarte greu să-ți explic, de față cu martori... începu el.

Trase adînc aer în piept.

– E adevărat. Totul e adevărat. Am făcut tot ceea ce ți-a spus mătuşa ta. Motivele mele au fost mult mai curate, totuşi, şi aş fi...

În sfîrşit, Christina înțelese.

Închise ochii şi se rugă lui Dumnezeu s-o călăuzească.

Ştia că probabil nu era o soție prea bună acum, cînd Lyon simțea nevoia să se despovăreze de secretele lui.

Alesese un moment ciudat ca să-i împărtășească grijile lui. Deși era o dovadă de egoism, și-ar fi dorit ca mai întîi s-o ajute în legătură cu problema ei.

Cînd o văzu închizînd ochii, Lyon avu senzația că i se înfipsese un cuțit în inimă.

– Draga mea, eram soldat. Mi-am făcut datoria.

Într-un tîrziu, se uită la el. Privirea ei era directă și plină de tandrețe.

Lyon fu atît de uluit, încît nu mai putu scoate nici o vorbă.

– Ești un războinic, Lyon. Dar mai ești și un om blînd și iubitor. N-ai fi omorît pe nimeni fără să fii provocat. Nu, tu vînezi numai șacali.

Lui Lyon îi era greu să accepte.

– Atunci, de ce-ai venit la Londra să...

– Știam că mă vei ajuta să descopăr adevărul.

– Încerc să-ți spun adevărul!

Iar striga. Christina clătină din cap.

– Cum mi-l poți spune, cînd încă n-ai citit cealaltă scrisoare?

– Dacă binevoiți să iertați amestecul unui bătrîn... interveni Richards.

– Ce e? se răsti Lyon.

– Cine e omul acesta? îl întrebă Christina.

– Fenton Richards.

Christina recunoscu numele. Îl privi încruntată pe vizitatorul lui Lyon, apoi spuse:

– Lyon nu poate reveni să lucreze pentru

dumneavoastră. Încă nu sînt mulțumită de felul cum i s-a însănătoşit piciorul. S-ar putea să treacă ani de zile pînă să se vindece complet, adăugă ea.

– Christina, de unde ştii de Richards?

– De la Rhone. Şi mai vorbeşti şi tu în somn, uneori. N-aş fi menționat năravul ăsta în fața unui străin, dar...

– Of, la naiba...! mormăi Lyon.

– O, Doamne...! şopti Richards.

– Nu vă faceți griji, domnule, îi spuse Christina. La mine, secretele lui sînt în siguranță.

Richards o privi lung, apoi dădu încet din cap.

– Cred că aşa e, recunoscu el.

– De unde ştii de piciorul meu? o întrebă Lyon. Nu m-am plîns. S-a vindecat, fir-ar să fie. Rhone ți-a...

– În prima seară cînd te-am cunoscut, mi-am dar seama că aveai dureri. Ți se citea în ochi. Şi te tot rezemai de consolă. Mai tîrziu, l-am întrebat pe Rhone, care mi-a mărturisit că fuseseşi rănit la genunchi. Şi nu ți s-a vindecat, adăugă ea, aruncînd o privire spre Richards.

Richards îşi ascunse zîmbetul. Soția lui Lyon ştia să farmece oamenii.

– Am impresia că nu vorbiți despre acelaşi lucru, remarcă el. Lyon, cred că soția ta nu e tulburată de veştile din scrisoarea mătuşii ei. Despre altceva este vorba, nu-i aşa, draga mea?

– Într-adevăr, răspunse Christina. Contesa a adăugat o scrisoare de la bunul meu prieten. Nu-

mele de pe plic e scris de mîna lui, sînt sigură, iar caligrafia scrisorii arată la fel, dar...

– Dar crezi că nu el a scris-o, completă Lyon. Asta-i înşelătoria la care te refereai?

Christina dădu din cap.

– Vezi cum îşi încheie contesa scrisoarea, Lyon? Spunîndu-mi că speră ca prietenul meu să nu-mi fi trimis veşti proaste.

Ochii i se umplură iar de lacrimi. Imediat, Lyon citi scrisoarea de la Deavenrue. Apoi ridică plicul lîngă filă, ca să compare scrisul. Christina îşi ţinu respiraţia, în aşteptare.

Nu-i luă mult timp ca să observe deosebirile.

– Seamănă, dar nu e acelaşi scris. Richards, vrei să arunci şi tu o privire?

Richards sări din fotoliu, cu o curiozitate nestăpînită, smulgînd plicul şi scrisoarea. Observă imediat nepotrivirile.

– A, da. Scrisoarea a fost scrisă de altă mînă. E o înşelătorie.

Apoi citi conţinutul.

La sfîrşit, o privi pe Christina cu o expresie înţelegătoare.

– Oamenii ăştia din sălbăticie... ţi-au fost ca o familie?

Christina dădu din cap.

– Ce e febra pătată? întrebă ea, încruntîndu-se. Acolo scrie că au murit de...

– Numai Dumnezeu ştie, răspunse Lyon.

– Cine-i responsabil pentru asta? întrebă Richards. Ce fel de monstru ar face aşa ceva?

– Mătuşa Christinei, replică Lyon, cu glasul tremurîndu-i de furie.

Richards puse scrisoarea pe birou.

– Iartă-mă că vorbesc aşa, Christina, dar gîndesc că mătuşa ta e o...

– Gîndeşte, dar n-o spune, îl întrerupse Lyon.

Christina se rezemă de fotoliul lui, vlăguită. Lyon o cuprinse de talie.

– Eu tot nu înţeleg cum a făcut-o. Pecetea era intactă.

Richards îi explică uşurinţa cu care un plic putea fi deschis, folosind aburii.

– Un expert şi-ar fi putut da seama, draga mea, adăugă el.

Peste cîteva minute, Richards plecă. Imediat ce usa se închise în urma lui, Christina izbucni în plîns.

Lyon o luă pe genunchi, strîngînd-o la piept.

Nu încercă s-o liniştească. Avea multe lacrimi de vărsat şi trecu un timp pînă cînd suspinele ei sfîşietoare se potoliră.

– Leoarcă ţi-am udat cămaşa, şopti ea, printre sughiţuri.

Se vedea clar că încă nu era gata să facă nimic. Îşi cuibări capul sub bărbia lui, cu un oftat obosit.

Multă vreme, nu se mişcă. Lyon credea că adormise.

Ar fi ţinut-o în braţe toată după-amiaza, dacă asta voia.

La drept vorbind, se aştepta.

El, unul, de atîta timp avea nevoie ca să-i treacă furia.

Richards voise s-o facă pe contesă cățea. Asta era baba aia afurisită, nici vorbă, şi chiar mai mult decît atît!

Probabil că şi gîndurile Christinei urmaseră aceeaşi cale, căci dintr-o dată şopti:

– Ştii că înainte credeam că toți englezii sînt ca mătuşa mea?

Nu-i răspunse. Dar i se opri respirația în gît şi se rugă ca tăcerea lui s-o încurajeze să-i spună mai mult.

Răbdarea îi fu răsplătită peste cîteva minute.

– Tatăl meu îi ura pe albi. Iar cînd locuiam cu contesa la Boston, singurul meu prieten era domnul Deavenrue. El este cel care m-a dus la mătuşa mea, şi venea în fiecare zi să mă instruiască. Nu aveam permisiunea să ies din casă. Contesa îmi tot spunea că-i era ruşine cu mine. Eram foarte derutată. Nu înțelegeam de ce mă găsea atît de nevrednică.

– Nu eşti, iubirea mea, o contrazise Lyon cu convingere. Eşti foarte, foarte vrednică.

– Mă bucur că observi.

Sinceritatea din vocea ei îl făcu să zîmbească.

Şi o aşteptă să-i spună mai mult.

Păru să treacă o eternitate pînă cînd Christina vorbi din nou.

– Mă încuia în camera mea toată noaptea. Încercam să n-o urăsc pentru asta.

Închizînd ochii, Lyon trase adînc aer în piept. Îi simţea chinul.

Îl străbătea ca o lavă fierbinte, pînă cînd ochii îl usturară de lacrimi.

– Nu suportam să stau închisă aşa. Pînă la urmă, i-am pus capăt.

– Cum, iubito?

– Am scos balamalele de la uşă, mărturisi Christina. Atunci, contesa a început să-şi zăvorască uşa dormitorului. Se temea de mine. Nu mă deranja. E bătrînă, Lyon, şi din cauza asta am încercat s-o respect. Aşa ar fi vrut mama mea.

– Jessica?

– Nu. N-am cunoscut-o niciodată pe Jessica.

– Atunci, cine?

– Merry.

Lyon nu se putu abţine să-i pună şi o altă întrebare:

– Şi-i urăşte şi ea pe albi?

– O, nu, Merry nu urăşte pe nimeni.

– Dar omul pe care-l numeşti tată, da?

Nu crezu că avea să-i răspundă. Tăcerea se prelungi cîteva minute.

N-ar fi trebuit s-o îmboldească. La naiba, tocmai jurase să n-o mai întrebe nimic.

– Da, şopti într-un tîrziu Christina. Dar nu şi pe mine, desigur. Tatăl meu mă iubeşte din toată inima.

Îi aşteptă reacţia. Inima îi bătea cu furie.

Lyon nu scoase o vorbă.

Atunci, Christina trase concluzia că nu înțelesese.

– Am un frate.

Nimic.

Nici un cuvînt, nici un oftat, nici un murmur măcar.

– Se numeşte Acvilă Albă.

Pe chipul lui Lyon se aşternu încet un zîmbet.

– Înțelegi ce-ți spun, Lyon?

O sărută pe creştet.

– Înțeleg, şopti el.

Apoi îi cuprinse uşor obrajii în palme şi-i ridică încet gura, sărutînd-o tandru.

După aceea, îi alungă toate grijile.

– Înțeleg că sînt cel mai norocos om din lume. Niciodată n-am crezut că voi găsi o ființă pe care s-o pot iubi aşa cum te iubesc pe tine, Christina. Îi datorez enorm familiei tale, iubito. Te-a ținut în siguranță pentru mine.

– Nu-i cunoşti, şi totuşi pari să ții la ei, şopti ea, cu vocea tremurîndu-i de emoție.

– Sigur că țin la ei. Mama ta trebuie să fie o femeie blîndă şi iubitoare, iar tatăl tău...

– Un războinic mîndru, completă Christina. La fel de mîndru ca tine, Lyon.

– Te iubesc, Christina. Chiar ai crezut că trecutul tău m-ar fi putut face să te cred mai prejos decît...

– Niciodată nu m-am simțit nevrednică. Niciodată. Sînt o leoaică. La drept vorbind, pe englezi îi găseam nevrednici... pînă te-am întîlnit pe tine.

Lyon zîmbi.

– Ai cîştigat ceva din aroganţa tatălui tău, remarcă el. Îmi place.

– N-o să-ţi fie uşor, Lyon. Am obiceiuri diferite. Nu vreau să trebuiască să mă mai prefac. Cel puţin, cînd sîntem singuri...

– Bine. Nici eu nu vreau să te prefaci.

Apoi rîse, căci nu avea nici cea mai vagă idee ce spusese de fapt.

– Te iubesc, Lyon, şopti Christina, mîngîindu-i ceafa. Lyon? Vreau...

– Şi eu, mîrîi el.

O sărută din nou, flămînd de astă dată.

Limba lui se repezi înăuntru, să guste, să mîngîie.

Christina îi încercui gîtul cu braţele.

Voise să-i spună că voia să plece acasă, la Lyonwood, dar lui îi alungă curînd acest gînd.

– Hai să mergem sus, Lyon, şopti ea, printre sărutări pătimaşe.

– Nu e timp, Christina.

– Lyon!

Lyon încercă să zîmbească la auzul tonului ei poruncitor, dar era prea ocupat cu încercările de a se stăpîni.

Christina se freca de erecţia lui, muşcîndu-l uşurel de lobul urechii şi mîngîindu-l nebuneşte cu mîinile.

N-ar fi putut ajunge la scară nici dacă de-asta ar fi depins viaţa lui.

Capitolul 14

A venit noaptea, cînd toată lumea dormea. Jacksonii îşi pregătiseră paturile afară. Era un frig amarnic, dar Jessica voia discreţie, aşa că făcuse un mic cort.

Am auzit un sunet ciudat şi, cînd m-am uitat afară din căruţă, am văzut un om aplecat peste Emily şi Jacob. L-am strigat, fără să-mi dau seama de pericol. Credeam că venise să-i spună lui Jacob că era rîndul lui să intre în schimb la veghe.

Omul s-a ridicat şi s-a întors, în lumina lunii. Ţipătul mi-a înghe̦ţat în gît. Edward venise după mine. Ţinea în mînă un cuţit însîngerat.

Eram atît de stupefiată şi îngrozită, încît abia puteam să mă mişc. Tu ai fost cea care m-ai silit să acţionez, Christina. Da, căci cînd te-ai trezit din somn şi ai început să scînceşti, m-am trezit din toropeală. N-aveam să-l las pe Edward să te omoare.

Am pus mîna pe cuţitul de vînătoare tocmai cînd Edward s-a urcat în căruţă. Am ţipat şi l-am lovit în faţă. Edward a scos un mîrîit de durere. Vîrful cuţitului îl tăiase lîngă ochi. „Dă-mi pietrele!" a cerut, zburîndu-mi arma din mîini.

Ţipetele mele au trezit din somn tabăra. Edward a auzit strigătele nedumerite din spatele lui.

Mi-a spus că venise să mă omoare. S-a uitat la coşul unde dormeai tu, Christina, apoi s-a întors iar spre mine. „Am s-o omor pe ea mai întîi. Trebuia să i-o laşi Patriciei," a adăugat el cu un rînjet, înainte de a se strecura jos din căruţă.

Jacksonii erau morţi. Le tăiase beregăţile. I-am spus şefului de convoi că auzisem un sunet şi văzusem un om aplecat peste Jacob şi Emily.

Au început să-l caute prin tabără. Era întuneric şi nu l-au găsit.

Peste cîteva ore, s-au liniştit la loc. Au pus de trei ori mai multe gărzi, ca măsură de prevedere, şi au hotărît să-i îngroape pe cei doi Jacksoni în zori.

Eu am aşteptat, apoi te-am înfăşat şi am plecat călare din tabără, în linişte. Nu ştiam încotro s-o apuc şi nici nu-mi păsa.

Fusesem nedemnă de tine, Christina. Totul se terminse. Nu mai era decît o problemă de timp pînă cînd Edward avea să ne dea iar de urmă.

Însemnare în jurnal,
20 octombrie 1795

La scurt timp după prînz, Lyon o sărută pe Christina de rămas- bun. Soţia lui presupunea că se ducea la întîlnirea cu Rhone, pentru partida de cărţi.

Grăbit să facă pregătirile pentru sosirea lui Jack acasă la Rhone, Lyon nu-i dădu nici o ex-

plicație. Îi spuse numai că jocul de cărți fusese amînat şi trebuia să se ocupe de nişte probleme foarte importante.

Christina îşi luase pe ea o rochie albastră, cînd Kathleen o anunță că Lady Diana era jos, aşteptînd-o.

– E foarte necăjită de ceva, îi spuse Kathleen. Plînge, sărăcuța de ea.

Christina coborî grăbită scara. Cînd Diana o văzu, izbucni imediat, cu vestea despre Rhone.

După ce o invită pe cumnata ei în salon, Christina se aşeză lîngă ea şi începu s-o liniştească, în timp ce asculta toată povestea.

– Bietul om e nevinovat, suspină Diana. Şi încearcă atît de mult să fie nobil! Ştiai că invită musafiri în fiecare seară? O, numai de-ar veni Lyon mai curînd acasă, ca să-i spun ce s-a întîmplat! Va şti el ce să facă.

– Sînt sigură că va afla destul de curînd, răspunse Christina. Totul s-a întîmplat numai din vina mea, adăugă ea.

– Cum să fie din vina ta?

Christina nu-i răspunse.

Se considera răspunzătoare pentru problema lui Rhone. Ea era cea care-l rănise, la urma urmei, iar vina apăsa pe umerii ei.

– Trebuie să găsesc o cale de a... Diana, ai spus că Rhone dă o petrecere diseară?

– Da, dar mătuşa Harriett nu mă lasă să mă duc. Am promis deja că mergem în altă parte, însă aş prefera mult să vin totuşi la Rhone.

Christina îşi ascunse zîmbetul.

– Te înţeleg, o bătu ea pe dosul mîinii. Pînă mîine o să se rezolve totul, adăugă, într-o şoaptă complice.

– Cum se poate? şopti şi Diana. Ştii ceva şi mie nu-mi spui?

– Da, răspunse Christina.

Făcu o pauză intenţionată, apoi aruncă o privire peste umăr. Cînd se întoarse la Diana, îi spuse:

– Ştiu din surse sigure că adevăratul Jack iese diseară la vînătoare.

Exclamaţia de uluire a Dianei îi dădu se înţeles că o credea.

– Nu trebuie să sufli o vorbă nimănui, Diana, altfel Jack ar putea să afle şi să se răzgîndească.

Diana îşi încleştă mîinile laolaltă.

– N-am să spun, îţi promit. Dar cum ai aflat...

– Nu e momentul să intrăm în amănunte. Şi am de rezolvat o treabă importantă. Pot să vin şi eu pînă la tine acasă şi apoi să-ţi iau cu împrumut trăsura, pentru scurt timp?

– Da, desigur, se învoi imediat Diana. Aş putea să vin şi eu cu tine.

Christina clătină din cap.

– Grăbeşte-te, Diana, sînt multe de făcut.

– Ce anume?

– Lasă. Şterge-te la ochi şi vino.

O trase pe soră lui Lyon după ea, începînd să-i pună diverse întrebări despre familia ei, ca să-i distragă atenţia de la problema cu Jack.

– Lyon era apropiat de fratele lui, James? se interesă ea.

– O vreme, a fost. Se luau mereu la întrecere. Lyon îl învingea întotdeauna pe James – şi la călărie, şi la scrimă, şi... mă rog, chiar şi la femei, adăugă Diana, ridicînd din umeri. James părea obsedat să cîştige. Şi risca.

– Cum a murit?

– A căzut de pe cal. N-a suferit, a murit pe loc. Baronul Winters, medicul nostru de familie, a spus că a avut o moarte fără dureri. Cred că s-ar putea s-o fi declarat ca s-o liniştească pe mama.

– În legătură cu mama ta...

Christina ezită un moment.

– Diana, ştiu că eşti foarte apropiată de ea, dar sper că vei fi de acord cu planul meu.

– Ce plan? se încruntă Diana.

– Aş dori ca mîine, cînd mă întorc la Lyonwood, s-o iau pe mama ta cu mine.

– Vorbeşti serios? Şi Lyon ştie?

– Nu mai face mutra asta suspicioasă, o admonestă Christina cu un uşor zîmbet. Doresc numai binele mamei voastre. Tu trebuie să te ocupi de sezonul monden, altfel te-aş chema şi pe tine. Ştiu că despărţirea îţi va fi dificilă. E mama ta, în fond, încheie ea, continuîndu-şi drumul.

Diana îşi privi mîinile. Îi era ruşine că se simţea atît de uşurată.

Cineva urma să aibă în sfîrşit grijă şi de mama ei.

– E îngrozitor s-o recunosc, dar acum eşt

sora mea, aşa că-ţi voi mărturisi că n-am să simt deloc lipsa mamei.

Christina nu ştiu ce să răspundă. Îi deschise uşa trăsurii, apoi spuse:

– Aşadar, mama ea e cam... dificilă?

– Ai cunoscut-o, şopti Diana. Nu vrea decît să vorbească tot timpul despre James. De Lyon sau de mine n-o interesează. James a fost primul ei născut. O, ştiu că acum mă desconsideri. N-ar fi trebuit să-ţi spun...

Christina îi luă mîinile într-ale ei.

– Întotdeauna trebuie să-mi spui adevărul. E singurul mod de a ne înţelege. Diana, ştiu că o iubeşti pe mama ta. Altfel, nici n-ai fi atît de supărată pe ea.

Diana făcu ochii mari.

– Da, sînt supărată, recunoscu ea.

– Acum trebuie să intri în casă. Eu mă duc să-mi rezolv treburile, schimbă subiectul Christina. Te rog, spune-le servitorilor să împacheteze lucrurile mamei tale. Mîine dimineaţă voi veni s-o iau.

Dintr-o dată, Diana se repezi la Christina, cuprinzînd-o într-o îmbrăţişare stîngace.

– Mă bucur atît de mult că Lyon s-a însurat cu tine!

– Şi eu sînt fericită că m-am măritat cu el.

Fata îi dădu drumul şi coborî din trăsură, apoi o rugă încă o dată s-o ia şi pe ea. Christina o refuză din nou, după care o aşteptă să intre în casă, înainte de a-i da vizitiului destinaţia.

– Ştiţi unde e taverna Bleak Bryan? o întrebă omul, cu ochii ieşiţi din orbite, înghiţind în sec de cîteva ori.

– Nu, nu ştiu prea bine. Dumneata ştii, domnule?

– Păi, da, doamnă, ştiu... se bîlbîi birjarul.

– Atunci, numai asta contează, nu-i aşa? Te rog, du-mă imediat acolo.

Se urcă înapoi în trăsură şi închise uşa. Dintr-o dată, chipul palid al vizitiului apăru în fereastra deschisă.

– Nu puteţi vorbi serios, doamnă. Bleak Bryan e-n cea mai nespălată parte din Londra. Toţi puşlamagaşii, toţi...

– Bryan mi-e prieten. Trebuie să mă duc neapărat la el, domnule. Cum te numeşti? îl întrebă ea.

– Everet, se prezentă birjarul.

– Everet, repetă Christina, cu un zîmbet menit să-i ia ochii. Un nume foarte frumos. Ei bine, Everet, trebuie să-ţi spun că voi fi foarte supărată dacă nu faci ce-ţi cer. Da, foarte supărată, adăugă ea ferm.

Everet făcu o pauză, scărpinîndu-şi chelia înainte de a răspunde:

– Tocmai asta-i buba, doamnă. Dumneavoastră o să vă supăraţi dacă nu vă duc la taverna Bleak Bryan, da' bărbatu' dumneavoastră, cînd o auzi, o să mă omoare. Orice-aş face, tot o-ncasez. Aici e buba, ba bine că nu.

– A, acum îţi înţeleg ezitarea. Nu ştii că toc-

mai soţul meu mi-a cerut să-i fac această vizită domnului Bryan. Nu te teme, omule. Lyon ştie totul.

Everet arătă mai uşurat. Sinceritatea marchizei părea neîndoielnică. Era atît de inocentă! Nici n-ar fi ştiut cum să-l păcălească.

Vizitiul bîlbîi o scuză, îi ceru să zăvorască uşile pe dinăuntru, apoi se urcă grăbit înapoi pe capră.

Dădu bice cailor şi porni cu toată viteza. Christina îşi spuse că era cam speriat.

Concluziile ei se dovediră corecte cînd ajunseră la tavernă.

Everet o ajută să coboare, cu mîinile tremurîndu-i. Se tot uita înapoi, peste umăr.

– Vă rog, doamnă, grăbiţi-vă. Eu aştept în trăsură, dacă nu vă supăraţi, şopti el.

– A, nu e nevoie să mă aştepţi. Nu ştiu cît va dura. Du-te acasă, Everet. Domnul Bryan se va ocupa de întoarcerea mea.

– Dar, doamnă... se bîlbîi Everet. Dacă nu-i aici? Dacă s-a dus şi el cu-o treabă?

– Atunci, va trebui să-l aştept.

Christina porni spre uşă şi, înainte ca Everet să mai spună ceva, dispăru în tavernă.

Nu venise nepregătită. Avea în mînă un cuţit mic, iar cel obişnuit îi era legat la gleznă. Se descurca mult mai bine cu cuţitul mare, dar acela ar fi bătut la ochi.

Ştia din experienţă că cei mai mulţi răufăcători erau proşti.

Trebuia să fie fermă cu ei de la început. Se opri pentru cîteva momente lîngă uşă, uitîndu-se prin cîrciuma aglomerată, în căutarea proprietarului.

La mesele de lemn stăteau cel puţin douăzeci de oameni, şi încă vreo cîţiva se rezemau de tejgheaua din dreapta încăperii.

De după tejghea, un om se uita la ea cu gura căscată.

Christina presupuse că lucra pentru cîrciumar şi porni imediat spre el.

Nu ajunse nici la jumătatea drumului, cînd un client încercă s-o oprească. Trăsnea a bere şi încerca s-o prindă, cu mişcări stîngace.

Christina îi dădu peste mînă cu tăişul cuţitului. Imediat, omul scoase un urlet de durere.

Toţi ceilalţi îl priviră cum îşi ridica mîna şi se uita la ea cu uimire.

– M-ai tăiat!

Răcnetul lui făcu să se zguduie grinzile.

– M-ai tăiat! mugi din nou, dînd să se arunce asupra Christinei.

Christina nu se mişcase. Fulgeră cu cuţitul prin faţa ochilor lui.

– Stai jos, sau va trebui să te rănesc din nou.

Zău că n-avea timp pentru aşa ceva. Trebuia să rezolve atît de multe, înaintea petrecerii lui Rhone...

– M-ai tăiat, fă...

– Ai vrut să mă atingi, replică ea, atingînd cu vîrful lamei beregata beţivului. Şi dacă mai în-

cerci, ai să-ți bei berea prin gaura pe care ți-o fac în gît.

Auzi un rîs afectat din apropiere şi întoarse privirea într-acolo.

– Am o treabă cu domnul Blue Belle.

– Va să zică, eşti drăguță-sa? strigă cineva.

Christina scoase un oftat de frustrare. Răufăcătorul aşezat lîngă ea se gîndi imediat s-o atace din nou.

Fără să-l privească măcar, îi trase o tăietură subțire pe gît.

Individul urlă iar. Christina ridică ochii spre tavan, rugîndu-se să nu-şi piardă răbdarea.

Da, toți răufăcătorii din lume erau la fel. Proşti.

– Da, sînt drăguța Marchizului de Lyonwood, le spuse ea celorlalți. Proprietarul acestei taverne este prietenul soțului meu. Am o treabă urgentă cu el, şi am ajuns la capătul răbdării.

Făcu o pauză, privindu-l încruntată pe omul care se ținea de gît.

– E o tăietură uşoară, domnule, dar dacă nu-ncetezi cu aiurelile astea, îți promit că următoarea va fi mai dureroasă.

Deşi Christina nu ştia, vestea că era soția lui Lyon schimbase părerile tuturor.

– Las-o-n pace, Arthur, dacă nu ți s-a urît cu viața. E cucoana lui Lyonwood.

– Te numeşti Arthur? întrebă Christina.

Omul pe care-l întrebase era prea îngrozit ca să-i răspundă.

– Arthur e un nume atrăgător, domnule. Ştii povestea Camelotului? Nu? urmă ea, cînd individul continuă s-o privească prosteşte. Atunci, probabil că mama dumitale a citit-o şi te-a botezat după Regele Arthur.

Arthur n-o asculta. Mintea-i era dusă departe, pradă coşmarului a ceea ce-avea să-i facă Marchizul de Lyonwood cînd afla despre incident.

– N-am vrut nimica cînd am dat să pui mîna pe mata, se smiorcăi el. Şi acuma, 's-ca şi mort. N-am ştiut că...

– Că sînt căsătorită? îl întrebă Christina; scoase un oftat. Mă rog, cred că n-aveai de unde să ştii că nu sînt liberă, dar a fost nepoliticos din partea dumitale să te atingi de o doamnă fără să-i ceri mai întîi permisiunea. Însă n-ai să mori din cauza lipsei dumitale de maniere, Arthur, adăugă, pe un ton mai blînd,

Apoi se întoarse spre ceilalţi:

– Mai vrea cineva să încerce?

Toţi se repeziră, care mai de care, să strige că nu, clătinînd din capete.

Era un spectacol amuzant, dar Christina îşi ascunse zîmbetul. Nu voia ca oamenii să creadă că rîdea de ei.

– Pe cuvîntul dumneavoastră? îi întrebă, ca să se asigure că putea pune cuţitul la loc.

Dădură atît de viguros din capete, încît de astă dată nu-şi mai putu ascunde zîmbetul.

– Arthur, acum du-te şi te spală, îi spuse ea peste umăr rănitului, pornind spre tejghea. Ime

diat ce termin aici, am să- ți trimit o alifie ca să-ți treacă usturimea. Întîmplător, ştie cineva unde e domnul Bleak Bryan?

– S-a dus Connor să-l cheme, duduiță! strigă un omuleț slab şi pirpiru.

Christina îi zîmbi. Observă că ținea în mînă nişte cărți de joc.

– Jucați un joc de noroc? întrebă ea. Iertați-mă dacă v-am întrerupt, domnule.

– Nu, nu, răspunse omul. Nu mi-am găsit nici un partener.

– De ce?

– Nitty e prea norocos, don'şoară! strigă altul.

– Eşti un om răbdător, Nitty? se interesă Christina.

– Nu prea am de un-să ştiu, înălțimea voastră, răspunse Nitty.

Christina preferă să nu-i explice că nu trebuia să i se adreseze cu „înălțimea voastră". Omul părea foarte neliniştit.

– Nu vrei să aflăm? îl întrebă.

Rîsul ei cald îi făcu pe cei din jur să zîmbească.

– Aş dori să învăț să joc cărți, domnule, şi dacă ai timp şi vrei, acum mi-ar conveni de minune. Oricum, trebuie să-l aştept pe cîrciumar...

– Mi-ar face o mare cinste să vă-nvăț! declară Nitty, îndreptîndu-şi umerii. Poppy, ia fă loc pentru doamna! ordonă el. Preston, adă-i un scaun curat. Ce joc vreți să-nvățați, duduie?

– Ce joc le place bărbaților?

– Păi acuma, jocu' la bărbatu' matale e poker-u', don'şoară, da' sigur că n-oţi fi vrînd să-nvăţaţi...

– O, ba aş vrea! îl întrerupse Christina.

– Ascultaţi, domniţă! strigă altul. Vă-mprumut eu cîţiva gologani, cînd v-aţi prins.

– Gologani?

– Ca să puneţi potu', se repezi încă unul.

Christinei nu-i venea să creadă ce săritori erau. Omul numit Poppy făcu o plecăciune teatrală.

– Vă aşteaptă scaunul, my lady, anunţă el. S-a uscat şi scuipatu', mai curat nici că poate!

După ce se aşeză la masa rotundă, Christina dădu din cap spre Nitty.

– Deci, îl cunoşti pe soţul meu? întrebă ea, privindu-l cum bătea cărţile. Ai spus că pokerul e jocul lui favorit, adăugă ea.

– Toţi îl ştim, duduie, răspunse Poppy, vorbind peste umărul ei.

– Ce drăguţ, comentă Christina. Şi-acum, Nitty, hai, explică-mi cum e jocul. Îţi mulţumesc pentru gologani, domnule, şi dumitale, şi... O, nu cred că am nevoie de chiar atît de mulţi bani, domnilor, adăugă ea, văzînd cum se adunau monedele grămadă în faţa ei. Sînteţi atît de generoşi! Ce noroc pe soţul meu, să aibă prieteni atît de buni!

Şi soţul Christinei se gîndea cam la acelaşi lucru, în timp ce termina să le dea ordine celor

cinci oameni răpănoşi dar foarte loiali din dosul tavernei.

Bryan stătea lîngă el, dorindu-şi din toată inima să fi putut participa şi el la toată şarada.

– Fir-ar al dracului să fie, Lyon, aş vrea să fiu şi eu acolo ca să văd expresia lui Rhone. Ţine minte, băiete, îi spuse el omului care avea să-l imite pe Jack, stai mai în spate. N-ai ochii la fel de verzi ca ai lui Rhone. S-ar putea să observe careva.

– Bryan, trebuie să te-ntorci înăuntru, îl zori barmanul pentru a treia oară. Îţi spun eu că se pune de-un caft. N-ai auzit răcnetele?

– N-aud decît că oamenii se distrează, Connor. Pesemne cine-a aprins scînteia gîlcevii s-o fi răzgîndit. Şi-acuma, du-te-napoi pînă nu mă jefuiesc ăia de mă lasă-n fundu' gol.

Bryan îl expedie pe Connor înăuntru, apoi rămase lîngă Lyon, ascultînd sfaturile pe care le dădea oamenilor.

Un hohot general de rîs îi atrase dintr-o dată atenţia.

Dădu din cap spre Lyon, apoi reveni în tavernă, să vadă ce-i înveselea aşa.

Observă imediat mulţimea adunată lîngă masa din colţ şi porni într-acolo tocmai cînd unii îşi schimbau poziţiile, astfel că-i putu vedea pe ocupanţii mesei.

După ce se uită cîteva clipe nevenindu-i să creadă, se răsuci pe călcîie şi fugi înapoi afară.

– Lyon, ai terminat aici?

– Tocmai plecam, răspunse Lyon. De ce? Ai o problemă?

Tonul lui Bryan îl pusese în gardă. Prietenul lui avea glasul sugrumat.

– Nu e problema mea, a ta e, replică Bryan.

Cînd Lyon încercă să intre, Bryan îi tăie drumul cu brațul.

– Te mai ții de pariuri, Lyon?

Prietenul său nu-şi ascunse exasperarea.

– Mă mai țin.

– Atunci, pun prinsoare că te-aşteaptă surpriza vieții tale, declară el.

Se trase într-o parte, apoi arătă cu degetul mare peste umăr.

– Surpriza te-aşteaptă înăuntru.

Lyon nu avea timp pentru prostii. Intră grăbit, crezînd că Bryan voia să-l ajute să dezarmeze vreun om, doi.

Grupul de la masă îi bloca vederea.

– Nu e nici un pericol, îi spuse el lui Bryan. Care-o fi marea surpriză, mă întreb. Şi-a găsit Nitty o victimă nouă pentru trucurile lui cu cărți de joc?

– A, e un joc de cărți, ba bine că nu, răspunse tărăgănat Bryan. Frankie, cum merge?

– Duduița tocmai l-a ras pe Nitty cu doi decari amărîți! strigă cineva din mulțime.

– Nu-s eu de vină! mugi vesel Nitty. Are minte ageră. S-a prins de joc, cum se prinde racu' de...

– Vezi cum vorbeşti, Nitty! strigă altul. Femeia Marchizului de Lyonwood e respectabilă,

prostănacule. Vorbeşte frumos în faţa ei.

Femeia Marchizului de Lyonwood!

Nu-i venea să creadă ce auzise. Nu, nu era cu putinţă...

Lyon se întoarse spre Bryan. Prietenul lui dădea din cap, încet. Lui Lyon nu-i venea nici acum să creadă. Porni spre masă. Unii dintre oameni se dădură la o parte.

Chiotele încetară brusc. Christina nu-şi dădu seama de tensiunea din atmosferă, nici de faptul că soţul ei stătea drept în spatele lui Nitty, privind-o fix.

Se concentra asupra cărţilor, încruntată. Nitty, în schimb, se temea să se uite în spate. Văzuse expresiile oamenilor de lîngă Christina. Nici unul dintre ei nu părea prea încîntat.

– Cred că m-arunc, duduie.

Christina nu ridică privirea, bătînd cu degetele în masă pe cînd se uita la cele cinci cărţi pe care le ţinea în cealaltă mînă.

– Nu, Nitty, nu te poţi arunca acum. Mi-ai spus că trebuie să merg sau să dau cu pas.

Împinse grămada de monede spre mijlocul mesei, apoi îi zîmbi noului ei prieten.

– Plusez.

Nitty îşi trînti cărţile pe masă.

– Ăă, duduie, nu e nevoie să ridicaţi potu' cu toţi banii. Am trei rigi, înţelegeţi, aşa că v-am bătut, da' puteţi să vă luaţi gologanii înapoi. E doar o partidă lecţie.

Oamenii dădură din capete.

Unii mormăiră aprobator, în timp ce alții aruncau priviri temătoare spre Lyon.

Christina nu îndrăzni să ridice ochii. Nitty o prevenise că expresiile jucătorilor le dezvăluiau adesea cărțile.

Întrucît el i le arătase deja pe ale lui, nu era sigură că regula se mai aplica, dar nici nu voia să rişte... cînd primise nişte cărți atît de extraordinare.

– Cinstea e cinste, Nitty. Cîştigătorul ia tot. Nu tu ai spus asta?

– Am zis, duduie... se bîlbîi Nitty.

Christina puse pe masă doi şeptari. Păstră intenționat în mînă celelalte trei cărți.

– Domnilor, le spuse ea celor adunați în jur, pregătiți-vă să vă luați cîştigurile.

– Da', duduie, trebuie să-mi bateți...

Nitty amuți, cînd Christina arătă celelalte trei cărți.

– Sfinte Dumnezeule, are trei aşi! şopti Nitty.

Glasul îi era plin de uşurare. Nevasta lui Lyon cîştigase mîna.

Rîsul Christinei nu-şi găsi răspuns în asistență.

Toți îl priveau pe Marchizul de Lyonwood, aşteptîndu-i verdictul.

Nu arăta deloc mulțumit. Iar dacă puternicul marchiz nu se bucura, nici ei nu se simțeau prea bine.

Christina era ocupată să adune monedele în mai multe fişicuri.

– Şi dacă Christina o ascunde pe mama undeva la ţară şi nu vrea să-ţi spună unde e?

– Chiar crezi că i-ar face vreun rău mamei tale? o întrebă Rhone.

– Nu, şopti Diana. Dar vorbea de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru pentru... un războinic bătrîn.

Oftă sonor.

– Christina are unele idei ciudate, nu-i aşa?

– Şarjează, Diana. Se preface că-i oferă mamei noastre ceea ce- şi doreşte.

– Lyon, vrei să vin şi eu cu tine la Lyonwood? se oferi Rhone.

După sclipirea din ochii prietenului său, Lyon îşi dădu seama că-i stătea mintea la o poznă.

– De ce? îl întrebă el.

– Ca să te-ajut să cauţi pe moşie, răspune tărăgănat Rhone.

– Foarte amuzant! se răsti Lyon. Poftim, vezi ce-ai făcut? Diana iar plînge. Ocupă-te tu de problema asta, Rhone, eu n-am timp. Vino la Lyonwood, cu mătuşa Harriett şi Diana, la sfîrşitul săptămînii.

Porni spre uşă, adăugînd peste umăr:

– Dacă pînă atunci n-o găsesc pe mama, Diana, poţi să mă ajuţi şi tu s-o caut.

Rhone abia îşi stăpîni zîmbetul.

– Glumeşte doar, iubito. Hai, gata, lasă-mă să te ţin în braţe. Poţi să plîngi pe umărul meu.

Lyon închise uşa în urma lui, clătinînd din cap. Fusese atît de preocupat de propriile sale

– Nici o vorbă!

Ochii Christinei se dilatară, neîncrezători. Se ridică în fața soțului ei.

– Îndrăznești să ridici vocea la mine în fața unor străini? În fața prietenului tău, Bleak Bryan?

– Îndrăznesc, la toți dracii! răcni Lyon.

Replica lui violentă o ului. Se întoarse spre prietenul lui, îi văzu expresia plină de compasiune și dintr-o dată i se făcu atît de rușine, încît îi venea să plîngă.

– Mă umilești în fața altui războinic.

Vocea îi tremura, și-și încleștă mîinile laolaltă.

Lyon credea că se temea de el. Expresia ei îndurerată îi risipi ceața furiei. Încet, începu să se controleze.

– Spune-mi ce faci aici, îi ceru el.

Continua să vorbească aspru, cu furie reținută.

O considera o oarecare victorie față de temperamentul lui, căci încă-i mai venea să strige.

Soția lui nu înțelesese pericolul. Își tot repeta în minte acest lucru, ca pe o litanie. Nu, nu-și dăduse seama ce i se putea întîmpla...

Era absolut conștient de ororile care o pîndeau pe o doamnă în acea parte din Londra. Lyon făcu un efort să-și alunge gîndurile negre, știind că altfel nu și-ar fi găsit în veci controlul.

Christina nu-și putea privi soțul. Stătea cu capul în piept și ochii spre tăblia mesei.

– Lyon, soția ta trebuie să fi avut un motiv foarte important de a venit aici, declară Bryan.

încercînd să risipească tensiunea dintre cei doi.

Capul Christinei se ridică brusc spre el.

– Soţul meu e supărat că am venit? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Bryan nu ştiu ce să răspundă la această întrebare absurdă. Se hotărî să pună şi el una.

– Nu ştiai ce periculoasă e zona asta?

Fu nevoită să tragă adînc aer în piept înainte de a vorbi din nou. Îşi ţinea pumnii încleştaţi pe lîngă trup.

– Mă duc oriunde vreau eu... şi oricînd vreau.

„Of, la naiba," îşi spuse Bryan, „acum chiar a făcut-o!"

Aruncă o privire scurtă spre Lyon, înainte de a se uita din nou la Christina. Micuţa inocentă încă nu-şi cunoştea foarte bine soţul. Tocmai îi agitase pe dinaintea ochilor o cîrpă roşie!

Lui Lyon nu-i trecuse furia, iar provocările Christinei numai bine nu-i făceau. Bryan se repezi să intervină:

– De ce nu staţi voi doi jos? Eu vă las singuri...

– De ce? întrebă Christina în şoaptă. Deja m-a umilit în faţa ta.

– Christina, mergem acasă. Imediat.

Glasul lui Lyon scăzuse ameninţător. Bryan spera ca pericolul să nu-i scape Christinei.

Ba da, îi scăpase. Se întoarse încruntată spre soţul ei.

Bryan clătină din cap.

Lyon se mişcă fulgerător.

Dintr-o dată, Christina se pomeni ţintuită lîngă peretele din fund. Chipul lui ajunsese la un deget de al ei, iar furia-i devenise atît de arzătoare încît îi simţea dogoarea.

– Uite cum merge treaba în Anglia, Christina. Nevasta face ce-i ordonă bărbatul. Merge numai acolo unde-i dă el voie să se ducă, şi numai cînd îi permite el. Ai înţeles?

Bryan se plimba nervos prin spatele lui. Biata fată trebuia să fie înfricoşată. Pînă şi el se cam temea. Temperamentul lui Lyon încă mai avea putere să-l sperie.

Cînd Christina îi răspunse soţului ei, Bryan îşi dădu seama că nu-i era frică deloc.

– M-ai făcut de ruşine. Acolo de unde vin eu, motivul ăsta e de ajuns ca o femeie să-şi taie părul, Lyon.

Lyon încerca să se calmeze, dar remarca ei absurdă îl scoase din minţi.

– Asta ce naiba mai înseamnă?

Christina nu voia să se întindă la explicaţii. Simţea cum fierbea de furie. Îi venea să ţipe la el, dar şi să plîngă. Nu prea avea nici un sens pentru ea, însă era prea tulburată ca să gîndească limpede.

– Cînd o femeie îşi taie părul, o face pentru că a pierdut pe cineva. O nevastă se tunde cînd bărbatul ei moare... sau cînd se leapădă de el.

– Asta-i cea mai ridicolă absurditate pe care am auzit-o vreodată! mormăi Lyon. Îţi dai seama ce insinuezi? Vorbeşti despre divorţ.

Dintr-o dată, enormitatea nesocotinței Christinei și a acelor comentarii sandaloase îl izbi în plin. Lyon își rezemă fruntea de a ei, închise ochii și izbucni în rîs. Binecuvîntata ei aroganță îi alungase furia.

– Știam c-ai să te schimbi cînd îmi vei afla trecutul, englez inferior ce ești! strigă ea. Nu ești decît un... bădăran prostănac! continuă, amintindu-și ce-i spusese unul dintre oameni altuia.

– Noi doi vom avea o lungă discuție, spuse tărăgănat Lyon. Vino! îi ordonă, apucînd-o de mînă pentru a o trage după el.

– Mai am de vorbit cu domnul Bleak, protestă Christina. Dă-mi drumul, Lyon, îi ceru, încercînd să-și smulgă mîna.

– Cred că n-ai priceput, remarcă el peste umăr. Tocmai ți-am spus că o femeie merge acolo unde soțul ei...

– Lyon? Sînt gata să fac moarte de om, de-atîta curiozitate, interveni Bryan. Aș vrea să știu de ce a venit soția ta aici, adăugă el, bîlbîindu-se încurcat.

Lyon se opri în ușă.

– Spune-i! ordonă el.

Christina ar fi vrut să-l poată refuza, ca să-și dea seama că vorbise serios, dar era vorba de Rhone, așa că-și lăsă mîndria deoparte.

– Rhone dă o petrecere diseară, începu ea. Voiam să te întreb dacă ai putea găsi niște oameni de încredere care s-o facă pe răufăcătorii și...

Nu-şi termină explicaţia. În timp ce vorbea, Lyon o trase pe uşă afară. Merseră pînă la trăsura lui, ascunsă la o oarecare distanţă.

Nici unul nu scoase o vorbă, tot drumul. Lyon încerca să se calmeze.

Abia după ce ajuneră acasă, în timp ce deschidea uşa trăsurii, mormăi:

– Eşti prea inocentă ca să-ţi fie bine.

Christina nu-l privi, ridicînd doar din umeri cu indiferenţă.

Brown îi întîmpină la uşă. După ce-i dădu cîteva instrucţiuni, Lyon o ajunse pe Christina din urmă, la jumătatea scării.

– Cînd n-am să mai fiu atît de furios, îţi voi explica de ce...

– Nu mă interesează motivele tale, îl întrerupse ea.

Lyon închise ochii, trăgînd adînc aer în piept.

– Să nu-ndrăzneşti să mai ieşi din casă pînă mîine dimineaţă, îi spuse el. Acum trebuie să mă duc la Rhone.

– Înţeleg.

– Ba nu prea cred că înţelegi. Christina, te-ai dus la Bryan pentru a-i cere să găsească nişte oameni care să se dea drept Jack şi banda lui, nu?

Christina dădu din cap.

– Nevastă, ai foarte puţină încredere în mine, şopti Lyon.

Christina găsi comentariul lui ridicol.

– Încrederea n-are nici o legătură cu misiunea

mea. Ştiu că ai aflat în ce teroare trăieşte Rhone.

– Teroare?

– Stă baricadat în casă. De vreme ce e prietenul tău, m-am gîndit la un plan foarte şiret. Iar tu ai stricat totul, adăugă Christina.

– Ba nu, *tu* ai fi stricat totul, declară Lyon. Am rezolvat deja problema, Christina. Iar acum, dă-mi cuvîntul tău că vei sta în casă.

– Alte treburi nu mai am de făcut, răspunse ea.

Cînd Lyon îi eliberă braţul, urcă în goană restul de trepte. Ajunsă sus, îl strigă din nou:

– Lyon?

– Da.

– Va trebui să-ţi prezinţi scuzele. O faci acum, sau cînd te întorci de la Rhone?

– Să-mi prezint scuzele?! strigă el.

Christina conchise că nu se căia deloc.

– Atunci, va trebui să iei totul de la început! îi strigă şi ea.

– Ce tot vorbeşti? N-am timp de ghicitori. Dacă e să-şi ceară cineva iertare...

Nu se osteni să termine fraza, căci soţia lui îi întorsese spatele şi dispăruse pe culoar.

Iar îl tratase cu dispreţ. Lyon nu credea că avea să se obişnuiască vreodată cu această atitudine.

Şi nici nu putea s-o înţeleagă. Avea o minte întortocheată. Se gîndise la acelaşi plan ca el, pentru a-l salva pe Rhone. Nu putea să nu fie impresionat.

– Nitty? Pînă-l aşteptăm pe domnul Bleak, aş dori să mă înveţi cum să trişez. Iar atunci, înţelegi, voi şti cum se face şi nu mă voi lăsa înşelată prea uşor.

Nitty nu-i răspune. Christina ridică privirea spre el.

Omul părea îngrozit. În sfîrşit, remarcă tăcerea din jur. Nu înţelese motivul, pînă înălţă ochii şi-şi văzu soţul uitîndu-se la ea.

Avu o reacţie imediată, cu o surprindere vizibilă:

– Lyon, ce-i cu tine aici?

Zîmbetul ei dulce şi primitor îl înfurie şi mai mult. Părea bucuroasă să-l vadă!

Dar surîsul Christinei şovăi, cînd soţul ei continuă s-o privească încruntat, fără o vorbă.

Un tremur de teamă îi îndreptă uşor umerii. În sfîrşit, se lămurise. Lyon era furios. Se încruntă şi ea, nedumerită.

– Lyon? îl întrebă, pe un ton ezitant. S-a-ntîmplat ceva?

Lyon îi ignoră întrebarea. Privirea lui rece trecu peste cei din jur.

– Afară.

Dintr-un singur cuvînt, lăsă taverna pustie. Glasul său şfichiuise ca un bici.

Sub ochii Christinei, oamenii se repeziră să iasă. Nitty se împiedică de scaun, în graba de a părăsi cîrciuma.

– V-aţi uitat gologanii! strigă Christina pe urmele lor.

pe prima culme. Oamenii din convoi tocmai se trezeau. Oare aveau să trimită iscoade să mă găsească?

În clipa aceea, i-am văzut pe indieni năvălind de pe colină şi m-am gîndit să strig, dar ştiam că n-ar fi putut să mă audă. Apoi, din spatele meu s-a auzit alt ţipăt. Era o voce de femeie. Edward! Am crezut că ajunsese acolo. Altă făptură nevinovată avea să moară din cauza mea. Am luat cuţitul pe care Jacob îl ţinuse în coburii şeii şi am luat-o la fugă într-acolo.

Privelişte care mă aştepta cînd m-am repezit printre copaci mi-a alungat spaima şi laşitatea. Am văzut un băiețel plin de sînge, bătut îngrozitor de rău, căzut la pămînt ca o frunză moartă. Femeia care ţipase tăcea. Avea mîinile şi picioarele legate.

O mamă şi un copil... la fel ca noi două, Christina... în mintea mea, atacantul a devenit totuna cu Edward. Nu-mi mai amintesc cum te-am pus jos, nu ştiu dacă am scos vreun sunet cînd m-aam repezit înainte şi i-am înfipt cuţitul în spate.

Pesemne i-a străpuns inima, căci s-a prăbuşit fără să crîcnească.

M-am asigurat că era mort, apoi m-am întors spre băiețel să-l ajut. Scîncetele lui îmi sfîşiau sufletul. L-am ridicat cu blîndeţe în braţe, ca să-l alin cum puteam. Cînd am început să-i gînguresc, s-a mai liniştit.

Dintr-o dată, am simtit că mă privea cineva.

M-am întors şi am văzut că femeia indiană se uita la mine.

O chema Merry.

Însemnare în jurnal,
1 noiembrie 1795

Lyon nu s-a întors acasă pînă după miezul nopţii. Totul mersese de minune. Avea să ţină minte multă vreme expresia de pe faţa lui Rhone în timp ce era jefuit de omul care se dădea drept Jack.

Da, meritase toate eforturile. Acuzaţiile la adresa lui prietenului său aveau să fie retrase pînă a doua zi, cel mai tîrziu.

Acum toţi credeau povestea lui Rhone, că se rănise la mînă din întîmplare, cînd căzuse peste un geam spart. Wellingham se făcuse de rîs, iar Lyon era extrem de mulţumit. Tatăl lui Rhone avea să fie răzbunat. Cei patru hoţi urmau să blesteme ziua cînd îşi aleseseră cá ţintă familia lui Rhone.

Christina dormea adînc, pe podea, lîngă pat. Lyon se dezbrăcă repede, apoi îşi luă soţia în braţe, atent să nu se înţepe în cuţitul de sub pătură. O puse în pat şi o cuprinse, în timp ce ea i se cuibărea la piept.

Lyon abia aştepta să vină dimineaţa. După ce-i explica motivul pentru care fusese atît de furios pe ea cînd o găsise în taverna lui Bryan, avea să treacă la problema siguranţei ei. Voia

s-o facă să înțeleagă că nu-i dorea decît binele, şi că n-o putea lăsa să se vînture prin oraş fără o escortă potrivită. Şi s-o învețe să accepte compromisul.

A doua zi dimineața, Lyon nu-i putu ține soției lui predica dorită. N-o găsi în casă. Se trezi abia la amiază – un lucru uluitor, căci rareori dormea mai mult de trei ore la rînd. Se simțea odihnit, gata să se ia în piept cu lumea – mai exact, gata să se ia de Christina – şi se grăbi să se îmbrace, ca să coboare cît mai repede şi să înceapă instrucția.

Se repezise să tragă concluzia greşită că soția lui îl aşteptase.

– Cum adică, nu-i aici?

Răcnetul lui îl sperie pe servitorul timid.

– Marchiza a plecat acum cîteva ore, my lord, se bîlbîi acesta. Cu Brown şi ceilalți. Ați uitat ce ordine i-ați dat? Am auzit-o spunîndu-i lui Brown că insistaserăți să se întoarcă imediat la Lyonwood.

– Da, am uitat, mormăi Lyon.

Mințea, desigur. Nu dăduse nici o asemenea instrucțiune.

Totuşi, nu putea recunoaşte în fața unui slujitor că soția lui nu spusese adevărul. Nu reputația *ei* o proteja, ci pe- a lui proprie. Lyon nu voia să afle nimeni cît de incapabil era s-o controleze.

Se simțea umilit. Rumegă în minte acest lucru, pînă cînd un gînd neaşteptat îl făcu să se

mai înveselească puțin. Probabil Christina plecase atît de repede fiindcă era nervoasă.

Poate-şi dădea seama de gravitatea faptelor ei din ajun. La început, Lyon se gîndi să se ducă la Lyonwood imediat, apoi hotărî s-o lase un timp pe Christina să fiarbă în suc propriu.

Pînă ajungea şi el acasă, poate chiar aveau s-o cuprindă remuşcările.

Da, timpul şi tăcerea erau de partea lui. Spera ca pînă seara să-i primească scuzele.

Lyon petrecu o oră lucrînd la hîrtiile moşiei, apoi se hotărî să treacă pe la casa din oraş a mamei sale, pentru a-i spune Dianei despre Rhone.

Cînd intră în salon, avu surpriza de a-l găsi pe Rhone aşezat pe canapea, ținînd-o pe Diana cu un braț pe după umeri.

– Deranjez? întrebă el alene.

Apariția sa nu păru să-l tulbure pe nici unul dintre ei.

Diana îşi lăsă capul rezemat în continuare pe umărul lui Rhone, iar acesta nici măcar nu ridică privirea.

– Uite-l şi pe Lyon, scumpete. Nu mai plînge. Va şti el ce e de făcut.

Lyon porni spre şemineu, aruncînd cu ordine:

– Rhone, jos mîna de pe sora mea. Diana, sus şi poartă-te cu puțină bună-cuviință, pentru numele lui Dumnezeu. Şi de ce plîngi?

Sora lui încercă să se conformeze, dar imediat ce se ridică, Rhone o trase la loc.

– Stai aici. O consolez, Lyon, fir-ar să fie, şi nimic mai mult.

Lyon hotărî să se ocupe de el mai tîrziu.

– Spune-mi de ce plîngi, Diana. Şi mai repede, că sînt grăbit, adăugă el.

– Nu e nevoie să ridici tonul la ea, Lyon, îl privi încruntat Rhone. A avut un necaz.

– Îmi spune şi mie cineva despre ce naiba e vorba?

– Despre mama! se tîngui Diana.

Desprinzîndu-se de lîngă Rhone, se şterse la ochi cu batista de dantelă.

– Christina a luat-o cu ea.

– Ce-a făcut?!? întrebă Lyon, clătinînd din cap nedumerit.

– Soţia ta a luat-o pe mama voastră cu ea, la Lyonwood, explică Rhone.

– Şi de-asta plînge Diana?

Rhone încerca să nu rîdă. Ochii îi luceau de veselie.

– Într-adevăr, răspunse el, bătînd-o pe umăr.

Lyon se aşeză în faţa surorii lui, aşteptînd să-şi revină. Arăta ca un fluture, într-o rochie galbenă cu volane maronii, pătată de lacrimi.

– Diana, spuse el pe un ton cît mai liniştitor, nu e nevoie să te temi că sînt furios pentru că soţia mea a luat-o pe mama noastră cu ea. Deasta plîngi, nu-i aşa?

– Nu.

– Voiai ca mama să rămînă aici?

Cînd fata clătină din cap, continînd să sus-

pine, Lyon ajunse la capătul răbdării.

– Păi, atunci?

– Mama nu voia să se ducă! strigă Diana. Rhone, spune-i. Ai văzut şi tu ce s-a întîmplat. Nici nu ştiu ce să mai cred. Iar mătuşa Harriett rîdea ca scoasă din minţi, tot timpul. Nici nu ştiam ce să mai...

– Rhone, ţii la Diana?

– Da. Foarte mult.

– Atunci îţi propun s-o calmezi pînă n-o strîng de gît. Diana, termină cu smiorcăielile!

Lyon îşi ascunse exasperarea. Rhone se purta ca un căţelandru îndrăgostit.

– Înţelegi, mama ta n-a fost de acord să se ducă la Lyonwood cu Christina, şi de-aici a pornit tot scandalul.

Rhone nu-şi putu controla zîmbetul. Diana plîngea cu nasul în vestonul lui, aşa că nu fu nevoie să se ascundă.

– Soţia ta era foarte hotărîtă s-o ia pe mama voastră cu ea. Atît de hotărîtă, chiar, încît... ei bine, a tras-o jos din pat cu forţa.

– Glumeşti!

– Mama nu voia să se ducă!

– Nici nu mă mir, remarcă Lyon tărăgănat. Christina a explicat de ce era atît de categorică?

Colţurile gurii i se arcuiau, dar sora lui îl privea atentă, iar Lyon nu voia s-o necăjească şi mai mult, arătîndu-şi amuzamentul. Rhone însă nu-i era nici el de prea mare folos.

– Să le fi văzut, Lyon! Mama ta e o femeie

puternică. Niciodată nu mi-am dat seama de asta, pînă acum. A împlinit atîția ani, dar azi s-a luptat de-a binelea. Desigur, abia după ce...

– După ce, ce? întrebă Lyon, nedumerit.

– Mama i-a spus Christinei că voia să rămînă aici. Veneau oameni în vizită, şi voia să le vorbească despre James, desigur, îi răspunse Diana.

– Da, mă rog, şi atunci Christina a întrebat-o dacă-i murise inima.

– Nu înțeleg, clătină din cap Lyon.

– Nici eu n-am înțeles, răspunse Rhone. Oricum, mama ta a spus că, de cînd a murit James, şi inima ei e moartă... ce-o mai fi însemnînd şi asta.

Din nou, Lyon nu-şi putu stăpîni zîmbetul.

– Mama mea este o bocitoare de meserie, Rhone. Ştii destul de bine asta.

– Era, preciză Rhone. Între timp, Christina reuşise s-o coboare pînă în antreu. Mătuşa ta, Diana şi cu mine stăteam acolo, uitîndu-ne la ele şi întrebîndu-ne ce se întîmpla.

– O s-o omoare!

– Haide, Diana, n-a spus aşa! replică Rhone, bătînd-o pe umăr, apoi îi zîmbi din nou lui Lyon.

– Rhone, ai de gînd că continui?

– Christina i-a spus mamei tale că acolo de unde vine ea – Dumnezeu ştie unde-o mai fi şi asta – un războinic bătrîn cu sufletul şi inima frînte se duce în sălbăticie.

– De ce?

– Păi, ca să-şi găsească un loc ferit şi plăcut unde să moară, desigur. Nu mai e nevoie să spun că mamei tale nu i-a convenit deloc să fie făcută „războinic bătrîn".

Lyon se uită în tavan un minut încheiat, înainte de a îndrăzni să-şi privească din nou prietenul. Era la un pas de a izbucni în rîs.

– Da, nici eu nu cred că i-a convenit.

– Mă rog, a fost şi mama de vină, interveni Diana. Dacă n-ar fi confirmat că are inima zdrobită, Christina n-ar fi insistat s-o ia cu ea. I-a spus că o va ajuta să-şi găsească un loc ferit.

– Ce frumos din partea ei, comentă Lyon.

– Lyon, mama încă nu-şi băuse nici măcar ciocolata. Şi nici servitoarele nu-i împachetaseră lucrurile. Christina i-a spus că nu conta, că oricum n-ai nevoie de bagaje cînd te duci să mori. Astea au fost cuvintele ei.

– Şi atunci, adăugă Rhone, mama ta a început să strige.

– Şi Rhone nu m-a lăsat să mă amestec, şopti Diana, iar mătuşa Harriett rîdea întruna.

– Abia pînă cînd mama ta a ajuns în trăsură.

– Striga numele lui James? întrebă Lyon.

– Nu... în nici un caz, murmură Diana. Ce legătură are asta?

Nici Rhone şi nici Lyon nu-i putură răspunde. Rîdeau prea tare. Lyon avu nevoie de cîteva minute pînă să poată vorbi din nou.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc şi eu la Lyonwood.

Doamne, îl aştepta o sarcină cu adevărat obositoare. Trebuia să facă mari eforturi pentru a o ţine pe Christina în siguranţă.

Era-n stare să intre-n bucluc cît ai clipi, dacă nu-i stătea el mereu alături, s-o protejeze. Christina nici măcar nu părea să înţeleagă ce era aceea prudenţa.

La naiba, nu avea nici atîta minte ca să se teamă de el, cînd exploda de nervi.

Nici o femeie nu mai ridicase vreodată tonul la el... şi nici mulţi bărbaţi, dacă stătea să se gîndească.

Şi totuşi, Christina o făcuse, fără îndoială. Cînd Lyon striga la ea, îi răspundea cu aceeaşi monedă.

Era egală cu el din toate punctele de vedere. Pasiunea ei se potrivea cu al lui şi ştia, în adîncul inimii, că-l iubea la fel de mult.

Şi totuşi, cu voia lui Dumnezeu, următorii douăzeci de ani aveau să fie foarte obositori.

Şi foarte, foarte satisfăcători.

Capitolul 15

N-am vrut să mai moară şi alţi oameni nevinovaţi din cauza mea. Edward ar fi venit după noi. Ştiam că nu aveam parte decît de o amînare temporară a execuţiei.

Cînd s-a crăpat de ziuă, nu ajunsesem decît

probleme, încît nu observase că Rhone se îndrăgostea tot mai mult de Diana. Rhone era un prieten bun... dar, şi cumnat...? Lyon încă nu se gîndise la această posibilitate.

Christina n-ar fi fost surprinsă de atracţia dintre cei doi. Nu, ar fi fost prima care să-l instruiască pe Rhone să-şi urmeze destinul, îşi amintl Lyon, cu un zîmbet. Of, destinul... În acel moment, destinul lui era de a se duce acasă, să-şl sărute soţia.

Soarele tocmai apunea, cînd Lyon ajunse pe aleea circulară din faţa casei. Miji ochii în lumină, încercînd să distingă ceea ce vedea.

Apropiindu-se, îl reçunoscu pe Elbert, care cobora cu greu treptele. Ce căuta acolo? Şi ce Dumnezeu făcea cu încălţămintea lui? Ajunsese destul de aproape ca să-şi vadă toate cizmele şl ghetele aliniate pe trepte şi pe alee.

Lyon descălecă, îşi plesni calul pe crupă ca semnal să se ducă la grajd, apoi îl strigă pe fostul valet al Christinei:

– Elbert? Ce faci cu încălţările mele?

– Poruncile coniţei, my lord, răspunse Elbert. Nici nu ştiam că un om poate să aibă atîtea ghete. De-o oră fac treaba asta. Sus pe scară, jos pe scară, iar sus, iar...

– Elbert? îl întrerupse iritat Lyon. Îmi spui şl mie de ce? Şi ce-i cu dumneata la Lyonwood? Te-a invitat Christina într-o vizită?

– M-a angajat, domnule, anunţă valetul. O să

fiu ajutorul lui Brown. Ştiaţi ce griji îşi făcea pentru mine? Ştia că n-aş rezista mult cu afurisita de babă, Domniţa dumneavoastră are inimă bună. O să-mi fac datoria, domnule. N-am să mă fofilez.

Christina era într-adevăr bună la inimă. Blînda lui soţie ştia că Elbert nu şi-ar fi putut găsi de lucru la nimeni altcineva. Era pur şi simplu prea bătrîn, prea slab.

– Sînt sigur că ai să te descurci de minune, Elbert, răspunse Lyon. Mă bucur că te am printre oamenii mei.

– Vă mulţumesc, my lord.

Lyon îl observă pe Brown, care stătea în uşă. Majordomul părea supărat.

– Bună ziua, my lord, salută el. Mă bucur foarte mult că v-aţi întors.

Tonul său părea pe cît de încordat, pe atît de uşurat.

– V-aţi văzut încălţămintea, domnule?

– Nu-s orb, omule. Sigur c-am văzut-o. Nu vrei să-mi explici şi mie ce mama dracului se întîmplă?

– Porunca soţiei dumneavoastră, anunţă Brown.

– A fostei soţii, precizează Elbert, cu un chicotit.

Lyon trase adînc aer în piept.

– Ce vrei să spui? îl întrebă el pe Brown, crezînd că majordomul ar fi vorbit cu mai mult sens decît bătrînul care rîdea pe înfundate în spatele lui.

– Divorţează de dumneavoastră, my lord.

– Ce face?!?

Umerii lui Brown se prăbuşiră. Ştia că stăpînul lui n-avea să primească deloc uşor acea veste.

– Divorţează.

– Vă alungă, my lord, se leapădă de dumneavoastră, sînteţi uitat, mort în inima ei...

– Am înţeles ideea, Elbert, mormăi exasperat Lyon. Ştiu ce înseamnă cuvîntul „divorţ".

Îşi continuă drumul spre casă. Bătrînul servitor îşi tîrşi picioarele după el.

– Aşa a spus dumneaei, domnule. Stăpîna mea divorţează de dumneavoastră în felul cum o fac ai ei. A zis că se poţi foarte bine să te descotoroseşti de un bărbat. Trebuie să vă găsiţi altă locuinţă.

– Ce să fac? întrebă Lyon, convins că nu auzise bine.

Brown dădu insistent din cap.

– V-a repudiat, v-a dat deoparte...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Elbert, încetează cu litania asta! se răsti Lyon, întorcîndu-se din nou spre Brown. Şi încălţămintea ce înseamnă?

– Înseamnă plecarea dumneavoastră, domnule.

Valetul încercă să nu privească expresia neîncrezătoare de pe chipul stăpînului său. Era în pericol să-şi piardă controlul.

– Să ne înţelegem, bombăni Lyon. Soţia mea crede că această casă îi aparţine ei?

– Şi mamei dumneavoastră, desigur. O va ţine aici.

Brown îşi muşca buza de jos, Lyon avu impresia că-şi stăpînea cu greu rîsul.

– Desigur, repetă el tărăgnat.

Elbert încercă să se facă de folos din nou.

– Aşa fac ai ei, interveni el, cu o voioşie de-a dreptul enervantă.

– Unde-i nevastă-mea? întrebă repezit Lyon.

Fără să aştepte răspunsul, urcă treptele spre dormitor, două cîte două. Un gînd neaşteptat îl făcu să se oprească.

– Şi-a tăiat părul? întrebă.

– Da! strigă Elbert, înainte ca Brown să deschidă gura. Aşa se face, insistă el. O dată ce şi l-a tăiat.. ei bine, pentru ea sînteţi ca şi mort. Sînteţi lepădat, dat la o...

– Termină odată că am priceput! răcni Lyon. Brown, adu-mi ghetele în casă. Elbert, du-te şi stai jos undeva.

– My Lord? strigă Brown.

– Da?

– Francezii chiar au reguli din-astea?

Lyon abia îşi stăpîni zîmbetul.

– Soţia mea a spus că aşa cere legea?

– Da, My Lord.

– Şi ţi-a spus că a trăit în Franţa?

Brown dădu din cap.

– Atunci, aşa trebuie să fie. Aş dori să fac o baie, Brown. Lasă încălţările pentru mai tîrziu, adăugă el, întorcîndu-se iar spre uşă.

Zîmbi. Existau momente cînd uita ce tînăr şi lipsit de experienţă era Brown. Desigur, îl mintise o persoană care radia inocenţă şi sinceritate – Christina.

Soţia lui nu-l aştepta în dormitor. Soarele încă era destul de puternic ca s-o ţină afară. Lyon se îndoia că avea să se întoarcă în casă înainte de căderea întunericului.

Chicotind, începu să se dezbrace, ignorînd privirile îngrijorate ale servitorilor. Ştia că nu erau obişnuiţi să-l audă rîzînd. Apoi se întinse în cada prelungă, cu umerii rezemaţi de capăt. Brown îi pregătea hainele curate.

– Mă ocup eu de ele, îi spuse Lyon. Acum poţi să pleci.

Brown porni spre uşă, apoi ezită.

– Ce e?

– My lord, nu mi-aş îngădui să mă amestec în problemele dumneavoastră personale, dar mă întrebam dacă veţi onora decizia soţiei dumneavoastră.

– Desigur, Brown, răspunse alene Lyon.

– Atunci, o lăsaţi să divorţeze? se bîlbîi valetul, vizibil stupefiat.

– Cred că a şi divorţat deja de mine, răspunse Lyon cu un zîmbet.

Majordomul nu era deloc încîntat de acest răspuns.

– O să-mi lipsiţi, my lord.

– Te ţine şi pe tine? se interesă Lyon.

Brown dădu din cap. Arăta foarte nefericit.

– My lady mi-a explicat că acum toți facem parte din familia ei.

– Toți?

– Ține tot personalul, my lord.

Lyon începu să rîdă.

– Zău c-aș dori să rămîneți și dumneavoastră! izbucni Brown.

– Nu-ți mai face griji, Brown. Nu plec nicăieri. Imediat ce soția mea intră în casă, trimite-o la mine. Dacă poate divorța atît de ușor, trebuie să existe și o cale de a ne recăsători la fel de repede. O să rezolvăm această mică problemă pînă la căderea nopții, îți promit.

– Slavă Domnului, șopti Brown.

Și ieși grăbit din cameră, închizînd ușa după el. Auzi rîsul stăpînului său pînă în holul de jos.

Christina îi ieși în întîmpinare la baza scării. Cînd o informă că marchizul era sus și o aștepta, îl privi nemulțumită, înainte de a se conforma.

După ce intră în dormitor, Christina se opri brusc.

– Închide ușa, iubito.

Se supuse, dar numai fiindcă voia ca discuția să aibă loc în liniște.

– Călătoria a fost plăcută? întrebă Lyon.

Blîndețea tonului său o nedumerea. Era pregătită pentru o confruntare, iar Lyon părea nespus de îngăduitor.

– Lyon, începu ea, evitîndu-i intenționat privirea. Nu cred că-ți dai seama ce-am făcut.

– Cum să nu-mi dau seama, iubito? replică el

atît de vesel, încît o nedumeri şi mai mult.

– Va trebui să iei totul de la început. Va trebui să-mi faci curte, deşi acum, cînd ştii despre... creşterea mea neobişnuită, mă îndoiesc c-ai să...

– În regulă.

Christina îl privi lung.

– În regulă? Asta-i tot ce ai de spus?

Clătină din cap, oftă adînc, apoi şopti:

– Nu înţelegi.

– Ba înţeleg. Tocmai te-ai lepădat de mine. Mi-a explicat Elbert.

– Şi nu eşti supărat?

– Nu.

– Păi, şi de ce nu? Mi-ai spus că mă iubeai. Vorbele tale erau false, aşa-i? Acum, cînd ştii...

– Nu erau false, o întrerupse Lyon.

Se rezemă de capătul căzii, închizînd ochii.

– Doamne, ce bine e. Îţi spun eu, Christina, drumul călare de la Londra mi se pare de fiecare dată tot mai lung.

Nu-i venea să creadă cînd îl vedea atît de nepăsător. Îi venea să plîngă.

– Nu poţi să mă umileşti şi pe urmă să te porţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Pentru o asemenea ofensă, un războinic ar face moarte de om.

– A, Christina, dar tu nu eşti războinic. Eşti soţia mea.

– Eram.

Nici măcar nu deschise ochii s-o privească, în timp ce o întreba:

– Ce anume am făcut?

– Nu ştii?

Fu nevoită să tragă adînc aer în piept înainte de a continua.

– Ai strigat la mine în faţa altora. M-ai făcut de ruşine. M-ai umilit.

– În faţa cui? întrebă el atît de încet, încît Christina fu nevoită să se apropie ca să-l audă.

– Într-a lui Bryan.

– N-am ţipat la tine şi de faţă cu Richards? Parcă-mi amintesc...

– Aia a fost altceva.

– De ce?

– Strigai fiindcă leşinasem. Nu erai furios pe mine. Îţi dai seama de diferenţă.

– Acum, da. Şi te întrebi de ce am strigat la tine de faţă cu Bryan?

– Nu.

Lyon deschise ochii. Era vizibil iritat.

– Mă speriaseşi îngrozitor, o informă el, vorbind răspicat.

– Ce făcusem?

– De ce te miri? Cînd am intrat în taverna aia şi te-am găsit în mijlocul celor mai mari căzături din Anglia, mă mir că nu mi-am ieşit din minţi. Şi pe urmă, ai avut obraz să-mi zîmbeşti, de parcă te-ai fi bucurat să mă vezi.

Fu nevoit să se întrerupă. Numai amintindu-şi, se înfuria din nou.

– M-am *bucurat* să te văd. Te îndoiai de asta? îl întrebă ea.

Îşi propti mîinile în şolduri şi-şi aruncă părul peste umăr, continuînd să-l privească încruntată.

– Ei?

– Iar ţi-ai tăiat părul?

– Da. Face parte din ritualul de doliu, îl ştiinţă ea.

– Christina, dacă-ţi tai părul de fiecare dată cînd te superi pe mine, într-o lună ai să fii cheală.

Trase adînc aer în piept, apoi continuă:

– Ajută-mă să înţeleg. Pe viitor, n-am voie să mai ridic niciodată tonul la tine? N-o să meargă, Christina. Vor exista momente cînd am să strig la tine.

– Nu-mi pasă, mormăi ea. Nici eu n-am să mă stăpînesc, cu unele ocazii. Dar niciodată, niciodată n-aş lăsa vreun străin să-mi vadă supărarea. Asta a fost umilinţă, Lyon.

– Aşa? Atunci, ar fi trebuit să te duc în odaia din dos ca să strig la tine între patru ochi?

– Da, aşa ar fi trebuit.

– Ai riscat prosteşte, Christina. Erai în pericol, indiferent dacă-ţi dădeai seama sau nu. Vreau să-ţi ceri iertare şi să-mi promiţi că niciodată nu-ţi vei mai asuma asemenea riscuri.

– Trebuie să mă gîndesc, totuşi. Da, va trebui să mă gîndesc la aceste promisiuni pe care mi le ceri.

Expresia încruntată, feroce, a lui Lyon îi dădu de înţeles că sinceritatea ei nu-i plăcea deloc.

– Te-am prevenit că nu-ţi va fi uşor, şopti ea.

– Crezi că asta-i tot?

– N-am spus decît că...

– Mă pui la încercare, nu-i aşa, Christina?

Făcuse greşeala să se apropie prea mult de cadă, şi-şi dădu seama prea tîrziu. Lyon o apucă de mînă şi o trase în poala lui. Apa se revărsă peste marginile căzii.

– Mi-ai stricat rochia! strigă Christina.

– Am mai stricat şi altele, replică el, cînd încetă să se mai zbată; îi cuprinse obrajii în căuşurile palmelor, făcînd-o să-l privească. Te iubesc.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– M-ai umilit.

– Te iubesc, repetă Lyon într-o şoaptă aspră. Îmi pare rău că te-ai simţit umilită.

– Îţi pare rău?

Pe obraz i se prelinse o lacrimă. Lyon i-o şterse cu degetul mare.

– Şi mie-mi pare rău că te-am speriat, şopti ea. Voi încerca să nu mai fac.

– Spune-mi că mă iubeşti, îi ceru Lyon.

– Te iubesc.

– Să te cred, oare? întrebă el cu glas răguşit, ademenitor.

– Da, răspunse Christina.

Încercă să-i dea mîinile la o parte.

– Sigur că trebuie să mă crezi.

– Dar tu nu mă crezi cînd îţi spun că te iubesc. Ţi-a intrat în cap că sîntem împreună doar pentru un timp, nu?

O sărută, sperînd să îndulcească dojana.

– Cînd vei învăţa să ai deplină încredere în

mine, vei şti că eu nu mă răzgîndesc niciodată. Dragostea mea e eternă, Christina.

Nu-i lăsă timp să-l contrazică – o sărută din nou. Apoi începu să-i prade gura, cu buzele şi limba. Christina încercă să protesteze.

– Lyon, trebuie să...

– Scoate-ţi hainele, o întrerupse el, desfăcîndu-i deja încheietorile rochiei.

– Lyon, te rog...

– Vrei să mă opresc?

– Nu, nu te opri...

– Sîntem căsătoriţi?

Christina cedă.

– Da, Lyon. Dar ar trebui să-mi faci curte mai întîi...

Îl muşcă de buza de jos, apoi îşi deschise gura ca s-o sărute din nou.

– Un compromis... şopti Lyon, în timp ce o trăgea încet în jos şi începea s-o penetreze.

Christina nu înţelegea ce voia să spună, dar nu mai putea să vorbească, nici să gîndească. Se agăţă de războinicul ei, într-un abandon exaltaziat.

– Ar trebui să ne ducem jos, la cină. Nu vreau ca mama ta să creadă că se poate ascunde în dormitor. Trebuie să-şi ia mesele cu noi, de acum încolo, bărbate.

Lyon nu-i luă în seamă cuvintele. O acoperi cu pătura, observînd că tremura, apoi începu să gîdile umărul cu degetele.

– Christina? Tatăl tău a strigat vreodată la tine cînd erai mică?

Înainte de a-i răspunde, întoarse capul şi-şi rezemă bărbia de pieptul lui.

– Ce întrebare ciudată. Da, tata striga.

– Dar niciodată în faţa altora?

– Mă rog, şi-a pierdut cumpătul o dată, recunoscu ea. Eu eram prea mică şi nu mai ţin minte, dar mamei mele şi şamanului le plăcea să-mi povestească.

– Şamanului?

– Omul nostru sfînt. Ca acela care ne-a căsătorit. Şamanul meu, însă, nu poartă cornet pe cap, încheie ea, ridicînd din umeri.

– Şi de ce şi-a pierdut tatăl tău cumpătul?

– N-ai să rîzi?

– Nu.

Christina îi privi pieptul, pentru ca ochii lui aurii să nu-i strice concentrarea.

– Fratele meu adusese acasă un şarpe foarte frumos. Tata era mulţumit.

– Mulţumit?

– Era un şarpe minunat, Lyon.

– Înţeleg.

Îi auzi amuzamentul în glas, dar nu reacţionă.

– Şi mama s-a bucurat. Şamanul a spus că eram invidioasă, căci m-am dus să prind şi eu un şarpe. Cîteva ore, nu m-a găsit nimeni. Eram foarte mică şi făceam mereu boroboaţe.

– Aha, deci de-asta s-a enervat tatăl tău. Probabil că dispariţia ta...

– Nu, nu ăsta a fost motivul, îl întrerupse Christina. Deşi, desigur, se supărase că plecasem din sat.

– Şi-atunci? o îmboldi Lyon, văzînd că nu se grăbea să continue.

– Toţi mă căutau înnebuniţi, cînd eu am apărut din nou, ţanţoşă. Mama a spus că mereu umblam ţanţoş, pentru că încercam să imit mersul fratelui meu. Ştii, Acvilă Albă mergea ca un războinic mîndru.

Amintirea întîmplării pe care o auzise de-atîtea ori povestită în copilărie o făcu să zîmbească.

– Şi aveai un şarpe la tine, cînd te-ai întors ţanţoşă în sat? întrebă Lyon.

– A, da, răspunse ea. Şamanul mi-a povestit că îl ţineam la fel cum îl ţinuse Acvilă Albă pe-al lui. Tata stătea dincolo de foc, cu mama lîngă el. Nici unul n-a avut vreo reacţie. Nu voiau să mă sperie, şi să scap şarpele din mînă. Oricum, continuă ea cu un oftat, tata s-a apropiat de mine, a luat şarpele, l-a omorît şi a început să strige la mine. Mama ştia că nu înţelegeam. Pe fratele meu îl lăudase, înţelegi, şi totuşi la mine striga.

– Şi de ce crezi că a făcut asta? se interesă Lyon, deja îngrozit de răspunsul ei.

– Şarpele fratelui meu nu era veninos.

– O, Doamne.

Tremurul din glasul lui o făcu să rîdă.

– Tatei i-a trecut curînd furia. Şamanul a declarat că spiritele mă apăraseră. Eu eram leoaică lor, înţelegi. Mama a spus că tatei i-a şi părut rău

că mă făcuse să plîng. În după-amiaza aceea m-a luat cu el călare, iar la masa de seară, m-a lăsat să-i stau pe genunchi.

Asemănarea era prea mare pentru ca Lyon să poată trece peste ea.

– Tatăl tău s-a speriat, afirmă el. Te iubea, Christina – atît de mult, încît cînd a văzut în ce pericol erai, şi-a pierdut controlul. La fel cum mi l-am pierdut şi eu, cînd am văzut pericolul care te păştea ieri.

O trase deaspra lui, ca s-o poată privi în ochi.

– Era dator să-mi apere leoaica.

Încet, Christina dădu din cap.

– Cred că ţi-ar plăcea tatăl meu. Semeni cu el, în multe privinţe. Eşti la fel de arogant. Of, nu te încrunta, Lyon. Cînd spun că eşti arogant, îţi fac un compliment. Şi mai eşti şi foarte fălos.

Părea prea sinceră pentru ca Lyon să se simtă ofensat.

– Cum se numeşte tatăl tău?

– Lup Negru.

– O să mă placă?

– Nu.

Nici răspunsul ei nu-l jigni. Ba chiar, era cît pe ce să izbucnească în rîs.

– Îmi spui şi mie de ce?

– Îi urăşte pe albi. N-are încredere în ei.

– De-asta eşti atît de suspicioasă din fire, nu?

– Poate, răspunse Christina.

– Şi pe mine încă mă mai priveşti cu suspiciune, aşa-i?

– Nu ştiu, recunoscu ea cu un oftat.

– Am încredere-n tine, iubita mea. Deplină încredere.

Christina nu avu nici o reacţie.

– Vreau măsură pentru măsură, Christina. Îţi voi cîştiga încrederea. Şi nu doar pentru o zi, două. Ăştia sînt termenii mei.

Încet, Christina înălţă capul să-l privească.

– Şi dacă nu-ţi pot satisface termenii?

În ochii ei i se citea îngrijorarea.

– Spune-mi, îi ceru el în şoaptă.

– Ai să te lepezi de mine, şopti şi ea.

– Nu.

– Nu? Atunci...?

Vru s-o sărute, ca să-i descreţească fruntea.

– Am să aştept. Încă te mai iubesc. În adîncul inimii, nu mă crezi cu adevărat, nu-i aşa? Crezi că vei face ceva care-o să- mi displacă şi nu te voi mai iubi. N-o să se întîmple asta, Christina.

Cuvintele lui arzătoare o făceau să se simtă umilită.

– Sînt îngrijorată, mărturisi ea cu tristeţe. Există momente cînd cred că n-am să mă adaptez niciodată. Sînt ca un cerc care încearcă să se îndese într-un pătrat.

– Oricine se simte aşa, cînd şi cînd, răspunse Lyon, pe care analogia ei absurdă îl făcuse să zîmbească. Eşti vulnerabilă. N-ai unele momente cînd îţi doreşti să te duci acasă?

Mîinile lui îi mîngîiau umerii, în timp ce-i aştepta răspunsul.

– Nu te-aş putea părăsi, spuse Christina. Şi n-aş putea nici să te iau cu mine. Acum tu eşti familia mea, Lyon.

Se încruntă şi mai tare.

– Nu-ţi va fi deloc uşor să trăieşti cu mine.

– Căsnicia nu e niciodată uşoară, la început. Amîndoi trebuie să învăţăm arta compromisului. Cu timpul, ne vom înţelege nevoile unul altuia.

– Familia şi servitorii tăi mă vor găsi ciudată.

– Te şi găsesc deja aşa.

Christina se încruntă din nou, forţat de data asta, iar în ochi îi apăru o licărire.

– Nu e frumos din partea ta să-mi spui asta.

– De ce? A fost o mărturisire sinceră. Şi pe mine mă consideră ciudat. Ţii atît de mult la părerile altora despre tine, Christina?

Clătină din cap.

– Numai la a ta, Lyon. Ţin mult la ceea ce gîndeşti despre mine.

O sărută, ca să-i arate cît îl mulţumea această confesiune.

– Şi eu ţin la părerea ta despre mine, îi şopti el. Am să-mi mai văd ghetele înşirate afară?

– Vechile obiceiuri îmi sînt familiare, îi explică ea. Eram atît de furioasă pe tine, încă altă idee nu mi-a putut veni, ca să te fac să înţelegi cît de rău mă supăraseşi.

– Slavă Domnului că n-ai încercat să mă părăseşti.

– Că n-am încercat?

– Ştii bine că te-aş prinde şi te-aş aduce cu

forța înapoi, unde ți-e locul.

– Da, știam că așa ai face. Ești un războinic, la urma urmei.

Mîna i se apropie de coapsa lui. Îi distrăgea atenția. Lyon îi prinse ambele mîini și i le strînse ușor.

– Christina? Ai iubit vreodată alt bărbat? A existat înainte vreunul care ți-a cucerit inima?

Christina zîmbi, știind că Lyon nu-i putea vedea reacția. Nu-și putuse ascunde îngrijorarea din glas. O lăsa să-i vadă vulnerabilitatea.

– Cînd eram mică, mă gîndeam să mă mărit cu Acvilă Albă, cînd aș fi crescut. Apoi, pe la vreo șapte primăveri, am dat uitării prostiile astea. În fond, era fratele meu.

– Iar altul n-a mai fost?

– Nu. Tata nu lăsa nici un războinic să se plimbe cu mine. Știa că trebuia să mă întorc printre albi. Destinul meu fusese hotărît deja.

– Cine ți-a hotărît destinul?

– Visul.

Christina îi așteptă următoarea întrebare, dar peste cîteva momente, cînd văzu că nu mai spunea nimic, se hotărî să-i explice totuși.

Voia să-l facă să înțeleagă. Povestirea călătoriei făcute de șaman pe vîrful muntelui, ca să-și găsească revelația, captă complet atenția lui Lyon. Visul îl făcu să zîmbească.

– Dacă mama ta nu te-ar fi numit leoaică, șamanul ar fi...

– Ar fi înțeles totul, îl întrerupse Christina

Aveam părul blond-albicios şi ochii albaştri, la fel ca leul din vis. Da, ar fi înţeles. Acum îţi dai seama cît de nedumerită am fost cînd Sir Reynolds te-a numit Lyon? În acel moment, am ştiut că-mi găsisem perechea.

Partea logică a minţii lui Lyon vedea toate golurile din vis, superstiţiile tuturor acelor ritualuri. Totuşi, renunţă cu uşurinţă la orice raţiune. Nu-i păsa dacă avea sens sau nu.

– Şi eu am ştiut, chiar din acel moment, că-mi aparţineai mie.

– Amîndoi ne-am împotrivit, nu-i aşa, Lyon?

– Într-adevăr, iubito.

– N-ai fi avut nici cea mai mică şansă, bărbate. Soarta ta fusese hotărîtă deja.

Soţul ei dădu din cap.

– Acum e rîndul tău să-mi pui întrebări. Vrei să-ţi vorbesc despre Lettie?

Încercă să-l privească, dar Lyon n-o lăsă să se mişte.

– Vrei să-mi povesteşti despre ea? îl întrebă, cu o voce ezitantă.

– Da. Şi acum, întreabă-mă, îi ceru el, încet.

– Ai iubit-o?

– Nu în acelaşi fel în care te iubesc pe tine. Niciodată n-am fost... mulţumit. Eram prea tînăr pentru însurătoare. Acum îmi dau seama.

– Cum era?

– Complet opusă faţă de tine. Lui Lettie îi plăcea iureşul social al înaltei societăţi. Detesta casa asta, viaţa la ţară. Se dădea în vînt după

intrigi. Pe-atunci, lucram cu Richards. Se apropia războiul, şi lipseam mult de-acasă. Fratele meu, James, o escorta pe Lettie la diverse petreceri. În lipsa mea, a luat-o în patul lui.

Christina trase scurt aer în piept, semn că înţelegea.

– Lettie a murit la naştere. Şi copilul, la fel. Nu era al meu, Christina. James fusese tatăl lui. Îmi amintesc cum am stat lîngă soţia mea, încercînd s-o consolez. Dumnezeule, avea nişte dureri îngrozitoare. Mă rog ca tu să nu treci niciodată prin aşa ceva. Nici măcar nu-şi dădea seama că eram acolo. Tot ţipa după amantul ei.

Christinei îi venea să plîngă. Durerea trădării din partea propriului său frate trebuia să fi fost insuportabilă. Nu înţelegea. Cum putea o nevastă să-şi dezonoreze soţul într-un asemenea hal?

– Înainte de trădarea asta, tu şi fratele tău aţi fost apropiaţi? întrebă ea.

– Nu.

Se retrase de lîngă Lyon, ca să-i vadă expresia. Pe chipul lui nu se citea decît nedumerire. Păcatul fostei lui soţii nu-l mai afecta.

– Niciodată nu i-ai dăruit lui Lettie inima ta, afirmă Christina. Pe fratele tău încă nu l-ai iertat, nu-i aşa, Lyon?

Fu uimit de perspicacitatea ei.

– Ai fost apropiat de James? îl întrebă din nou.

– Nu. Cînd eram mici, ne luam mereu la întrecere

cere. Eu am lăsat în urmă copilăriile astea, dar se vede clar că el n-a fost în stare s-o facă.

– Mă întreb dacă James nu era ca Lancelot, şopti ea, din povestea despre Camelot.

– Iar Lettie era Guinevere a mea? întrebă Lyon, cu un zîmbet blînd.

– Poate, răspunse Christina. I-ai suporta mai uşor înşelătoria, dacă ai crede că n-a fost un păcat intenţionat?

– N-ar fi adevărat. James nu era Lancelot. Fratele meu lua ce voia, şi cînd voia, fără să-i pese de consecinţe. Nu s-a maturizat cu adevărat niciodată.

Christina îi ignoră asprimea din glas.

– Poate că mama ta nu l-a lăsat să se maturizeze.

– Apropo de mama, începu Lyon cu un oftat. Plănuieşti s-o ţii aici?

– Da.

– La naiba. Pentru cît timp?

– Nu te mai încrunta. O să stea cu noi pînă cînd va dori să plece. Desigur, mai întîi trebuie s-o facem să dorească să stea, preciză ea. Am un plan ca s-o ajut, Lyon. Împreună, o vom atrage înapoi în familie. Mama ta se simte răspunzătoare de moartea lui James.

– De ce spui asta?

– L-a ţinut lîngă fustele ei. Diana a spus că vă apăra pe amîndoi de cruzimile tatălui vostru.

– Cum poate Diana să ştie? Cînd a murit tata, era foarte mică.

– I-a spus mătuşa Harriett. Le-am întrebat pe amîndouă, Lyon. Voiam să ştiu cît mai multe despre mama ta, ca s-o ajut.

– Şi cît o să dureze toată povestea asta? N-am răbdare să stau cu ea la masă, ascultînd-o cum vorbeşte întruna despre James.

– N-o vom lăsa să vorbească despre James, răspunse Christina. Mama ta e o femeie foarte hotărîtă...

Îl sărută pe bărbie, apoi adăugă:

– Dar eu sînt şi mai hotărîtă. Ai să mă ajuţi pînă la capăt?

– Vrei s-o duci în sălbăticie ca să-şi găsească un loc unde să moară? întrebă el, chicotind. Diana se teme că ai s-o faci într-adevăr.

Exasperată, Christina oftă.

– Sora ta e foarte naivă. Vrei să-ţi explic ce planuri am cu mama ta?

– Nu.

– De ce?

– Prefer să am o surpriză. Mă gîndeam doar să-ţi pun încă o întrebare.

– Nici nu mă mir. Nu mai termini cu întrebările.

Lyon îi ignoră comentariul şi expresia nemulţumită.

– Îţi dai seama că uneori ai scăpări şi începi să vorbeşti în franceză? Mai ales cînd eşti tulburată. Limba asta se vorbea în familia ta?

În obrajii Christinei apărură două gropiţe. Lyon îşi spuse că arăta ca un înger.

– Răspunde-mi, îi ceru el.

– Tata l-a capturat pe părintele Deavenrue ca să mă învețe limba albilor. Dacă mama ar fi avut voie să-i vorbească, i-ar fi spus că urma să mă întorc în Anglia. Tata a considerat că asta n-avea nici o importanță. Nu înțelegea că albii vorbeau limbi diferite. Mai tîrziu, cînd ne-am împrietenit, Deavenrue mi-a spus că-i era foarte frică de tatăl meu. Țin minte că asta m-a amuzat, adăugă ea. Era o reacție necuviincioasă, dar pe-atunci aveam doar vreo zece, unsprezece ani. Şi Deavenrue era foarte tînăr. M-a învățat limba albilor... a albilor lui.

Rîsul lui Lyon o întrerupse. Îl aşteptă să se calmeze, înainte de a continua.

– Doi ani am învățat limba asta, cît era ziua de lungă. Mama n-avea voie să se-aproapie de Deavenrue. Era un bărbat chipeş, pentru un alb, precizează Christina. De fapt, toți îl ocoleau. Fusese adus acolo ca să facă o treabă, nu să le devină prieten.

– Deci, numai voi doi stăteați de vorbă?

– În nici un caz. Nici eu n-aveam voie să stau singură cu el. Mereu erau cu mine cel puțin două femei bătrîne. Cu timpul, însă, am ajuns să-l plac mult pe Deavenrue, şi l-am putut convinge pe tatăl meu să fie puțin mai prietenos cu el.

– Cînd şi-a dat seama Deavenrue că nu te învăța limba potrivită? Şi cum conversa cu tatăl tău?

– Deavenrue vorbea limba noastră. Cînd

mama mea a primit în sfîrşit permisiunea de a vizita cortul lui Deavenrue, şi m-a auzit recitînd lecţiile, a ştiut imediat că nu era aceeaşi limbă pe care o învăţase cînd era mică.

– Şi a ieşit tărăboi? întrebă Lyon, încercînd să nu rîdă din nou.

– A, da! Mama l-a prins pe tata singur şi şi-a exprimat nemulţumirea. Dacă nu s-ar fi încăpăţînat aşa s-o ţină la distanţă de misionar, nu s-ar fi irosit de pomană doi ani. Tata s-a înfuriat şi el foarte tare. A vrut să-l omoare pe Deavenrue, dar mama nu l-a lăsat.

Lyon rîse.

– De ce nu te-a învăţat mama ta?

– Nu ştia chiar atît de bine limba, şi a spus că engleza lui Deavenrue era mai bună.

– De ce preferi să vorbeşti în franceză?

– Uneori, mi-e mai uşor.

– Spune-mi că mă iubeşti în limba familiei tale.

– Te iubesc.

– Asta-i în engleză.

– E limba familiei mele de-acum, replică ea, apoi îi repetă declaraţia în graiul tribului Dakota.

Lui Lyon i se păru că suna foarte liric.

– Iar acum, am să-ţi arăt cît de mult te iubesc, şopti Christina.

Mîinile i se strecurară pe pieptul lui, apoi în jos. Vru să-l mîngîie pentru a-l face s-o dorească, dar constată că deja ardea de nerăbdare.

– Nu, am să-ţi arăt eu mai întîi, replică Lyon.

Îşi întoarse soţia pe spate şi începu.

Mult mai tîrziu, adormiră amîndoi, îmbrăţişaţi. Erau epuizaţi şi mulţumiţi.

Lyon se trezi în timpul nopţii. Întinse imediat mîna spre soţia lui. De îndată ce-şi dădu seama că nu era cu el în pat, se întoarse pe-o parte şi se uită pe jos.

Christina nu era nici acolo. Somnul i se risipi pe dată. Dădu să pornească în căutarea ei, cînd observă că lumînările de pe noptieră ardeau. Îşi aminta clar că le stinsese pe toate trei.

Nu înţelegea nimic – pînă cînd văzu ceaslovul negru din mijlocul cercului de lumină.

Scoarţele de piele erau înnegrite de vreme. Cînd luă cartea şi o deschise, prin aer se răspîndi un miros de mucegai. Paginile erau uscate şi trosneau uşor. Cu nemărginită grijă, începu să întoarcă filele darului primit de Christina.

Stătu mult timp astfel, cu capul plecat, citind jurnalul lui Jessica. Trecu o oră, poate două. Cînd termină relatarea coşmarului prin care trecuse mama soţiei lui, mîinile îi tremurau.

Se ridică, îşi întinse muşchii amorţiţi, apoi se duse la vatră. Era înfrigurat, dar nu ştia dacă din cauza frigului din cameră, sau dintr-a jurnalului.

Tocmai punea încă un lemn pe foc, cînd uşa se deschise în spatele lui. După ce termină de potrivit lemnul, se întoarse, cu un genunchi la podea şi braţele rezemate peste celălalt, şi-şi privi lung frumoasa soţie.

Era îmbrăcată într-un halat lung, alb. Avea părul ciufulit şi obrajii îmbujorați. Se vedea clar că era nervoasă. În mîini ținea o tavă. Paharele şi farfuriile de pe ea clănțăneau.

– M-am gîndit că poate ți-e foame. M-am dus să...

– Vino aici, Christina.

Vorbea în şoaptă. Christina se grăbi să se apropie. Puse tava pe pat, apoi se duse repede în fața soțului ei.

– L-ai citit? întrebă ea.

Înainte de a-i răspunde, Lyon se ridică. Îi puse mîinile pe umeri.

– Voiai să-l citesc, nu?

– Da.

– Spune-mi de ce.

– Măsură pentru măsură, Lyon. Sînt cuvintele tale, bărbate. Ți-ai deschis inima față de mine cînd mi-ai vorbit despre James şi Lettie. Nu puteam să rămîn mai prejos.

– Îți mulțumesc, Christina.

Glasul îi tremura de emoție.

Christina făcu ochii mari.

– De ce-mi mulțumeşti?

– Pentru că ai încredere în mine, răspunse el, sărutîndu-i fruntea încrețită. Cînd mi-ai dat jurnalul mamei tale, mi-ai dăruit şi încrederea ta.

– Aşa...?

Lyon zîmbi.

– Da.

O sărută din nou, tandru, apoi îi propuse să

mănînce împreună în fața focului.

– Şi vom sta de vorbă? întrebă Christina. Vreau să-ți spun aşa de multe lucruri! Sînt atîtea hotărîri pe care le avem de luat, Lyon.

– Da, iubito, vom vorbi, îi promise el.

Imediat ce Christina se întoarse să ia tava, Lyon luă una dintre păturile de pe fotoliu şi o întinse pe covor. Soția lui îngenunche şi puse tava în centrul păturii.

– Vrei să-ți aduc halatul? îl întrebă.

– Nu, răspunse Lyon zîmbind. Vrei ca eu să ți-l scot pe-al tău?

Se întinse pe-o parte, rezemat într-un cot, şi luă o felie de brînză. Rupse o bucățică, pe care i-o dădu Christinei.

– Crezi că Jessica era nebună? îl întrebă ea.

– Nu.

– Nici eu. Unele dintre însemnările ei sînt foarte ciudate, nu-i aşa? I-ai putut simți chinul, Lyon, cum i l-am simțit eu, cînd i-am citit jurnalul?

– Era înfricoşată, răspunse el. Şi, da, i-am simțit durerea.

– La început, n-am vrut să-i citesc cugetările. Merry m-a pus să iau jurnalul cu mine. Mi-a spus că, după un timp, am să mă răzgîndesc. Şi a avut dreptate.

– Şi-a ținut făgăduiala față de mama ta. Te-a crescut, te-a iubit ca pe copilul ei, şi te-a făcut să devii puternică. Astea au fost dorințele lui Jessica, nu-i aşa?

Christina dădu din cap.

– Nu întotdeauna sînt puternică, Lyon. Pînă în noaptea asta, mi-era frică de el.

– De tatăl tău?

– Prefer să nu-l numesc tată, şopti ea. Mi se face rău cînd mă gîndesc că prin vene-mi curge sîngele lui.

– Şi de ce nu-ţi mai e frică?

– Fiindcă acum ştii şi tu. Mă temeam să nu crezi că Jessica avea mintea... slabă.

– Christina, cînd ai intrat în bibliotecă iar eu stăteam de vorbă cu Richards, tocmai terminaserăm o discuţie despre tatăl tău. Richards mi-a spus despre un incident numit „afacerea Brisbane". Ai auzit ceva?

– Nu. N-aş trage niciodată cu urechea.

Lyon dădu din cap. Îi povesti repede întîmplările care duseseră la asasinarea familiei Brisbane.

– Bieţii copii, murmură Christina. Cine-ar ucide nişte micuţi nevinovaţi?

– N-o să-ţi placă răspunsul. Nu ţi-aş fi spus povestea asta, dacă nu era importantă. Soţia şi copiii lui Brisbane au fost omorîţi cu toţii la fel.

– Cum?

– Li s-a tăiat beregata.

– Nici nu vreau să-mi imaginez, şopti ea.

– În jurnal, Jessica vorbeşte despre doi oameni cu care a călătorit pînă la Black Hills. Îţi mai aduci aminte?

– Da. Se numeau Emily şi Jacob. Şacalul i-a omorît.

– Cum?

– Le-a tăiat... O, Lyon, le-a tăiat beregata! Vrei să spui...

– Aceeaşi metodă, dădu el din cap. O coincidenţă, poate, dar intinctul îmi spune că baronul a asasinat familia Brisbane.

– Nu te poţi confrunta cu el?

– Nu aşa cum ai vrea tu. O să-i forţăm mîna, Christina. Îţi dau cuvîntul meu. Eşti de acord să laşi totul în seama mea?

– Da.

– De ce?

– De ce, ce? ocoli ea răspunsul.

Privea intenţionat în jos, evitîndu-i ochii. Lyon o trase uşurel de o şuviţă de păr.

– Vreau să te aud rostind cuvintele, nevastă.

Christina trecu lîngă el. Încet, îl luă de mînă. Cînd degetele i se petrecură printre ale lui, îi răspunse:

– Am încredere în tine, Lyon. Din toată inima.

Capitolul 16

Merry şi cu mine ne-am făcut o făgăduială. Ea mi-a jurat să aibă grijă de tine dacă mie mi se întîmpla ceva, iar eu mi-am dat cuvîntul de a găsi o cale să-l duc pe Acvilă Albă înapoi la familia lui, dacă ea păţea ceva.

Din acel moment, mi-au pierit toate temerile.

Promisiunea ei îmi aducea pacea însuflet. Avea să te țină în siguranță. Te iubea deja, Christina. Vedeam în felul cum te ținea în brațe, cum te strîngea tandru la piept pînă adormeai.

Avea să-ți fie o mamă bună.

Însemnare în jurnal,
3 noiembrie 1795

Lyon încerca să-şi păstreze calmul. Îşi tot spunea că micul dejun avea să ia sfîrşit curînd, că Richards trebuia să sosească din clipă-n clipă, şi că era mulțumit de răbdarea pe care o avea Christina cu mama lui. Eforturile însă îi tăiau pofta de mîncare, lucru pe care toată lumea de la masă se simțea datoare să-l comenteze.

Era înconjurat de familie şi o găsea o împrejurare foarte nefericită. Mătuşa Harriett sosise în după-amiaza dinainte, cu Diana. Contele de Rhone apăruse şi el întîmplător, o oră mai tîrziu.

Lyon stătea în capul mesei, cu Rhone în stînga şi Christina la dreapta. În față o avea pe mama lui, aşezată în capătul opus al mesei. Mătuşa Harriett şi Diana încercau pe rînd s-o atragă în conversație. Dar se oboseau de pomană. Mama lui Lyon nu ridica privirea din farfurie decît cînd voia să spună cîte ceva despre James al ei.

În curînd, Lyon strîngea din fălci de-i trosneau.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Diana, lasă-l în pare pe Rhone, izbucni mătuşa Harriett. Bă-

iatul ăsta o să moară de foame dacă nu-l laşi să mănînce, copilă.

– James avea întotdeauna un apetit foarte sănătos, interveni marchiza.

– Sint sigură, mamă, răspunse Christina, după care schimbă imediat subiectul. Îţi place camera?

– Nu-mi place deloc. E prea luminoasă. Şi dacă tot a venit vorba despre neplăcerile mele, te rog să-mi spui de ce insişti să nu mă îmbrac în negru. Culoarea aceea îi plăcea lui James, să ştii.

– Mamă, vrei să încetezi, te rog, să mai vorbeşti despre James? o rugă Diana.

Christina clătină din cap spre ea.

– Lyon? îl întrebă, zîmbindu-i. Cînd crezi că va sosi Richards? Abia aştept să plecăm.

Lyon se încruntă.

– Nu pleci nicăieri, îi reaminti el. Am mai discutat despre asta, Christina.

– James era mereu pe drumuri, comentă mama lui.

Toţi o priviră încruntaţi, în afară de Christina.

– Cînd vom discuta despre aranjamentele pentru căsătorie? întrebă mătuşa Harriett, încercînd să risipească tăcerea penibilă.

– Nu vreau deloc să mai aşteptăm, spuse Diana, roşind, apoi adăugă: vreau să mă mărit imediat, la fel ca Lyon şi Christina.

– La noi, împrejurările au fost altfel, spuse Lyon, făcîndu-i cu ochiul Christinei. Nu vei fi la fel

de norocoasă cum am fost eu. Ai s-aştepţi şi vei avea o nuntă cum se cuvine.

– Şi James voia să se însoare, interveni marchiza. Dar n-a găsit nici o femeie vrednică de el.

Lyon se încruntă. Christina îşi puse mîna peste pumnul lui strîns.

– Arăţi foarte bine în dimineaţa asta, îi spuse ea. Ar trebui să te îmbraci mai des în albastru.

Lyon îi văzu lucirea din ochi şi înţelese ce urmărea. Zîmbi.

– Iar tu eşti frumoasă întotdeauna, răspunse, aplecîndu-se să-i şoptească: totuşi, te prefer fără nici un fel de haine pe tine.

Christina roşi de plăcere. Rhone le surîse, apoi se întoarse spre mătuşa lui Lyon.

– Mai crezi că Diana şi cu mine nu ne potrivim? o întrebă. Aş dori să avem încuviinţarea dumitale.

Mătuşa Harriett îşi luă evantaiul, agitîndu-şi-l prin dreptul feţei în timp ce se gîndea la un răspuns.

– Am să v-o dau, dar nu cred că veţi fi la fel de compatibili ca Lyon şi Christina. Se vede clar cît de bine se înţeleg.

– A, şi noi sîntem nepotriviţi, interveni Christina. Rhone şi Diana se potrivesc mult mai bine unul cu celălalt. Au fost crescuţi la fel.

Mătuşa Harriett îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Acum, că faci parte din familie, n-ai vrea să-mi spui şi mie unde ai crescut, copilă?

– În Black Hills, răspunse Christina.

Apoi se întoarse spre Lyon.

– Contesa va spune, cu siguranță, şi ar trebui să-ți pregătesc familia, nu crezi?

– Contesa n-o să scoată o vorbă, replică Lyon. Atîta vreme cît îi curg banii, o să-ți țină secretele în siguranță pînă vei fi tu gata să le dezvălui.

– Ce secrete? se încruntă Diana.

– Are dreptul la viața ei personală, interveni Rhone, făcîndu-i cu ochiul Christinei.

Mătuşa Harriett pufni neelegant.

– Prostii. Aici sîntem în familie. N-ar trebui să existe nici un fel de secrete, decît dacă ai făcut ceva de care să-ți fie ruşine, Christina, şi sînt sigură că nu e cazul. Eşti o fată bună la inimă, adăugă ea.

Făcu o pauză, pentru a-şi întări cuvintele, înclinîndu-şi capul spre marchiză.

– Şi James era un om foarte bun la inimă, declară aceasta.

Nimeni n-o luă în seamă.

– Ei, o îmboldi Diana pe Christina.

– M-a crescut neamul Dakota.

Credea că afirmația ei avea să stîrnească reacții imediate. Dar toți o priveau aşteptînd să continue. Se întoarse spre Lyon.

– Nu cred că au înțeles, dragostea mea, îi răspunse el.

– Ce neam e ăsta, Dakota? întrebă mătuşa Harriett. Nu-mi amintesc să fi cunoscut pe nimeni

cu acest nume. Cred că nu sînt englezi, conchise ea, cu o nouă mişcare a evantaiului.

– Nu, nu sînt englezi, îi zîmbi Lyon.

– O familie numeroasă? se interesă mătuşa Harriett, încercînd să înţeleagă de ce Lyon zîmbea, iar Christina roşea.

– Foarte numeroasă, răspunse el tărăgănat.

– Ei, şi de ce n-am auzit de ei?

– Sînt indieni, anunţă Christina, după care aşteptă o reacţie adevărată.

Aceasta nu întîrzie.

– Nici nu-i de mirare că n-am auzit... Doamne sfinte, sălbatici, vrei să spui? exclamă mătuşa Harriett.

Christina vru să-i explice că nu-i plăcea cuvîntul „sălbatici" – contesa folosise adesea această descriere – şi că oamenii din tribul Dakota erau blînzi şi iubitori, dar hohotele mătuşii Harriett şi ale Dianei o întrerupseră.

Mătuşa Harriett fu prima care se opri. Observase că Rhone, Lyon şi Christina nu rîdeau.

– Nu cumva glumeşti, nu-i aşa, Christina? întrebă ea.

– Nu, nu glumesc. Rhone? Nu pari prea surprins.

– Eu am fost mai bine pregătit pentru o asemenea veste, îi răspunse el.

– Va să zică, Black Hills sînt în Franţa? se interesă Diana, încercînd să se lămurească.

Întrebarea ei îl amuză pe Lyon.

– Lui James îi plăcea să călătorească în

Franța, anunță mama lui. Avea mulți prieteni acolo.

Mătușa Harriett o luă pe Christina de mînă.

– Draga mea, iartă-mă că am rîs. Probabil mă crezi îngrozitor de indisciplinată. A fost o mare surpriză. Te rog să nu crezi că te cred inferioară în vreun sens.

Christina nu se supărase, dar își dădea seama că mătușa Harriett așa credea. Îi zîmbi, spunînd:

– Mătușă Harriett, la drept vorbind, am ajuns să-mi dau seama că oamenii mei sînt mult mai civilizați decît englezii. O mărturisesc cu multă mîndrie.

– James era întotdeauna foarte civilizat, cu oricine, nu se lăsă marchiza.

Mătușa Harriett o bătu pe Christina pe mînă, apoi își privi încruntată ruda.

– Millicent, mormăi ea, ai de gînd să încetezi, pentru numele lui Dumnezeu? Încerc să discut serios cu Christina.

Apoi îi zîmbi din nou Christinei.

– Abia aștept să-mi povestești întîmplări din copilăria ta, Christina. Ai să mi le împărtășești?

– Cu cea mai mare plăcere.

– Iar acum, te sfătuiesc să nu mai spui nimănui din afara familiei. Străinii n-ar înțelege. Înalta societate e o adunătură de neghiobi superficiali, dădu ea viguros din cap. Și nu vreau să ajungi victima unor bîrfe răutăcioase.

– Aveai obiceiuri ciudate, cînd trăiai cu...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Diana! strigă Lyon.

– E-n regulă, răspunse Christina. E doar curioasă.

– Să schimbăm subiectul, propuse Rhone.

Mătuşii Harriett nu-i plăcea felul cum o privea Diana pe Christina, cu gura căscată şi o fascinaţie aproape prostească. Îngrijorată pentru sentimentele Christinei, mătuşa se grăbi să-i distragă fetei atenţia.

– Lyon? Diana a insistat să aducă acel cățel indisciplinat pe care l-a primit de la Rhone. Spera să-l ţii la tine, cît timp sîntem noi la Londra. Nu-i aşa, Diana?

– A, da, ar fi o cruzime să ţinem cățeluşa legată în casa din oraş. Christina, ai avut şi tu un cățel cînd erai mică? Existau cîini în... oraşul vostru?

– Era un sat, nu un oraş, răspunse Christina, deranjată de insistenţa cu care o privea cumnata ei.

– Dar erau şi cîini?

– Da, erau. Totuşi, nu stăteau mult pe lîngă noi, şi nu erau consideraţi animale de casă.

– James îndrăgea animalele. Avea un cîine pătat foarte frumos, pe care-l botezase Fidelul.

– Un nume foarte nepotrivit, după părerea mea, remarcă Lyon. Nu eşti de acord, Christina? o întrebă, făcîndu-i din nou cu ochiul.

Chiar atunci apăru în uşă Brown şi anunţă că Sir Fenton Richards tocmai sosise.

Christina şi Lyon se ridicară să plece.

– Aş dori să vin şi eu cu voi şi Richards, spuse Rhone.

Lyon aruncă o privire spre Christina, o văzu dînd din cap, apoi îi spuse lui Rhone că-i accepta bucuros ajutorul.

Christina ajunsese la jumătatea drumului spre uşă, cînd Diana o întrebă:

– Christina? De ce nu stăteau mult cîinii la voi? Ce se întîmpla cu ei?

– Îi mîncam! răspunse Christina, încercînd să nu rîdă.

Mătuşa Harriett îşi scăpă evantaiul. Diana scoase un ţipăt de uimire. Lyon nici nu clipi, pînă cînd se auzi vocea hotărîtă a mamei lui:

– James nu-şi mînca niciodată cîinii. Îi... O, Doamne, ce-am spus?

Toţi izbucniră în rîs. Pînă şi marchiza zîmbi. Un zîmbet mic, dar tot zîmbet era.

Christina îşi spuse că era un început promiţător. Îmbrăţişarea lui Lyon i-o confirmă.

– Diana, glumeam doar. Nu ne mîncam cîinii. N-ai de ce să-ţi faci griji, n-am să-ţi frig căţeluşa pentru cină. Îţi dau cuvîntul meu.

– Nu-şi calcă niciodată cuvîntul, confirmă Lyon. Decît, desigur, dacă i se face foarte foame, adăugă el, înainte de a- şi conduce soţia afară din cameră.

Cînd Lyon şi Christina intrară în bibliotecă, zîmbind de parcă n-ar fi avut nici o grijă, Richards îi privi nedumerit.

Atitudinea lor nu se potrivea deloc cu mesajul misterios pe care-l primise cu o zi în urmă.

– Deci, s-a rezolvat problema? îl întrebă el pe Lyon, în loc de salut.

– Nu, mai avem nevoie de ajutorul tău, îl anunță Lyon, redevenind serios. Cît de obosit eşti, Richards? Te simți în stare să mai faci un drum?

– Unde?

– Pînă la fosta moşie a Contelui de Acton.

– Sînt patru ore călare, nu?

– De la Londra, îi aminti Lyon. De-aici sînt numai două.

– Şi cine locuieşte acolo acum?

– Nimeni. Am aflat că uşile şi ferestrele casei sînt ferecate.

Richards se întoarse spre Christina.

– Mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai, draga mea. Am gîtul uscat. Am pornit la crăpatul zorilor şi n-am stat să iau micul dejun.

– Îți voi servi masa imediat, răspunse Christina. Ai nevoie de putere, pentru sarcina care te aşteaptă, adăugă ea, ieşind din bibliotecă.

Richards închise uşa, apoi se întoarse spre Lyon.

– Ți-am trimis soția de-aici, ca să putem vorbi între patru ochi.

– N-am nici un secret față de Christina.

– M-ai înțeles greşit. Nu e un secret. Dar soția ta s-ar tulbura. S-ar putea să fie bine să aştepți pînă ne întoarcem, ca să-i spui. Baronul Stalin-

sky s-a întors. Ieri a sosit. Voia să vină să-şi întîlnească fiica imediat. Cînd am auzit, i-am spus că tu şi Christina sînteţi plecaţi în vizită la nişte rude din nord. I-am spus că reveniţi amîndoi la Londra poimîine. Sper că am procedat bine, Lyon. A fost o inspiraţie de moment.

– Bine gîndit, răspunse Lyon. Unde locuieşte baronul?

– La familia Porter. Vor da o petrecere pentru el, miercuri seara. Baronul speră să-şi întîlnească fiica acolo.

Oftă prelung.

– Nu mai putem amîna, mormăi el.

– Christina încă mai crede că tatăl ei va încerca s-o omoare?

– Plănuieşte să-l ademenească în sensul ăsta.

– Şi mie cînd ai de gînd să-mi explici totul? întrebă Richards.

– În drum spre casa lui Acton. Vine şi Rhone cu noi. Ar trebui să rezolvăm repede, lucrînd toţi trei împreună.

– Lucrînd ce?

– Vom săpa sub tufele de trandafiri.

Lyon, Richards şi Rhone nu s-au întors la Lyonwood pînă pe înserat. Erau la fel de posomorîţi ca vremea.

Christina tocmai intrase în casă, cînd cei trei năvăliră pe uşa din faţă, uzi de ploaie.

Se întîlniră în hol. Lyon era leoarcă. Văzînd-o

pe Christina în aceeaşi stare, scutură din cap nemulţumit. Din păr îi zburară stropi de apă.

– Arăţi ca o pisică înecată, îi mormăi el încruntat, scoţîndu-şi vestonul ud. Rochia Bordeaux a Christinei era mulată pe trup, dezvăluindu-i indecent formele, iar părul lăţos îi cădea peste ochi.

Rhone şi Richards fură conduşi pe scară, de Brown. După ce prietenii lui dispărură sus, Lyon se întoarse spre soţia sa.

– Ce Dumnezeu ai făcut afară?

– Nu e nevoie să strigi la mine, replică ea. Aţi găsit...

– Ai idee cîte afurisite de tufe de trandafiri sînt acolo? Nu? Probabil că bunicul tău era obsedat de trandafiri. Erau sute şi sute.

– Vai de mine! exclamă Christina. Deci, n-aţi reuşit nimic? Ţi- am spus că ar fi trebuit să vin şi eu. Puteam să vă ajut.

– Degeaba strigi la mine. Am găsit caseta. Poţi să te calmezi.

– Nu strig la tine, răspunse Christina, aruncîndu-şi peste umăr părul ud. Dar nu pot fi foarte înţelegătoare cu problemele pe care le-aţi avut. Am pierdut nenorocitul ăla de cîine.

– Ce?

– Am pierdut nenorocitul de cîine, repetă ea, făcînd eforturi să se calmeze. Se pare că amîndoi am avut o zi proastă. Sărută-mă, Lyon. Şi pe urmă, te rog să-ţi iei vestonul pe tine. Trebuie să mă ajuţi să caut căţelul Dianei.

– Ai înnebunit? N-ai să mai ieşi din casă cînd plouă aşa cu găleata, şi cu asta am terminat.

Christina îl apucă de cămaşa udă, îl sărută pe gură, apoi se întoarse şi porni spre casă.

– Trebuie să găsesc cîinele. Diana e sus, încercînd disperată că creadă că nu l-am mîncat, mormăi ea.

Rîsul lui Lyon o opri în loc. Se întoarse spre el, încruntată.

– Iubito, doar nu poate crede că ai făcut aşa ceva.

– Nu trebuia să fac gluma aia, recunoscu Christina. I-am spus c-o tachinam doar, dar am impresia că nu mă crede. Eu am fost ultima persoană văzută cu cățelul. Am auzit-o spunîndu-i de mai multe ori mătuşii Harriett asta. Lyon, nu voiam decît să-l las să zburde puțin. Biata cățeluşă arăta nefericită, închisă în casă. Pe urmă, s-a luat după un iepure, şi aproape toată ziua am căutat-o.

Rhone apăru pe scară. Înjurăturile lui atraseră atenția Christinei. Fără a se opri să le vorbească, deschise uşa din față şi ieşi.

Îl auziră fluierînd după cățea.

– Vezi? spuse Christina. Şi Rhone ne ajută s-o căutăm.

– N-are încotro, răspunse Lyon. Vrea ca Diana să fie fericită. Şi n-am să fac ceea ce-mi ceri decît pentru că şi eu vreau să fii fericită. Ai înțeles? mai mormăi el, trîntind uşa din față.

Christina îşi stăpîni rîsul pînă după plecarea

lui, ştiind că dacă o auzea s-ar fi înfuriat de-a binelea.

Soţul ei găsi căţeluşa năzdrăvană peste vreo oră. Stătea încovrigată sub streaşina din spatele grajdurilor.

După ce Lyon reveni în casă, la căldură, şi se uscă, buna dispoziţie îi mai reveni. Luară cina, apoi se retrase cu Rhone şi Richards în bibliotecă, la o sticlă de brandy. Christina fu mulţumită să rămînă singură. Nu se simţea prea bine. Mîncarea grea de la masă îi căzuse rău, şi încă mai avea stomacul deranjat.

Lyon reveni sus pe la miezul nopţii. Christina stătea ghemuită în mijlocul patului, aşteptîndu-l.

– Credeam că dormi, îi spuse el, începînd să se dezbrace.

Soţia lui îi zîmbi.

– Şi să pierd ocazia de a-mi vedea bărbatul dezbrăcîndu-se? Niciodată. Lyon, nu cred c-am să mă obişnuiesc vreodată să mă uit la tine.

Îşi dădu seama, după zîmbetul lui arogant, că-i plăcea complimentul.

– Am să-ţi arăt ceva şi mai frumos, o tachină el.

Se duse la consolă, luă o casetă de lac negru şi o aduse pe pat.

– Am mutat nestematele din caseta veche în asta. E mai solidă, adăugă el.

Christina îl aşteptă să se aşeze lîngă ea, după care deschise caseta. Pietrele erau acoperite cu o cîrpă mică, pătrată. Părea să nu aibă

curaj s-o dea la o parte, ca să le vadă.

Lyon nu-i înțelegea ezitarea. Luă cîrpa, o despături şi turnă nestematele în casetă.

Erau de toate culorile curcubeului, safire, rubine şi diamante. Numărară douăzeci, socotind că aveau o valoare care ar fi asigurat multă vreme traiul unui om oricît de lacom.

Lyon era nedumerit, căci Christina continua să nu aibă nici o reacție.

– Iubito, ai idee ce preț vor scoate pietrele astea?

– A, da, Lyon, înțeleg, şopti ea. Prețul a fost viața mamei mele. Te rog, pune-le la loc acum. Nu vreau să mă uit la ele. Le găsesc foarte urîte.

Lyon o sărută, apoi îi îndeplini dorința. După ce ajunse înapoi la pat, o cuprinse în brațe. Se gîndi un moment să-i spună că Baronul Stalinsky era la Londra, apoi conchise că nici a doua zi nu era prea tîrziu ca să-i dea vestea cea proastă.

Christina credea că aveau mai mult timp ca să-şi pună planul în aplicare. Ziua ei trecuse de două săptămîni, şi bănuia că tatăl ei avea alte treburi care-l țineau departe de Anglia.

Lyon stinse lumînările şi închise ochii. Nu-şi mai amintea cînd fusese ultima oară atît de obosit. Tocmai începea să adoarmă, cînd Christina îl înghionti.

– Lyon? Îmi promiți ceva?

– Orice, iubito.

– Să nu-mi dăruieşti niciodată pietre prețioase.

Înverşunarea din vocea ei îl făcu să ofteze.

– Îţi promit.

– Mulţumesc, Lyon.

– Christina?

– Da?

– Promite-mi c-ai să mă iubeşti toată viaţa.

– Îţi promit.

Distinse din vocea ei că zîmbea şi dintr-o dată înţelese că nu era atît de obosit pe cît crezuse.

– Spune-mi că mă iubeşti, îi ceru el.

– Lyon al meu, te iubesc, şi te voi iubi la nesfîrşit.

– Nici un om nu poate cere mai mult decît atît, răspunse Lyon tărăgănt, în timp ce o întorcea cu faţa spre el.

Se gîndea să facă dragoste încet, tandru, dar în cele din urmă ajunseră la o împreunare pătimaşă şi sălbatică, întru totul satisfăcătoare. Păturile şi pernele zăceau pe jos. Christina adormi acoperită de trupul lui Lyon. Acesta era atît de mulţumit, încît încă nu voia să adoarmă. Voia să savureze momentul, căci nu-i dădea pace gîndul că aceea putea fi liniştea dinaintea furtunii.

Capitolul 17

Iartă-mă că n-am mai scris în acest jurnal de atîta timp. Am fost mulţumită şi n-am vrut să-mi amintesc trecutul. Dar acum ne pregătim să pă-

răsim acest liman sigur. N-am să-ți mai pot vorbi, prin mijlocirea jurnalului, luni de zile, pînă ne vom așeza amîndouă într-un loc nou. Plănuiesc să mă alătur altui convoi de căruțe. Drumul spre vest e plin de nou-veniți. Valea de jos e singura cale pe unde căruțele pot ajunge în munți. Cu siguranță, cuiva i se va face milă de noi și ne va oferi ajutorul.

E oare doar o fantezie pentru mine să cred că s-ar putea să supraviețuim?

Voi încheia această însemnare cu o rugăminte, Christina. Ți-aș cere să-mi promiți un lucru, copilă dragă. Dacă scăpăm cu viață și, într-o zi, găsești acest jurnal, să ai un gînd bun pentru mine.

Și să ții minte, Christina, să ții minte întotdeauna cît de mult te-am iubit.

Însemnare în jurnal,
20 mai 1796

Sosise vremea să facă față șacalului.

Christina era nervoasă, deși nici pe departe la fel de neliniștită ca soțul ei. Lyon avea o expresie sumbră. Drumul de la casa lor din Londra pînă la locuința lui Porter se desfășurase în tăcere. Lyon nu voia s-o lase pe Christina să coboare din trăsură.

– Iubito, ești sigură că e totul în regulă?

Christina îi zîmbi.

– Mă simt foarte bine, serios.

– Doamne, cît aş vrea să fi avut vreo cale de a nu te amesteca în povestea asta, şopti el. Mi se pare că eşti palidă.

– Ar trebui să-mi faci complimente pentru rochia cea nouă, Lyon. Tu ai ales materialul, mai ţii minte? îl întrebă ea, deschizînd uşa trăsurii.

– Ţi-am mai spus cîte de bine îţi stă, murmură Lyon.

În sfîrşit, coborî din trăsură şi se întoarse s-o ajute. Îşi spuse că arăta minunat. Rochia din catifea de un albastru regal avea corsajul en-coeur, decent, iar părul îi era legat cu o panglică de catifea albastră petrecută printre buclele mătăsoase.

Christina piguli o scamă de pe vestonul negru al lui Lyon.

– Şi tu arăţi frumos, îi spuse ea.

Lyon cătină din cap, potrivindu-i pe umeri pelerina albastră asortată.

– Anume o faci. Nu mai tot încerca să-mi alungi grijile. N-ai să reuşeşti.

– Îţi place să-ţi faci griji, bărbate?

Nu se osteni să-i răspundă.

– Mai promite-mi o dată.

– N-am să mă mişc de lîngă tine, repetă ea jurămîntul pe care i-l mai făcuse de cel puţin o duzină de ori. Orice-ar fi, am să rămîn lîngă tine.

Lyon dădu din cap. O luă de mînă şi porni pe trepte.

– Nu ţi-e frică, nu-i aşa, iubito?

– Puţin, şopti Christina. Richards m-a asigurat

că justiția din Anglia e egală cu aceea a tribului Dakota. Sper să aibă dreptate, Lyon, altfel va trebui să luăm problema în propriile noastre mîini.

Vocea îi deveni mai aspră.

– Deschide uşa, bărbate. Hai, să terminăm odată cu prefăcătoria asta de revedere fericită.

Richards îi aştepta în antreu. Christina fu surprinsă de entuziasmul cu care-i primi. Şi lui Lyon îi pierise expresia înnegurată. Se purta de parcă nu şi-ar mai fi văzut prietenul de multă vreme, aşa cum voiau să creadă toată lumea.

După ce-şi salutară amfitrionul, un bărbat trupeş, cu o mutră acră, Christina întrebă dacă Baronul Stalinsky era în salonul de primire.

– Îmi imaginez ce nerăbdătoare eşti să-ți cunoşti tatăl, declară Porter, emoționat. E încă sus, dar sigur va coborî şi el, în cîteva clipe. Am invitat cît mai puțini oameni, draga mea, ca să poți conversa în voie cu tatăl dumitale. Desigur, aveți multe veşti de depănat.

Lyon luă capa Christinei, i-o dădu valetului, apoi îi spuse lui Porter că-şi conducea soția în salon.

Cînd îi luă mîna într-a lui, o simți tremurînd. Zîmbea tot timpul, dar imboldul de a o duce pe Christina acasă, pentru a se întoarce să se confrunte singur cu tatăl ei, era copleşitor.

Indienii Dakota judecaseră bine, îşi spuse el. După cîte ştia de la Christina, o defăimare verbală era de ajuns pentru o provocare la duel.

Ceea ce urma era o luptă pe viață și pe moarte. Justiția se realiza repede. Poate că sistemul era puțin cam barbar, dar simplitatea sa îi plăcea lui Lyon.

În salon erau doar optsprezece musafiri. Lyon îi numără, în timp ce soția lui conversa îndelung cu gazda. Deși stăteau alături, Lyon nu era atent la ceea ce discutau cele două femei. Richards i se alăturase, și încerca să asculte comentariile prietenului său despre avantajele schimbării vremii.

Cînd gazda ieși, Christina se întoarse spre Richards.

– Știai că amfitrionul nostru a lucrat pentru guvern la fel ca dumneata?

– Da.

Îl aștepta să spună mai mult, iar cînd Richards nu mai adăugă nimic, nu-și ascunse nemulțumirea.

– Lyon, doamna Porter a exagerat, desigur, funcția soțului ei, dar a menționat un lucru foarte interesant.

– Ce anume, iubito? o întrebă Lyon, cuprinzînd-o pe după umeri.

– E o bîrfitoare, începu Christina. Cînd a văzut cum te-a salutat Richards, s-a lăudat că și soțul ei se bucurase de aceleași favoruri, în tinerețe. Am întrebat-o de ce s-a retras, și mi-a spus că nu știe toate detaliile, dar ultima misiune l-a dezgustat. Părea să se fi ocupat de un proiect care i-a cauzat anumite neplăceri unui bun prie-

ten al lui. Da, chiar aşa a spus: „neplăceri".

– „Neplăceri"? Nu înţeleg. Tu pricepi ceva, Richards? întrebă Lyon.

Richards o privea lung pe Christina.

– Ai face bine să lucrezi pentru noi, Christina. Ai descoperit ceea ce-am reuşit eu să deduc după o muncă de cîteva ore.

– Lyon, poţi ghici care e numele acelui bun prieten al lui Porter?

– Stalinsky, răspunse Lyon.

– Poate n-a fost vinovat de nimic, Christina. Singura lui greşeală a fost aceea că s-a împrietenit cu baronul. Avea încredere în el – şi încă mai are, în fond. Nu uita, l-a invitat în casa lui. Cred c-ai să înţelegi cît de uşor îi e să-ţi cîştige încrederea, cînd îl vei cunoaşte.

– După măsurile englezilor, poate, replică ea. Nu şi după ale mele. Aparenţele şi bunele maniere ascund adesea un suflet negru. Deci, nici acum nu eşti convins că Lyon şi cu mine avem dreptate în legătură cu baronul?

– Ba sînt convins. Instanţa, însă, s-ar putea să nu vadă lucrurile la fel ca noi, şi din acest motiv ocolim propriul nostru sistem legal. Există destui care cred că Jessica îşi pierduse mintile. Argumentul că mama ta îşi imaginase...

– Îşi imaginase semnul pe care i l-a făcut baronului la ochiul drept, cînd a încercat s-o omoare? Şi-a imaginat că le tăiase beregata prietenilor ei? Şi-a imaginat că i-a furat nestematele şi le-a ascuns sub trandafiri? Ai văzut pietrele cu

ochii dumitale, Richards. Sau ți-ai imaginat, doar, că le-ai văzut?

Richards îi zîmbi.

– Zău că ar trebui să lucrezi pentru mine, îi răspunse el. Şi acum, ca să-ți combat argumentele. Unu, baronul i-ar putea aduce pe alții care să depună mărturie pentru el, spunînd cu totul altă poveste despre felul cum s-a ales cu cicatricea. Doi, Jessica a fost singura care l-a văzut omorîndu-i pe cei doi oameni din convoiul acela de căruțe. Singura dovadă e jurnalul ei. La tribunal, n-ar fi de ajuns. Trei, pietrele scumpe sînt o realitate, dar – adăugă el în şoaptă – n-avem decît relatarea lui Jessica în sensul că soțul ei le dobîndise pe căi necurate. Era rege, aminteşte-ți, iar nestematele făceau parte din tezaurul lui. Faptul că era un dictator nemilos e ultimul meu argument. Dacă vom aduce vorba în fața instanței, nu va însemna nimic. Baronul nu va face decît să aducă nenumărați martori care să declare cît de bun era cu supuşii lui.

– Îşi va recunoaşte păcatele, în fața mea, şopti Christina.

– Iar soțul tău şi cu mine vom aranja să ți se facă dreptate, cu sau fără mărturisirea tatălui tău.

– Christina, tatăl tău tocmai a intrat în cameră, anunță Lyon cu un zîmbet larg, dar strîngîndu-i şi mai tare mîna.

Sosise momentul – şi, o dată cu el, un nou val de mînie. Christina zîmbi forțat, se întoarse de lîngă soțul ei şi porni spre omul care o aştepta

lîngă uşă. Imediat ce-l văzu, înţelese atracţia fizică pe care o exercita. Baronul Stalinsky era un om care atrăgea atenţia. Îmbătrînise frumos. Nu avea părul alb, ci înspicat cu argintiu. Anii nu-i cocoşaseră umerii, nici nu-l îngrăşaseră. Era înalt, zvelt, cu o ţinută regală. Ceea ce atrăgea atenţia era culoarea ochilor lui – un albastru pătrunzător. Christinei îi părea rău că aveau atîtea atribute fizice în comun.

Baronul îi zîmbea. Ochii lui erau plini de lacrimi şi toată lumea din cameră îi putea vedea gropiţa din obrazul drept.

Christina se concentră asupra cicatricei de sub ochi.

Se opri la un pas distanţă şi făcu o reverenţă curtenitoare, rugîndu-se tot timpul să n-o trădeze vocea.

Ştia că trebuia să-l lase s-o îmbrăţişeze, iar la acest gînd i se încreţea pielea pe trup. Toţi invitaţii erau atenţi la ei. Nu-şi lua un moment privirea de la şacal şi o îngreţoşa faptul că toţi zîmbeau înduioşaţi.

Se uitară mult timp unul la altul, fără să scoată o vorbă. Îl simţea pe Lyon lîngă ea şi, cînd acesta o luă dintr-o dată de mînă, îşi regăsi stăpînirea de sine.

Lyon încerca să-i dea putere.

– Bună seara, tată. Mă bucur că te cunosc, în sfîrşit.

Baronul Stalinsky păru să se dezmeticească. Întinse mîinile s-o prindă de umeri.

– Şi eu sînt peste măsură de bucuros, Christina. Nici nu ştiu ce să-ţi spun. Atîţia ani pierduţi... şopti el, în timp ce o lacrimă i se desprindea de pe genele dese.

Christina îşi retrase mîna din strînsoarea lui Lyon şi-i şterse lacrima de pe obraz. Oaspeţii văzură gestul, şi oftară emoţionaţi.

Îl lăsă s-o îmbrăţişeze.

– Credeam că ai murit, fiica mea, recunoscu el. Ştii ce fericit sînt că te-am regăsit, copilă?

Christina continua să zîmbească. O durea stomacul de-atîta efort. Încet, se desprinse de lîngă tatăl ei şi i se alătură iar lui Lyon.

– Acum sînt căsătorită, tată, anunţă ea.

I-l prezentă repede pe Lyon, rugîndu-se să conducă el conversaţia pentru cîteva minute. Simţea nevoia să-şi tragă sufletul.

– Nici nu-ţi poţi imagina ce surprinşi am fost să aflăm că mai trăieşti, baroane, interveni Lyon.

Glasul îi era la fel de entuziast ca al unui şcolar. Continuă să converseze, în timp ce restul musafirilor, conduşi de soţii Porter, se apropiau grăbiţi pentru a-şi prezenta felicitările. Christina îşi juca bine rolul. Zîmbea şi rîdea în toate momentele potrivite. Reuşea să suporte numai fiindcă îl avea pe Lyon lîngă ea. Trecu astfel o oră, apoi încă una, înainte de a putea rămîne cîteva momente singuri cu Stalinsky.

– Tată, de unde ai cicatricea de sub ochi? întrebă Christina, prefăcîndu-se doar vag curioasă.

– Un accident din copilărie, replică zîmbind baronul. Am căzut de pe cal.

– Ai avut noroc, interveni Lyon. Ți-ai fi putut pierde ochiul.

Baronul dădu din cap.

– Şi eu îmi spuneam acelaşi lucru despre cicatricea ta, Lyon. Ce ți s-a întîmplat?

– O încăierare la tavernă, răspunse Lyon. Primul meu act de eroism ca bărbat.

Minciună pentru minciună, îşi spuse Christina.

Lyon îi strînse uşor umărul. Recunoscu semnalul.

– Tată, am atîtea întrebări să-ți pun, şi sînt sigură că şi dumneata vrei să mă întrebi multe lucruri. Îți permite programul să iei masa cu noi, mîine?

– Cu cea mai mare plăcere, fiica mea. Fiică! Ce cuvînt minunat!

– Stai mult la Londra, baroane? se interesă Lyon.

– Alte planuri nu am.

– Mă bucur să aud, comentă Christina, rugîndu-se să pară entuziasmată. Î-am şi trimis vorbă tatălui meu vitreg. Cînd îmi va primi mesajul şi o să vină din Scoția, va trebui să stai de vorbă cu el, ca să-l liniştești.

– Tatăl tău vitreg? întrebă baronul. Contesa n-a menționat nici un tată vitreg, Christina. Mi-a dat de înțeles...

Îşi drese glasul înainte de a continua.

– Era o poveste bizară, şi a fost de ajuns să-ți

arunc o singură privire ca să-mi dau seama cît de ridicol e ce-a sugerat... Povesteşte-mi despre acest tată vitreg. De ce anume îi e teamă?

– Tată, mai întîi trebuie să-mi satisfaci curiozitatea, rîse Christina. Ce ţi-a spus bătrîna aceea nesuferită?

– Da, oftă baronul, este într-adevăr o femeie îngrozitoare.

– Mi se pare mie, sau roşeşti? întrebă Christina.

– Mă tem că ai dreptate, fiica mea. Înţelegi, tocmai mi-am dat seama ce naiv am fost. I-am crezut năstruşniciile.

– Şi mi-ai stîrnit şi mie curiozitatea, spuse Lyon. Contesa e foarte supărată pe Christina. S-a împotrivit căsătoriei noastre, din cauza moştenirii soţiei mele. Contesa credea că poate controla banii. Şi acum, spune-ne ce născociri ţi-a îndrugat.

– Şi-a rîs de mine, replică baronul, clătinînd din cap. Mi-a spus că pe Christina au crescut-o nişte sălbatici.

– Sălbatici? repetă Christina, încercînd să pară uluită.

– Indieni din Americi, preciză baronul.

Christina şi Lyon se uitară unul la altul, apoi întoarseră capetele spre baron. În sfîrşit, izbucniră amîndoi în rîs.

Baronul li se alătură.

– A fost o mare naivitate din partea mea să cred aiureala asta, spuse el printre hohote. Da

auzisem de la contesă – cu ani în urmă, înțelegi – că Jessica plecase cu fetița ei nou-născută ca să se alăture unei caravane de căruțe ce-şi croiau drum prin sălbăticie.

– Într-adevăr, recunoscu Christina. Şi aşa l-a cunoscut pe Terrance MacFinley. A devenit protectorul ei. Terrance, adăugă ea cu un uşor zîmbet, nu ştia că mama mea mai era măritată. Îi spusese că muriseşi. Mintea ei nu era foarte... limpede, adăugă ea, făcînd apoi o scurtă pauză. Terrance era un om cumsecade. Mi-a povestit despre mama mea.

– Dar la ce te-ai referit cînd ai spus că pot alunga temerile tatălui tău vitreg?

– A, o nimica toată, trase de timp Christina. Jessica a murit cînd eram mică, iar Terrance m-a ținut la el. Într-unul din momentele ei de luciditate, mama i-a cerut să-i promită că urma să aibă grijă de mine pînă creşteam îndeajuns ca să mă întorc în Anglia.

– Şi cum a murit? întrebă baronul.

Vorbea încet, cu glasul plin de emoție. Ochii i se umpluseră iar de lacrimi.

– Am iubit-o pe mama ta. Mă consider vinovat de moartea ei. Ar fi trebuit să recunosc semnele stării în care era.

– Semne? întrebă Christina.

– Ale destrămării minții ei. Se temea de orice. Cînd a aflat că urma să aibă un copil, cred că atîta a fost de-ajuns ca s-o împingă complet peste limită. A fugit de la mine.

– Şi te-ai dus după ea, tată?

– Nu imediat, recunoscu baronul. Aveam de rezolvat unele afaceri, un regat de condus, înțelegi. Am abdicat trei săptămîni mai tîrziu, apoi m-am dus în Anglia. Mă aşteptam s-o găsesc la tatăl ei. Şi totuşi, cînd am ajuns acasă la Contele de Acton, am aflat că Jessica fugise iar. Pornise spre colonii. Desigur, am presupus că se ducea la sora ei de la Boston şi am luat o corabie ca s-o urmez.

– Mama a murit de febră, spuse Christina.

– Sper că n-a suferit prea mult, comentă baronul.

– Cred că ți-a fost îngrozitor, s-o cauți în zadar pe femeia iubită, remarcă şi Lyon.

– Da, a fost o perioadă îngrozitoare. Dar trecutul a rămas în urmă, Christina. Abia aştept să vorbesc cu acest Terrance. Cît a stat cu mama ta, înainte ca ea să moară?

– Nu ştiu exact. Într-o noapte, cînd convoiul de căruțe poposise în valea de sub Black Hills, pe Jessica a trezit-o din somn un hoț. Cei doi cu care împărțea căruța au fost uciși. Lui Jessica i-a intrat în cap că erai dumneata, tată, care te țineai după ea.

Făcu o pauză, clătinînd din cpa.

– M-a înfăşat şi a fugit pe coline. MacFinley a văzut-o plecînd. S-a dus după ea, desigur, căci o iubea enorm. Voi fi complet sinceră cu dumneata, tată. Nu înțeleg cum a putut-o iubi Terrance pe mama mea. Din cîte mi-a spus despre

ea, cred că-i era mai degrabă milă.

– Acest MacFinley pare să fi fost un om onorabil, spuse baronul. Ard de nerăbdare să-l cunosc ca să-i mulțumesc. Măcar a ușurat puțin ultimele ei ceasuri, nu-i așa?

Christina dădu din cap.

– Da, dar nu cred că ea își dădea seama. Terrance mi-a spus că mă apăra de ea aproape tot timpul. Era atît de înnebunită, încît nici măcar nu-și mai amintea că avea un copil. Nu vorbea decît despre nu știu ce păcat pe care-l smulsese dintr-un perete.

Se întrerupse din nou, în așteptarea unei reacții. Baronul nu făcea decît s-o privească nedumerit.

După un timp, spuse:

– N-are nici un sens. Un păcat scos dintr-un zid?

– Nici pentru Terrance nu avea sens. Mi-a spus că tot încerca să-i vorbească, dar ea nu făcea decît s-o țină întruna despre acel păcat pe care-l luase și-l îngropase. Un sfîrșit tragic, nu ești de aceeași părere?

– Să nu mai vorbim despre asta, interveni Lyon. Revederea de azi trebuie să fie fericită.

– Da, bărbate, așa e. Tată, trebuie să-mi povestești despre ultimii ani și despre ce-ai...

– Stai!

Glasul baronului devenise tăios. Își îmblînzi imediat tonul și-i zîmbi larg Christinei.

– Încă nu mi-ai astîmpărat curiozitatea. Întîm-

plător, mama ta i-a spus lui Terrance unde îngropase acel păcat?

– Sub trandafirii sîngerii din grădina casei de la țară a tatălui ei, răspunse Christina ridicînd din umeri. Trandafiri roşii ca sîngele, auzi acolo. Biata femeie! În fiecare seară mă rog pentru sufletul ei şi sper că şi-a găsit liniştea.

– Şi eu mă rog pentru Jessica, o încredință baronul.

– Întîmplător, Terrance l-a văzut pe omul care se furişa spre căruța lui Jessica.

Lyon lăsă minciuna să-şi facă efectul şi aşteptă reacția.

– Pe hoț, vrei să spui? întrebă baronul.

Nici nu clipise. Christina era cam dezamăgită că nu reuşiseră să-l tulbure.

– Da, spuse ea. Se consideră vinovat că-l crezuse doar unul dintre vardiştii de noapte. Terrance se alăturase mai tîrziu convoiului şi încă nu-i cunoştea pe toți. Jură că niciodată nu va uita chipul acelui om.

Şi descrise repede îmbrăcămintea hoțului, după ceea ce citise în jurnalul lui Jessica. Nici de data asta, baronul nu avu nici o reacție.

– Deşi ştie că mama mea era nebună, întotdeauna s-a temut, în adîncul minții lui, că s-ar fi putut să fii dumneata. Aşa că înțelegi la ce mă refer cînd spun că, după ce-o să te cunoască, se va linişti.

– Mîine, veți avea timp destul să stați de vorbă, spuse Lyon.

O simțea pe Christina tremurînd şi ştia că trebuia s-o ia de lîngă baron cît mai curînd.

Era mîndru de ea. Îşi jucase bine rolul. Îi făcuse față şacalului fără să dea nici cel mai mic semn de frică.

– Mergem să căutăm ceva de băut? propuse el.

– Desigur, fu baronul de acord.

Christina, încadrată de soțul şi tatăl ei, intră în sufragerie. Se aşeză lîngă ei la masa cea lungă, sorbind dintr-un pahar de punci. Nu avea poftă de mîncare, dar tatăl ei o privea atent, aşa că se strădui să ia din farfuria pe care Lyon i-o pusese în față.

– Unde te-ai instruit, Christina? o întrebă baronul. Manierele tale sînt impecabile. Nu-mi vine să cred că i se datorează acestui Terrance MacFinley, adăugă el cu un zîmbet ironic.

– Îți mulțumesc pentru compliment, răspunse Christina.

Îi zîmbea tatălui ei, dar cu mîna stîngă strîngea coapsa lui Lyon, pe sub masă.

– MacFinley şi bunul lui prieten, Deavenrue, m-au ținut pînă am împlinit şapte ani. Atunci, m-au dat la o mînăstire din Franța. De la surori am învățat bunele maniere, adăugă ea.

– Deci, tot a existat un Deavenrue, la urma urmei, remarcă baronul. Contesa a spus că era un misionar care stătuse cu tine în satul indienilor.

– A fost şi misionar, o vreme, şi un profesor

excelent. În timp ce eram la Boston, Deavenrue trecea des pe la mătuşa mea ca să mă vadă. Contesei nu-i plăcea. Poate că poznaşul i-a spus că trăisem printre sălbatici doar ca s-o provoace, completă Christina, rîzînd. Avea cel mai ciudat simţ al umorului.

Lyon îi acoperi mîna cu a lui. Degetele li se înlănţuiră, şi o strînse încurajator. Voia s-o scoată cît mai repede din casa lui Porter, dar ştia că trebuia să aştepte pînă cînd plasa şi ultima minciună.

Christina nu mai suporta prefăcătoria.

– Tată, emoţiile din seara asta m-au obosit. Sper că nu vei fi prea dezamăgit dacă acum mă duc acasă. Mîine îi voi spune bucătăresei să pregătească o masă deosebită, numai pentru noi trei. Vom avea la dispoziţie toată după-amiaza ca să stăm de vorbă. Şi, desigur, va veni şi MacFinley, peste două zile, cel mult trei. Iar atunci, ne vom întîlni din nou.

– Peste două zile? repetă baronul, părînd încîntat de această posibilitate.

– Da, răspunse Lyon în locul Christinei. Terrance locuieşte imediat dincolo de hotar. Sînt sigur că a primit invitaţia Christinei. S-ar putea să fie chiar acum în drum spre Londra.

– Lyon, Terrance nu poate călători noaptea, spuse Christina. Eşti gata să mă duci acasă, bărbate? Sînt îngrozitor de obosită, adăugă ea, fluturîndu-şi genele.

Peste cîteva momente, îşi luară rămas-bun.

Christina suportă încă o îmbrățișare a baronului.

Dumnezeu s-o ajute, chinul abia începuse.

Baronul Stalinsky plecă din casa lui Porter la cîteva minute înainte de crăpatul zorilor. Lyon fu informat despre plecarea lui în mai puțin de un sfert de oră. Richards plasase un paznic lîngă casa lui Porter, căci era la fel de convins ca Lyon că baronul n-avea să piardă vremea înainte de a alerga la casa de la țară a Contelui de Acton ca să-şi dezgroape comoara.

Christina mințise cu iscusință. Lyon era mîndru de ea, deşi spera ca, după ce totul lua sfîrşit, să nu mai trebuiască să mintă niciodată.

A doua zi dimineața, Lyon îi trimise un răvaş baronului, rugîndu-l să amîne prînzul peste trei zile, sub pretext că soția lui era indispusă. Baronul trimise răspunsul cu acelaşi mesager, exprimîndu-şi speranța că fiica sa urma să-şi revină curînd. Seara, Richards veni la Lyon să-i spună că baronul îşi plătise un loc pe o corabie care pleca spre Indiile de Vest, peste două zile.

Nici nu se gîndea să-şi mai revadă fiica. Atîta despre iubirea părintească, îşi spuse Lyon.

Se îmbrăcă grăbit, pe întuneric. N-o trezi pe Christina decît în ultimul moment.

– Iubito, sărută-mă de rămas-bun. Plec, îi şopti el, printre sărutări depuse pe frunte.

Christina se trezi cu o tresărire.

– Aşteaptă-mă, îi ceru ea, cu vocea răguşită de somn.

Se ridică în capul oaselor, apoi căzu la loc pe pernă, cu un geamăt. Greața o străbătu ca un val.

– O, Doamne, iar mi se face rău, Lyon.

– Întoarce-te pe o parte, iubito, şi respiră adînc, o instrui Lyon cu glasul plin de compasiune, începînd să-i maseze umerii.

– Acum mi-e mai bine, şopti Christina peste cîteva minute.

Lyon se aşeză pe marginea patului.

– Tocmai.

– Ce tocmai? îl întrebă ea în şoaptă, neîndrăznind să vorbească mai tare de teamă să nu-i revină greața.

– Tocmai de-asta stai aici, Christina. Ți-ai văzut tatăl şi ți s-a făcut rău.

– Patul ăsta nesuferit îmi face rău, minți ea.

Lyon ridică privirea spre tavan, exasperat.

– Nu pleci nicăieri, iubito.

– Mi-ai promis că pot veni şi eu.

– Am mințit.

– Lyon, am avut încredere în tine.

Tînguiala ei îl făcu să zîmbească.

– Şi poți să mai ai încredere, nevastă. Îl voi face să mărturisească, îți promit.

– Deranjamentul meu de stomac e doar un pretext, nu, Lyon? Nici o clipă nu te-ai gîndit să mă laşi să vin. Aşa e?

– Da, recunoscu el. Nici în ruptul capului nu te-aş fi luat cu mine.

Glasul îi deveni mai aspru, cînd adăugă:

– Crezi că te-aş pune vreodată într-un asemenea pericol, Christina? Dacă ţi s-ar întîmpla ceva, viaţa mea s-ar sfîrşi. Tu eşti jumătatea mea mai bună, iubito.

Christina întoarse capul ca să n-o vadă cum se încrunta, iar Lyon îşi dădu seama că vorbele lui tandre nu avuseseră nici un efect. Trebuia să încerce altfel.

– Un războinic Dakota îşi ia femeia cu el ca să-l ajute în luptă? Lup Negru o lua pe Merry cu el?

– Da.

– Minţi, se încruntă Lyon, nemulţumit.

Christina zîmbi.

– Dacă ar fi fost vătămată familia lui Merry, Lup Negru ar fi luat-o cu el să facă dreptate, Lyon. Mi-am dat cuvîntul, faţă de tatăl şi mama mea.

– Faţă de Lup Negru şi Merry?

Christina dădu din cap. Se ridică şi constată cu mulţumire că stomacul nu i se mai răzvrătea. Ignorînd protestele lui Lyon, coborî din pat.

– La naiba, Christina, acum eşti femeia mea. Promisiunile tale au devenit şi ale mele, în clipa cînd ne-am căsătorit. Îmi aparţii mie, nu-i aşa?

Nu-i putea ignora tonul provocator. Dădu din cap.

– Începi să semeni prea mult cu un războinic, ca să-mi convină, murmură ea. Aş vrea să-mi aduci un ceai înainte de a pleca. Măcar atîta poţi face pentru mine.

Lyon zîmbi, crezînd că reuşise.

– Chiar eu am să ţi-l fac.

Christina aşteptă să rămînă singură, apoi se îmbrăcă fulgerător, respirînd adînc ca să-şi stăpînească stomacul.

Cînd se întoarse în dormitor, Lyon îşi găsi soţia îmbrăcată într-un costum negru de călărie. Înjură încet, apoi oftă, resemnat.

– Pentru Jessica trebuie s-o fac, Lyon. Te rog, înţelege-mă.

Lyon dădu din cap, cu o expresie posomorîtă.

– Vei face tot ce-ţi spun eu, şi cînd îţi spun eu? o întrebă răstit.

– Da.

– Promite-mi!

– Îţi promit.

– La naiba!

Christina îi ignoră sudalma.

– Îmi iau şi cuţitul cu mine. E sub pernă, spuse ea, revenind spre pat.

– Ştiu unde e, murmură Lyon, oftînd prelung. Tare-aş vrea să nu mai ţii cu tot dinadinsul să dormi cu el sub pernă. Noptiera e destul de aproape.

– Am să mă gîndesc la propunerea ta. Iar acum, trebuie să-mi dai cuvîntul, Lyon. N-ai să rişti, aşa-i? Nu te întoarce cu spatele spre el, nici măcar pentru o secundă. Şi nici nu-ţi lăsa soarta în mîinile lui Richards. Am încredere în el, dar şi mai multă încredere am în instinctele tale.

Ar fi continuat litania cererilor, dacă Lyon n-ar

fi oprit-o, luînd-o în braţe şi sărutînd-o.

– Te iubesc, Christina.

– Şi eu te iubesc, Lyon. Poftim, ia tu cuţitul. Se potriveşte să-l porţi tu, căci a fost făurit de un alt războinic care mi-e drag. Fratele meu ar fi vrut să-l iei.

Lyon luă arma şi şi-o puse în cizma dreaptă. Christina dădu din cap cu mulţumire, apoi porni spre uşă.

– Lyon? întrebă ea peste umăr.

– Ce mai e? mormăi el.

– Trebuie să-l facem s-o spună cu gura lui.

– O s-o spună, Christina. O s-o spună.

Richards îl aştepta în faţa uşii. Prietenul său era deja călare şi ţinea frîul armăsarului lui Lyon. Aşteptară cîteva minute să fie gata şi calul Christinei.

În timp ce aştepta, Lyon se plimba nervos pe alee.

– Avem timp destul, îl anunţă Richards, văzîndu-i expresia neliniştită. Nu uita, chiar dacă şi-a adus ajutoare, sînt peste o sută de tufe de trandafiri sub care să caute.

Lyon zîmbi forţat.

– Nu cred că Stalinsky a luat pe cineva cu el, remarcă, în timp ce o ajuta pe Christina să încalece. Cîţi oameni ai postat acolo?

– Patru dintre cei mai buni, cu Benson în frunte. Baronul nu ştie că sînt acolo, şi n-au să intervină pînă nu încearcă să plece. Draga mea, eşti sigură că te simţi în stare?

– Sînt sigură.

Richards o privi lung pe Christina, apoi dădu din cap.

– Haideți, copii. Să mergem. Căpitanul corabiei lui Percy îşi aşteaptă pasagerii.

– Pasagerii?

– M-am hotărît să mă duc şi eu. I-am promis soției tale că se va face dreptate – deşi o căpătăm pe uşa din dos, ca să zic aşa, voi fi acolo ca să mă asigur. Înțelegi ce vreau să spun?

Lyon dădu scurt din cap.

– Da.

– Eu, nu, recunoscu Christina.

– Am să-ți explic mai tîrziu, scumpo.

Alte cuvinte nu-şi mai spuseră, pînă cînd ajunseră la destinație, peste vreo patru ore. După ce descălecară, Richards îi dădu lui Lyon caseta putrezită pe care o dezgropaseră din pămînt.

– Am înlocuit nestematele cu imitații de sticlă. Să nu te confrunți cu el pînă nu-mi ocup poziția.

Lyon clătină din cap, dîndu-i caseta Christinei.

– Ea se va confrunta cu el.

Unul dintre oamenii lui Richards veni să le ia caii. Vorbi cu şeful lui, apoi plecă spre pădurea din apropiere, ducîndu-i de căpestre.

– Ai avut dreptate, Lyon. Stalinsky a venit singur.

Se despărțiră. Richards o luă pe cărarea din față şi porni prin dreapta casei. Lyon şi Christina o luară pe la stînga. Înainte de colț, Lyon se opri, deschise caseta şi ridică două bucăți de stică. La

prima vedere, păreau nestemate veritabile. Îl puteau păcăli pe baron, măcar pentru cîteva momente.

Îi explică apoi Christinei ce avea de făcut.

Baronul Stalinsky stătea îngenuncheat pe pămînt, cu umerii aplecați. Mormăia ocări obscene, în timp ce se chinuia să smulgă din rădăcini un tufiș de trandafiri. Purta mănuși negre și lucra repede și hotărît. Alături zăcea un hîrleț îngust.

– Cauți ceva, tată?

Baronul se răsuci în loc. Frunta transpirată și obrajii colțuroși îi erau brăzdați de pămînt.

Nu mai arăta atît de autoritar. Nu, era un șacal, negreșit. Grimasa lui amintea de un animal care-și dezgolea dinții. Christina nu s-ar fi mirat dacă ar fi început să mîrîie.

Christina stătea la douăzeci de pași distanță de el și, cînd avu impresia că era gata să se repeadă înainte, scoase din casetă un pumn de nestemate false. Le aruncă prin aer, cu un gest nepăsător.

– Pe astea le căutai, tată?

Baronul Stalinsky se ridică încet în picioare. Ochii îi săgetară spre stînga, apoi spre dreapta. Christina se hotărî să-i răspundă, deși nu întrebase nimic.

– Lyon? Cred că tatăl meu după tine se uită.

Lyon veni lîngă ea. Îi luă caseta din mîini, apoi îi făcu semn să se îndepărteze. Christina făcu imediat cîțiva pași înapoi.

– Lupta asta ne privește pe noi doi, baroane.

– Luptă? Sînt un om bătrîn, Lyon. Ar fi o luptă nedreaptă. Şi-n plus, n-am nimic de împărţit nici cu tine, nici cu fiica mea. Acele nestemate îmi aparţin, adăugă, arătînd spre casetă. Jessica le-a furat. Voi putea dovedi la tribunal că sînt ale mele.

Lyon nu-şi lua o clipă privirea de la baron.

– Nu vei apărea în faţa nici unui tribunal englez, baroane. De fapt, imediat ce răspunzi la o întrebare simplă din partea Christinei şi încă la cîteva pentru mine, poţi să pleci. Îţi va fi foarte simplu. N-am să las ca soţia mea să fie implicată într-un scandal, minţi el.

– Ce scandal? replică baronul. Nu ştiu despre ce vorbeşti, declară el, autoritar.

– Un proces de omor ar tulbura-o pe Christina. Nu voi permite să fie umilită.

Lyon făcu o pauză, aruncînd peste umăr un rubin.

– Ar trebui să cauţi zile întregi ca să le aduni. Pe celelalte am să le arunc în rîul din spatele rîpii, baroane, dacă nu primeşti să-mi răspunzi la întrebări. Şi vezi că e un rîu repede!

– Nu! strigă baronul. Nu-ţi dai seama cît valorează? Ţii în mîini o avere!

Lyon observă că-şi ducea încet mîna dreaptă la spate. Cu o mişcare incredibil de iute, scoase din centură un pistol, ochi şi trase tocmai cînd Stalinsky aducea în faţă pistolul pe care-l avusese ascuns. Glonţul se înfipse în mîna baronului, iar pistolul căzu la pămînt. Lyon aruncă în

lături caseta, scoase din cizmă cuțitul Christinei şi-l apucă pe baron de beregată pe cînd acesta încă mai urla de durere.

– Christina vrea să spui adevărul. Ştie că Jessica n-a fost nebună şi vrea să te-audă spunînd-o cu gura ta.

Îl strînse şi mai tare, apoi dintr-o dată îl împinse înapoi. Se ridică asupra baronului, aşteptîndu-l să se ridice.

– După ce-mi răspunzi la întrebări, poți să-ți iei pietrele prețioase şi să pleci. Ți-ai plătit drumul pînă-n Indiile de vest, şi l-am convins pe căpitan să plece azi. Te aşteaptă ca să ridice ancora la fluxul următor, baroane.

Ochii baronului se îngustară. Privi lung caseta, apoi se întoarse spre Lyon. Îşi trecu vîrful limbii peste buza de sus.

– Nu-s dator să-ți răspund ție la întrebări. Toată lumea ştie că Jessica avea mințile rătăcite. Cînd am să mă adresez autorităților...

– Lyon, strigă Christina, cred că nu înțelege situația.

– Atunci, să-i explicăm. Baroane, dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu, am să-ți tai beregata. Un sfîrşit aşa cum se cuvine, nu crezi, după toate beregățile pe care le-ai tăiat şi tu?

– Ce tot îndrugi? întrebă baronul, chipurile nedumerit, strîngîndu-şi la piept mîna rănită.

– Haide, baroane. Ştii bine despre ce vorbesc. Atîția ani ai scăpat nepedepsit pentru toate crimele. N-ai tînjit niciodată să te lauzi cu înde-

mînarea ta? Şi n-ai putut, desigur, pînă acum. Nu eşti atît de orgolios încît să simţi nevoia să recunoşti un lucru pentru care ştii că n-ai să fii spînzurat niciodată?

Stalinsky se prefăcu că încerca să se ridice în picioare. Lyon îl văzu scoţînd din cizmă un pistol mic, pentru femei. I-l zbură dintr-o lovitură de picior, apoi îi mai dădu una cu cizma peste mîna rănită. Răcnetul de durere al baronului îşi răspîndi ecoul prin jur.

– E ultima ta şansă, baroane. Am ajuns la capătul răbdării.

Aruncă dintr-o mînă în cealaltă cuţitul.

– Jessica era nebună?

– Christina, strigă baronul, cum poţi să-l laşi să mă terorizeze aşa? Sînt tatăl tău, pentru numele lui Dumnezeu! N- ai pic de milă? Chiar vrei să-mi taie gîtul?

– Nu, tată. Nu vreau să te taie. Aş prefera să te spintec eu şi să-ţi smulg inima din piept, dar Lyon are plăcerile lui şi trebuie să-i fac pe plac.

Baronul se încruntă la fiica lui, ridicîndu-se. În ochi îi apăru o lucire şi începu să rîdă.

– Nu, Jessica nu era nebună, hohoti el, cu un sunet scrîşnit care o înfiora pe Christina. Dar acum e prea tîrziu ca să mai faceţi ceva, Lyon.

– Terrance MacFinley te-ar fi recunoscut, îl provocă Lyon, nu-i aşa?

– Faci nişte deducţii uluitoare, chicoti sarcastic baronul. Da, Terrance trebuie să mă fi observat.

Lyon împinse caseta spre Stalinsky cu vîrful piciorului.

– O ultimă întrebare, şi apoi poţi să pleci. Tu ai asasinat familia Brisbane?

Baronul făcu ochii mari.

– De unde...

– Ai dus de nas Departamentul de Război, aşa-i? continuă Lyon, încercînd să pară impresionat şi să-şi ascundă sila.

– Am avut mai multă minte, nu? Şi am tocat banii pe care-i primise Brisbane pentru secretele pe care le vînduse. A, da, Lyon, am fost mai deştept decît toţi.

– A fost implicat şi Porter, sau ai acţionat singur?

– Porter? Porter era la fel de prost ca toţi ceilalţi. Întotdeauna am acţionat singur, Lyon. De-asta am supravieţuit atîţia ani, de-asta sînt atît de bogat.

Lyon nu mai suporta să se uite multă vreme la el. Făcu un semn spre casetă, apoi se retrase cu cîţiva paşi.

– Ia-o şi pleacă de-aici. Dacă te mai văd, te omor.

Baronul se repezi la casetă. O deschise, aruncă o privire înăuntru, apoi o închise la loc, pufnind mulţumit.

– Ai terminat, Lyon?

Richards, înconjurat de oamenii lui, apăru din ascunzătoare.

– Aţi auzit?

– Totul, răspunse Richards.

Îl atinse pe umăr, apoi îşi continuă drumul spre baron.

– Fir-ai al...!

Baronul se întrerupse, privindu-l crunt pe Lyon.

– Voi avea grijă ca umilinţa soţiei tale să fie deplină. Îţi promit c-am să spun la tribunal lucruri despre mama ei care...

– Gura! mugi Richards. Te ducem în port, baroane. De fapt, Benson şi cu mine te vom însoţi pe drum, pînă înapoi în ţara ta. Cred că te-aşteaptă o primire frumoasă. Fără îndoială, noul guvern va fi încîntat să te judece.

Lyon nu stătu să asculte insistenţele baronului de a fi judecat în Anglia. O luă pe Christina de mînă şi, fără o vorbă, porni înapoi spre cai.

Richards avea dreptate. Obţineau justiţia pe uşa din dos. Baronul Stalinsky avea să fie dus înapoi în ţara lui, pentru a fi judecat de foştii săi supuşi. Îl aştepta condamnarea la moarte. Şi dacă, întîmplător, noul guvern se dovedea la fel de corupt, atunci Richards şi Benson erau pregătiţi să se ocupe de baron.

Cînd ajunseră înapoi la casa din Londra, Christina era îngrozitor de palidă.

Lyon îi ignoră protestele şi o duse în braţe pînă-n dormitor.

– Acum ai să te culci, îi spuse el, ajutînd-o să se dezbrace.

– Mă simt mai bine. S-a terminat.

– Da, iubito, s-a terminat.

– Niciodată n-am crezut că Jessica era nebună.

Christina îşi luă capotul de mătase, apoi îşi cuprinse soţul de mijloc.

– Nici o clipă n-am crezut asta.

Tristeţea din vocea ei îi frîngea inima.

– Ştiu, o linişti el. Acum, Jessica se poate odihni în pace.

– Da. În pace. Îmi place să cred că sufletul ei e alături de ale celor din neamul Dakota. Poate c-o aşteaptă pe Merry să-i vină alături.

– Nu cred că lui Lup Negru i-ar plăcea speranţa asta a ta.

– O, şi el se va duce le ele, desigur.

Christina oftă, apoi îl sărută pe gît.

– Destinul lui e s-o reîntîlnească pe Jessica în viaţa de apoi.

– Da, destinul. Iar destinul tău e să nu-ţi mai fie rău în fiecare dimineaţă şi seară, iubito. Ţi-ai ţinut făgăduiala faţă de mama ta. Comoara se întoarce la cei cărora li se cuvine. Richards se va ocupa de vinderea nestematelor şi împărţirea banilor. Iar noi ne întoarcem acasă, la Lyonwood, unde tu ai să te îngraşi şi-ai să te răsfeţi, îţi poruncesc!

Christina a încercat într-adevăr să se supună poruncilor soţului ei. Pînă la urmă, greţurile i-au trecut. S-a şi îngrăşat – atît de mult, încît i se

părea că umbla clătinat, ca o rață. Dar de răsfățat, nu se prea răsfăța, căci își petrecea timpul încercînd să alunge grijile soțului ei.

Negă că era grea cu copil, pînă deveni evident. Bietul Lyon era îngrozit de gîndul nașterii. Christina îi înțelegea spaima. O văzuse pe Lettie murind în chinuri îngrozitoare, cu copilul captiv în trupul ei.

Christina a folosit rațiunea. I-a spus lui Lyon că era puternică și se afla într-o stare foarte firească pentru o femeie, că în inima ei era o Dakota și știa prea bine ce să facă spre a avea o naștere cît mai ușoară. Femeile din tribul Dakota rareori mureau la naștere.

Printr-o ironie, cea care a alungat cît de cît temerile lui Lyon a fost tocmai mama acestuia. Bătrîna revenea încet în sînul familiei. Îi reaminti că și ea era la fel de mică de statură precum Christina, dar îi dăruise soțului ei trei copii sănătoși, fără să se plîngă.

Deavenrue veni și el într-o vizită. Stătu o lună, apoi plecă luînd cu el șase cai de soi pe care Lyon îi alesese în dar pentru indienii Dakota. Trei oameni dornici de aventuri îl însoțiră la drum.

Baronul Winters, medicul familiei, s-a instalat în casă cu două săptămîni înainte de a începe durerile facerii. Christina nu avea de gînd să-l lase s-o ajute, desigur, dar știa că trebuia să-și păstreze această hotărîre pentru sine. Prezența lui îl calma pe Lyon, și-i era recunoscătoare.

Travaliul a început după cină, şi a continuat toată noaptea. Christina nu şi-a trezit soţul decît în ultima clipă.

Lyon a avut timp doar să se scoale şi să-i urmeze instrucţiunile. Peste cîteva minute, îşi ţinea pruncul în braţe.

Christina era prea epuizată ca să mai plîngă, aşa că plînse Lyon pentru amîndoi, în timp ce magnificul lor mic războinic orăcăia indignat.

Lyon voia să-şi boteze fiul Akexander Daniel.

Christina, nici să n-audă! Dorea să-i pună numele Acvilă Neagră Urlătoare.

Lyon, nici pomeneală.

În cele din urmă, au ajuns la un compromis. Viitorul marchiz de Lyonwood a fost botezat Dakota Alexander.

Sfîrşit

„O frumoasă poveste de dragoste. De mult n-am citit o carte atît de bună."

Judith McNaught

Christina Bennett luase cu asalt înalta societate londoneză. Răpitoarea frumusețe a păstrat secretul misteriosului ei trecut pînă în noaptea cînd Lyon, Marchiz de Lyonwood, i-a furat un sărut senzual. Nobilul arogant cu pasiuni de pirat a simțit gustul focului sălbatic care mocnea sub farmecul rece al Christinei și a jurat s-o posede...

Dar capricioasa și sfidătoarea Christina nu se lăsa atît de ușor cucerită. Stăpînă pe inima și pe averea ei, ea rezista mîngîierilor senzuale ale lui Lyon. Nu îndrăznea să cedeze dragostei lui... căci atunci, ar fi trebuit să-și dezvăluie secretul... și să-și compromită destinul!

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
Lei 23,80

ISBN 973-87878-9-0
9 789738 787896